

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PEŞİNE DÜŞTÜĞÜN BEN MİYİM
YOKSA İÇİMDEKİ CANAVAR MI?

KALPSİZ

AVCI

KIZIL GÜVE #1

KRISTEN
CICCARELLI

Bu hikâyede o kimdi?

Kahraman mı, suçlu mu yoksa aptal mı?

Kanlı isyanın ardından Cadıların Saltanatı devrilmişti. Yeni Çağ'da artık büyüleri yüzünden avlanıyor ve vahşice öldürülüyorlardı. Rune toplum içinde partilere düşkün sığ bir aristokrat maskesi takarken gecelerini Kızıl Güve olarak geçiriyor, öldürülmek üzere tutuklanan cadıları kaçıırıyordu.

Yanlış ipucunun izini sürdüğü bir kurtarma operasyonu sarpa sarınca Kan Muhafızları'nın ilgisini başka yöne çekebilmek için cadılara olan nefretiyle bilinen Yüzbaşı Gideon Sharpe'la flört etmeye başlayacaktı.

Gideon, Rune'un sürdüğü abartılı, yüzeysel hayattan nefret ediyordu. Ama Kızıl Güve'nin tutsakları Rune'un gemileriyle kaçırdığını öğrendiğinde bilgi toplamak için sosyal çevresine girerek onunla yakınlaşması gerekecekti.

Sokaklar katledilmiş muhafızlarla dolup taşıyor, cadılar birer birer idam ediliyordu. Gideon ve Rune gerilimin gitgide tırmandığı bu ortamda birbirleriyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynarken muazzam bir tehlike onları bekliyordu: Yalanları aşka dönüşüyordu.

“Büyüleyici ve çok romantik. *Kalpsiz Avcı* beni ilk cümleden içine çekti ve on cümlesiyle nefesimi kesti. Hikâye bir büyü gibi gözlerinizin önünde meydana geliyor. Kalbinizi esir almaması imkânsız.”

—REBECCA ROSS

“Bu kitap tam benlik. Karanlık, romantik ve yasak büyüyle dolup taşıyor. *Kalpsiz Avcı* baştan çıkarma ve aldatmaca arasında kalmanın nasıl bir şey olduğunu sergilemekte usta bir iş çıkarmış.

Okurken kalbim yerinden fırlayacaktı!”

—RACHEL GILLIG

KALPSİZ AVCI

KRISTEN CICCARELLI

Çeviren: Onat Özyılmaz

İ N D İ G O K İ T A P

KALPSİZ AVCI ÜZERİNE ÖVGÜLER:

“Cicarelli ne cadıları ne cadı avcılarını tamamen iyi ya da kötü olarak tasvir ederek çatışmanın iki tarafına da derinlik katıyor. Her şeyin riskte olduğu bu romantik fantastikte, ana karakterler arasındaki güçlü çekim yavaş yavaş artıyor.”

–Weekly Publishers

“Düşmandan aşka kurgularının hayranları *Kalpsiz Avcı*’yı ellerinden bırakamayacak. Ciccarelli okurların anında içine çekileceği bir dünya inşa etmiş.”

–School Library Journal

“*Kalpsiz Avcı* unutulmaz karakterleri, düşündürücü temaları ve heyecan verici bir aşkı nefes kesen bir hikâyede bir araya getiriyor.”

–YA Books Central

“Kristen Ciccarelli beni hikâye anlatıcılığı becerisiyle büyüledi! *Kalpsiz Avcı* cesur anlatımın ve enfes bir düşmandan aşka romantizminin bir araya getirilmiş hali. Her şeyin bıçak sırtında olduğu entrikalardan zengin dünya kurgusuna, cezbedici büyü sisteminden düşman olmaya yazgılı ama ellerini (ve kalplerini) birbirlerinden uzak tutamayan iki çarpıcı karakter arasındaki gerilime kadar bu kitapta tapmadığım hiçbir şey yok.”

–Thea Guanzon

“Bu kitaba bayıldım! Müthiş bir yazımı var ve zaman zaman karakterler arasındaki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğunlaşıyor. Çok kışkırtıcı ve güçlü bir anlatım. *Kalpsiz Avcı* büyüleyici bir dille yazılmış, insanın kalbini güm güm attıran bir romantik fantastik. Resmen kapılıp gittim.”

–*Natasha J. Hastings*

“Ateşli bir hikâye, karanlık lüksler ve çökmenin eşiğindeki dünyasıyla yeni favori romantik fantastiğiniz bulundu. Düşmandan aşka işte böyle yazılır. O sonu okuduktan sonra ikinci kitap için sabırsızlanıyorum.”

–*Megan Scott*

“*Kalpsiz Avcı* en sevdiğim fantastik türünden: Tehlikeli bir dünyada birbirlerine düşman iki karakterin arasındaki laf dalaşları ve romantizmiyle fokur fokur kaynıyor.”

–*Emily Thiede*

ZM

Duzenleme
Ny.ozlem

Kendisi olmaktan korkanlara...

Yoldaşlar! Yalnızca eski düzenin sonunu getirerek
kötülüğün geri dönüşüne m ni olabiliriz. Cadıları
 ld r p büyülerini yok etmeliyiz. Bu yüce amaç
uğruna, onların baskısından kurtulmak uğruna
her şey mübahtır.

Sokakları kanlarıyla kırmızıya boyayın.

– İYİ YÜREKLİ KOMUTANINIZ NICOLAS CREED

BİRİNCİ PERDE

Kan Muhafızları bir kadının cadı olduğundan şüphelendiklerinde konu cırılçıplak soyar, vücudunda yara izi olup olmadığını kontrol ederdi.

Kraliçe Kız Kardeşler'in saltanatı sırasında cadılar yara izlerini gururla taşır, güçlerini mücevherli yüzükler ve ipek giysiler gibi sergilerdi. Yara izleri bolluğun, rütbenin ve en önemlisi, *büyünün* işaretiydi.

Şimdiyse bu izler onları avlanmaları için işaretliyordu.

Rune bir cadının yara izini en son iki yıl önce, Cadı Kraliçeler yataklarında öldürölüp konseylerinin kanının sokaklara akıtıldığı zaman görmüştü. Kan Muhafızları şehrin kontrolünü ele geçirmiş ve katliama başlamıştı.

Akın akın gelen insanlar sisin esiri olmuş şehir merkezinde toplandığında gün batıyordu. Rune da aralarına karışmıştı, dört bir yanındaki kana susamış, gözü dönmüş bakışları fark etmemek imkânsızdı. İnsanlar intikam istiyordu. Yıllanmış bir kırmızı şarap gibi yudum yudum tadını çıkarmayı arzuluyorlardı.

Yaşlı cadı idam sehpasına çıkan basamakları tökezleyerek tırmanırken martılar gökyüzünde tiz çığlıklar atıyordu. Kendisinden sonra gelenlerin aksine, kocakarı ne ağlamış ne de merhamet dilenmişti. Kaderine soğukkanlılıkla boyun eğmişti. Başındaki Kan Muhafızı

Kristen Ciccarelli

gömleğinin bir kolunu yırtıp atarak suçlarının kanıtını, sol kolundan aşağı doğru uzanan, esmer tenine beyaz danteller gibi incelikle işlenmiş yara izlerini gözler önüne sermişti.

Rune ne kadar güzel göründüklerini düşünmeden edememişti. Bir zamanların otorite sembolü olan yaraları saklaması artık imkânsızdı ve bu da yaşlı kadını cadı avcıları için kolay bir hedef haline getiriyordu.

Rune tam da bu yüzden kendini hiç kesmiyordu.

Avcıların izlerini keşfetmesi ihtimalini göze alamazdı.

BİR RUNE

Serap (isim): En düşük seviyeli, temel büyüler.

Serap büyülerini kısa süreli basit illüzyonlar yaratan ve az kan gerektiren büyülerdir. Kan ne kadar taze olursa büyü o kadar güçlü, yapımı da o kadar kolay olur.

—Büyünün Kanunları, Cesur Kraliçe Callidora

Rune Winters ıslak ormanda ilerlerken gökyüzünde şimşekler çarkıyor, tepesinde uzanan çam ağaçlarının yaprakları yağmuru engellemek namına neredeyse hiçbir işe yaramıyordu. Elindeki fenerin ışığı önündeki budaklı kökler ve yağmur birikintileriyle dolu yolu aydınlatıyordu.

Büyü yapmak için berbat bir geceydi. Yağmur damlaları pelerininin içeri sızıyor, bileğine kanla çizdiği büyü sembollerinin dağılmasına neden oluyordu. Yağmur, sembolleri ve büyüsünü alıp götürmeden yenilerini çizmesi gerekiyordu.

Rune'u gizleyen illüzyon, Seraphine'in onu öldürmeyeceğinden emin olana kadar dayanmak zorundaydı.

Kraliçe Kız Kardeşler'in eski danışmanı Seraphine Oakes güçlü bir cadıydı. İki yıl süren arayışın ardından Rune onun nerede olduğunu nihayet bulmuştu. Peki bu sapa ormanın sonunda onu ne bekliyordu? Bir dost mu yoksa düşman mı?

Kristen Ciccarelli

Rune iki yıl önce kaybettiği büyükannesinin son sözlerini hatırladığında dudağını ısırды.

Seraphine Oakes'u bulacağına söz ver, bir tanem. Benim anlatamadığım her şeyi sana o anlatacak.

Kan Muhafızları büyükannesini tutuklayıp evden dışarı sürüklediklerinde evlerinin kapısının üzerine kanla X işareti çizerek herkese içeride bir Cumhuriyet düşmanının yaşadığını ve arındırılacağını duyurmuşlardı.

O günün anısı göğsüne saplanmış bir hançer gibi Rune'un canını yakıyordu.

İlerlemeye devam ederken Rune'un damarlarında akan kan endişeyle uğuldadı. Bir uvertür gibi gitgide şiddetlenip hızlandı. Seraphine, onu gizleyen illüzyonun ardını Rune'a kulak vermeden evvel görürse onu evinden kovabilir, daha da kötüsü onu öldürebilirdi.

Ne de olsa Rune Winters'ın ilmek ilmek dokuduğu namı gittiği her yere peşinden gelirdi.

O bir muhbirdi. Bir cadı karşıtıydı. Yeni Cumhuriyet'in biriciği.

Rune, büyükannesine ihanet eden kızdı.

Mallarla yüklü katırını çeken yaşlı bir seyyar satıcı kılığına girmesi de bu yüzdendi. Islak hayvan kokusu burnunu dolduruyor, sırtına yüklediği tencere tavalar katırın her adımıyla tıngırdıyordu. Tüm bu detaylar kanındaki büyüyle tezahür ediyor ve bileğine çizdiği, büyü-yü ona bağlayan sembollerle bir arada tutuluyordu.

En temel büyülerden biri olan Serap büyüsünü kullandığı halde Rune'un bütün zihinsel enerjisi tükenmek üzereydi. Neden olduğu baş ağrısı hâlâ şakaklarını zonklatıyordu.

Ağaç dalları düşen yağmur damlalarıyla sallanıyor, gökyüzünde çakan şimşekler ormanın sonundaki uçurumun kenarına tünemiş küçük kulübeyi aydınlatıyordu. İçeride yanan fenerlerin sıcakık ışığı pencerelerden saçılıyordu ve Rune bacadan tüten is kokusunu alabiliyordu.

Kalpsiz Avcı

Büyü sembolleri hızla kaybolup gittiği için kendini sarmaladığı illüzyon titreşti. Büyünün biraz daha dayanması lazımdı.

Rune elindeki feneri bırakıp cebine sakladığı cam şişeciği çıkararak mantarını açtı. Parmağının ucunu içindeki kana batırdı ve bileğini ışığa yaklaştırıp sembollerin üzerinden geçerek büyüsünü güçlendirdi. İçlerinden biri dış görünüşünü değiştirirken –saçlarını ağartıyor, tenini kırıştırıyor ve kamburunu çıkarıyordu– diğeri yanındaki katır illüzyonunu yaratıyordu.

İşini bitirir bitirmez büyü kulaklarında kükredi ve dilinde tuz tadı aldı. Rune’la arasındaki bağı güçlenmesiyle illüzyon yeniden eski haline döndü ve şakaklarındaki ağrı daha da şiddetlendi. Yutkunarak büyüünün tuzlu tadından kurtulmaya çalışırken pelerinin başlığını saçlarının üzerine çekti ve kötüleşen baş ağrısı yüzünden dişlerini sıkarak fenerini aldı. Ormandan çıkıp eve uzanan patikada ilerlemeye başladı.

Çamura gömülen botları yürümesini zorlaştırıyordu. Yağmur damlaları yüzünü dövüyordu.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu.

Kulübenin kapısı açıldığında ne olacağı Kadimlerin merhametine kalmıştı. Seraphine büyüsünü fark edip onu öldürürse Rune hak ettiğini bulmuş olurdu. Öte yandan ona merhamet gösterirse...

Rune umutlanmamaya çalışırken dudağını ısırıldı.

Avluda ilerlerken gölgelere bürünmüş ahırdan bir atın endişeli kişnemesi duyuldu. Muhtemelen fırtınadan korkuyordu. Kulübeye vardığında ön kapının çoktan açılmış olduğunu, içerideki altın renkli ışığın avluya taştığını gördü.

Gergin parmakları fenerin pirinç sapını daha sıkı kavradı. Seraphine geleceğini biliyor muydu?

Bazı cadılar gelecekte kesitler görebiliyordu, gerçi bu son zamanlarda oldukça nadir görülen, genellikle güvenilmez bir yetenektir. Eski güçlü kâhinlerin kesin kehanetleriyle alakası yoktu. Belki de Seraphine bu kâhinlerden biriydi.

Rune bu düşünceyle omuzlarını dikleştirip kendini içeri girmeye zorladı. Seraphine bu buluşmayı önceden gördüyse Rune'un kim olduğunu ve geleceğini biliyor demekti.

Bu işi bir an önce bitirmek için bir sebep daha.

Katır illüzyonunu avluda bırakarak eşikten içeri adım attı. Kimse yoktu. Ocaktaki ateş sönmeye yüz tutmuştu, kırmızı korlar titreşiyordu ve masanın üzerinde sosu uzun zamandır bekletilmiş gibi katılaşmış bir tabak yemek duruyordu. Açık kapıdan içeri sıçrayan yağmur ayaklarının altındaki taş zemini ıslatmıştı.

Rune kaşlarını çattı. "Merhaba?"

İçeriden çıt çıkmıyordu.

"Seraphine?"

Ev, sahibinin adını duymasıyla dile geldi; tepesindeki kirişler gıcırdadı, rüzgâr duvarlara çarparak uğuldadı. Rune burada yaşayan kadına dair bir iz bulmak için etrafına bakındı. Küçük kulübenin tek bir odası vardı, bir köşede mutfak diğer köşede küçük bir çalışma odası yer alıyordu.

"Buralarda bir yerlerde olmalısın..."

Odanın ortasında çatı katına çıkan kabaca yontulmuş bir merdiven duruyordu. Rune basamakları tırmanıp yukarı çıktığında karşısında dağınık bir yatak ve döşeme tahtalarına akan üç bal rengi mum buldu. Aşağı inip kulübenin arka tarafındaki kapıyı kontrol etti, boş bir bahçeye açılıyordu.

Seraphine'den hiçbir iz yoktu.

İçindeki huzursuzluk Rune'un tüylerini diken diken etti.

Nerede bu kadın?

Ahırdaki at yine kişnedi.

Tabii ya. Ahır. At ürktüyse Seraphine onu sakinleştirmeye gitmiş olmalıydı.

Rune elinde feneri ve kafasında zonklayan baş ağrısıyla eşikten bir kez daha geçip yağmura adım attı, kapıyı aralık bırakıp katır illüzyonunu peşine taktı. Büyüsü, bileğine sıçrayan yağmura dayan-

Kalpsiz Avcı

maya çalışarak etrafında titreşti. Telaşlı adımlarla ahıra giden yolu yarılamıştı ki botuyla bir şeyi ezdiğini hissetti. Karanlık ve fırtınalı hava ne olduğunu görmeyi zorlaştırdığından çömelip fenerini çamurun içine bıraktı.

Bir giysi parçasıydı.

Rune ıslak kumaşa uzandı. Ayağa kalkıp fenerin ışığında incelediğinde elindekinin sade, yünlü bir iş kıyafeti olduğunu fark etti. Bir hizmetçinin yerleri silerken giyeceği türden bir şeydi.

Fakat birisi sırt kısmını boyan boya kesmişti.

Kim, neden böyle bir şey yapar...

Başını kaldırıp patikaya baktığında ikinci bir giysi parçası gördü. Eğildiğinde bunun çamurdan kahverengileşmiş pamuklu bir iç gömlek olduğunu anladı. Onun da arkası kesilmişti. *Hayır*, diye düşündü Rune, yağmurdan ıslanmış parmaklarını kumaşın yıpranmış kenarlarında gezdirirken. *Kesilmemiş*.

Yırtılmış.

Midesi kasıldı.

Bileği böylesine açıktayken yağmur büyü sembollerini alıp götürdü ve illüzyon kayboldu. Baş ağrısını da beraberinde götürdü. Rune sembolleri yeniden çizmeye fırsat bulamadan kızgın bir aslan gibi kükreyen ani bir rüzgâr esti.

GÜM!

Seraphine'in kulübesinin kapısı çarparak kapandı.

Rune yün kıyafeti bıraktı ve kapıya doğru döndü, nefesi boğazına takılmıştı. Kapanan kapı ahşap yüzeyine kanla boydan boya çizilmiş X işaretini bütün netliğiyle ortaya çıkarmıştı.

Kan Muhafızları'nın işareti.

Seraphine ahırda atını sakınleştirmiyordu. Askerler onu bulmuş, çırılçıplak soyup yanlarında götürmüştü.

Büyükannesinin en eski dostu bir cadı için en tehlikeli yerde, Kan Muhafızları'nın elindeydi.

İKİ

RUNE

Rune, büyükannesinin yaşlı atı Leydi'yle başkentin sisler içindeki sokaklarında dörtlüde koşuyordu.

Yolu ve iki yanında uzanan kapalı dükkânları aydınlatan beyaz ışıklı sokak lambaları vızıldıyordu. Leydi'nin kaldırım taşlarına çarpan toynak sesleri etraftaki sessizlikle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Geçtiği sokakların cadıların kanıyla yıkanmasının ve Kızıl Barış Cumhuriyeti'nin kurulmasının üzerinden iki yıl geçmişti. Rune bu dönemi büyükannesinin son isteğini yerine getirme kararlılığıyla Seraphine Oakes'u arayarak geçirmişti.

Yeni yönetim büyükannesinin tüm cadı arkadaşlarını idam etmiş, mallarına ve miraslarına el koymuştu. Arınmadan kurtulan tek dostu Seraphine'di ve sağ kalmasının tek nedeni yirmi yıl önce eski kraliçe tarafından sürgüne gönderildiğinden beri kimsenin onu görmemiş olmasıydı.

Şimdi, tam da Rune'un onu nihayet bulduğu gece cadı avcıları ondan önce davranıp Seraphine'e ulaşmıştı.

Bu bir tesadüf müydü? Yoksa Rune'un peşinde biri mi vardı? Bunun eninde sonunda olacağını biliyordu. Fakat artık daha da dikkatli olması gerekecekti. Kan Muhafızları'ndan biri ondan şüpheleniyorsa izini kaybettirmek zorundaydı.

Rune kapının üzerine kanla çizilmiş X işaretini ya da çamura atılmış yırtık kıyafetleri düşünmemeye çalıştı. Seraphine'in başına

Kalpsiz Avcı

gelenleri adı gibi biliyordu. Kan Muhafızları büyükannesi için geldiğinde, yaptıklarına birinci elden şahit olmuştu.

Onları çağıran Rune'un ta kendisiydi.

Ayaklanmanın hemen ardından askerler bilinen tüm cadıları yakalayıp hepsini arındırmıştı. Yeni Cumhuriyet ordusu limanların kontrolünü ele geçirip kimsenin adayı terk edemeyeceğinden emin olmuştu.

Büyükannesinin gemilerine el koyduklarında cadı avcılarının Wintersea Malikânesi'ne gelmesinin an meselesi olduğu ortadaydı.

Fakat büyükannesi bir plan yapmıştı. Eski iş ortağının bir balıkçı teknesi vardı ve cadıları adadan kaçırıyordu. Tekne adamın şahsi koyundan gece yarısı kalkıyordu ve zamanında oraya varmayı başarabilirlerse küçük teknede hem Rune hem de büyükannesi için yer vardı.

O zamanlar Rune daha on altı yaşındaydı ve büyüğü henüz ortaya çıkmamıştı. Biyolojik anne babası sıradan insanlar olduğundan ve bir cadıyı yalnızca başka bir cadı doğurabildiğinden –gerçi büyü zaman zaman bir çocuğu, hatta bir nesli es geçebiliyor, böylece öngörülemez bir doğaya bürünüyor– büyü gücü olabileceği Rune'un aklının ucundan bile geçmemişti. Ebeveynlerini çok küçük yaşta korkunç bir gemi kazasında kaybetmiş, dünyada yapayalnız bir yetim olarak kalmıştı. Sonunda büyükannesi onu evlat edinmişti.

Fakat ne Rune'un bir cadı olmamasının ne de büyükannesiyile arasında kan bağı bulunmamasının bir önemi vardı. Kızıl Barış yalnızca büyükannesini ihbar edip etmemesini umursuyordu. Kan Muhafızları büyükannesi için geldiğinde Rune'u sempatizan ilan edecek ve bir cadıya yataklık yaptığı için onu Kestrel Winters'la birlikte idam edeceklerdi.

Kaçmak için tek şansları o tekneydi.

En eski dostu Alexander Sharpe'ın mesajı eline geçtiğinde Rune telaşla eşyalarını topluyordu.

Biri sana ihanet etti, yazıyordu. Kan Muhafızları planlarınızdan haberdar. Askerler akşamın erken saatlerinde balıkçıyı yakaladı, sizi koyda bekliyorlar.

Fakat Alex'in mesajı her sözcükle daha da kötüleşiyordu: *Şehrin dışına çıkan yollar kapatıldı, seyahat izni olmayan herkesi tutukluyorlar.*

Kaçacakları bir yer kalmamıştı; Wintersea Malikânesi'nde kapana kısılmışlardı. Saklanabilirlerdi ama nereye kadar?

Çok geç olmadan onu ihbar etmelisin, Rune.

Mesaj açık ve netti: Rune bir an önce büyükannesini ihbar etmezse ikisi de idam edilecekti.

Bunu yapmayı reddetmesi acımasız bir ölümle sonuçlanacaktı. Ama sözkonusu kişi *büyükannesiydi*. Rune'un bu dünyada en sevdiği insandı. Onu ihbar etmek kendi kalbini söküp muhafızlara teslim etmekten farksız olurdu. Böylece notu, bu durumdan nasıl kurtulacaklarını bileceğine güvenerek büyükannesine götürmüştü.

Yazıları okurken gözlerinde beliren buz gibi bakışı hâlâ hatırlıyordu. Fakat büyükannesi yeni bir kaçış planı kurmak yerine, *Haklı. Beni vakit kaybetmeden ihbar etmelisin*, demişti.

Dehşete kapılan Rune başını iki yana sallamıştı. *Hayır. Başka bir yolu olmalı.*

Büyükannesi onu kollarının arasına alıp sıkıca sarılmıştı. Kulaklarının arkasına sürdüğü lavanta yağının kokusu Rune'un hâlâ burnundaydı. *Aksi halde seni de öldürürler, bir tanem.*

Rune gözyaşlarına boğulup odasına dönerek kendini içeri kilitlemişti.

Beni gerçekten seviyorsan, demişti büyükannesi kapının diğer tarafından, *seni öldürmelerini izlemenin acısını yaşatmazsın bana.*

Rune'un gözleri yaşlarla yanıyordu, boğazı hıçkırıklarla tıkanmıştı. *Lütfen, bir tanem. Bunu benim için yap.*

Rune gözlerini sımsıkı kapayıp bu kâbustan uyanmak istemişti. Fakat hâlâ uyanıktı. Önünde iki seçenek vardı: Büyükannenini ihbar et ya da onunla birlikte acımasız bir ölümle yüzleş.

Sıcak gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Rune en sonunda kapıyı açıp dışarı çıkmıştı.

Büyükannesi ona sımsıkı sarılıp tıpkı çocukken yaptığı gibi saçlarını okşamıştı. *Artık akıllı olmalısın, bir tanem. Akıllı ve cesur.*

Kalpsiz Avcı

Lizbeth'in yardımıyla Rune'u ata bindirip dörtmala gecenin içine göndermişti.

Rune ısırın rüzgârı ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru hâlâ hatırlıyordu. Vücudunun nasıl titrediğini. Havanın soğukluğu, kalbindeki buz gibi korkunun yakınından bile geçemezdi.

Bunu yapmayı reddedebilirdi. Doğruca askerlere gidip büyükannesi yerine kendini onlara teslim edebilirdi.

Ama bunu yapmamıştı.

Çünkü içten içte ölmek istememişti.

Çünkü içten içe korkağın tekiydi.

Rune sırlıklam ve soğuktan titreyerek Kan Muhafızları'nın karargâhına adım atmış, dudaklarından büyükannesinin kaderini mühürleyecek o sözcükler dökülmüştü.

Kestrel Winters kaçmayı planlayan bir cadı, demişti bu dünyada en sevdiği kişiye ihanet ederek. Sizi ona götürebilirim ama acele etmemiz gerek, kaçmasına izin veremeyiz.

Kan Muhafızları'nı doğruca Wintersea'ye götürmüş ve askerler büyükannesini tutuklayıp dışarı sürüklerken Rune olan bitenleri hiç kırıdamadan sessiz sedasız izlemişti. Her şeyi içine atmıştı.

Askerler gittikten sonra yere yığılıp gözyaşlarına boğulmuştu.

Rune son iki yılını o geceyi telafi etmeye çalışarak geçirmişti.

Ancak büyükannesi haklıydı, onu ele vermek Rune'un diğerleri gibi Yeni Cumhuriyet'e sadık olduğunu kanıtlamıştı. Hatta onlardan *daha* bile sadık. Sonuçta ne tür bir insan büyükannesine ihanet ederdi ki?

Cadılardan bütün benliğiyle nefret eden biri.

Sayısız cadının hayatı artık büyü düşmanıymış gibi davranmalarına bağlıydı.

Rune titreyen elleriyle Leydi'nin dizginlerini sıktığında deri kayışlar geyik derisi eldivenlerine battı. Bakışlarını başkentin sisli sokaklarında gezdirdi. Şansı yaver giderse Kan Muhafızları Seraphine'i geçici bir yerde bekletir, birkaç cadı daha avlayıp hepsini birlikte saray hapishanesine naklederdi.

Fakat şansı yaver gitmezse...

Diğer ihtimali –Seraphine’in arındırılmak üzere çoktan sarayın altındaki hapishaneye götürüldüğünü– düşünmek Rune’un midesini bulandırdı.

Atını dehleyip hızlandırarak kafasındaki düşüncelerden kaçmaya çalıştı.

Bu gece Seraphine’in hâlâ hayatta olup olmadığını ve eğer hayat-taysa Kan Muhafızları’nın onu nerede tuttuğunu öğrenmesi gereki-yordu.

Leydi’yle birlikte şehir merkezine ulaştıklarında Rune’un bakışla-rı kasvetli göğe doğru yükselen, saraya rakip olabilecek büyüklükteki kubbeli yapıyı buldu.

Opera binası.

İçeride cadı avcıları ve Mahkeme üyeleri de vardı mutlaka. İçlerin-den bazıları yeni yakalanan cadıları tuttukları yeri biliyor olmalıydı.

Önce at arabalarının konukları indirdiği, her biri beş kat yük-sekliğindeki beş devasa sütunla çevrili bakır kubbeli kameriye görüş alanına girdi.

İyi Yürekli Komutan’ın buranın açık kalmasına izin vermesi Rune’u hep şaşırtmıştı. Devrimden kısa süre sonra vatanseverler opera binasını yağmalayıp eski ihtişamından geriye çok az şey bı-rakmıştı. Cadılar Saltanatı’ndan kalma tablolar, heykeller ve diğer dekorlar parçalanmış, yakılmış ya da denize atılmıştı. Ancak kırmızı kadife kaplı koltuklarla dolu altın varaklı iç mekâna Cadı Kraliçe-ler’in çöküşünün su götürmez bir hatırlatıcısı olarak el sürülmemişti.

Kameriyeye girmeleriyle Leydi yavaşlayıp tırıs tırıs ilerlemeye başladı ve şık siyah üniformalı yaşlı bir seyis giriş kemerinin önünde belirdi.

Rune atının sırtından indi. İpekten düz taban ayakkabıları taş kaldırımı bulduğunda tutmayan bacakları yüzünden neredeyse yere kapaklanacaktı. Buraya yaptığı son sürat yolculuk sırasında kendini o kadar zorlamıştı ki vücudundaki her kemik ağrıyordu.

Kalpsiz Avcı

“Yurttaş Winters. Bu gece çok geç kaldınız.”

Rune tanıdık sesi duyduğunda yüzünü buruşturmak istedi. Genç seyisleri bu yaşlı vatansevere yeğlerdi. Gençler Rune’un yalnızca servetine ve nüfuzuna değil, bir devrim kahramanı olarak kazandığı üne de hayranlık duyuyordu.

Ne var ki Carson Mercer, Rune’un önemsiz biri olduğunu düşünüyor ve küçümseyici tavırları genç kadını huzursuz ediyordu. Ondan şüpheleniyor muydu yoksa yalnızca acınası, yaşlı bir adam mıydı?

“Operanın yarısı bitti.”

Adamın kınama dolu sesini duyan Rune hemen rolüne büründü. Güzel yün pelerinin başlığını geriye itip kızıl sarı saçlarını savurdu ve buklelerinin omuzlarına dökülmesine izin verdi. “İlk perdeyi kaçırmayı tercih ediyorum, Bay Mercer. Aksi takdirde çok sıkılıyorum. Önemli olan tek şey oyunun nasıl bittiği. Gerisi kimin umurunda ki?”

“Tabii,” dedi Carson gözlerini kısarak. “İnsanların neden gelmeye zahmet ettiğine bile akıl sır erdiremiyorum.” Arkasını dönüp atı operanın ahırına doğru yönlendirmeye başladı.

Sesindeki tınıdan hoşlanmayan Rune arkasından seslendi: “Dedikodu için elbette!”

Yaşlı adam gözden kaybolur kaybolmaz Rune elbisesinin içine dikilmiş, kan şişesinin saklı olduğu gizli cebi endişeyle yokladı. Rahatlayıp huysuz seyisi zihninden kovdu ve opera binasına girdi. İçerideki Kan Muhafızları’nın yakaladıkları son cadıyla böbürleneceğini biliyordu. Bu gece yapması gereken tek şey kulaklarını dört açıp doğru soruları sormaktı ve perde kapandığında Seraphine’i kurtarmak için ihtiyaç duyduğu tüm bilgileri edinmiş olacaktı.

İçeri girerken para ya da yiyecek dilenen birkaç çocuğun yanından geçti. Alınlarına kazınmış işaretten cadı yanlılarının soyundan gelen Tövbekârlar olduklarını anlayabiliyordu. Ailelerinden biri bir cadıyı ihbar etmeyi reddetmiş ya da onu cadı avcılarından saklamıştı.

İyi Yürekli Komutan, cadı yanlılarının soyundan gelenleri idam etmek ya da hapse atmak yerine hepsinin alınına Tövbekâr sembolü

kazımış ve yaptıklarını herkesin gördüğünden emin olmuştu. Bu bir uyarıydı. Halkın geri kalanını cadılara yardım etmekten caydırmayı amaçlıyordu.

Rune'un parmakları para kesesine uzanıp onlara birkaç sikke vermek için yanıp tutuşuyordu ancak bir Tövbekâr'a ayan beyan yardım etmek suçtu. Carson bu kadar yakınındayken böyle bir şeye cesaret edemezdi de. Bu yüzden yüzüne küçük bir gülümseme kondurmakla yetindi. Yanlarından geçerken çocukların yüzlerinde onunkine karşılık beliren gülümsemeler kalbinin suçlulukla sızlamasına neden oldu.

Rune içeri girdiğinde Carson'ın haklı olduğunu gördü, operanın ilk perdesi *gerçekten de* sona ermişti. Önünde uzanan devasa merdiven –ikiye ayrılıp birbirinin içinden geçen basamaklardan oluşuyordu– neredeyse boştu. Ancak yukarıdaki fuayeden gelen gürültüler aranın başladığının su götürmez bir işaretiydi.

Rune elini serin mermer tırabzanlara yaslayıp Tövbekâr çocukları aklından uzaklaştırdı ve basamakları tırmanmaya koyuldu. Merdivenden çıkarken etraftaki erkeklerin dikkatini üzerinde hissedebiliyordu, hatta bakışları o yanlarından geçip gittikten uzun süre sonra bile üzerinden ayrılmıyordu. Bu da ona kısa süre önce arkadaşı Verity'yle arasında geçen konuşmayı hatırlattı.

Kendine birini seçmenin vakti gelmedi mi sence de?

Bir talibi kastediyordu. Balolarda Rune'un dans kurdelelerini almak için birbiriyle yarışan, onu romantik akşam yemeklerine davet eden ve at arabasıyla uzun gezintilere çıkaran seçkin, bekâr genç adamlardan birini. Rune'un hiçbirine yüz verdiği yoktu. Elbette birkaçı güzel yüzünü gerçekten çekici buluyor olabilirdi. Fakat çoğu büyükannesinin servetinin, kârlı nakliye işinin ve kocaman arazisinin peşindeydi. Tüm bunlar devrim sırasında gösterdiği kahramanlık için Yeni Cumhuriyet tarafından Rune'a "hediye" edilmişti.

İşine yarayan taliplerini bir yılı aşkın süredir bir kenarda tutuyordu; hepsi de Rune'un ihtiyaç duyduğu sırlara ulaşabilen nüfuzlu

Kalpsiz Avcı

ailelere mensuptu. Bu sırları karanlık köşelerde ve تنها girintilerde ağızlarından alıyordu.

Fakat bunu sonsuza dek sürdüremezdi. Sabırlarının bir sınırı vardı ve Rune onları kendine düşman etmeyi göze alamazdı.

Verity en faydalı taliplerin bir listesini yapıp konuşmalarının ertesi sabahı Rune'un yastığının üzerine bırakmıştı.

Bir an önce içlerinden birini seçmesi gerekiyordu.

Ama bu akşam değil, diye düşündü adımlarını hızlandırarak. Bu akşam devrimin evlatlarıyla yakınlaşıp ağızlarından koparabileceği her sırrı öğrenecekti.

Rune iç içe geçmiş merdivenlerin tepesine vardığında büyük fuyaye önünde uzanıyordu; soluk renkli ipekler ve danteller kuşanmış, saçlarına krem rengi inciler takmış izleyiciler devasa koridorda asılı ıslıl ıslıl bir düzine avizeyle aydınlatılıyordu.

"Rune Winters," dedi bir ses ve Rune olduğu yerde durdu. "Görüyorum ki geç kalmışsın. Âşıklarından biriyle kaçamak mı yapıyordun?"

Bu sözler birkaç utangaç kıkırtı takip etti.

Konuşan, Rune'un en iyi arkadaşı Verity De Wilde'dı.

Verity ellerini beline koymuş, dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılmış halde avizelerin altında duruyordu. Kahverengi lüleleri beyaz yüzünü çevreliyordu, gözlüğünün ardındaki koyu renkli gözlerini arkadaşına dikmişti. Üzerinde kolları beyaz dantelden, sırt dekolteli ayçiçeği rengi bir elbise vardı. Rune'un geçen sezondan kalma eski elbiselerinden biriydi. Aslında kolsuzdu ama kolsuz elbiseler artık eski moda sayıldığından, Rune elbiseyi Verity'ye hediye etmeden önce terzisine dantel kollar ekletmişti.

Verity'nin iki yanında da son derece şık giyimli arkadaşları duruyordu. Yüzlerce kez Rune'un masasında yemek yemiş, balo salonunda dans etmiş genç erkek ve kadınlar. Bu geceki partide de aynısını tekrar yapacaklardı.

Arkadaş demek biraz fazla cömert kaçıyor olabilirdi, sonuçta Rune'un kim olduğunu bilseler hepsi bir an bile düşünmeden onu ihbar ederdi.

“Belki de,” dedi başka bir ses ve tüm bakışların üstüne çevrilmesine neden oldu. “Cadıları kurtarmakla meşguldü. Kızıl Güve’nin yalnızca gece karanlığında ortaya çıktığını söylüyorlar.”

Bu sözler, doğruca Laila Creed’in delici gözlerine bakan Rune’un içini ürpertti. Laila ondan birkaç santim daha uzundu –bu da daima Rune’a tepeden bakıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu– ve Kan Muhafızları’nın bir üyesiydi.

Çıkık elmacıkkemikleri ve başının tepesinde topladığı kuzguni saçlarıyla o da gözalıcı bir kadındı. Rune yüksek belli turkuaz elbisesinin tasarımını şıp diye tanıdı. Anakaradan popüler bir terzi olan Sebastian Khan’ın tasarımıydı, bekleme listesi neredeyse bir yıl boyunca doluydu ve sezonun en kışkanılan parçalarını yapardı. Hatırı sayılır bir servet ve bağlantılar olmadan ondan elbise almak imkânsızdı.

Rune’un dolabında onun elinden çıkmış iki elbisesi vardı.

Laila’nın üniforması yerine böyle bulunması güç bir elbise giymiş olması bu gece görev başında olmadığı anlamına geliyordu. Muhtemelen Seraphine’i yakalayan avcılarının arasında değildi.

Cadının boş evini, Kan Muhafızları’nın onu Rune’un gelişinden hemen önce bulduklarını hatırladığında kanı dondu. Peşinde bir casus varsa bunun Rune’un asla anlamlandıramadığı bir sebepten ötürü ondan nefret eden Laila olması işten bile sayılmazdı.

Ardına gerçek Rune Winters’ı sakladığı maskesini takınıp başını geriye atarak bir kahkaha koyverdi.

“Ah! Düşünebiliyor musunuz? *Ben?* Gecelerimi korkunç havası ve bitmek bilmeyen yağmur çamuruyla bu lanet adada gezinerek geçiriyorum? *Minews* ayakkabılarım ne hale gelirdi düşünsenize!”

Özel tasarım ipek ayakkabılarını göstermek için eteğini yukarı çekti, dünyanın öteki ucundaki Evelyn Minew’in tasarımları türünün tek örneği idi ve piyasada çakmaları yoktu. Rune’un kadına ulaşabilmesi altı ay, ayakkabıların gelmesiye bir yıl sürmüştü.

Bu da sana kapak olsun, Laila Creed.

Kalpsiz Avcı

Rune hayranlık ve haset dolu bakışlar altında eteğini bıraktı ve gülümseyerek etrafına toplanan kalabalığın arasına girdi. Laila'nın biraz önüne geçerek onu dışarıda bıraktı. Sesini alçaltıp gizemli bir hava takınarak, "Duydunuz mu? Şu kanunsuz son cadı grubunu kanalizasyonlardan kaçırmış. *Kanalizasyonlardan!* Düşünsenize!"

Kalabalık tiksintiyle burnunu kırıştırdı.

Rune'un numara yapmasına gerek yoktu. Midesi o akşamı düşünmesiyle bulanıyordu zaten: karanlık tüneli dolduran leş gibi lağım kokusu, kurtardığı ikiz kız kardeşlerle –henüz on üçlerinde bile değillerdi– şehrin metrelerce altında, dizlerine kadar gelen iğrenç suyun içinde ilerlemeleri. Bir hizmetçi döşemelerin altına saklanmış çarşaflarını bulup kızları ihbar etmişti. Üzerindeki kan lekeleri kırmızı değil siyahtı ve bu, ilk âdetiyle güçlerine kavuşan bir cadının yadsınamaz kanıtıydı.

O gece Alexander Sharpe –Rune'a Kan Muhafızları'nın büyükannesinin peşinde olduğunu söyleyen dostu– tünelin sonunda yanında temiz kıyafetler ve ikizleri doğruca Rune'un yüklü kargo gemilerinden birinin yola çıkmaya hazır beklediği rıhtıma götürecek bir atla onları beklemişti. Alex daima diğer uçta Rune'u beklerdi. Bazen yanında bir at ya da arabayla, bazen de bir tekneyle. Bu kaçırılmalarda Rune'un bir numaralı suç ortağıydı ve onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Kargo gemisi iki gün önce limana varmış ve ikizler anakarada güvende olduklarına dair ona şifreli bir mesaj göndermişti.

"Yumuşacık, tertemiz bir yatakta mışıl mışıl uyumak yerine pislik içinde debelenmeyi seçen herkes eh, *iğrençtir*." Pelerinin altında terlemeye başlayan Rune boğazındaki ipleri çözdü.

Etrafındaki kalabalıktan onunla hemfikir olduklarını belirten mırıltılar yükseldi. Sessizliğini koruyan bir kişi vardı. Laila.

"Ama Kızıl Güve de tam böyle söylerdi, değil mi?"

Rune'un pelerinin iplerini çözen parmakları donakaldı. Kumaş çıplak omuzlarının üzerinden kaydığında Rune onu yakalamaya

fırsat bulamadan arkasından yaklaşan biri kaliteli yünü tutup kolunun üzerine atı.

“Hadi ama,” dedi, içini rahatlatan ses kulağının dibinde. “Rune, Güve olsaydı büyükannesini arındırılırsın diye ihbar eder miydi?”

Sesin sahibi yanına geldiğinde Rune başını kaldırıp ona baktı. Alex Sharpe. Karşısında en eski dostunu –Verity gibi gerçek bir dostu– görmesiyle vücudundaki tüm kaslar gevşedi.

Avizelerin altında parıldayan altın sarısı saçlarıyla bu gece tıpkı bir aslanı andırıyordu. Rune’un yüzüne bakan bakışları sıcak ve güven vericiydi ama alnı hafifçe kırışmıştı, bu da onun nerede olduğunu bildiğini ve onun için endişelendiğini gösteriyordu.

Laila’nın erkek kardeşi ve Verity’nin *Rune’un Değerlendirmesi Gereken Talipler* listesine adını yazdırmayı başaran Noah Creed söze girdi.

“Kızıl Güve haftalardır ortalıkta yok,” dedi, Rune’u savunarak. “Bu akşam bir cadıyı daha hiçbir engelle karşılaşmadan yakaladıklarını duydum. Güve, kadını kurtarmaya *yeltenmemiş* bile.”

Rune pürdikkat Noah’ya döndü.

Acaba bunu nereden duydun?

Ablasının koyu kahverengi gözleri, çıkık elmacıkkemikleri ve buğday teni Noah’da da vardı. Düşük omuzlu ve ipek yakalı siyah ceketiyse son derece yakışıklı görünmesinin yanı sıra aynı zamanda İyi Yürekli Komutan’ın oğluydu. En gizli bilgilerin ilk elden kaynağına *son derece* yakın olması onu gerçekten de iyi bir talip yapıyordu.

Peki karısının gecenin köründe yataktan sıvıştığını fark edecek mi? Ya da şafaktan sonra yorgun argın... bazen de yara bere içinde eve döndüğünü?

Rune, Noah’ya dönüp gülümsedi. “Cadı mı? *Bu akşam* mı yakalanmış? Bizimle oynama da anlat, Noah.”

Noah tüm dikkatlerin üzerine çevrildiğini fark ettiğinde gözleri irileşti. Ellerini kendini savunurcasına havaya kaldırdı. “Gideon Sharpe yakalamış. Tek bildiğim bu.”

Kalpsiz Avcı

Gideon Sharpe.

Alex'in abisinin adını duyduğunda Rune'un dudakları neredeyse seğirecekti. Yeni Cumhuriyet'e sadakatle bağlı Gideon, başka hiçbir Muhafız'la kıyaslanamayacak kadar çok cadıyı arınmaya göndermiş acımasız, kana susamış bir cadı avcısıydı.

Aynı zamanda Kraliçe Kız Kardeşler' in suikastına yardım ederek devrimin fitilini ateşlemesiyle de ünlüydü.

Rune ondan nefret ediyordu.

Sharpe kardeşler birbirlerinden ancak bu kadar farklı olabilirdi.

Rune'la göz göze gelen Verity kara kaşlarından birini kaldırarak ona sessiz bir soru sordu. Rune ise bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp büyükannesinin yakut küpelerini ortaya çıkararak ona cevap verdi. Onları akşamın erken saatlerinde takmıştı ve kulaklarından boncuk boncuk kan damlıyormuş gibi sallanıyorlardı. Cevabı bu mücevherde saklıydı –*başarısız olmuştu*– ve suç ortağına gecesinin nasıl geçtiğine dair bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. *Seraphine düşmanın elinde*. Ya Verity boşlukları kendisi dolduracaktı ya da Rune gecenin ilerleyen saatlerinde vereceği partiden önce ona her şeyi anlatacaktı.

Yakutları gören Verity dudaklarını büzdü ve bakışlarını Rune'dan uzaklaştırıp hızla boğazını temizledi.

"Eh, *şahsen* ben Güve'nin Bayan Blackwater olduğunu düşünmüşümdür hep," dedi gruplarının dikkatini çekerek. Ardından bakışlarını gürültülü, aydınlık koridorun öteki ucundaki kabarık saçlı ve boynu bir sürü inci kolyeyle dolu yaşlı kadına çevirdi. Bayan Blackwater opera kafesinin terasında tek başına oturmuş, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. "Yaşlı dedikodu kazanının Kan Muhafızları'nı kandırdığını hayal edebiliyor musunuz? Harika bir paravan!"

Sözleri üzerine herkes kahkahalara boğuldu.

Herkes tahmin yürütmeye başlarken Rune, Verity'nin ona verdiği fırsatı değerlendirip yepyeni bir amaçla kalabalığın arasına karıştı. Gideon Sharpe'ı bulacaktı.

ÜÇ

GIDEON

Başka bir gece, başka bir cadı.

Gideon Sharpe yumruklarını duşun fayanslarına yasladı. Sıcak suyun sırtını haşlamasına izin verip derisinden mürekkep gibi akararak giderin etrafında dönen kanı boş gözlerle izledi.

Kan gerçek mi yoksa hayal mi emin olamıyordu. Gördüğü kâbuslar artık yalnızca uykularıyla sınırlı değildi; uyanıkken de sık sık ona musallat oluyorlardı.

Fakat bu bir kâbus değildi. Kanın kime ait olduğunu, tıpkı kendisi gibi gerçek olduğunu biliyordu.

Onları o kadınla yalnız bırakmamalıydın.

Tasker kardeşler emirlere itaatsizlik etmeye bayılıyordu. Gideon cadıları sevmese de gereksiz zalimliğe tahammülü yoktu. En son bir cadıyı öldüresiye dövdüklerinde kardeşleri birlikten atmaya yeltenmiş ama üstleri bir cadıyı bayıltana kadar dövmenin hastalıklı bir fareyi dövmekten farksız olduğunu söyleyip talebini geri çevirmişti.

Böylece zalimlik hız kesmeden devam etmişti. Bu gece yaşananlar sayısız olaya bir yenisini daha eklemişti.

Peki ne yapacaksın?

Gideon gözlerini kapayıp yüzünü kaynar suya döndü.

Bu, ertesi günün sorunu.

Şu an bir şey düşünemeyecek, yerinden kımıldayamayacak kadar yorgundu. Bu gece yakaladığı azılı cadının izini bulması neredeyse

Kalpsiz Avcı

bir yılını almış, onu tutuklamak için atını canını dişine takarak sürmüştü.

En az bir hafta boyunca eyer görmek istemiyordu.

Fakat muhbirlerinden biri olan Harrow'la bu gece operada buluşacaklarına dair sözleşmişlerdi. Ona Seraphine'in yerini söyleyen Harrow'du ve bu sefer Gideon'ın başının belası Kızıl Güve'yle ilgili haberleri olduğunu söylemişti. Gideon onun söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

Bunu düşünmek içini yepyeni bir motivasyonla doldurdu. Sabunu elleri arasında köpürtüp yorgun vücudunu yıkadı. Sol göğsündeki damgaya –yarısı bir hilalin içinde kalan ve bıçak gibi keskin dikenleri olan bir gül– geldiğinde duraksadı.

Onun damgasına.

Gideon kaynar suya rağmen ürperdi.

Kraliçe Kız Kardeşler'in en küçüğü ölmüş olsa da onu sonsuza dek damgalamıştı.

Gideon sık sık, sırf kadının ardında bıraktığı son izden de kurtulmak için damgayı kesip atmayı düşünüyordu. Fakat onu derisinden deşmek zihnindeki anıları söküp atmazdı. Ya da ansızın gözünün önünden geçen görüntülerden kurtarmaz, kâbuslarını hafifletmezdi.

Gerçi fark etmezdi. Ne zaman bıçağını çıkarıp sivri ucunu derisine dayasa elleri işini doğru düzgün yapamayacak kadar titriyordu. Kısacası, şimdilik olduğu yerde kalacaktı.

Kadının aklına düşmesiyle kötü cadıların ruhlarının ölümünden sonra yaşayıp yaşamadıklarını, hayattayken eziyet ettikleri kişilere musallat olmak için geri dönüp dönmediklerini merak etti. Anında bunu hiç düşünmemiş olmayı diledi. Gideon suyu kapadı, soğuk hava içeri hücum edip kol ve bacaklarındaki tüyleri diken diken ederken gözlerini buhar içinde kalmış odada gezdirdi.

O öldü, aptal herif. Hayalet diye bir şey yoktur.

Cressida ölmüş olsa bile dışarısı en az onun kadar tehlikeli cadılarla kaynıyordu. Üç gün önce bir köprünün altına sürüklenmiş başka bir parçalanmış ceset bulunmuştu. Göğsü yarılmış, kanı kuru-

tulmuştu. Gideon cesedin bir Kan Muhafızı'na ait olduğunu öğrendiğinde hiç şaşırmamıştı. Hepsi Kan Muhafızı olurdu. Bu ay içinde buldukları üçüncü askerdi.

Gideon bu vahşi cinayetleri Kızıl Güve'nin işlediğini kanıtlamasa da içgüdüleri bundan emindi. Cinayetler genellikle Güve'nin saldırıya geçip cadıları hücrelerinden çıkarmasından ve Gideon'ın her seferinde daha da sıkılaştırdığı güvenliği atlatmasından hemen önce gerçekleşiyordu. Çünkü cadıları kaçırmak için büyüye ihtiyacı vardı ve büyü kan gerektirirdi. *Taze kan.*

Sırada hangimiz varız?

Gideon eliyle yüzünü ovuşturup saçlarındaki suyu silkeledi ve bir havlu alarak vücudunu kuruladı. Başka bir şeye odaklanması gerekiyordu. Herhangi bir şeye.

Opera.

Evet. İyi fikirdi. Bu geceki planlarını düşünecek ve dikkatini hazırlanmaya vermesi banyodaki ürkütücü serinliği kovacaktı.

Gideon önce yorgun bedenine üniformasını geçirecek sonra da kendini opera binasına sürükleyecekti. Sahnede saçma bir oyun devam ederken Harrow ona Güve hakkında öğrendiklerini anlatacaktı. En sonunda Gideon eve dönüp yatmaya hazırlanırken kafasında bir plan kuracak, deliksiz –en azından öyle olacağını umduğu– bir uyku çekecek ve edindiği yepyeni bilgilerle şeytanı aramaya kaldığı yerden devam edecekti.

Ve bu kez onu yakalayacaktı.

Fakat önce opera gecesini atlatması gerekiyordu. Gideon bunun bir cadıyı avlamak için at sırtında yağmur ve çamur aşmaktan bile *daha* tahammül edilemez olduğunu düşündü.

Tek iyi yanı ilk perdeyi kaçırarak olmasıydı.

DÖRT

RUNE

Fuayedeki Kan Muhafızları bir çayırdaki kırmızı gelincikler gibi göze batıyordu. Rengârenk kıyafetler içindeki kalabalığın arasında bile üzerlerindeki üniformaları fark etmemek imkânsızdı. Fakat içlerinden hiçbiri Gideon değildi.

Belki bu akşam operaya gelmemiştir.

Seraphine'i yakalayan gerçekten de Alex'in abisiyse hâlâ işlemlerle meşgul olabildi. Ya da dinlenmek için geceyi evinde geçirmeye karar vermişti.

Rune, Seraphine'in üzerindeki kıyafetleri yırtıp askerleriyle birlikte gözlerini kadının vücudunun her yerinde gezdirerek yara izleri ararken onu yağmurun altında çırılçıplak durmaya zorlayanın Gideon olup olmadığını merak etti.

Bu düşünceyle dişlerini sıktı.

Gideon Sharpe.

Ondan nefret ediyordu.

Rune içinde alev alev yanan öfkesiyle kalabalığın arasında hünerle hareket ediyor, yüzüne yerleştirdiği gülümseme ve mutlu ifadesiyle insanların kıyafetlerine, saçlarına ya da geçen hafta katıldığı Yeni Cumhuriyet davetinin *nefis* akşam yemeğine övgüler yağdırırken fazla oyalanmamaya özen gösterip sürekli bir sonraki kırmızı üniformayı arıyordu.

Kan Muhafızı yakınları, Mahkeme üyelerinin çocukları, sadece iyi bağlantıları olmakla kalmayıp aynı zamanda bu bağlantılarla

övünmekten hoşlanan ve bunu yaparken farkında bile olmadan ona bilgi veren konuklar gibi her zamanki hedefleriyle sohbet etmeyi ihmal etmedi. Konuşma sesleri, polen sarhoşu arılarınki gibi tekdüze bir vızıltıdan ibaretti.

Devrimin ardından el sürülmemiş avizeler, yıldızlarla dolu bir gökyüzüymüş gibi görünecek şekilde laciverte boyanmış tavanı aydınlatıyordu. Fuayenin her iki yanında da birer salon vardı ve fuaye boyunca uzanan sütunların ardında daha... gayrimeşru görüşmeler için kullanılan küçük oyuklar yer alıyordu.

Rune tam Kan Muhafızları'nın sıklıkla toplandığı salona doğru ilerlemeye başlamıştı ki bir el bileğini kavrayıp onu kalabalıktan uzağa, karanlık oyuklardan birine çekti.

Başını hızla saldırganına çevirdiğinde karşısında açık kahverengi kaşların altından ona bakan bir çift kahverengi göz buldu.

Gerilmiş vücudu gevşedi.

Yalnızca Alex'ti.

"Rune." Onu karanlığın daha da derinliklerine çekerken parmakları Rune'un bileğindeki hassas deriyi daha sıkı kavradı. "Cehenne-me adım atmaya hazır gibi görünüyorsun."

Rune birden kendini tekrar tehlikenin kollarına atmadan önce bir süre burada, güvenli bir yerde onunla dinlenmek istedi.

"Bu akşam ne oldu?" diye sordu.

Rune yapması gerekeni hatırladığında bu isteğinden silkinerek kurtuldu.

"Noah'yı duymadın mı? *Abin* oldu," dedi, bunu düşünmek sinirini bozuyordu. "Gideon, Seraphine'i benden önce buldu."

Alex kaşlarını çattı. "Yani..."

Aralarında Laila Creed'in de bulunduğu bir gruptan yükselen sesler yakınlarda yankılandı. Rune içgüdüsel olarak Alex'i gölgelerin iyice içine çekti, göğüsleri neredeyse birbirine değecekti. Birinin onları burada, birlikte görmesinden endişe etmiyordu. Tam da Verity'nin onu gördüğünde suçladığı şeyi yaptığını gibi varsayarlardı: Bir kaçamak.

Kalpsiz Avcı

Asıl endişesi konuştuklarının duyulmasıydı.

İkisi de sessiz kalıp kalabalığın geçip gitmesini bekledi. Rune'un burnunun ucuyla Alex'in çenesi arasında bir santim bile yoktu ve adamın deriyle meşeyi andıran kokusu havayı dolduruyordu. Küçük oyuk etraflarına kapanıyor gibiydi ve Rune bir saniyeliğine büyükannesini ihbar ettiği geceyi hatırladı. Alex doğruca Wintersea'ye gelmiş, sabaha kadar ağlarken ona sarılmıştı.

"Beni endişelendiriyorsun," diye fısıldadı Alex kulağına eğilerek.

Sesi, sanki Rune camdan yapılmış da özenle davranılması gerekiyormuş gibi temkinli ve yumuşaktı.

"Sürekli birilerine göz kulak olmaya çalışıyorsun, peki sana kim göz kulak oluyor?"

"Sen oluyorsun," diye fısıldadı Rune arkadaşının kruvaze yakalı ceketine doğru. "Verity ve Leydi'yi de unutmayalım."

"Leydi bir at," diye itiraz etti. "Ve Verity de kendini en az senin kadar tehlikeye atıyor."

Aranın sona erdiğini bildiren zil sesleri fuayede yankılandığında başka bir şey daha söyleyecek gibiydi. Rune onun o aşına olduğu sağlam bedeninden uzaklaşıp başını oyuğun dışına uzattı. Sütunlardan biri görüş alanının çoğunu kaplasa da Laila'nın başının üzerinde topladığı siyah örgülerinin salonun kapısına doğru ilerlediğini görebiliyordu. Konuşma sesleri çoktan azalmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde fuaye boşalıp sessizleşecekti.

Oysa Rune hâlâ Gideon'ı bulamamıştı.

Bu gecenin boşa gitmesini reddediyordu. Seraphine'in nerede olduğunu öğrenmek *zorundaydı*.

"Abin burada mı?" diye fısıldadı, gözleriyle en tombul tarla faresini arayan bir şahin gibi fuayeyi tarayarak.

"Bilmiyorum. Bütün hafta konuşmadık. Neden ki?"

Rune ona cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu. Alex kafasından geçenleri biliyordu.

"Rune, hayır. Abim tehlikeli biri." Rune'un çıplak omuzlarını nazikçe kavrayıp onu kendine çevirdi. "Özellikle de senin için."

“Abin Yeni Cumhuriyet’teki her cadı için tehlikeli.” Geri çekilip Alex’in tutuşundan sıyrıldı. “Özellikle de *Seraphine* için. Onu nereye kapattığını bulamazsam...”

Anlamıyor muydu? Rune, Seraphine’in nerede olduğunu ya da onu ne zaman nakletmeyi planladıklarını bilmiyordu. Hatta kimbilir, belki çoktan saray hapishanesine doğru yola çıkmıştı. Eğer öyleyse...

Onu asla kurtaramayacağım. Onu da tıpkı büyükannem gibi öldürecekler.

Kan Muhafızları bir cadıyı hapishanenin kapısından içeri soktuğunda Rune onu kurtaramazdı. Hapishaneye girmek imkânsızdı.

Onu kurtaramazsam büyükannemin son dileğini yerine getirememiş olacağım.

Bu kabul edilemezdi.

“Rune.”

“Başka seçeneğim var mı?” diye sordu Rune, içinde bulunduğu ana dönerek. “*Sen yapmayacaksın.*”

Alex, Kızıl Güve’ye sadık olsa da abisi kırmızı çizgisiydi. Ne olursa olsun Gideon’ı kızlarla birlikte diğer arkadaşlarına yaptıkları gibi manipüle etmezdi. Rune bir keresinde ondan bunu istemiş ve altın rengi gözlerinin kararışını izlemişti. Verdiği hiç de onluk olmayan kesin cevap –*Hayatta olmaz.*– bunu tekrar istemesinin önünü kapamıştı.

Rune, Alex’in en küçük Kraliçe Kız Kardeş Cressida Roseblood’ın öldürülmesinde parmağı olduğunu biliyordu. Alex bunu Gideon için yaptığını söylemek dışında bir şey dememiş, hep konuyu değiştirmişti. Rune bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Gideon ondan Cressida’yı öldürmesini mi istemişti? Onu bunu yapmaya mı zorlamıştı? Yoksa Alex bunu abisini bir şeylerden kurtarmak için mi yapmıştı? Son düşündüğü gerçekse Rune buna şaşırırdı. Vahşi ve doğuştan avcı olan Gideon’dı. Abisinin aksine Alex iyi kalpli ve nazikti, cadıların öldürülmesini doğru bulmuyordu. Rune’a duyduğu sadakatten bahsetmeye gerek bile yoktu.

Kalpsiz Avcı

Sorun, Gideon'a da eşit ölçüde sadık olmasıydı. Hatta Rune onun bazen abisine *daha* sadık olduğundan şüpheleniyordu. Fakat garip bir nedenden ötürü bu, dostuna olan güvenini zedelemiyordu. Alex'in ona asla ihanet etmeyeceğinden bütün kalbiyle emindi.

Öte yandan abisine de ihanet etmeyecekti.

Bu da sık sık anlaşmazlığa düşmelerine neden oluyordu.

Eskiden olsa Rune, Alex'in abisine olan bağlılığını anlayabilirdi. Devrimden yıllar önce Rune da Gideon'ın gözüne girmek istemişti. Alex o zaman en yakın arkadaşıydı ve Rune henüz Gideon'la tanışmamış olsa da onun hakkında hikâyeler duymuştu. Abisine tapan Alex'in anlattığı taraflı hikâyeler.

Genç ve saf Rune arkadaşının anlattığı her şeye inanmıştı. Alex abisinden bahsettikçe Rune onu tanıyormuş gibi hissetmişti. Çok geçmeden de ondan hoşlanmaya başlamıştı. İlk tanışmalarında iyi bir izlenim bırakmak Rune için çok önemli hale gelmişti.

Şimdi dönüp baktığında hepsi gözüne çocuksu ve gülünç geliyordu.

Nihayet tanıştıklarında Rune on üç, Gideon ise on beş yaşındaydı. Gideon uzattığı elini geri çevirmekle kalmamış, sırf onu etkilemek uğruna özene bezene seçtiği elbiseyi de aşağılamıştı. Alex abisinden özür dilemesini istediğinde de bunu yapmayı reddetmişti.

Alex'in hikâyeleri yalandan ibaretti. O gün Alex'e güvenemeyeceği bir konu olduğunu öğrenmişti: Abisi hakkında doğru yargılarda bulunmak.

Gideon kaba saba bir oğlandı ve Rune onun saygısını kazanıp kazanmamayı bir daha asla umursamamıştı.

"Bir illüzyon yaratırım," dedi Alex'e, parmaklarıyla elbisesine gizlenmiş içi kan dolu şişeciğe vurarak. Geçen ayki âdetinden sakladığı kanla dolu şişeye. "Ben olduğumu anlamaz."

Fakat yanındakini saymazsa dolu sadece bir şişesi kalmıştı. O da bittiğinde, bir sonraki âdetine kadar elinde kullanabileceği kan olmayacaktı ve Seraphine'i kurtarmak için mümkün olduğunca çok kana ihtiyacı vardı.

Kristen Ciccarelli

Alex başını iki yana salladı. “Üzerindeki büyünün kokusunu alır. Gideon aptal âşıklarına benzemez, Rune. O...”

“O zaman onu partime davet ederim.” Kadehini büyülü şarapla doldurup onu ihtiyaç duyduğu cevaplara götürecek masum sorularla ağzından laf alırdı.

“Gideon partilerden nefret eder.”

Rune ellerini hışımla kaldırıp, “O halde sen bir öneride bulun!” diye tısladı.

Tam arkasını dönüp gidecekken, “Kendini tehlikeye atmanı izlemekten bıktım artık,” dedi Alex gergin bir sesle.

Rune duraksadı, boş fuayeye bakarken iç geçirdi. “O zaman kafanı çevir.”

Cevabını beklemedi. Oyuktan çıkmasıyla...

Kan Muhafızı üniformalı birine çarptı.

BEŞ

RUNE

A lını beton kadar sağlam bir göğse sertçe çarptı. Asker, Rune'u Akolundan yakalayıp ikisinin de dengesini sağlamamış olsa çarpışmanın şiddeti kızın geriye yuvarlanmasına neden olabilirdi.

“Affedersiniz...”

Rune başını kaldırdığında dipsiz denizler kadar siyah ve soğuk bir çift gözle karşılaştı.

Gideon Sharpe.

Delici bakışları ruhuna işliyor, tıpkı bir elmanın yumuşak, savunmasız kısmına ulaşmak için kabuğunu soyan bir bıçak gibi Rune'un büründüğü sahte kişiliği katman katman ayırıyordu.

Midesi kasıldı. Dirseğini sertçe adamın elinden çekip geriye sendeledi, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Karşısındaki Kan Muhafızları'nın Yüzbaşı –hiçbir askerle kıyaslanamayacak kadar çok cadının idamından sorumlu adam– doğruldu, yüz hatlarındaki şaşkınlık yerini karanlık ve Rune'un okuyamadığı bir ifadeye bıraktı.

Kız kendine bir küfür savurdu. Kızıl Güve'nin bu canavardan korkmasını gerektirecek bir nedeni olabilirdi. Fakat Rune Winters –aptal, sığ vâris– onu umursamazdı bile.

Rune cesaretini toplamaya fırsat bulamadan Gideon keskin bakışlarıyla onu süzdü. Dikkatli bakışları kalbine doğrultulmuş bir tüfek gibiydi, nabzının hızlanmasına, nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oluyordu. Rune bir geyikti, o ise bir avcı. Gözleriyle

onu tartıyor, her bir ayrıntıyı ve kusuru aklının bir köşesine yazarak onun avlamaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Gideon çok geçmeden kaşlarını çatıp bakışlarını çevirdi.

Anlaşılan, Rune'u avlamaya değer bulmamıştı.

"Yurttaş Winters. Özür dilerim, ben..."

Gideon'ın keskin bakışları kızın omzunun üzerine, oyuktan çıkan kardeşinin ani hareketine kaydı. Alex'i görmesiyle gergin vücudu gevşedi.

Sanki yalnızca bir hayal kırıklığı değil, aynı zamanda son derece önemsizmiş gibi Rune'un etrafından dolanıp geçti. "Alex. Bir şey mi oldu? Tedirgin görünüyorsun."

"Ne? Ah." Alex başını iki yana salladı. "Bir şey yok. Kötü ışıklandırılmadan olmalı." Duvarda parıldayan gaz lambalarını işaret etti.

Gideon ikna olmamış gibi başını yana eğdi.

Alex hızla konuyu değiştirdi. "Sen ne zaman döndün?"

"Bu akşam."

Uzun boyları, yakışıklı yüzleri, keskin çeneleri ve gür kaşlarıyla iki kardeş birbirlerinin aynadaki yansıması gibiydi. Ne var ki Alex bir yaz günü gibi enerjik ve sımsıcakken Gideon kilitli, penceresiz bir oda gibi boğucu ve karanlıktı.

Sharpe İkilisi'nin, Cadılar Saltanatı sırasında mütevazı terziler olarak iş hayatına atılan karı kocanın oğullarıydı. Diktikleri kıyafetler Kraliçe Kız Kardeşler' in dikkatini çektiğinde, Alex ve Gideon'ın ebeveynleri Roseblood ailesi tarafından kraliyet terzisi olarak tutulmuş ve kısa ömürlü ünlerine kavuşmuştu. İkisi de aynı yıl içinde, devrimden hemen önce ölmüştü.

İsimleri ne zaman anılsa moda çevresindeki herkes bir saygı duruşu misali sessizliğe gömülürdü.

"Ee?" dedi Alex belli belirsiz gergin sesiyle. "Av başarılı geçti mi?"

Gideon iç çekip parmaklarını nemli saçlarının arasından geçirdi. "Talihsiz bir kazaya rağmen evet. Cadıyı yakaladık."

Seraphine'den bahsediyor.

Kalpsiz Avcı

Rune çamura atılmış yırtık kıyafetleri anımsadığında maskesinin düşecek gibi olduğunu hissetti. Kadının sırtındaki giysileri yırtıp atarken o ve diğerleri kahkahalarla gülmüş müydü? Kulübenin kapısına çizilmiş kırmızı X işaretini düşündü, bunun için Gideon'ın kimin kanını akıttığını biliyordu.

Rune, avcısıyla yüz yüze gelmenin felç edici korkusundan sıyrılan bir geyik gibi kendini toparladı ve konuşmadan önce sesindeki nefreti sildiğinden emin oldu.

“Ne gibi bir talihsiz kaza?”

Gideon hâlâ orada durduğuna şaşırılmış gibi ona bir bakış attı.

Duraksayıp onu inceledi.

Bu kez Rune onun bakışlarına karşılık verdi ve o da kendi gözlerini adamın üzerinde gezdirdi. Kırmızı üniformanın üzerindeki duruşu altındaki güçlü ve çevik bedeni ele veriyordu. Ne yumuşaklık ne de sıcaklıktan eser vardı. Tıpkı aşılmaz bir kale gibi yalnızca sert kaslar ve kudretten ibaretti.

Sert hatlı, zalim dudakları vardı ve saçları yağmurdan veya belki de duştan hâlâ nemliydi. Seraphine'i kovalarken kendini Rune kadar paralamış olmalıydı ama kalçasındaki tabancadan botlarının pirinç tokalarına kadar özenli ve temiz bir vaziyette karşısındaydı. Rune, adamın üzerindeki kanı ailesinin bir zamanlar Kraliçeler'e elbise dikerken gösterdiği özenle mi temizlediğini merak etti.

Üzerindeki tek kusur, sanki bir şeye vurmuş gibi kıpkırmızı olup yarılmış sağ elinin eklemleriydi.

Ya da birine.

Kan beynine sıçradı. Gideon'ın, bakışlarındaki öfkeyi fark edeceği endişesiyle ona kirpiklerini süzerek baktı, bu hareketin diğer genç erkekler üzerindeki etkisini biliyordu.

“Umarım şu... kazadan zarar görmemişsinizdir?”

Adam tam ona cevap vermeye yeltenmişti ki aniden yükselen son zil sesi sözünü kesti.

Üçünün de bakışları etraflarındaki fuayede gezindi. Birbirleriyle sohbet eden insanların yokluğunda daha da büyük görünüyordu. Tepelerindeki avizeler gözüne birdenbire çok büyük ve çok parlak, boyanmış tavansa önemsiz benliklerinin hak etmediği kadar görkemli geldi.

İçerideki gaz lambalarını söndürmeye başlayan yer göstericiler onlara ters bakışlar atıyordu. Salon kapılarının ardından çalmaya başlayan orkestranın sesi yükseldi.

Oyunun başladığını hatırlayan Gideon kardeşinden uzaklaşmak için hareketlendi. “Yarın akşam için ringde yer ayırttım. Biraz yumruklanmak ister misin?”

Alex başıyla onayladı. “Tabii. Güzel olur.”

Gideon, Alex’le Rune’un çıktığı oyuğa bir bakış attı. Dudakları hafifçe aralandı ve gözlerine belirsiz bir ifade yerleşti. Aklından geçen her neyse kendine saklamaya karar verip yanlarından uzaklaştı.

Alex derin bir nefes verdi.

Rune alçak sesli bir küfür savurdu. Gideon’ın gözünü korkutmasına müsaade etmiş, cesaretini toplamakta geç kalıp ihtiyacı olan bilgiyi öğrenme şansını kaçırmıştı.

Ellerini sıkıp yumruk yaptı. Bunu hemen telafi etmesi gerekiyordu. Seraphine’in saray hapishanesine nakledilmesi çok uzun sürmezdi.

Rune son iki yıldır oynamakta ustalaştığı role girmeye hazırlanarak elbisesini düzeltti ve yüzündeki öfkeli ifadenin yerine tatlı bir gülümseme takındı. Bunu gören Alex ona uzandı. “Rune sakın...”

Kız geri çekilip ondan kaçtı.

“*Rune.*”

Rune abisinin peşinden giderken Alex olduğu yerde kaldı. Fuayenin mozaik zemininde neredeyse çıt çıkarmayan ipek ayakkabıları, Gideon’a takip edildiğini anlayacak hiçbir ipucu vermiyordu. Şimdilik rolleri değişmişlerdi. Rune avcı, o ise avdı. Ve Rune onu yakalamak üzereydi.

Kalpsiz Avcı

Gideon koridorun en ucuna, açık balkonun kemerlerinin dışındaki sisli şehri çevrelediği yere ilerledi ve dönüp merdivenleri tırmanmaya başladı. Bu basamaklar Kan Muhafızları için ayrılmış locaya çıkıyordu.

Kısa bir süre sonra Rune da onu takip etti.

Eteklerini kaldırıp basamakları koşar adımlarla tırmandı ve en tepedeki kadife perdeleri bir kenara itip karanlık balkona, kıpkırmızı bir denizin ortasına adım attı.

Loca cadı avcılarıyla doluydu.

Rune tereddüt etti.

O, Kızıl Güve'ydi; aranan bir suçlu olmasının yanı sıra göz önünde saklanan bir cadıydı. Ne var ki bu, kendi türünü avlayan insanlarla dolu bir yere ilk girişi değildi. Bunu daha önce yüzlerce kez yapmıştı. Hem de gözünü bile kırpmadan.

Peki içinde filizlenen bu küçük korku tohumu da neyin nesiydi?

Çünkü Alex haklı.

Ağzına kadar silahlarla dolu bir cephanelikte Gideon içlerinde en ölümcül olanıydı ve Rune boğazını açmış, doğruca bir hançerin üzerine ilerliyordu.

Senden şüphelenmiyor, diye teskin etti kendini, uğuldayan kanını sakinleştirmeye çalışarak. Tüm bu canavarlar sana baktığında tam da görmelerini istediğin şeyi görüyor: Aptal, küçük bir sosyetik. Buna Gideon Sharpe da dahil.

Rune kendine bunu hatırlatarak locanın ön kısmındaki boş koltuğa yöneldi. Hemen yanındaki koltukta oturan Gideon arkasına yaslanmış, dirseğini arkalığa yaslamıştı. Seraphine'in yaklaşan idamı onu zerre rahatsız etmiyormuş gibi son derece rahat görünüyordu.

Rune tıpkı eteği gibi cesaretini de toplayıp adamın yanına oturarak, "Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

ALTI

RUNE

Rune'u fark etmesiyle irkilen Gideon koltuğun arkalığındaki elini hızla geri çekti. Orkestranın uğultusu kreşendoya ulaşırken at nalı şeklindeki salonun ışıkları karardı. İkinci perde başlamak üzereydi.

“Aslında o koltuk...”

“Operayı hiç buradan izlememiştim,” dedi Rune sözünü keserek. Yerlerine geçmek için diğer izleyicilerin üzerinden atlayan birkaç kişi dışında tıklım tıklım dolu olan aşağıdaki koltuklara bakarken tehlikenin heyecanı damarlarına karışıyordu. “Manzara ne kadar güzelmiş.”

Loş ışığa rağmen Gideon'ın esrarengiz bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. “Öyledir. Alex de burada mı?”

“Hayır. O...” Rune başını kaldırdığında bakışları kilitlendi. Havadaki elektriklenme, fırtınalı bir havada yıldırım düşmeden hemen önce olduğu gibi kollarındaki tüyleri diken diken etti.

“Bayan Winters? Her şey yolunda mı?”

Adamın sorusu Rune'un aklını başına getirdi.

Sen bir oyuncusun, diye hatırlattı kendine. *Bu da sahnem.*

Ama bu hikâyede o kimdi? Kahraman mı, suçlu mu yoksa aptal mı?

Aptal.

“Her şey *harika*,” dedi coşkuyla. “Operaya bayılıyorum, ya siz?”

Kalpsiz Avcı

Sahne ışıkları yandı ve oyuncuların saten elbiselerini, rengârenk payetleri ve yanı başında karanlıkta onu izleyen Gideon'ı aydınlattı.

“Her şey çok *güzel*,” diye devam etti Rune, onun görmesini istediği karaktere bürünerek. “Kostümler, dekorlar ve şarkılar...” Elin-den geldiğince büyük bir gülümsemeyle Gideon'a döndü. “Gerçi hikâye biraz daha kısa olabilir. Çok daha kısa, siz ne dersiniz? Açıkçası onları biraz sıkıcı buluyorum. Olan biteni takip etmek çok zor! Oyun sona erdiğinde daima kafam karışıyor.”

Rolünü daha da inandırıcı kılmak için bir kahkaha attı. Ama içten içe ölüyordu.

Büyükannesi ölmeden önce her cumartesi operaya giderlerdi. Bu, haftanın en sevdiği günüydü. Büyükannesi Rune'un saçıyla makyajını yapar, istediği mücevherlerini almasına izin verirdi. Rune yeni pileli eteğiyle fuayeye çıkan merdivenlerde süzölmeye, büyükannesinin sofistike arkadaşlarıyla yaptığı sohbetlere katılmaya, salonda bambaşka bir dünyaya ışınlanmaya bayılırdı. Ancak en çok opera *sonrasını*, eve dönüş yolunda büyükannesiyle izledikleri oyun üzerine hararetli tartışmalar döndürmelerini severdi.

Tabii bu, Kızıl Barış'ın eski operaları yasaklamasından önceydi. Artık sahnedeki beceriksiz taklitlerin hepsi Kamu Güvenliği Bakanlığı tarafından onaylanmış oyunlardı. Elle tutulur hiçbir şey anlatmıyorlardı ve iyi bir hikâyeleri yoktu. Hepsi yeni rejimin kontrolünde nasıl davranılması gerektiğine dair üstü pek de kapalı olmayan derslerden ibaretti. Düşmanın kim olduğunu ve onlardan neden nefret etmemiz gerektiğini hatırlatıyorlardı. Kötüler daima cadılar ya da cadı yanlıları olurken onları avlayan ya da ihbar edenlerse kahraman oluyordu.

Her şey mide bulandıracak kadar öngörülebilirdi.

Büyükannesi bundan nefret ederdi.

Rune, Gideon'a kaçamak bir bakış attı. *Muhtemelen bunun sanatın zirvesi olduğunu düşünüyor.*

“En çok perde aralarını seviyorum,” diye devam etti Rune. “Tabii bir de oyun sonrası partilerini.” Bir sırrını paylaşacakmış gibi ona doğru eğildiğinde ceketinden yayılan barut kokusunu aldı. “O yüzden buraya geldim. Sizi partime davet etmek için.”

Gideon duyduğu rahatsızlıkla dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. “Aptal dedikodulara ve sığ arkadaşlıklara tahammül edebilmeyi çok isterdim,” dedi. “Ne yazık ki edemiyorum.”

Gideon’ın hakareti Rune’a ilk tanıştıkları zamanı ve ona söylediği küçümseyici sözleri anımsattığında boynundan yukarı bir kızarıklığın tırmandığını hissetti. Karanlıkta olduklarına şükretti. Elbisesinin pürüzsüz ipek kumaşını yumruklarının arasına alıp anlayışlı bir tavırla başını salladı. “*Çok iyi anlıyorum. Sizin gibi birisi elbette korkunç moda anlayışı olan kaba saba aptal adamların arkadaşlığını tercih eder.*”

Gideon ona baktı.

Rune zihninde kendini çimdikledi. *Ne yapıyorum ben böyle? Adamın iğnelemelerini anlamayacak kadar akılsızmış gibi davranması lazımdı, daha da sert iğnelemesi değil. Bırak sana hakaret etsin. Neden burada olduğunu unutma.*

Gururuyla savaşıp onu bir kafese tıkarak başını kaldırdı ve Gideon’a masum masum gülümsedi.

Gideon temkinli bakışlarla onu inceledi. Ardından kızı yanlış duyduğunu düşünmüş olacaktı ki dikkatini yeniden operaya çevirdi.

Bu sandığımdan daha zor olacak.

Belli ki Gideon onu hakaret etmeye bile layık görmemesinin yanı sıra, hakaret edildiğini bile anlayamayacak kadar aptal olduğunu sanıyordu. Rune normalde bunu kendi lehine kullanırdı. Ancak Gideon bakışlarını ondan çevirerek kollarını göğsünde kavuşturup pürdikkat sahneye bakarken, Rune adamın kendisini ona açmak yerine kapadığını fark etti.

Varlığı onu rahatsız ediyordu. Tıpkı tanıştıkları ilk gün olduğu gibi.

Kalpsiz Avcı

Partilerden nefret eder, demişti Alex. Fakat bu, Rune'un elindeki en iyi hamleydi. Bir erkeğin gardım düşürmenin en etkili yolu ona büyülu şarabından içirmek, ardından onu yalnız başına kısırmak ve büyü dilini çözüp ihtiyaç duyduğu sırları dökülmesini sağlayana dek onunla flört etmektir.

Rune parmaklarıyla dizinin üstünde ritim tutarak bir şeyler bulmaya çalıştı.

Gideon'ın kardeşini görmesiyle aydınlanan yüzü dikkatinden kaçmamıştı. Alex o oyuktan çıkar çıkmaz Rune unutulup gitmişti. Sharpe kardeşler önemli hiçbir konuda hemfikir olmayan iki zıt kutup olsa da aralarında kelimelere dökülemez derin bir bağ vardı. Rune bunu ilk kez görmüyordu.

"Alex gelmenize çok sevinirdi."

Gideon'ın vücudunun gerildiğini hissetti. "Orada olmamın kardeşimi sevindireceğini düşünüyorsanız onu hiç tanımamışsınız demektir."

Rune kaşlarını çatıp sözlerini anlamlandırmaya çalıştı. Ne demek istiyordu?

"Dediğim gibi, bazılarımızın yapılacak daha iyi işleri var."

Rune başka bir yol denemeye fırsat bulamadan üzerlerine bir gölge düştü. Gideon başını kaldırdığı gibi birden ayağa fırladı. "Harrow. Nihayet. Bu lanet şeyi sonuna kadar izlemek zorunda kalacağımı düşünmeye başlıyordum."

"Belki faydasını görürdün," diye yanıtladı bir kadın sesi. "Sanatın amacı da bu değil midir zaten? İçimizdeki canavarları ehlileştirmek?"

Sözleri Rune'un dikkatini çekti. Kadın en sevdiği operaların birinden alıntı yapmıştı.

Karanlıkta gözlerini kısıp sesin sahibini görmeye çalıştı ancak yer göstericiler locadaki tüm ışıkları söndürmüştü. Kadının ne yüzünü yüzünü ne de kıyafetlerini görebiliyordu. Elinde kim olduğunu çıkarabileceği hiçbir şey yoktu.

"Çok fazla peri masalı okuyorsun," dedi Gideon uzun bacaklarıyla Rune'un üzerinden atlayarak. "Beni mazur görün, Yurttaş

Winters. Size... partinizde iyi eğlenceler.” Sesindeki alaycılığı fark etmemek imkânsızdı.

Rune başını çevirdi ve kısık sesle bir şeyler konuşan ikilinin locadan çıkmasını izledi. Perdenin ardına geçtikleri an yumruklarını sıktı.

Yine başaramadım.

Başını kadife koltuk başlığına yaslayarak avuç içlerini yanaklarında gezdirdi. Kıymetli vaktini tüketiyordu. Seraphine’in yerini bulması gerekiyordu. Mümkünse bu gece. Gideon Sharpe’ı takip etmeyi sürdüremezdi, yoksa adamın şüphelenmesi işten bile sayılmazdı. *İhtiyacım olan son şey bu.* Tam da Rune’un Seraphine’i ziyaret edeceği gece, avına ilk ulaşan Gideon olmuştu.

Tesadüften ibaret olabilirdi. Ya da olmayabilirdi.

Yine de Gideon, Rune’un performansına ikna olmuşa benziyordu. Rune, onu gözetleyen biri varsa da bunun Gideon olduğunu sanmıyordu. Ancak Lailia Creed’in perde arasında ona sorduğu soruların altında yatan şüpheyi hatırladığında düşmanlarının onu ensemek üzere olduğu ihtimalini göz önünde bulundurmak zorunda kaldı.

Rune yerine iyice gömülüp locada dört bir yanını sarmış cadı avcılarını düşünmemeye çalıştı.

Beni ensemek üzerelerse izimi nasıl kaybettirebilirim?

Zihni, düşüncelerini çamurun içine çeken bir yorgunluk bataklığıydı. Kendini ne zaman böyle hissetse zekice sorularıyla Rune’un hayal gücünü sönmekte olan kolları körükleyen maşa gibi tutuşturan Verity’yi bulurdu. Verity, Kızıl Güve’nin sağ koluydu. En az Rune kadar çok plan kuruyor ve bunları hayata geçirmesine yardımcı oluyordu.

Böylece sahnedeki aktris aryasını bitirdiğinde Rune ayağa kalkıp balkon perdesini bir kenara iterek locadan çıktı ve arkadaşını bulmaya gitti.

YEDİ

GIDEON

Rune Winters.

R Gideon, genç vârise her baktığında onu bir denize benzetiyordu: nefes kesici güzellikte bir yüzey ve anlatılmamış sırlar vaat eden derinlikler.

Ne var ki kız ne zaman ağzını açsa açsa ve Gideon söylediği saçmalıkları dinlemek zorunda kalsa –yemek sofralarında, balo salonlarında, zengin ve popüler insanların hollerinde– dış görünüşün ne denli yanıltıcı olabileceğini bir kez daha hatırlıyordu.

Rune Winters'ın gizli derinlikleri yoktu. Yalnızca sığ ve şımarık bir kızıdan ibaretti.

Bunu bu gece bir kez daha hatırlamıştı.

“Hu-hu? Gideon?” Harrow kahverengi parmaklarını yüzünün önünde şıklattı. “Ne içmek istiyorsun diye sordum. Ben ısmarlayacağım.”

Karga Yuvası'nın gürültüsünü tekrar duymaya başladı. Dirseklerini yasladığı çam masa yapış yapıştı ve hava ekşi bira kokuyordu.

Gideon başını iki yana salladı. “Bir şey istemiyorum.”

Harrow bundan hoşlanmadığını göstererek cık cıkladı. Başını bara doğru çevirdiğinde Gideon kızın sağ kulağının olması gereken yere bakmamaya çalıştı. Saçlarının o kısmını kaybıyla gurur duyarcasına, hatta hava atmak istercesine neredeyse tamamen kazırdı.

Yaşlarının birbirine yakın olduğunu düşünüyordu ama emin değildi, kulağını nasıl kaybettiğini de hiç sormamıştı. Bir cadı ai-

lesi devrimden önce Harrow'u kendileri için çalışmaya zorlamıştı. Gideon eksik parçaları bir araya getirebiliyordu.

Onlardan önce masada oturan müşteriler tam da ikisi geldiği sırada kalktığı için şanslıydılar. Harrow o yokken birinin sandalyesini kapıp götürmesinden endişelendiği için bara gidip sipariş vermeyi reddediyordu. O barmene bağıra bağıra sipariş verirken Gideon'ın aklı yine Rune'a kaydı.

Kızın bu akşam birdenbire locada belirmesine anlam veremiyordu. Beş yıldır ona neredeyse iki çift laf bile etmemişken aniden... onu evine davet mi davet ediyordu? Neden ki?

Meselenin tuhaflığını bir kenara bırakmaya çalıştı. Ancak ne kadar denerse denesin opera locasında yanında oturan kızın anısını aklından çıkaramıyordu. Kızıl sarı saçları her zamankinden biraz daha dağınıktı ve şık elbisesi zarif köprücükkemiklerini gözler önüne seriyordu. Gri gözlerine ve bembeyaz tenine tezat oluşturan kızıl-kahverengi kumaşı, Gideon'ın gözlerinin kabullenmek istemeyeceği kadar çok kez ona kaymasına neden olmuştu.

Rune Winters opera binasındaki en sığ kız olabilirdi ama Gideon aynı zamanda en güzeli olduğunu da inkâr edemezdi.

Böylesine güzel bir yüzü heba ediyor, diye geçirdi aklından.

Gideon daha iyi bir insan olsa ona hakaret ettiği için kendini kötü hissederdi. Ama hissetmiyordu. Duygularını açıkça ifade ettiğini ve Rune'un gelecekte ondan uzakta duracağını umut ediyordu. Aslında hislerini yıllar önce, ilk tanıştıklarında ortaya koyduğunu sanmıştı.

Kardeşinin ona nasıl baktığına, adını söylerken sesinin yumuşamasına sık sık şahit olmuştu ve Alex'in Rune'da ne bulduğunu –*Gideon'ı* baştan çıkarmaya yetmeyen güzelliği dışında– bir türlü anlayamasa da kızın yakınlarında olmaya niyeti yoktu. Bu çocukluklarında olduğu kadar şimdi de geçerliydi.

O zamanlar Rune Winters kardeşinin anlata anlata bitiremediği bir aristokrattan ibaretti. Alex adını her konuşmada geçirmeden

Kalpsiz Avcı

edemezdi. *Rune böyle düşünüyor. Rune şuna bayılıyor.* Gideon merakından çatlamıyor olsa bunu rahatsız edici bulurdu.

Fakat sonra onu görmüştü. Onunla *tanışmıştı*. Ve arkadaş olamayacaklarını bir çırpıda anlamıştı.

“Üç hafta önce kaçan ikiz kızlar vardı ya?”

Harrow’un sesi Gideon’ı masaya geri döndürdü ve kızın kaymak-sı birasının bardağı koyarken biraz döküldüğünü gördü. Köpük eline bulaşınca Harrow parmaklarını yalayarak temizledi.

“Kızıl Güve onları saray hapishanesine transfer edeceğin gün ikisini de kaçırmıştı. Hatırlıyor musun?”

Nasıl unutabilirdi ki? İkizler ölen kız kardeşiyle aynı yaştaydı. Sıska ve çelimsizdiler. Onları hücreye kapadığında fal taşı gibi açılmış gözleri ve titreyen vücutlarıyla parmaklıkların ardında birbirlerine sarıldıkları halleri gözünün önüne geldi. “Hatırlıyorum.”

Ertesi gece aynı hücreden kaybolduklarını da hatırlıyordu. Uyudukları karyolanın üzerine çizilmiş imzayı. Gideon işareti bütün netliğiyle anımsıyordu: Havada süzülen narin, kan kırmızısı bir güve. O kadar sinirlenmişti ki o şeyi yakalayıp avuçlarında ezmek istemişti. Fakat o yalnızca bir imzaydı; tablosuna adını yazan bir sanatçı misali, bir cadının büyüyle ardında bıraktığı bir imza.

Güve bir saat içinde silinip gitmişti.

Harrow birasını kibarca yudumladı. “Bir liman işçisi üç gün önce Grace Limanı’na demir atan bir kargo gemisinde iki imza bulmuş. Cadılar kendilerini kargo gibi gösterecek bir illüzyon büyüü yapmış olmalı.”

Bir illüzyon solup gittiğinde ardında cadıya ait bir imza bırakırdı.

Grace Limanı anakarada bulunan işlek bir limandı. Bu adanın üretemediği, yetiştiremediği her şey ya da çıkaramadığı her maden o limandan kalkan gemilerle buraya getirilirdi.

Gideon’ın kaşları çatıldı. “Yakalanmışlar mı peki?”

Harrow başını iki yana salladı. “Hayır. Ama...” Etrafına şöyle bir göz gezdirip ona doğru eğildi. Gideon kızın nefesindeki bira kokusunu alabiliyordu. “Kargo gemisi Rune Winters’a aitmiş.”

Ne?

Etraflarındaki birahane dönmeye başladı. Gideon dengesini sağlamak için avuç içlerini biradan yapış yapış olmuş masaya yasladı.

Bu doğru olamaz.

“Emin misin?”

Harrow geri çekilip içkisinden bir yudum daha aldı. “Muhbirim kızın kargo gemisinin ambarındaki imzaları kendi gözleriyle görmüş.”

“Bu, olayda bir parmağı olduğu anlamına gelmez,” dedi Gideon öğrendiklerini kafasında tartarak. “Gemilerin Rune’a ait olması içlerinde dönen her şeyi bildiğini göstermez. Mürettebattan biri cadıları ondan habersiz kolayca saklamış olabilir.”

“Yine de onu şüpheli konumuna düşürür,” dedi Harrow. “Dahası, uzun zamandır eline geçen en iyi ipucu bu.”

Gideon aylardır Kızıl Güve’nin elit çevrelerde gezinen biri olduğundan şüpheleniyordu. Katılım listesi sınırlı balolara ve en özel akşam yemeklerine girebilen, nüfuzlu ve iyi bağlantıları olan kişilerle düzenli olarak aynı ortamda bulunan biri.

Sahiden Rune Winters olabilir mi?

Gideon, Rune’un operadaki halini, konuşmaya devam ettikçe daha da sinir bozucu hale gelen sohbetini hatırladı.

“İmkânsız,” dedi. “O kızda zekâdan eser yok.”

Kızıl Güve ise son derece zekiydi. Gideon’a kafa tutmak, onu *alt etmek* için öyle olmalıydı. Şehrin dört bir yanında bulup durdukları vahşice katledilmiş cesetler onun kurbanlarıysa, aynı zamanda acımasız ve delirmiş de olmalıydı.

Canı olmalıydı.

Tüm bunları opera locasındaki gülünç kızla özdeşleştirmek zordu.

Rune’un masum olduğuna dair daha fazla kanıtı ihtiyaç duyarsa tek yapması gereken iki yıl öncesine gitmekti. Kan Muhafızları Kestrel Winters’ı evinde tutuklarken Gideon da Wintersea Malikânesi’ndeydi. Ona, diğerleri cadıyı odasında kısıkvrak yakalarken Kestrel’in evlatlık torunu Rune’a göz kulak olması emredilmişti.

Kalpsiz Avcı

Gideon gözlerini kızın üzerinden bir an bile ayırmamıştı ve bunun çok da zorlu bir görev olmadığını itiraf etmeliydi. Rune o zamanlar da gözalıcıydı. Aristokratların gösterişli malikânelerini süsleyen, yalnızca konukları etkilemek için konmuş mermer heykeller gibiydi. Kan Muhafızları'ndan biri tabancasını Kestrel'in yüzüne indirdiğinde torunu irkilmemişti bile. Yaşlı kadını çırılçıplak soyup yara izlerini bulmalarını ve onu idam etmek için dışarı sürüklemelerini bütün soğukkanlılığıyla sessizce izlemişti.

Tek bir pişmanlık emaresi bile göstermemişti.

Rune'la Kestrel arasında kan bağı olsaydı, Gideon ondan şüphelenebilirdi. Ancak kızın öz ebeveynleri bir çift fiyakalı tüccardan başka bir şey değildi. Soyunda tek bir cadı bile yoktu –Gideon bunu araştırmıştı– ve bu da onun bir cadı olmasını imkânsız kılıyordu.

“Rune büyükannesini kendi elleriyle teslim etti,” dedi Gideon. “Cadı yanlısı değil. Yalnızca kuş beyinli bir vatansever.”

“Belki tam da böyle düşünmeni istiyordur,” diye karşı çıktı Harrow.

Gideon başını iki yana salladı. Bu hiç mantıklı değildi. “İki yıl önce kendi büyükannesine acımasızca ihanet etmişken neden şimdi diğer cadıları kurtarmak için hayatını tehlikeye atsın ki?”

“Bir aldatmaca olabilir.”

Gideon bu ihtimali geçiştirmek üzereydi ki Kızıl Güve'den tam da böyle bir aldatmaca bekleneceğini öğrenmişti.

Ya Harrow haklıysa?

Yoldaşı bardağını alıp içindeki birayı döndürerek Gideon'ın düşünceleri üzerine uzun uzadıya kafa yormasını izledi.

O sırada bunu önemsemese de opera locasında Rune'un aptal gevezeliğinin yerini aniden sivri dilli kelimelere bıraktığı kısa bir an yaşanmıştı. *Sizin gibi birisi elbette korkunç moda anlayışı olan kaba saba aptal adamların arkadaşlığını tercih eder.*

Bu hiçbir şeyin kanıtı değildi. Rune Winters gibi aristokratlar Gideon'ı daima küçük görürdü. Kan Muhafızları iyi para

kazanıyordu ancak iyi para insanın statüsünü yükseltmezdi. Gideon artık fakir olmasa da onun dengi olmaktan çok uzaktı.

Rune Winters'ın gözünde onun gibi insanlar –askerler, terzi evlatları, işçi sınıfının bir parçası olanlar– daima *aşağılıktı*.

Ancak gemisinde büyü imzaları bulunmuştu. Gideon, Rune'un Güve –ya da onunla işbirliği içinde– olması ihtimalini öylece bir kenara atamazdı.

“Gözümü limandan ayırmayacağım,” dedi Harrow.

Gideon başını kaldırdığında kızın yüzünde düşünceli bir ifade gördü. “Bulduğun her bilginin karşılığını ödeyeceğim.”

Kızın altın rengi gözlerindeki ışıltı söndü. Birasını döndürmeyi bıraktı. “Olmaz.”

Gideon iç geçirdi. Bir yıl evvel Harrow ona yanaşıp yardım edebileceğini söylemişti. Kızıl Güve önceki gün yakaladıkları cadılardan birini daha kaçırmıştı ve Gideon onun bir adım önüne geçmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Harrow'un teklifini kabul ederken kızın ondan yüklü meblağlar isteyeceğini sanmıştı. Fakat o her türlü ödemeyi reddetmişti. Gideon bunun nedenini sorduğunda Harrow kaybettiği kulağını işaret edip gitmişti.

“Kardeşin Rune'un arkadaşı değil mi? Onu casusun yap.”

Gideon'ın vücudu gerildi. Bu, Alex'le aralarında daima hassas bir konu olmuştu. Kardeşi cadıları avlamak ya da onları arındırmak istemiyordu. Bunu iki yıl önce açıkça dile getirmiş, Gideon da bu konuda ısrarcı olmayı kesmişti.

Geçmişleri ikisine farklı şekillerde musallat oluyordu. Alex unutmak istiyordu, Gideon'ınsa böyle bir lüksü yoktu.

“Alex casuslukla ilgilenmez.”

“Hımm. O halde kendi işini kendin göreceksin.”

Gideon bakışlarını ona çevirdi. “Hangi işi?”

“Ben onların arasında gezinemem. Beni o şaşıalı elbiselerden birinin içinde, tepeden tırnağa mücevher donanmış halde hayal edebiliyor musun?” Harrow başını çevirip ona kulağının olması gereken

Kalpsiz Avcı

yeri göstererek neden altın sırlı tabaklarda yemek yenen mermer balo salonlarına ait olmadığını açık açık gösterdi. “Ama sen yapabilirsin.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun. Rune Winters’la *arkadaş olmam* gerektiğini mi?”

“Arkadaşlıktan daha fazlası diyorum, Yoldaş.” Harrow’un muzip sırıtışı genişledi. “Onu baştan çıkarmalısın.”

Gideon neredeyse boğulacaktı. “Ciddi olamazsın.”

Yalnızca bunu düşünmek bile soğuk soğuk terlemesine neden oluyordu.

Harrow ona doğru eğildi. “Sen arkadaş edinmezsin, Gideon. En azından öyle kolay kolay. Özellikle de Rune gibi insanları. Ancak insanları kendine hayran bırakmakta üstüne yok. Farkında olsan da olmasan da.”

“Kaba saba, aptal bir adam olduğumu söyledi.”

Harrow’un dudakları bunu duymak onu keyiflendirmiş gibi yamuk bir gülümsemeye kıvrıldı. “Tam da benim gönlüme göre biriymiş.”

“Ben ciddiylim. Ona sunabileceğim hiçbir şeyim yok. Rune gibi kızlar müstakbel kocalarını seçerken benim gibi erkeklere gözünün ucuyla bile bakmaz.”

“Belki de seni yanıltır.”

Gideon kendini bunu düşünmeye zorladığında üzerine buz gibi bir korku çöktü.

Rune’un gerçekten Kızıl Güve olması kılık değiştirme konusunda usta olduğu anlamına gelirdi ve onu yakalamanın tek yolu onun oyununu oynamaktı.

Ancak ortada büyük bir sorun vardı.

Alex.

Gideon, Harrow’un söylediğini yapıp Rune’un çok sayıdaki talibinden biriymiş gibi davranırsa küçük kardeşinin hoşlandığı kızla flört etmiş olacaktı. En azından dışarıdan bakıldığında böyle görünecekti.

Kristen Ciccarelli

Gideon'ın içgüdüleri buna karşı çıkıyordu.

Öte yandan Rune *gerçekten* de Güve'ye yalnızca onu alt etmekle değil, kardeşini ondan korumakla da görevliydi. Bu sırada Alex'in canını yakacaksa yapacak bir şey yoktu. Bu ödemesi gereken bir bedeldi.

Alex'i bir cadıdan sırf bir diğerinin eline düşsün diye kurtarmamıştı.

Gideon'ı bunu yapmak zorunda bırakan *buydu*, kardeşinin tehlikede olma ihtimaliydi.

Nasırlı ellerini saçlarının arasından geçirip locada olanları düşündü ve Rune'a ettiği acımasız sözleri hatırlamasıyla yüzünü buruşturdu. "Bir sorun daha var."

Harrow bir dirseğini masaya koyup yanağını yumruğuna yasladı. "Neymiş?"

"Onu birkaç saat önce aşağıladım. Beni bir partiye davet etti, ben de ona ağzının payını verdim."

Harrow'un dudaklarının kenarı seğirdi, görünüşe göre Gideon'ın ağa takılmış bir böcek gibi kıvrınması sabahtan beri gördüğü en komik şeydi.

Kız parmak uçlarını kahverengi saçlarının kazınmış kısmında gezdirdi. "Çok bariz bir çaresi var ama bundan hoşlanmayacaksın."

Gideon devam etmesi için başıyla işaret verdi.

"Partiye gidip söylediklerini telafi edeceksin."

"Ayaklarına kapanacağım demek istiyorsun."

"Evet ama elini kolunu sallaya sallaya oraya gidip ondan özür dileyemezsin. Samimi olduğunu ona kanıtlaman gerek. Rune Winters'in kalbini kazanmak için ciddi ciddi yarışa gireceksen rakiplerini alaşağı etmelisin."

Gideon bu düşünceyle dişlerini sıktı.

Harrow ona doğru eğildi. Bakışları bile ona gülüyor gibiydi.

"Asıl soru bunu nasıl yapacağın, Yoldaş."

SEKİZ

RUNE

Minora (isim): Düşük ve orta seviyeli büyüler.

Minora büyülleri için cadının taze kanı gereklidir. Bayat kan genellikle işe yaramaz ve cadı için acı verici sonuçlar doğurabilir. Başkasının kanını kullanmak istisnalar yaratabilir. Odanın öbür ucundaki bir kapıyı kapamak ya da bir mumu kibrit olmaksızın yakmak Minora büyülerine örnek verilebilir.

–Büyünün Kanunları, Cesur Kraliçe Callidora

Rune'un büyükannesinin büyü kitapları, büyü odasının toz içindeki eski raflarından onlara bakıyordu.

“Kan stokun tükeniyor,” dedi Verity, parmaklarını karşı duvarda duran mantar tıpalı cam şişeciklerin üzerinde gezdirirken. Altı şişenin dördü boş, ikisi doluydu. Birinde Rune'un diğerindeyse Verity'nin kanı vardı.

“Biliyorum,” dedi Rune, seramik bir bardağın altına *Dil Çözen* büyüsünün sembolünü çizdiği masadan. Konukları bir saat içinde gelecekti ve her şeyin hazır olması gerekiyordu. “Ama âdetime daha iki hafta var.”

Rune cadı olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra Verity'nin üniversitenin kimya laboratuvarından çaldığı şişecikleri kullanarak

kendi kan depolama sistemini geliştirmişti. Vücutunu yara izlerinden böyle koruyordu; her ay âdet olduğunda kanını biriktirerek bir sonraki aya kadar idare edecek kadarını stokluyordu. Tabii *eğer* kanı idareli kullanır ve çoğunlukla temel Serap büyüleri yaparsa. Yapılacak büyü ne kadar karmaşıksa o kadar çok sembol ve büyüyü sürdürecektir kan gerekiyordu.

Rune ilk âdetini büyükannesinin arındırılmasından birkaç hafta sonra görmüştü. Arkadaşlarının hepsi ondan yıllar önce, on üç yaşlarında kadınlığa ilk adımlarını atmıştı. Ancak Rune'un ilk kanaması on altı yaşında, devrimin ardından gelmiş ve bir cadı olduğu gerçeğini de beraberinde getirmişti.

Alt karnındaki acı verici krampları hâlâ hatırlıyordu. O sırada bir partideydi ve arkadaşlarından müsaade istemek zorunda kalmıştı. Kendini tuvalete attığında iç çamaşırında bir mürekkep gibi parıltıyan siyah bir leke bulmuştu.

Rune gözlerine inanamayarak öylece bakakalmıştı.

Bu ilk belirtiydi: Bir cadının ilk kanaması kırmızı değil, siyah olurdu.

Rune, büyükannesini büyü yaparken görmüş ve bazı temel bilgiler edinmişti. Ancak geri kalan her şeyi iki ablası da cadı olan ve büyü yaparken onlara yardım eden Verity'den öğrenmişti. Arkadaşı bununla da kalmamış, daha güçlü büyüler yapabilmesi için kendi kanını saklayıp Rune'a vermeye başlamıştı.

şu an uğraştığı büyü de onlardan biriydi. *Dil Çözen*, Minora büyülerinden biriydi ve her zaman yaptığı Seraplardan daha ileri seviyeydi. Bu yüzden de kendi kanı yerine Verity'ninkini kullanıyordu.

Verity şişeciklere sırtını dönerek odanın ortasına, Rune'un oturduğu masaya doğru ilerledi. Yanı başında açık duran büyü kitabının sararmış sayfalarında Rune'un şarap kadehini efsunlamak için kullandığı dürüstlük büyüünün sembolü yer alıyordu.

"Stok konusunda daha sonra endişelenirim," dedi Rune, kanla şekli çizmeye devam ederken. Tuz tadı boğazını yakıyor, büyüünün

Kalpsiz Avcı

kükremesi kulaklarını sağır ediyordu. “Bu gece Seraphine’i nerede tuttuklarını öğrenmemiz gerek.”

Sembolü çizmeyi bitirdiğinde büyü Rune’un içinde bir dalga gibi kabardı. Yutkunarak ağzındaki tuzlu tattan kurtulmaya çalıştı ve kulaklarındaki kükremenin dinmesini bekledi.

Kanın kurumasıyla büyü tamamlandığında Verity gözlüğünü burnunun üzerine itti. Arkadaşının gözaltlarındaki morluklar Rune’un dikkatinden kaçmadı. Muhtemelen Kızıl Güve’ye yardım etmek için sürekli geç saatlere kadar uyanık kaldığı, üstüne bir de sabahlayarak biyoloji ödevini bitirdiği içindi.

Verity başkentteki üniversitede burslu okuyordu.

“Cadıları tuttukları yeni yeri haftalardır bulmaya çalışıyoruz ama elimizde hiçbir şey yok,” diye hatırlattı Verity. “Sana bu gecenin farklı olacağını düşündürten ne?”

“Çünkü öyle olmak zorunda?” diye yanıtladı Rune çaresizce.

Verity masanın üzerine hoplayarak büyü kitabının yanına oturduğunda kızın lavanta parfümünün kokusu Rune’un burnunu doldurdu. Son günlerde çiçek kokuları modaydı ve Verity’nin yıkandığı parfüm ablalarının hediyesiydi.

“Vatanseverlerle ve avcılarla sosyalleşmek bir yıl önce işe yarıyordu,” dedi Verity. “Ama Kan Muhafızları akıllandı. Seraphine’i zamanında kurtarmak istiyorsak, Kızıl Güve cadı avcılarının bir adım önünde kalmaya niyetliyse daha iyi bir yol bulmamız gerek. Önerimi düşündün mü?”

“Özgürlüğüme veda edip burnu havada bir taliple evlenme önerimi mi?”

Verity gözlerini devirdi. “Bu kadar abartma. Kendini *paralamaya* veda edecek ve farkında olmadan cadıları kurtarmaya yardım edecek biriyle mantık evliliği yapacaksın.” Kitabın yıpranmış sayfalarını öylesine karıştırmaya, büyülere dalgın dalgın göz atmaya başladı. “Charlotte Gong’u bu akşam gördün mü? Boynuna altın yüzük geçirilmiş bir zincir takmıştı.”

“Yani?” diye sordu Rune ve kanla çizdiği büyü sembolünün tamamen kurduğuna emin olduğunda altını efsunladığı kadehi masaya bıraktı. Kadehlerinin altında büyüye dair bir işaret aramak kimsenin aklına gelmezdi. Özellikle de bir cadı karşısının evinde.

“Yanisi şu, nişanlanmış. Elias Creed’le.” Elias, Laila’yla Noah’nın en büyük kardeşiydi. “Kamu Güvenliği Bakanlığı’nda çalışıyor. Sana hazırladığım talipler listesinin en tepesindeydi, unuttun mu?”

“Çok yazık,” dedi Rune ufacık bir hayal kırıklığı emaresi göstermeden. Tatlı bir siniri olan ve bir keresinde ona cadı arındırılmasının midesini ağrıttığını söyleyen Charlotte adına sevinmişti.

“Kesinlikle öyle. Elias senin için harika bir seçim olurdu. Sıkıcı. Pek zeki değil. Değerli bilgilerin kaynağına yakın. Yakında tüm iyi talipler kapılacak ve sen de dımdızlak ortada kalacaksın.”

“Belki benim yerime *sen* evlenip öğrendiğin bilgileri bana iletmelisin.”

Verity küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Mümkün olsa yapardım. Ama işe yarar kimse yardıma muhtaç küçük zavallıyı istemiyor.”

Ne yazık ki haklıydı.

Verity’nin annesi cadılardan öylesine nefret ediyordu ki en büyük kızlarını Kan Muhafızları’na ihbar edip idam edilmelerine neden olmuştu. Verity de bunun üzerine ebeveynleriyle tüm bağlarını koparmış, dolayısıyla maddi desteklerinden de mahrum kalmıştı. Rune, insanlar konusunu açtığında arkadaşının kanı donmuş gibi sus pus olmasından ve gözlerinin fırtına bulutları gibi kararmasından hikâyesinin onun anlattığından daha karanlık olduğundan şüpheleniyordu.

Verity’nin üniversiteye devam etmesi bursuna bağlıydı. Yalnızca yüksek notlar alırsa devam edecek bursuna. Aksi halde kaldığı yurttan atılacak ve sokakta kalacaktı.

Rune masadan kalkıp pencereye giderek dışarı baktı. Büyükanesinin bahçe labirenti aşağıda uzanıyor, büyüme evresindeki ay tarafından aydınlatılıyordu. Denizse uzaklardaki kapkara bir aynadan ibaretti.

Rune kendini evlenmeye hazır hissetmiyordu. Sorun taliplerinin hiçbirine âşık olmaması değildi; Rune âşık olmayı beklemiyordu. Hatta büyükannesinin yokluğunda zaman zaman kendini yarı ölüymüş gibi hissediyordu. Sanki kalbi göğsünde solup kurumuş gibi.

Rune artık birini sevemezdi, buna ihtiyacı da yoktu. Yalnızca en stratejik seçimi yapmalıydı.

Evlenerек kendini hayatının geri kalanı boyunca birine bağlayacak olmanın *kesinliği* ayak diremesine neden oluyordu, hele de söz konusu kişi aslında kim olduğunu hiç bilemeyecekken.

Ancak Verity haklı. Zamanı geldi.

Böyle bir plandan en etkili sonuçları almak için seçeceği kişinin Kan Muhafızları'nın sırlarını çok iyi bilen birisi olması gerekiyordu. Belki çok seçici davranıyordu ancak Verity'nin ona hazırladığı talip listesine baktığında ve iyi bağlantıları olan adamları kafasında tarttığında daha iyisini bulabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Daha iyisini yapmak *zorundaydı*.

Sanki listeye eklemeyi unuttuğu bir isim vardı.

“Noah Creed iyi bir seçenek. Babasının onu bir sonraki İyi Yürekli Komutan olması için yetiştirdiğini söylüyorlar. Ama zeki biri,” dedi Verity, Rune'un masasındaki kitabın içindeki büyülerini karıştırmaya devam ederken. “Bartholomew Wentholt daha iyi bir seçenek. O kadar zeki değil ve annesi çok ünlü bir cadı avcısı.”

“Bart kafayı kendisiyle bozmuş,” dedi Rune bakışlarını pencereden ayırmadan.

“Evet ama bu senin işine yarayabilir. Her on dakikada bir aynada kendine bakarsa eve gelip gidişlerine dikkat etmez.”

Rune iç çekip masaya döndü. Verity, Rune'un haftalardır ustalaşmaya çalıştığı iki büyüün yazılı olduğu sayfaya gelmişti. *Kilit Dili* ve *Maymuncuk*. Biri hücre kapılarını kilitlemek, diğeryse açmak içindi.

“Tamam,” dedi Rune yumruklarını beline dayayarak. “Plan şu. Bart'ı baştan çıkarıp odama davet edeceğim ve ona bolca şarap içireceğim.” *Dil Çözen* büyüyle efsunladığı kadehe baktı. “İşe yarar

bilgiler verirse onu seçeceğim. Vermezse de şansımı tekrar Noah'yla deneyeceğim.”

Talibi değerli bilgilere erişimi olmayan ya da bu bilgilere kulak vermeyen biriye Rune'un zamanını harcamasına değmezdi.

Çalan kapı konuşmalarını böldü. Bu ses Rune'un kanını dondurdurdu. Yatak odasının sahte duvarı bu odayı gizliyordu ve ne zaman buraya gelse sahte duvarı kapadığından emin olurdu. Hizmetçilerin onu büyükannesinin büyü odasında suçüstü yakalamasını istemiyordu.

“Bayan Winters?” dedi boğuk ses.

Rune rahat bir nefes verdi. Gelen yalnızca Lizbeth'ti.

Büyükannesi tutuklandıktan sonra Wintersea Malikânesi'ndeki tüm çalışanlar, herkesçe bilinen bir cadının ya da bir muhbirin –muhtemelen ikisi birden– evinde hizmet etmek istemediklerinden gecenin bir vakti kaçmışlardı.

Geriye yalnızca Lizbeth kalmıştı.

“Konuklarınız gelmeye başladı.”

“Teşekkür ederim. Hemen iniyoruz.”

Rune efsunlu kadehi masadan aldı. Aşağı indiğinde bardağı mutfağa bırakacak, Lizbeth de içini şarapla doldurup Rune'un işaretini bekleyecekti. Bunu o kadar çok taliple o kadar sık yapmışlardı ki artık neredeyse refleksle hareket ediyorlardı.

Rune, Verity'ye döndüğünde kız omuzlarını silkti. “Noah ya da Bart, bana kalırsa ikisi de sana istediğini verir. Sen kararını vermeye çalışırken Alex'le ben de Seraphine'i nerede tuttuklarını buluruz.”

Masanın üzerinden atladı.

Rune sahte duvarın sürgüsünü açıp ittirdi. Verity'nin büyü odasından dışarı çıkmasını bekleyip onu takip etti.

“Dün aklıma bir şey geldi, Henry'yi besliyordum...”

Henry bir örümcekti. Verity sürekli *taklitçi* örümceklerden olduğunu söyleyip onu düzeltirdi. Rune, Verity'nin yurt odasının rafına dizili kavanozların içinde sakladığı eklembacaklı koleksiyonunu hatırlayıp ürperdi. Onları üzerinde çalıştığı bir araştırma projesi için topluyordu.

Kalpsiz Avcı

“Sana taklitçi örümceklerin yalnızca küçük memelilerle beslendiğini söylediğimi hatırlıyor musun?”

Rune bunu unutmayı tercih ediyordu. Örümceklerden nefret ederdi ve aklına birden arkadaşının odasını son ziyaret edişinde Verity’nin eline tutuşturduğu devasa kavanozun içinden ona bakan parlak, uzun bacaklı o yaratık gözünün önüne gelmişti, kendinden iki kat büyük tüylü bir yumruyu mideye indiriyordu. Sözkonusu yumru muhtemelen bir fareydi.

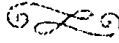
Rune’un huzursuzluğunu fark etmeden, “Daha büyük avlar için ağlarının güçlü olması gerekiyor,” diye devam etti. “Zayıflarmış gibi davranırlar ve çıglıkları mideye indirecek kolay bir yemek arayan kemirgenleri onlara çeker. Ancak bu oyuna kanan avcı, taklitçi örümceğin ağına takıldığında birdenbire av olurur. Sonrasında örümcek onları günler boyu yavaş yavaş, canlı canlı yer.”

Verity bakışlarını Rune’a dikti.

“Taklitçi örümcekler gibi ol.”

Rune burnunu kırıştırdı. “Bu... iğrenç.”

Ama kapıyı arkalarından kaparken görüntü aklına mih gibi kazınmıştı.

“Başka seçeneğim olmadıkça asla yürümem. Üç at arabam beni istediğim her yere götürmeye hazır bekliyorken neden yürüyeyim ki?”

Bart Wentholt, Rune’u sıkıntıdan patlatacaktı. İkisi, dans eden konuklarla hayat bulmuş balo salonunun çevresinde dolaşırlarken Rune esnemesini güçbela bastırdı.

“En yeni arabamla bir gezinti için bana katılmalısınız. Bu pazara ne dersiniz? Tabii öğleden sonra olması gerek. Öğleden önce yataktan hiç çıkamam.”

Ne güzel, diye düşündü Rune. *Ben de ancak öğlen yatağa girerim.*

Bart camdaki gülümseyen yansımasına baktı. Rune, Verity’nin bakışlarını yakalayıp gözlerini devirmek istedi ancak etraflarında

çok fazla insan vardı. Bir sohbete yarım kulak dahil olan Alex birkaç metre ötelerindeydi. Noah salonun öteki ucunda bir kızla dans ediyordu. Verity'nin *Rune'un Değerlendirmesi Gereken Talipler* listesine girmeyi başaran diğer genç adamlarsa hamlelerini yapmak için Bart'ın onun yanından ayrılmasını bekliyordu.

Rune bileğine bağladığı, ipeksi yüzeyine Winters ailesinin arması nakşedilmiş buz mavisi kurdeleyle oynadı. Kalan dans kurdelelerinin hepsini gecenin başında onu dansa kaldırmak istediğini söyleyen genç erkeklere vermişti bile. Her zamanki gibi son kurdelesini Alex'e saklamıştı. Bu sayede şüphe çekmeden birbirlerine bilgi aktarmakla kalmıyor, biraz da soluklanıyorlardı.

"Anneniz evde olacak mı?" Rune fazla ileri gitmediğini umuyordu. "Onun cadı avı hikâyelerini dinlemeye bayılıyorum. Yoksa Kan Muhafızları'ndaki görevi yüzünden bugünlerde fazla mı meşgul?"

"Ah, kötü haberleri almadınız mı?" Bart hâlâ yansımasına bakıyordu. Rune onun bakır rengi saçlarını yan tarafa daha şık düşmesi için alnından geriye taramasını izledi. Az sonra vereceği haberler onu bir nebze bile rahatsız etmiyormuş gibi görünüyordu. "Malulen emekli olmak zorunda kaldı. Avladığı küçük iblislerden biri hançeriyle ayak bileğinin tendonlarını kesti. Bir daha asla düzgün yürüemeyecek."

Ne? "Bu çok kötü!"

Özellikle de Rune için. Yüzü düştü. Bart'a bir şans vermeyi düşünmesinin tek nedeni annesinin bir cadı avcısı olmasıydı. Rune kafasından oğlanın Verity'nin listesinin en tepesindeki adının üzerine bir çizik attı ve dikkatini ikinci sıradaki genç adama çevirdi: Noah Creed.

Parti için tuttuğu dörtlünün çaldığı şarkı sona erdiğinde Noah bakışlarını Rune'a kenetledi. Bir sonraki şarkıya ayırdığı son kurdeleyle oynadı ve Alex'in Charlotte Gong'la dans ettiği yere baktı, kızın boynunda gerçekten de altın bir yüzük vardı.

Kalpsiz Avcı

İnsanlar düğün gününden önce yüzüğü parmaklarına takmanın kötü şans getirdiğine inanırdı. Kızların gösteriş yapmak için yüzüklerini boyunlarına asması da bu yüzdendi.

Rune bakışlarını Charlotte'ın yüzüğünden Alex'e çevirdi.

Talip sorununa çözüm olarak Alex'i düşünmüştü elbette. Alex en eski arkadaşıydı ve bir kardeşten farksızdı. Aralarındaki ilişki romantik olmasa da iyi bir evlilik bundan çok daha azı üzerine kurulurdu.

Sorun, Alex'le evlenmesinin en stratejik karar olmamasıydı. Rune'un ana hedefi düzenli ve değerli bir istihbarat kaynağı edinmekse Alex'i seçmek mantıklı olmazdı. Arkadaşı edindiği her bilgiyi ona kendi isteğiyle iletliyordu zaten.

Rune bakışlarını arkadaşından ayırıp Noah'ya çevirdi.

Camdaki yansımasında kravatını düzelten Bart'ın yanından ayrılırsa bir sonraki dans başlamadan önce son kurdelesini Noah'ya verebilirdi.

Görünüşe göre kararımı verdim, diye düşündü hayal kırıklığını bastırarak.

Noah son derece makul bir seçimdi. İyi Yürekli Komutan'ın, Cumhuriyet'in en güçlü adamının oğlu ve bir cadı avcısı olan Laila'nın erkek kardeşiydi. Böylece enstrümanların uğultusu yerini sessizliğe bırakıp dansın sona erdiğini bildirirken Rune, Bart'ı yansımasıyla baş başa bıraktı. Genç adamın onun yanından ayrıldığını fark etmesi bile birkaç dakikasını alacaktı.

Çiftler pisti boşaltırken salonun öteki ucuna, ona doğru geldiğini fark etmesiyle yüzü aydınlanan Noah'ya yöneldi.

Bileğindeki kurdeleyi çözerken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Kendini bu yorucu oyuna bir süre daha devam etmeye hazırlıyordu ki yoluna çıkan biri hedefiyle arasına girdi.

“Yurttaş Winters.”

Rune sesi duyar duymaz durdu. Zihni bir itfaiye binası gibi uyarı çanlarıyla doldu.

Bu sesi tanıyordu.

Gideon Sharpe.

Rune'un balo salonunda ne işi vardı onun?

Onu savaşımaya ya da kaşımaya hazırlayan beyni durmak üzereydi ki birden adamın ona uzattığı çiçeğı gördü.

“Size bir özür borçluyum.”

Bir ne?

Sapı parmaklarının arasında çıkan bir gülü avucunun içinde tutuyordu. Rune şimdiye dek hiç böylesine kusursuz bir çiçek görmemişti. Daha yeni yeni açmaya başlayan gülün kırmızı yaprakları ortadan başlayarak dışa doğru kıvrılıyordu.

“Düşüncesizlik ettim,” dedi Gideon çiçeğı ona uzatarak. “Size son derece kaba davrandım.”

Tüm gözlerin üzerlerinde olduğunu bilen Rune çiçeğı gönülsüzce kabul etti. Sapının dikenlerle dolu olmadığını, hatta cansız olduğunu fark etti; yumuşak ve transparandı. Daha yakından baktığında, sapın bir çeşit telin etrafına sarılmış yeşim rengi ipek bir kumaştan ibaret olduğunu gördü. Çiçeğin yaprakları da kumaştandı. Birileri her bir yaprağı özenle birbirine dikmişti.

Rune, Gideon'ın üzerindeki gri takım elbiseyi inceledi. Bir giysiyi görür görmez tasarımcısını çıkaramaması nadir görülen bir şeydi. Moda onun uzmanlık alanıydı. Ne var ki Gideon'ın üzerindeki takım elbiseninkine benzer bir tarzı ilk kez görüyordu. *Vintage bir parça mı?* diye düşündü ve vücuduna bu kadar kusursuz oturmasından etkilenmeden edemedi.

Üniformasız haliyle çok daha iri ve güçlü görünüyordu.

“Yorucu bir cadı avından dönmüştüm,” diye kendini açıkladı Gideon. “Bu yaptıklarımı katiyen mazur göstermez ama yorgunluk çabuk öfkelenmeme neden oldu. Kendimde değildim.”

Rune başını kaldırıp bakışlarını adamın yüzüne çevirdi.

Göz göze geldikleri an balo salonu sessizliğe gömüldü. Işıklar, sesler ve davetlilerin kıyafetleri hiçliğe kaybolup giderken Rune'un kafasında hiç beklenmedik bir düşünce beliriverdi.

Kalpsiz Avcı

Listemdeki eksik isim Gideon Sharpe'ti.

Bu bir yanıyla onu korkutsa da bir yanıyla da cezbediyordu.

Gecelerini Kızıl Güve kimliğine bürünüp Kan Muhafızları'm zekâsıyla alt ederek ve cadıları idamdan kurtararak geçirmek bir şeydi, bu alışkın olduğu bir tehlikeydi. Tek arzusu Kızıl Güve'yi öldürmek olan soğuk, acımasız, en ölümcül cadı avcısını baştan çıkarmaksa bambaşka bir şeydi.

Her adımına çok daha fazla dikkat etmek zorunda kalacağım.

Gideon Sharpe açık ara farkla en faydalı seçenektir. Gideon'la yakınlaşmaları halinde Rune, şimdi ve gelecekte tüm cadıları kurtarmak için ihtiyaç duyduğu bilgilere kolayca erişebilirdi.

Boğazını temizledi. "Ne kusursuz bir zamanlama." Gideon on beş saniye gecikseydi Rune çoktan kararını vermiş, kendini Noah'nın kollarına bırakmış olacaktı. "Özrünüzü memnuniyetle kabul ederim..." Bileğinden çözdüğü kurdeleyi kaldırıp ona uzattı. "...ancak önce benimle dans ederseniz."

DOKUZ

GIDEON

Normal şartlarda Gideon bu tür partilerden kaçmak için her şeyi yapardı. Dolayısıyla Rune kurdelesini ona uzattığında bu kumaş parçasıyla ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Salonun ışıkları altında parıldayan kurdele öylece aralarında asılı dururken içerideki tüm konuklar suspus oldu, ev sahibesinin önünde beceriksiz bir aptal gibi dikilen adama kayan bakışları Gideon'a buraya ait olmadığını hatırlatıyordu. Devrim hem her şeyi değiştirmiş hem de hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Gideon hâlâ fakir bir terzinin oğluydu. Üzerindeki demode takım elbise bunu herkese ilan ediyordu. O tozun toprağın içinde oynayarak, çetin kışları çıkarmak için sulandırdıkları çorbaları içerek, yenilerini alacak paraları olmadığı için gitgide daralan ve dikişleri patlayan kıyafetler giyerek büyümüştü. Öte yandan etrafındaki ona bön bön bakan bu insanlar altın sırlı tabaklarda yemek yiyor, artıklarını semiz köpeklerine veriyor ve her mevsimin sonunda gardıroplarını baştan aşağı yeniliyordu.

Gideon ve liderlik ettiği çaresiz bir grup adam sarayın fare istilası altındaki mahzenlerinden geçip acımasız hükümdarları yataklarında öldürürken, etrafındaki “devrimciler” ellerine silah almaya bile tenezzül etmemiş, bakımlı tırnaklarını kirletmemişti. Bu aristokratların büyük bir kısmı, Yeni Çağ'ın şafağında savaşıp sevdiklerini kaybetmek yerine onları kendi elleriyle arındırılmaya göndermiş,

Kalpsiz Avcı

yıllarca Kraliçe Kız Kardeşler'e sözde bağlılıklarının ardından politika sanki bir ölüm kalım meselesi değil de yalnızca modası geçmiş kıyafetlerini en yeni trendlere göre değiştirmekten ibaretmiş gibi statülerini Yeni Cumhuriyet'te de koruyabilmek için ailelerine ve dostlarına ihanet etmişti.

Gideon buradaki insanlarla aynı ortamda bulunmaktansa şiddetli bir kasırganın ortasında atını bir karış çamurun içinde bayır yukarı sürmeyi tercih ederdi.

Üstelik Rune Winters içlerinde en kötüsüydü.

Bileğine sürtünen sıcak parmaklar onu daldığı düşüncelerden çıkardı. Gideon bakışlarını aşağı çevirdiğinde ev sahibesinin mavi dans kurdelesini bileğine bağladığını gördü.

Kızın elinin dokunduğu yer kaşınırken izin isteyip bir daha asla dönmemek üzere salonu terk etmemek için kendini zor tuttu. Harrow'un söylediklerini hatırlayarak kendini durmaya zorladı. Rune'un kargo gemilerinde bulunan büyü imzalarını düşündü.

Güve için buradasın ve onu ne kadar çabuk yakalarsan sağ kalmış her cadıyı yeryüzünden tek tek silmek o kadar kolay olacak.

Gideon karşısındaki kızı süzdü. Güve o muydu?

Yeni Cumhuriyet'in biricik gözbebeğinin hücrelerin kilitlerini açıp mahkûmlarla kaçarak gecenin içinde kaybolduğunu ve sokaklarda Kan Muhafızları'nı katlettiğini düşünmek kulağa gülünç geliyordu. Öte yandan son iki yıldır Güve'yi bir türlü yakalayamamasının sebebi bunca zamandır ustalıkla göz önünde saklanması olabilirdi.

Rune kurdeleyi bağlamayı bitirdiğinde ipek gülü bu sefer örüp başının arkasında topladığı kızıl sarı saçlarının arasına sıkıştırdı.

Gideon son iki saatini ona vereceği bu gülü yapmakla geçirmiş, her bir yaprağı dikerken midesinin biraz bulandığını hissetmişti. Güller daima aklına acı dolu anıları getiriyordu. Ancak Harrow'un Rune'un kalbini çalması gerektiği konusundaki tavsiyesi zihninde çınlayıp durmuştu ve annesi, babasının her kavgalarından sonra yaptığı bu ipek güllere asla karşı koyamazdı.

Kristen Ciccarelli

Tabii bu, Kraliçe Kız Kardeşler'in annesinin zihnini paramparça etmesinden önceydi.

"Ah, Tanrım. Ne beceriksizim! Bir türlü..."

Gideon, Rune'a döndüğünde saçına takılan gülün sapıyla boğuştuğunu gördü.

"İzin verin, ben halledeyim..."

Gideon altın renkli buklelerini çiçeğin tel gövdesinden ayırmaya koyulduğunda kız ellerini indirdi. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki Rune'un kokusu burnunu dolduruyordu. Gideon başka bir kızı, başka bir kokuyu hatırlayıp soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Ancak Rune'un üzerinde büyü kokusundan eser yoktu. Burnuna yalnızca açık pencereden içeri dolan tuzlu deniz havası geliyordu.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Uzun bir banyonun ardından Cressida'nın üzerinde de büyü kokusundan eser kalmazdı.

Cressida.

İsmi zihninde bir hırıltı gibi çınlıyordu. Cressida hiç bu çatı altında yemek yemiş miydi? Kimbilir, belki de Rune'la arkadaştı.

Boğazına yükselen safrayı yutup ipek çiçeği bir taraftan şık bir şekilde çıkana dek dikkatlice Rune'un saçlarının arasına sıkıştırdı. Annesi de babasının ona yaptığı çiçekleri böyle takardı.

Gideon geri çekilmeye fırsat bulamadan müzik başladı. Başını kaldırıp etrafına baktığında dört bir yanlarının dans eden çiftlerle sarmalandığını gördü.

Rune eldivenli elini uzatıp havaya kaldırırken gözlerinin içi parlıyordu. Gideon'a bir adım yaklaşıp diğer elini omuzuna yasladı. "Hazır mısınız, Yüzbaşı Sharpe?"

Gideon'ın vücudu kızın nazik dokunuşu altında gerildi.

Ne yapıyorum ben?

Edecekleri dansın adımları bir yana, çalan şarkıyı bile bilmiyordu.

Etrafında halihazırda hareket etmeye başlamış, ritimle birlikte süzülerek uyum içinde birbirlerinin etrafında dönen çiftlerin aksine

Kalpsiz Avcı

Gideon bir heykel gibi kaskatı dikilirken Rune zarif bir duruşla dansa başlamayı bekliyordu.

Kız, *Ne bekliyorsun?* dercesine kaşlarını kaldırdı.

Gideon yakasının altında boynuna ateş bastığını hissedebiliyordu. “Bayan Winters...”

Kız sesinden ne diyeceğini anlamış olmalıydı ki hızla ellerini indirip geri çekildi. “Ah. Siz... dans etmeyi bilmiyorsunuz.”

Rune’un arkadaşları hâlâ onları izliyor, bazıları ağızlarına siper ettikleri ellerinin ardından bir şeyler mırıldanıyordu. Ona gülüyorlar mıydı?

Rune ona gülüyor muydu?

Aklı bir kez daha başka bir kıza kaydı. Başka bir partiye. Bir sirk maymunu gibi etrafta gezdirilip aşağılandığı partiye.

Gideon bu utancın ateşini söndürdüğünü sanıyordu. Ancak şimdi parlak korlar gibi alev alev hayata dönmüştü.

Harrow yanılmıştı. Gideon’ın Rune gibi bir kadına kur yapıp da başarılı olmasına imkân yoktu. İçeri henüz adım atmış olmasına rağmen onu şimdiden utandırıyor. Kız, şimdi ona gülmüyorsa bile ne büyük bir serveti ne de devasa bir malikânesi olduğunu anladığında –devrimin ardından savaştan kazandıklarını Alex’e vermişti– Gideon’a gülecekti.

Durumu toparlaması gerekiyordu.

Harrow’un tavsiyesini anımsayıp aralarındaki mesafeyi kapadı.

“Farklı bir partide olsaydık,” dedi, Rune’un kulağına eğilerek, “cevabım farklı olurdu.”

Başka bir anı su yüzüne çıkarken hızlı tempolu bir keman melodisi zihnini doldurdu. Üzerindeki pamuklu geceliğiyle kız kardeşini görür gibiydi, yatma vakti çoktan geçmiş olmasına rağmen hâlâ ayaktaydı. Bellerine havlular sıkıştırmış bulaşıkçılarla dans ederken mutfakın nemli havası saçlarını kıvırcıklaştırmış ve terli tenine yapışmasına neden olmuştu. Yanan ocaklardan yanakları kızarmış aşçı, saray çalışanları alkış tutup ayaklarını yere vururken ve dansa

katılmadan önce bir matara dolusu birayı elden ele dolaştırırken köşede durmuş yayıyla kemanını konuşturuyordu.

Gideon böyle güzel anıları nadiren hatırlardı.

Bu seferki onu neredeyse gülümsetecekti.

Fakat anının solup gitmesiyle etrafındaki salonun titrek ışıkları geri döndüğünde Tessa'nın burada olmadığını hatırladı. Küçük kardeşini toprağın altına, bir daha asla dans edemeyeceği bir yere gömmüştü.

Bir cadı yüzünden.

Nerede ve kiminle –kimliğini gizleyen bir cadı olma ihtimali bulunan ve ilgi odağı olmaya bayılan kızla– olduğunu hatırlayarak, “Konuklarınızı dehşete düşürdüm sanırım. Ağızlarına daha fazla laf vermesek mi?”

Rune başını ona çevirdi, teklifinin ilgisini çektiği açıktı. “Aklınızdan ne geçiyor?”

Seni yalnız olacağımız bir yere götürmek.

Yalnızken savunmasız olurdu.

“Bana evinizi gezdirmek ister miydiniz?” Bu, cadılık emarelerini yalnızca Rune’da değil aynı zamanda evinde de arama fırsatını verecekti.

Kızın güzel dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Elbette. Bunu ben teklif etmeliydim.”

Birden elini tutarak Gideon’ı şaşırttı. Rune fark ettiğinden daha da minyondu, elini neredeyse Gideon’inkinin yarısı kadardı.

“Benimle gelin.”

Gideon kızın onu aralarında fısıldaşan konukların arasından sürükleyerek dedikodularını güveler gibi dağıtmasına izin verdi. Böylesine ufak tefek olmasına rağmen Gideon’ı salonun diğer ucundaki büyük merdivene götüren tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. Rune onun elini bıraktı ve basamakları tırmanarak gürültülü balo salonunu ardında bıraktı.

Arkasından tanıdık bir ses geldiğinde Gideon basamakları yarılamıştı.

Kalpsiz Avcı

“Gideon?”

Gideon bir eli tırabzanda bir an için donakaldı, ardından arkasını dönüp merdivenin dibinde duran kardeşini gördü. Alex takımının ceketini bir yerde bırakmıştı, bembeyaz gömleği ve kahverengi pantolon askıları ortadaydı. Bakışları önce merdivenin tepesindeki Rune’a ardından aralarında duran Gideon’a, en sonunda da abisinin bileğindeki soluk mavi renkli kurdeleye kaydı.

“Burada ne işin var?” diye sordu Alex. “Sen partilerden nefret edersin.”

“Hepsinden değil,” diye karşılık verdi Gideon, bir kez daha kız kardeşiyle birlikte saray mutfaklarında katıldıkları gece yarısı partilerini hatırlayarak.

“Böylelerinden edersin. Bu da av peşinde olduğun anlamına geliyor.”

“Beni Rune davet etti,” dedi Gideon biraz savunmacı bir tavırla.

“Eminim öyledir.” Bakışları Rune’a odaklandı. “Dans sözünü şu an tutmanı istiyorum.”

Gideon, Rune’a döndüğünde kız Alex’i bakışlarıyla öldürmek ister gibiydi.

Tanrı aşkına. Gideon kendini neyin içine sokmuştu?

Rune’un Alex’le dans etmek istemediği ortadaydı. Ayrıca, Güve gerçekten oysa küçük kardeşinin onun yakınlarında olmasını istemiyordu.

“Bana evi gezdireceğine söz verdi,” dedi Gideon.

“Seni *ben* gezdiririm,” dedi Alex basamakları tırmanmaya başlayarak. “Rune’la dans ettikten sonra.”

Kardeşi ona bakmıyordu bile, buz gibi bakışları Rune’a kenetlenmişti.

Gideon böyle bir savaşın ortasında kalmayı hiç istemezdi ama kızı gerçekten de kalbini çalmaya çalıştığına ikna etmek istiyorsa bölgesini işaretlemesi gerekiyordu. Bunu yaptığı an kardeşiyle aralarında yıllar önce açılmış ve o zamandan beri gitgide genişleyen çatlağı daha da kötüleştirecekti, bağları koptu kopacaktı.

Kristen Ciccarelli

Gideon, Rune'un kargo gemilerindeki büyü imzalarını düşündü.

Tessa'yı koruyamadım, diye düşündü Alex'i izlerken. Ama seni hâlâ koruyabilirim.

Tam kardeşini geçiştirerek gönderecekti ki Rune inip aralarına girdi. Alex kızın hemen altındaki basamakta durmuş ona bakıyordu.

“Şarkı çoktan bitti, Alex. Bir sonraki partiyi beklemen gerekecek.”

Rune arkadaşına itiraz etme fırsatı vermeden arkasını döndü ve iki kardeşi ardında bıraktı, kızıl-kahverengi elbisesi her adımıyla ışıldıyordu. Merdivenin tepesine ulaştığında omuzunun üzerinden onlara döndü, gözleri gaz lambasının ışığında parlıyordu. Durduğu yer daha karanlıktı ve yüzüne düşen gölgeler hatlarını keskinleştiriyordu.

“Geliyor musun, Gideon?”

Gideon duraksayıp özür dilercesine kardeşine baktı.

Bunu senin için yapıyorum.

Fakat Alex incinmiş değil, endişeli görünüyordu.

Alex'in Rune için mi yoksa Gideon için mi endişelendiğini çözmek zordu. Buna kafa yoracak zamanı da yoktu. Esas amacına –Kızıl Güve'nin maskesini düşürmeye– odaklanan Gideon hızlı adımlarla Rune'a yetişti. Birlikte hem partiyi hem de Alex'i arkalarında bıraktılar.

ON

RUNE

Rune öyle sinirliydi ki parmak uçları karıncalanıyordu. Evet, Alex onu abisinden uzak durması konusunda uyarmıştı. Evet, Rune onun bu uyarısına düpedüz kulak asmamıştı. Fakat Alex'in onu en fazla azarlayacağını düşünmüştü, işini doğrudan sabotage etmeye çalışacağını değil.

Bunun önünü baştan alması gerekiyordu ancak önce Gideon'ın gönlünü kazanacaktı.

Bunu nasıl yapacağım?

Bu gece partiden Bart ya da Noah'yla ayrılacağını düşünmüştü. Gideon diğerlerinden çok daha farklı bir talipti. Geçimini cadı avlayarak kazandığı yetmiyormuş gibi büyük ihtimalle Rune'un da onlardan biri olduğundan şüpheleniyordu. Bu gece partiye katılmasının esas nedeni bu olabilirdi.

Tavrını neyin değiştirdiğini merak ediyordu, opera locasındaki siniri gerçekten yorgun olduğundan mıydı? Yoksa Rune hakkında bizzat araştırması gereken bir şey mi öğrenmişti?

Ona güvenmesi mümkün değildi.

Rune, Verity'nin taklitçi örümceği Henry'yi, avcılarını ağına düşürmek için savunmasızmış gibi davranmasını düşündü.

Verity haklı. Henry gibi olması gerekiyordu.

Rune en büyük avcısını evine kendi isteğiyle davet etmişti. Şimdiyse onu diğer pek çok erkeği düşürdüğü tuzağa düşürerek işini

bitirecekti: Efsunladığı kadehten ona tıka basa şarap içirecek ve *Dil Çözen* ruhu bile duymadan onu gerçekleri söylemeye zorlayacaktı.

Gideon Sharpe uzun adımlarıyla ona yetiştiğinde Rune balo salonundaki ana geri döndü. Alex son derece usta bir dansçıyken Gideon'ın dans etmeyi bilmemesi onu şaşırtmıştı.

Gerçi Alex'e dans etmeyi ben öğrettim, diye düşündü Rune. Görünüşe göre Gideon'ın öğretecek kimsesi olmamıştı.

Rune bunu bilse onu dansa davet etmezdi. Onu tüm arkadaşlarının önünde küçük düşürmek kalbini kazanmasına yardımcı olmayacaktı. Adamın kaskatı omuzları ve gergin adımlarından diken üstünde olduğunu anlayabiliyordu.

Onu tuzağına düşürmek istiyorsa önce gevşetmesi gerekecekti.

“Konuklarım adına özür dilerim. Buralarda yenisin ya, gözlerini dikip bakmaktan kendilerini alamamaları ondan.”

Gideon etrafına göz gezdirip soluk mavi fayanslardan koridor boyunca sıralanmış mermer sütunlara kadar her bir detayı inceledi. “Soylu olmadığımı söylemenin kibar bir yolu mu bu?”

“Tabii ki hayır!” Rune zoraki bir kahkaha atıp rolüne büründü. “Takım elbisene bir bak.”

“Üzerimdeki takım babamındı,” dedi Gideon savunmacı bir tavırla.

Rune'un adımları yavaşladı. *Onunla dalga geçtiğimi düşünüyör.*

Bu işi nasıl böylesine eline yüzüne bulaştırıyordu?

“Bir dakika...” Sözleri kafasına dank ettiğinde kaşlarını çattı. “Babanın takımı mıydı yoksa baban mı dikmişti?”

“İkisi de.”

Rune durdu. Gideon birkaç adım ilerlemişti ki kızın yanında olmadığını fark edip arkasını döndü.

“Gideon. Sharpe İkilisi'nin elinden çıkma bir takım elbise giyorsun ve konuklarımın soylu olmamanla dalga geçtiğini mi düşünüyorsun?”

Adam başını yana eğdi. “Evet?”

Kalpsiz Avcı

Rune gözlerini dikip ona baktı. *Gerçekten hiçbir fikri yok.*

Ne büyükannesinin ne de arkadaşlarının Sharpe İkili'si'nin diktiği bir kıyafeti vardı. Nedeni bunu denememiş olmaları değildi. Rune şimdiye dek onların ellerinden çıkma bir tasarımı yakından bile görmemişti.

“Bir koleksiyoncu yalnızca üzerindeki ceket için bile on binlerce dolar öder,” dedi. “Son derece nadir bir parça olduğu için.”

“Annemle babam öldüğü için demek istiyorsun.”

Rune yüzünü buruşturdu. Teknik olarak haklıydı. Hayatta olup daha fazla kıyafet dikememeleri halihazırda diktiklerinin değerini artırıyordu. Ancak Sharpeların tasarımları onlar *hayattayken* de son derece nadirdi. Kraliçe Kız Kardeşler onları işe aldığında Sun ve Levi Sharpe yalnızca Roseblood ailesi için kıyafet dikmeye başlamıştı ve böylece arkalarında birkaç orijinal parça bırakmışlardı.

Bunu bilmemesinin imkânı yoktu. Değil mi?

“Konuklarım yaşayan efsane Gideon Sharpe olduğun için sana bakıyordu demek istiyorum. Hayatını riske atarak devrimcileri saraya yürüten ve iki cadı kraliçeyi tek başına öldüren bir kahraman olduğun için.”

Sesindeki hayranlık sahte değildi. Rune, yaptığı her şey için ondan nefret ediyor olabilirdi ama cesaretinden etkilenmediği anlamına gelmiyordu bu.

“Onlarla aynı partide olduğun için sana bakıyorlardı. Pek de davetlere icabet eden birisi sayılmazsın.”

“Temel görgü kurallarından yoksunum yani?” Mevzuyu gayet iyi anlamış gibi başını salladı. “Gerçi bunu söylemenin soylu olmadığı mı söylemenle arasında nasıl bir fark var anlamadım.”

Rune bıkkın bir nefes verdi. Onu kasıtlı olarak yanlış anlıyor gibiydi.

Ancak Gideon onu şaşırtarak gülümsedi. Tabii dudaklarının kenarındaki belli belirsiz seğirmeye gülümseme denirse.

Benimle... alay mı ediyor?

Kristen Ciccarelli

Öfkeden boynu alev alev yanmaya başladı. *Bunca zamandır benimle alay mı ediyordu?*

Kızardığını gören Gideon'ın dudakları bu kez *gerçekten* kıvrıldı ve birkaç saniye boyunca öyle kaldı.

Rune bakışlarını kaçırıp odaklanmaya çalıştı. *Planı unutma. Onu cezbedip tuzağına çek.*

"Partilerimden birkaçına katılsaydın," dedi yanına gitmek için yeniden yürümeye başlayarak, "emin ol bir kadın seni hangi şarkıda dansa davet ederse etsin tüm adımlarını bilirdin."

"Bana ders vermeyi mi teklif ediyorsun?"

Sorusu Rune'u hazırlıksız yakaladı.

Öyle mi yapıyorum?

Rune, Gideon'ın kardeşini düşündü. Alex hevesli bir öğrenciydi, Rune'un onu yönlendirmesinden memnundu. Gideon'ın kendini onun ellerine bırakacağından şüpheliydi.

"Ben..."

"Eminim senin gibi bir kadının yapacak çok daha iyi işleri vardır."

Yoktu. Gündüzlerini arkadaşlarının ağzından kerpetenle bir cadıyı daha kurtarmasına yardımcı olacağını umduğu dedikoduları alabilmek için piknikler, öğle yemekleri ve at arabası gezintileri gibi sıkıcı sosyal etkinliklerde geçiriyordu.

Fakat Gideon pek de hevesli görünmüyordu.

"Konuyu değiştirmek zorunda değilsin," dedi. "Yalnızca benimle dans etmek istemediğini söyleyebilirsin."

Gideon ona sert bir bakış attı. "Kastettiğim bu değil..."

Bu kez *o* durdu. Rune ona döndüğünde dişlerini sıkıldığını gördü. Ardından çenesini ovuşturdu.

"Bir karşı teklifim var: Bana *gerçek* bir partide eşlik edebilirsin." Balo salonunun olduğu yöne doğru bir bakış attı. "Balo elbiseleri olmayacak. Parayla tutulmuş müzisyenler ve saçma danslar gerektiren şarkılar da öyle..."

Kalpsiz Avcı

Sözlerini yarıda kesip Rune'u koridor boyunca uzanan titrek fener ışıklarının altında incelemeye başladı. Birden kendine gelip başını iki yana salladı. "Senin gibi bir kadın virane yerlerde ayaktakımıyla dans ederken yakalanmak istemez."

Aslında bu düşünce Rune'u heyecanlandırıyordu.

Gerçi kesinlikle heyecanlandırmamalıydı.

"Yakalanacağımı kim söyledi? Bir gün söyle, orada olacağım."

Gideon'ın kaşları daha da çatıldığında alnındaki kırıksıklık derinleşti. "Dikkatli olun, Bayan Winters, blöfünüzü görebilirim."

"Blöf yaptığımdan emin misin?"

Dudakları sanki gülümsemek istiyormuş gibi bir kez daha seğirdi.

Rune kendini bir zafer kazanmış gibi hissetti.

Konuyu daha fazla uzatmayıp Gideon'ı başka bir devasa merdivenle üçüncü kata, evin ikinci en büyük odasına açılan çift kanatlı kapılara götürdü.

"Burası Alex'in en sevdiği oda."

Gideon kızı bayat çay ve eski kitap kokan karanlık odaya takip etti. Önlerinde üç kat boyunca yerden tavana yükselen pencereler yer alıyordu. Camlar büyükannesinin bahçelerine, daha da ötesindeyse denize kavuşan kayalıklara bakıyordu. Uzaklarda, ayın sudaki yansıması dalgalarla beraber titreşen beyaz bir mum alevi gibi görünüyordu.

Rune gaz lambalarını yakıp odayı aydınlattı ve Gideon'ın etrafında yavaş bir daire çizerek kitaplarla dolu rafları, ikinci ve üçüncü katın balkonlarını ve en tepedeki döner merdiveni incelemesini izledi.

"Aralarında büyü kitabı da var mı?" diye sordu.

Rune'un kalbi duracak gibi oldu.

Yeni Çağ'ın ardından İyi Yürekli Komutan büyü için kullanılan her türlü eşyayı yasaklamıştı. Bir vatandaşın büyü kitabı bulundurması onu cadı sempatizanlılığıyla suçlamaya yeterdi.

"İstersen kontrol et," dedi endişesini gülümsemesinin ardına saklayarak. Rune bütün büyü kitaplarını gizli odasında saklıyordu. "Sana engel olmam."

Gideon tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki pencerenin yakınlarındaki büyük bir siluet dikkatini çekti.

“Bu...”

Kuyruklu piyanoyu görmüştü. Alex’in artık kendine ait bir piyanosu olsa da hâlâ bunu çalmayı tercih ediyordu. Sık sık bütün gününü burada geçirip pratik yapıyordu.

“Alex’in burada bu kadar fazla zaman geçirmesine şaşmamalı.”

Alex on bir yaşından beri neredeyse her gün Wintersea Malikânesi’ne piyano çalmaya geliyordu. Rune aldığı müzik derslerinden, pratik yapmaktan, o siyah beyaz tuşları görmekten bile *nefret* etse de büyükannesi piyano çalmayı bırakmasına izin vermemişti. Öte yandan Alex piyano çalmak için yanıp tutuşuyordu ve gerçekten yetenekliydi de. Ailesinin ona ders aldırarak durumu olmaması çok yazıktı. Böylece Rune, müzik öğretmenine dersleri onun yerine Alex’e vermesi için şantaj yapmıştı, büyükannesi olan biteni öğrenene dek aylar geçmişti.

Gideon müzik aletine doğru ilerleyip etrafında dolandı ve taburenin orada durdu, yüzü tuşlara dönüktü.

“Çalmayı biliyor musun?” diye sordu Rune.

“Hayır.” Beyaz tuşlardan birine bastığında Mi notasının pürüzsüz, net sesi içeride yankılandı. “Müzisyen olan kardeşimdir.”

Rune başıyla onayladı. Piyano çalma konusunda kimse Alex’in eline su dökemezdi. Büyükannesi bile nihayetinde genç adamın saf yeteneğinden etkilenip pratik yapmasına müsaade etmişti.

“Kraliyet Konservatuari’ndan kabul mektubu aldığı gün zarfı anne babamızdan saklamıştı.” Gideon başka bir tuşa bastığında piyanonun derinliklerinden bu kez La notası duyuldu.

Rune kaşlarını çatı. Alex bunu ona hiç anlatmamıştı. “Neden ki?”

“Öyle bir okulun ücretini karşılamayı bırak kiramızı bile zor ödüyorlardı. Onları utandırmak istemedi.”

Alex ondan yardım isteseydi Rune büyükannesini okul ücretini ödemeye ikna eder ya da kendi başına ödemenin bir yolunu

Kalpsiz Avcı

bulurdu. Kraliyet Konservatuvarı anakarada bulunan prestijli bir okuldu. Müzik programına katılmak son derece zordu, her yıl yalnızca bir avuç öğrenci kabul edilirdi.

Fakat Alex Konservatuar'a *gitmişti*. En azından birkaç yıllığına. Devrim patlak verdiğinde programı bırakmış ve bir daha geri dönmemişti.

Merakı kabaran Rune piyano taburesine oturdu, Gideon arkasındaydı. "Ailen okul ücretini ödeyemediyse parayı nereden buldu?"

Gideon'ın parmakları bir sonraki tuşa giderek Rune'un yakınındaki Do notasına bastı. Seçtiği akor dizisinin oluşturduğu minör üçlü ortaya melankolik bir melodi çıkardı. Rune'un ta göğsünde hissettiği bir hüzüdü bu.

"Şansımız yaver gitti." Gideon'ın sesi *şans* sözcüğünde sertleşmişti. "Bizimkilerin diktiği kıyafetler aristokratların ilgisini çekmeye başladı."

Başka bir notaya geçerek hüzünlü melodiyi pekiştirdi. Bu seferki tuş Rune'un o kadar yakınındaydı ki genç adam uzandığında ceketinin kolu çıplak omzuna sürtünmüştü.

"Cadı Kraliçeler'in en büyükleri Analise ve Elowyn annemin tasarımlarından o kadar etkilendi ki sadece kendileri giymek istediler."

Gideon hemen arkasına geçtiğinde gölgesi sırtına düştü. Bu hareketiyle irkilen Rune donakaldı, nabızı hızlanmaya başladı. Gideon elini solundaki tuştan çekmeden diğeriyle Rune'un etrafından sağındaki tuşlara —önce Fa sonra Fa diyeze— uzanıp onu kollarının arasına hapsetti.

Kızın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Aralarında birkaç santimden fazla olamazdı. Rune'un duyuları alarına geçerken taklitçi örümceğin kendisinden çok daha büyük avını hafife alıp bazen onun yerine kendi ağına takılıp takılmadığını merak etti.

Bundan sağ kurtulabilirse Verity'ye soracaktı.

Adam kulağına eğildi, konuştuğunda nefesi kızın yanağını okşadı. "Analise anneme kraliyet terzisi olmasını teklif etti, babamla ben

de ona yardımcı olacaktık. Yıllık maaşı Alex'i okula göndermek için fazlasıyla yeterliydi."

Rune yutkunup sesini neşeli tutmaya çalışarak, "Ailen sarayda yaşamaya böyle mi başladı?" diye sordu.

"Evet, Alex hariç hepimiz." Uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "Bizim kaçamadığımızdan o kaçtı," diye fısıldadı.

Bu da ne demek?

Alex ailesinden nadiren bahsederdi. Rune bildiği her şeyi başkalarından duyduğu dedikodulardan öğrenmişti. Devrimden kısa bir süre sonra korkunç bir hastalık kız kardeşinin canını almıştı. Çok geçmeden anne ve babası talihsiz bir deniz kazasında boğularak onu ve Gideon'ı öksüz bırakmıştı.

Fakat hikâyenin birçok parçası eksikti. Her şey Kraliçeler'in Sharpeları işe almasıyla başlıyordu. Hikâyenin ortasında bir yerlerde ailenin üç üyesi hayatını kaybediyor, sonundaysa Gideon ve Alex üç kraliçeyi de uykularında öldürüyordu.

Bu üç kesiti birbirine bağlayan neydi?

Rune mevsimlik partilerinden birinde en küçük kraliçe Cressida'yla tanışmıştı. Genç kraliçe Rune'a zarif bir kuğuyu anımsatmıştı, gözalıcı ve soğuktu. Teni bembeyaz, gözleri masmavi, saçlarıysa beyaza çalan bir sarıydı. Kardeşlerine katılmak için süzülürcesine uzaklaşmadan evvel Rune'a yalnızca birkaç kelime etmişti.

Cressida utangaç olmasıyla meşhurdu, yazlık evi Thornwood Kasrı'ndan nadiren çıkardı. Bazıları bunu kibre yorar, Cressida'nın kendini herkesten daha üstün gördüğünü söylerdi.

O bir kraliçe, diye düşünürdü Rune o zamanlar. Zaten herkesten daha üstün.

Rune aniden en kötü dedikodulardan birinin Cressida'nın alt tabakadan sevgilisi hakkında olduğunu hatırladı. İlişkilerinden utanıyormuş gibi adamı hiçbir zaman halka açık toplantılara getirmez, onunla boy göstermezdi. Konuya dair fısıltılar partilerde Rune'un kulağına gelse de dış görünüşünün nasıl olduğu bir yana çok az in-

Kalpsiz Avcı

san genç adamın adını bilirdi. Dolayısıyla bunun kızın kuyusunu kazmak için uydurulmuş bir yalan olması muhtemeldi.

Şimdi, Cressida ve kız kardeşlerinin meclislerindeki cadılarla beraber katledilmesinden iki yıl sonra, devrimlere önyak olan adam nefesi saçlarının arasında ve parmakları piyanosunda Rune'un hemen arkasında duruyordu.

Onları neden öldürdün? diye sormak istedi. *Bizden neden nefret ediyorsun?*

Ancak Rune alacağı cevabı zaten biliyordu. Gideon da cadılardan diğer herkesle aynı nedenden ötürü nefret ediyordu. Rune çevresindeki nefrete son derece aşinaydı. Kimsenin gizlediği yoktu.

Onların gözünde haşerattan farksızız, demişti büyükannesi devrimden hemen önce, gidişat çoktan değişmeye başlamışken. Kraliçeler'in öldürülmesinden önce bile ayaklanmalar sokağa taşmıştı. Cadılar evlerinden dışarı sürüklenip dövülüyor ya da daha beterine maruz kalıyordu. Roseblood kız kardeşler, isyancıları bir köpek sürüsü gibi dağıtmak için ordularını göndermiş ancak bu her şeyi daha da kötüleştirmişti. Doğal ve iyi olana leke sürdüğümüzü düşünüyorlar. Hastalık gibi büyümüzden korkuyorlar.

Kraliçeler için doğru düzgün bir cenaze düzenlenmemişti ve bugün bile kimse nereye gömüldüklerini bilmiyordu. İnsanların farklı teorileri vardı elbette. Kimileri bir çukurda yakıldıklarını ya da denize atıldıklarını kimileriye dirilmelerini engellemek için parçalara ayrıldıklarını söylüyordu.

Gerçeği kimse bilmiyordu.

Ölümlerinin ve Yeni Cumhuriyet'in doğuşundan bu yana, İyi Yürekli Komutan yakaladığı her cadıyı büyüünden kaynağını yok ederek arındırıyordu: Hepsini bir hayvan gibi ayak bileklerinden asıp boğazlarını kesiyor, vücutlarında tek bir damla kan kalmayana dek öylece sallandırıyordu.

Rune ürperdi.

Gideon bunu fark etmiş gibi piyano tuşlarını bırakıp geri çekildi. Yokluğu, Rune'un omuzlarından fazla ağır bir palto alınmış gibi rahatlatarak yeniden nefes almasına izin verdi. Gideon duvarları dolduran binlerce kitaba döndü, parlak lambalarla aydınlatıyorlardı.

“Bir göz atabilir miyim?”

Aralarındaki mesafeyle rahatlayan Rune elini havada salladı. “Buyur.”

Gideon sarayda cadılarla birlikte yaşamıştı, bu da Rune'un türünü nasıl tespit edeceğini bildiği anlamına geliyordu. Büyü kitapları onu hemencecik ele verirdi ama hiçbirini kütüphanede tutmuyordu. Büyü imzaları başka bir ipucuydu ancak iz bırakacak kadar yakın zamanda yaptığı tek büyü Lizbeth'e verdiği kadehi efsunlamasıydı ve onu da büyükannesinin gizli odasında yapmıştı.

Bulabileceği hiçbir şey yok, diye düşündü cadı avcısını izlerken.

Belki de kadehi şimdi kullanmalıydı. Gideon rahatlamış görünüyordu ve Rune, Kan Muhafızları'nın Seraphine'i sakladığı yeri ne kadar çabuk öğrenirse onu saraya nakledilmeden önce o kadar çabuk kurtarabilirdi.

Bir süre Gideon'ın kitapları incelemesini izledikten sonra, “Okumak sence de çok sıkıcı değil mi? Bazen bunca kitaba bakmakla bile yoruluyorum,” dedi.

O sırada opera ve tiyatro oyunu koleksiyonunu incelemekle meşgul olan Gideon onu ya duymamıştı ya da duymazdan geliyordu. Işık, kitapların yıpranmış sırtlardaki isimleri takip eden parmaklarını aydınlatıyordu. Rune'un en sevdiğine, tehlikedeki aristokratları kurtarmak için kendi hayatını riske atan gizemli bir kahraman hakkındaki oyuna geldiğinde Gideon kitabı raftan alıp ilk sayfasını açtı.

Rune onu seçmiş olmasına sinir olarak çenesini sıktı. Sevdiği bir şeyin o adamın ellerinde olmasını istemiyordu. Bunlar cadıların kıyafetleri parçalayan, vücutlarında yara izleri arayan, onları arındırılması için yakalayan ellerdi.

“Okumaktan nefret eden bir kız için çok fazla kitabın var.”

Kalpsiz Avcı

“Hepsi büyükannemindi. Kafayı kitaplarla bozmuştu.” Rune parmaklarıyla piyano taburesinde ritim tutarken ona kitabı bırakıp bir daha asla dokunmamasını söylememek için kendini zor tutuyordu. İçinden ona kadar saydıktan sonra sabrı tükendi ve en sonunda, “Bir cadının yatak odasını görmek ister misiniz, Yurttaş Sharpe?” diye sordu.

Gideon kitabı kapayıp rafa geri koyduğunda Rune rahatladı. Adam başını ona çevirdiğinde gözleri dipsiz bir çift kuyu gibiydi.

“Nasıl istemem, Bayan Winters?”

Rune tabureden kalkıp Lizbeth’e planının son kısmına hazır olduğunu bildirmek için zili çaldı.

ON BİR

RUNE

Yatak odasının lambaları çoktan yakılmıştı. Loş alevler sanki bir süredir sabırla sahibinin gelmesini bekliyormuş gibi yanıyordu.

Rune, yabancı bir bölgeye adım atan bir kurt gibi temkinli, soğuk ve en küçük tehlike emaresinde dişlerini göstermeye hazır görünen Gideon'a döndü.

Genç adam odayı tarayan sert bakışlarıyla lavanta rengi duvarları ve cam asma tavanı inceledi. Sayvanlı yatak dışında içeride sadece birkaç mobilya vardı, hepsi de zevkli ve abartısızdı. Tam da Rune'un –gerçek Rune'un– sevdiği gibi.

Pencereden içeri süzülen meltem Gideon'ın saçlarını uçuşturdu. “Burası senin yatak odan.”

Kız ellerini önünde kavuşturdu. “Öyle.”

Burası Rune'un en sevdiği yerdi. *En güvenli* sığınağıydı. Ne var ki karşısındaki tehlikeli düşmanı kendi ağzıyla davet etmişti.

“Bir cadının olduğunu söylemiştin.” Gideon ağır adımlarla ona doğru ilerledi, bakışları Rune'u olduğu yere mıhlıyordu.

“Evet, büyükannemindi.”

Gideon durdu.

Bu kadar kolay olacağını mı sandın?

Rune kaşlarını çatıp ona baktı. Bu oyunda pek de iyi sayılmazdı.

Birden duyulan adım sesleriyle ikisi de kapıya, eşikte duran Lizbeth'e döndü. Üzerinde iki kadeh ve bir sürahi kırmızı şarap duran bir tepsi tutuyordu. “İçecekleriniz, Bayan Winters.”

Kalpsiz Avcı

Rune başını sallayarak ona teşekkür etti.

Bu oyunu defalarca kez oynamış olan Lizbeth tepsiyi iki kişilik koltuğun önündeki sehpayaya bıraktı. “Birkaç saat önce size bir telgraf geldi. İçkilerinizin yanına bıraktım.”

Telgraf mı? Lizbeth ertesi günü bekleyemediğine göre önemli birinden olmalıydı.

“Ah, bir de...” Kapıda duraksadı. “Verity sizi arıyordu.”

“Nerede olduğumu ona söyleyebilirsin. Birazdan partiye dönerim.”

Rune, Lizbeth’in gitmesini bekleyip rahatça koltuğun pelüş minderlerine yerleşti. Sürahiyi alıp iki kadehi de şarapla doldurdu. Partiden önce efsunladığı kadeh parmak uçlarının altında uğuldadı. Gideon yanına oturduğunda şarabını ona uzattı.

Adam başını iki yana salladı. “Almayayım, teşekkür ederim.”

Rune’un kadehi tutan eli aralarında havada kaldı. “Ah, ama demek *zorundasın*.” Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. “Yıllanmış koleksiyonumdan. Bu şişe Kıta’daki Umbria Dağları’ndan geldi. Lizbeth sırf bizim için açtı. Hadi ama.” Kadehi ısrarla ona uzattı.

Gideon içkiyi almamakta inat etti. “Alkol kullanmıyorum.”

Ne? Rune’un sırtından aşağı soğuk terler boşandı.

Alex bu önemli detaydan neden hiç bahsetmemişti?

Rune yutkundu, kadehi tutan eli hâlâ aralarında duruyordu. “Emin misin?”

“Oldukça.”

Rune’un beyni birden hiç alışık olmadığı şekilde kısa devre yaptı. Oyunu hep böyle ilerlerdi: Kendine bir talip seçip onu partiden uzaklaştırır, sonra da dilinin bağınyı çözecek şaraptan içirirdi. İsteddiği bilgiye bazen kavuşur, bazen kavuşamazdı ancak bunun sebebi hiç geri çevrilmek olmamıştı.

“Lütfen,” dedi Gideon, Rune’u incelerken gözlerini kısarak. “Sen keyfine bak.”

Ah, bakacağım tabii. Şaraptan bir yudum almak onu rahatlatacak ve yeni bir plan kurmadan önce durumu değerlendirmesine yardımcı olacaktı. Efsunladığı kadehi tepsiye bırakıp diğerine uzandı.

Kristen Ciccarelli

“Onda bir sorun mu vardı?”

Rune kapana kısılmış bir tavşan gibi donakaldı.

“N-ne?”

“Bana uzattığın şarap. İstemediğimi söyledikten sonra onu bırakıp ötekini aldın.”

Kahretsin.

“Ö-öyle mi yaptım?”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Gideon kolunu kanepeye atıp Rune’un arkasından pürüzsüz maun iskeleti kavradı. “Şarabıma bir şey katmadın, değil mi?” Dudakları onunla flört edermiş gibi kıvrıldı ancak gözleri karanlık, bakışları tehlike doluydu.

Biliyor.

Alex ona gecenin başında ne söylemişti? Yanında büyü yapmaya kalkışırsa Gideon’ın büyüünün kokusunu alacağı konusunda onu uyarmıştı.

Rune endişelenmemeye çalıştı. Her cadının büyüü farklı kopardı. Rune’un elinden yalnızca küçük efsunlar ve illüzyonlar –zayıf büyüler– geliyor, bu da büyüünün kokusunun fark edilmesini zorlaştırıyordu. Aslında büyüünün kokusunu tanıyan tek kişi Verity’ydi. Devrimden birkaç ay sonra Rune bir baloya katılmadan önce ilk illüzyonunu yaratmıştı. O zamanlar Rune’u tanımayan Verity, büyüünün kokusunu alır almaz onu ihbar etmek yerine kenara çekip daha dikkatli olmasını söylemişti.

O zamandan beri de arkadaşılar.

Gideon benden şüphelense bile elinde hiçbir kanıt yok.

Kadehini tepsiye bırakıp efsunlu olanı aldı. Büyü sembolünü gizlemek için kadehi iki eliyle alttan kavrayarak gözlerini Gideon’inkilere dikip şaraptan büyük bir yudum aldı.

“Şarabına bir şey katıp katmadığımı,” dedi nefeslenmek için kadehi dudaklarından çektiğinde, “birkaç dakika içinde öğreneceksin.”

Gideon cilalı ahşabı bırakıp dirseğini büktü ve başını yumruğuna dayadı. “Sabırsızlanıyorum.”

Kalpsiz Avcı

Alkol kanına karışıp vücudunu bacaklarına kadar ısıtırken Rune damarlarına başka bir şeyin daha akın ettiğini hissetti.

Büyü.

Bir evin pencerelerini zorlayıp kilitlerini kırarak davetsizce içeri giren yabani bir sarmaşık gibi, *Dil Çözen* büyüsünün savunmasını yıkıp geçtiğini ve dilini gevşeterek sırlarını olgunlaşmış meyveler gibi toplanmaya hazır hale getirdiğini hissedebiliyordu.

Rune kadehi sıkıp ne halt edeceğini düşündü.

Büyü senin büyüün. Bir açık bul.

Bunun mümkün olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Büyüyü hiç kendi üzerinde denememişti.

Fakat büyü, kurbanını soru sorulmadan gerçeği söylemeye zorlamazdı; Gideon ağzından laf almak istiyorsa ona bir soru sorması gerekiyordu. Dahası, genç adam Rune'un kadehi efsunladığından da yaptığı büyüünün onu gerçeği söylemeye zorlayacağından da bihaberdi. Kısacası, onu sorguya çekmesini gerektirecek bir neden yoktu.

Hiçbir sorun çıkmayacak. Sakin ol.

Kendini kapana kısılmış bir hayvan gibi hissederken bunu yapmak oldukça zordu.

Gideon birkaç santim ötesinde otururken onun kendisine kıyasla ne denli büyük ve güçlü olduğunu kolayca görebiliyordu. Rune onun vücudundan yayılan sıcaklığı fark etmekten kendini alamadı. Buna baş döndürücü bir koku eşlik ediyordu, kesinlikle barut vardı ama aynı zamanda yeni kesilmiş sedir ağacını andıran keskin bir şey de çalınıyordu burnuna. O kadar hoştu ki ona doğru eğilmek istedi.

Duyduğu bu dürtüyle telaşlanıp hemen Gideon'dan uzaklaştı. Her şeyin kontrolünden çıkmasından zerre rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışarak Lizbeth'in tepsiye bıraktığı katlanmış telgrafa uzanıp açmaya başladı.

"Alkol almamanın bir nedeni var mı?" Onu konuşturursa belki soru sormasına engel olabilirdi.

"Aklımın başımda olmamasından hoşlanmıyorum."

"Eğlenceli kısmı da bu değil mi?" diye sordu Rune ona bir bakış atarak.

Kristen Ciccarelli

Gideon başını çevirse de kararan gözlerini Rune'dan gizlemekte geç kalmıştı. "Eskiden olsa sana hak verirdim."

Rune elindeki kâğıdı aşağı indirdi, meraklanmıştı. "Öyle mi?"

"Hayatta kalabilmek için alkole bel bağladığım bir dönem oldu. Başka, daha güçlü şeylere de." Dudakları kıvrıldı. "Daha doğrusu kendime sebebinin bu olduğunu söylüyordum."

Daha güçlü şeyler mi? Rune bunların ne olabileceğini merak etti. Yıllar önce Kraliçe Kız Kardeşler hâlâ hükümdarken, afyon büyü-kannesi ve arkadaşları arasında oldukça popülerdi. *Ondan mı bahsediyor?*

"Eminim Alex sana her şeyi anlatır."

Ağzından gerçeği büyüyle alamadığı için sinirlenen Rune, "Peki ya ben *senin* anlatmanı istiyorsam?"

Gideon ona döndüğünde gözleri gölgelerle doluydu.

Sorusuna cevap vermek yerine başıyla telgrafi işaret etti. "Âşıklardan biri sana aşk şiiri mi göndermiş?"

"Ah, hayır." Rune bakışlarını kâğıda çevirdi, yazılanları okumaya başlar başlamaz kaşları çatıldı. "Gönderen..."

Bayan Rune Winters

Wintersea Malikânesi

Kamu Güvenliği Bakanlığı önümüzdeki hafta düzenlenecek Aydınlar Yemeği'ne sizi onur konuğu olarak davet etmekten büyük mutluluk duyar. Cumhuriyet'in asil erdemlerini öven bir konuşma hazırlamanızı rica etmekteyiz. Önümüzdeki perşembe görüşmek dileğiyle.

Aila Woods

Kamu Güvenliği Bakanı

Kalpsiz Avcı

Rune bacaklarının uyuştüğünü hissetti.

Aydınlar Yemeği, her ay devrim kahramanlarına saygı duruşunda bulunmak ve rejime olan bağlılığı güçlendirmek için verilirdi. Rune bu seferkini es geçmeyi planlıyordu çünkü son seferkine tahammül etmekte çok zorlanmıştı.

Yazılanları bir kez daha okurken midesi kasıldı.

Onur konuğu olmayı reddederse Mahkeme üyeleri bunu sadakatsizlik olarak görürdü.

Kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Bir konuşma hazırlayacak zamanı olmaması bir yana, Aydınlar Yemeği rolünün en kötü haline bürünmesini gerektiriyordu. Yaptığı şeyden gurur duyuyormuş gibi davranması lazımdı. En sevdiği kişiyi zalim bir şiddete kurban vermiş olmayı umursamıyormuş gibi yapmak zorundaydı. Konuşmasında Cumhuriyet'i yüceltirken daha fazla arındırma çağrısında bulunacak ve aralarında gezinen cadıların kötülüğünü kınayacaktı.

Büyükannesinin anısına bir kez daha ihanet edecekti.

Başlarda rol yapmak daha kolaydı. Rune öfkesi ve hüznünü bastırabiliyordu. Fakat Cumhuriyet'e sadıkmış gibi yaptıkça, kurtarmayı başaramadığı cadıların sayısı arttıkça buna devam etmek daha da zorlaşmıştı.

Gideon Sharpe'tan nefret etmek için yüzlerce nedeni olmasaydı bile onun kim olduğunu saklamak zorunda olmaması yeterli olurdu. O, gerçekten sevdiği şeylerden nefret ediyormuş gibi davranmak zorunda değildi.

Rune ondan bu kadar nefret etmese onu kıskanabilirdi bile.

Rune arkasındaki yastıklara yaslandı. "Bu ayın onur konuğu Lola Parsons olmayacak mıydı?"

Gideon başını kızın elindeki telgraftan kaldırdığında kaşları çatıldı. "Muhafızlar Lola'yı geçen hafta gözaltına aldı." Elindeki kâğıdı nazikçe alıp yazılanları okudu. "Hizmetçilerinden biri mahzende bir

Kristen Ciccarelli

büyü imzası bulduğunu ihbar etmiş. Lola bunu reddetse de bir cadıya yataklık ettiğini düşünüyoruz.”

Ah.

“Onun yerine senin onur konuğu olmanı mı istiyorlar?”

Rune biraz uyuşmuş vaziyette başıyla onayladı.

Gideon’ın kaşları daha da çatıldı. “Bu kötü bir şey mi?”

Rune cevabın –gerçek cevabının– dilinin ucuna geldiğini hissedebiliyordu.

Evet, artık dayanamıyorum. Büyükannemi öldüren canavarlara bir kez daha kadeh kaldırırsam hepsini ateşe vereceğim.

Cevabı –durumun mutlak gerçeği– dilinin ucuna geldi, serbest kalmak için damağına baskı yapıyordu. Kelimelerin dişlerinin arasından fırlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu...

Hayır hayır hayır hayır hayır.

Panikleyen Rune, bu davetin onu üzmesine neden olabilecek başka bir şey bulmaya çalıştı. Daha tehlikeli olanı ağzından kaçırmadan daha küçük bir gerçek bulabilirse büyüü yanıtlayabilirdi.

“Giyecek hiçbir şeyim yok!”

Gideon bu ani patlamadan ürkererek geri çekildi.

Rune dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp gerçek nedeninin ağzından kaçmasını engellemeye çalıştı. Ancak büyü yatışmış gibi görünüyordu. En azından şimdilik.

Gideon koyu kaşlarından birini kaldırdı. “Hepsi bu mu?”

Rune içinden ona bir küfür savurdu.

Doğruyu söyleme dürtüsü yeniden alevlendi. Çünkü hayır, hepsi bu değildi. *Dil Çözen* kuyudan su çeker gibi en derinlerindeki gerçeği su yüzüne çıkarıyordu.

Bu korkunç Cumhuriyet’ten nefret ediyorum. Yapabilsem yönetimi yerle bir ederdim. Ama kitabına göre oynamazsam benim gibi kızlar ölmeye devam edecek.

Bu kez sözcükler ağzından fırlamakla tehdit ettiğinde Rune onları tutma çabasıyla yumruklarını sıktı ve Gideon’a verebileceği bir

Kalpsiz Avcı

cevap –herhangi bir cevap– bulmaya çalıştı. Sonunu getirmeyecek ama yine de doğru olacak bir şey.

“Elbise diktirecek vaktim yok! Terzim önümüzdeki aya kadar dolu ama yemek gelecek hafta.”

Rune ona tam anlamıyla yalan sayılmayan hüzünlü bir bakış attı. Vücudu alev almış gibiydi ve kalbi acı verecek kadar hızlı atıyordu.

“Hımm. Çok yazık.”

Ancak büyüünün onunla işi henüz bitmemişti. Boğazına tırmanıp onu boğmakla tehdit etti.

Söyle gitsin, diye üsteliyordu. Geri kalanını da söyle.

“Bir de...” Sözcükler dudaklarından dökülmek için can atıyordu. Onları yutmaya çalışsa da başaramadı. “Büyükannemden bahsetmemi isteyecekler.”

Gideon bütün dikkatini ona çevirmişti.

Delici bakışlarla onu izliyordu. “Sen de bunu istemiyorsun.”

Rune başını iki yana salladı, gözleri biriken yaşlarla yanıyordu. Gerçeğin geri kalanını ağzından kaçırmaktan ödü kopuyordu. Boğazına uzandı, daha beter bir şey söylemeye kalkarsa kendini boğmaya hazırды.

Sıcak bir damla gözyaşı yanağına süzüldüğünde Gideon gözle görülür şekilde yumuşamıştı. “Üzgünüm. Bir cadı tarafından büyütülmek zor olmalı.”

Bu bir soru değildi, o yüzden Rune’un cevap vermesi gerekmiyordu. Göğsü hâlâ hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

Gideon’ın gözleri kızın arkasında bir yere takıldığında Rune bakışlarını takip etti. Sayvanlara bağlanmış gök mavisi, transparan tül-lerin arasında kalan duvarda devasa bir portre asılıydı.

Tablonun büyük bir kısmını Kestrel Winters kaplıyordu. Üzerinde dantel süslemeli siyah kadife bir elbise vardı ve buklelerini geride toplamış, ressamın her bir kırıışıklığını tabloya aktarması için vakur yüzünü ortaya çıkarmıştı. Tabloyu yaptırdığı sıralarda altmışına yaklaşmıştı ve güzelliği Rune’a sık sık ulu bir meşeyi anımsatırdı.

Kristen Ciccarelli

Ancak bakanın dikkatini kucağındaki kız çocuğu çekerdi. Küçük kız açık mavi kurdelelerle süslenmiş dantel bir elbise giyyordu ancak şıklığı bundan ibaretti. Yanakları koşmaktan kıpkırmızı olmuştu ve ressama poz vermeden kısa bir süre önce özenle taranmış kızıl sarı saçları darmadağınktı.

Beyaz çorabının tekinin dizinde çimen lekesi vardı ve Rune'a kıpırdamadan oturması tembihlenmiş olsa da ressam kıpır kıpır enerjisini tuvaline yansıtmadan edememişti. Gözlerinde sanki kahkaha atmayı çok istiyor ama terbiyesizlik etmek istemediğinden kendini tutuyormuş gibi muzip bir parıltı vardı.

Bu, Rune'un en sevdiği tabloydu. Hep ona bir sır vermeye çalıştığını hissedirdi.

İhanet ettiğı cadının portresini saklamak yasadışı değildi ancak Gideon'ı şüphelendirebilirdi. "O arındırıldıktan sonra tabloyu neredeyse atacaktım," dedi usulca. "Ama kötülüğün hiç ummadığım yerlerde gizlendiğini unutmak istemedim ve her baktığımda hatırlamak için sakladım."

Gideon bunu büyükannesi gibi cadıların kötülüğüne yoracaktı. Fakat Rune için asıl kötülük kendi eylemlerinde, en sevdiği insana yaptığı şeyde saklıydı.

"Çok tatlıymışsın," dedi Gideon tablodaki çocuğu incelerken.

Rune başını kaldırıp ona keskin bir bakış attı. Şarap planı istediğı gibi gitmese de belli ki gözyaşları işe yarıyordu.

Zaafın bu mu? diye düşündü. *Ağlayan kızlar mı?*

Yine de bu oyunu henüz kaybetmemişti. Büyü onu daha ölümcül bir gerçeğı söylemeye zorlamadan dizginleri eline alması gerekiyordu.

"Tatlıymışım?" dedi alayla. "Artık değil miyim yani?"

Gerçekleri Gideon'ın ağzından şarapla alamayacaktı. Fakat bilgi edinmenin başka yolları, daha önce pek çok masum genç adamın üzerinde kullandığı farklı yöntemleri vardı.

Aynı numaraları Gideon üzerinde kullanma düşüncesi midesinin düğümlemesine neden oluyordu ancak başka çaresi kalmamıştı.

Kalpsiz Avcı

Seraphine'i kurtarmak istiyorsa Kan Muhafızları'nın onu nerede tuttuğunu öğrenmek zorundaydı. Bu yer her neresiyse, Gideon muhtemelen kadını oraya kendi elleriyle kapamıştı.

Adam bütün dikkatini yeniden ona çevirdiğinde Rune bakışlarının ağırlığıyla ürperdi.

"Tatlı mı? Hayır." Yüzünü inceleyen gözleri mum ışığının altında parıltıyordu. "Öyle demezdim."

Rune parmaklarını nazikçe adamın ceketinin yakasında gezdirdi. "Ne derdin o halde?"

Gideon sessiz kalıp parmaklarını izledi.

Rune oyunun bu kısmından nefret ediyordu. Kaçınılmaz olarak bir *öpücük*le sonlanacak flörtöz dokunuşlar kurbanından bilgi almak için başvurduğu en son, en çaresizlik dolu seçenektir.

Fakat bunu yapmak zorundaydı. Rune daha fazla kızı büyükanesiyle aynı kaderi –Rune'un ona kendi elleriyle musallat ettiği kaderi– paylaşmaktan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Gideon hâlâ ona bir cevap vermemişti.

"Ee?" Elleri Gideon'ın göğsüne yaslayıp omuzlarına çıkarmaya hazırlandı. "Eminim ki..."

Gideon kızın bileğine uzanıp onu durdurdu. Rune başını kaldırdığında Gideon'ın yakaladığı eline pürdikkat baktığını gördü.

Bir şey söylemeden parmak uçlarını hafifçe kızın avucunda gezdirdi. Parmaklarını yavaşça, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış ve ne yaptığını çok iyi biliyormuşçasına *yavaşça* gezdirirken Rune'un kalbi ağzında atıyordu.

Yutkundu, Gideon'ın dokunduğu yerler alev almıştı.

Genç adam ona doğru eğilip sert yanağını onunkine sürttü.

"Rune..." Nefesi boynunda sıcacıktı. "Dönmek ister misin?"

"Dönmek mi?" diye mırıldandı.

"Partiye." Parmaklarını boynundan aşağı kaydırıp köprücükke miğinde durdu. "Konukların nerede olduğumuzu merak edecek."

Ona bir çıkış yolu sunuyordu. *Bir centilmen gibi.*

Bu düşünce onu ürküttü.

Başını iki yana salladı. “Bırak merak etsinler. Tabii...”

Rune biraz geri çekilip onun yüzüne baktı. Bu kadar yakınındayken Gideon’ın gözlerinin siyah değil, kahverenginin koyu bir tonu olduğunu fark etti. “*Sen geri dönmek istiyor musun?*”

Gideon ona kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. “Dönüp ne yapacağım? Bart Wentholt’la sohbet mi edeceğim?” Kaşlarını çatı. “Atımla yaptığım sohbetler bile daha ufuk açıcı.”

Gideon Sharpe’in ağzından bir şaka duymak o kadar beklenmedi ki Rune bir kahkaha koyuverdi.

Gideon sessizleşip elini bıraktı. Kıkırdamaları dindiğinde Rune onun yüzündeki düşünceli ifadeyi fark etti.

“Gülüşün bir fitil gibi,” dedi Gideon. “Bütün yüzünü aydınlatıyor.”

Rune’un kalbi güm güm atmaya başladı. Daha önce kimse ona böyle bir şey söylememişti.

Ciddi değil.

Gideon Sharpe soğuk, kalpsiz bir katildi. Şefkatli bir talip değil. O da Rune’un oynadığı oyunu oynuyordu ve kızın düşündüğünden çok daha başarılıydı.

Korku içini kemirdi.

Belki de onu buraya getirerek bir hata yapmıştı.

Bakışlarını Gideon’ın üzerinde, geniş göğsüyle omuzlarında, kollarındaki gergin kaslarda, hafif kirli sakalında gezdirdi. Ondan çok daha iriydi. İsterse onu oturduğu yerden kolayca kaldırıp yatağına taşıyabilirdi.

Rune donakaldı.

Bu düşünce nereden çıkmıştı böyle?

Hafifçe titreyen elleriyle kadehine uzandı, efsunlu olması artık umurunda değildi; zaten büyülenmişti. Şaraptan bir yudum daha

Kalpsiz Avcı

alırken altını avuçlarıyla gizlemeye özen gösterdi. Sinirlerini yatıştır-
maya ihtiyacı vardı. Bakışları kadehin üzerinden birbirine kenetlen-
diğinde Rune şarabı yavaşça kucığına indirdi.

Gideon sanki onun üzerindeki etkisini biliyormuş gibi Rune'a
doğru eğildi. Hareketleri yine acelesi yok gibiydi. Şakağını şakağına
dayadı ve parmaklarının arkasıyla nazikçe kolunu okşaya okşaya yu-
karı çıktı. Parmaklarının geçtiği her yer alev alıyor gibiydi. Dokunu-
şu içkiden daha kuvvetliydi, onu kendine çekiyordu.

Bu işte nasıl bu kadar iyi?

Rune kontrolünü kaybetmemeye çalışarak gözlerini kapadı. "Ne
kadar zamanın var?"

"Bir sonraki mesaim şafakta başlıyor."

Cadı avlama mesain, dedi içinden, *cadı avlama* kısmını vurgula-
yarak.

Gideon başparmağını çenesinde gezdirmeye başladığında Rune
boğazından yükselen iniltiyi yutmak zorunda kaldı. Sanki karşısın-
daki adam sırf onu savunmasız bırakmak üzere geliştirilmiş bir si-
lahtı.

"Peşinde olduğun özel biri var mı?" diye sordu.

"Belki." Sıcak nefesi boynuna vuruyordu.

"Kim?"

Gideon duraksadı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Rune yutkundu. Sesindeki tını şüpheli miydi yoksa flörtöz mü?

Tehlike, tehlike, diye bağırdı beyni.

"Onları yakaladığında ne yapıyor—"

Gideon kızın çenesini nazikçe parmaklarının arasına alarak yü-
zünü kendine çevirdi. Bakışları yoğun, nefesleri sık ve düzensizdi.

"Rune," dedi. Gözbebekleri genişliyordu. Aniden yıllardır ağzına
tek bir lokma koymamış gibi aç göründü. "Konuşmasak?"

Beni öpecek, diye düşündü Rune.

En korkutucu kısmıysa bunu yapmasını istemesiydi. Hem de bil-
gi toplamak, Seraphine'i kurtarmak istediğinden daha fazla... Şu an

yalnızca dudaklarının onunkilerde nasıl bir his bırakacağını öğrenmek istiyordu. Yumuşak mı yoksa sert mi olacağını. Dudakları parmakları kadar şefkatli mi davranacaktı yoksa o gözü dönmüş açlığa teslim olup kendine onunla bir ziyafet mi çekecekti?

Bunu düşünmek başını döndürdü.

Rune artık avını tuzağına çeken taklitçi örümcek değildi. Kendi tuzağına düşmüştü... avına yem olmak üzereydi.

Kendini kurtarmak için çaresizce bir yol arayan Rune kadehi hâlâ elinde tuttuğunu hatırladı.

Gideon onu tamamen ele geçirmeden önce şarabı takım elbisesine döktü.

ON İKİ

RUNE

Gideon aniden ayağa fırladı. Rune'dan uzaklaşıp koyu lekenin nadir bir parça olan pahalı ceketine işlemesini izledi.

Suçluluk Rune'un içini kemiriyordu.

"Ah, Gideon! Çok özür dilerim..." Rune da kanepeden kalkıp makyaj masasının önündeki sandalyenin arkasında asılı duran yün şalı aldı. Elleri titriyor, başı dönüyordu. "Ne sakarım. İzin ver temizleye—"

Gideon kollarını kaldırıp ondan uzaklaştı. "Sorun değil. Lütfen, şalını mahvetme." Ceketinin düğmelerini çözüp çıkardı ve lekeyi incelemek için havaya kaldırdı.

"Lizbeth'i çağırayım. Belki suya basarsa..."

"Burada ne oluyor?" diye seslendi bir ses eşikten.

Rune döndüğünde Verity'nin boynunda ve bileklerinde parlayan incileriyle içeri girdiğini gördü. Sanki Rune'un irkilmiş haykırışını duymuş ve en kötü ihtimalle karşılaşmayı bekleyerek yatak odasına koşmuş gibi üstü başı dağılmış ve nefes nefese kalmıştı.

Gideon'ı fark ettiğinde aniden durdu ve onları bir skandalın ortasında basmış gibi bakmaya başladı. Kalp şekilli dudakları şaşkınlıkla O şeklini aldı.

"Sanırım gitme vaktim geldi," dedi Gideon. Sırılsıklam olmuş ceketini bir kolunun üzerine atıp Rune'la göz göze geldi. "Beni uğurlamanıza lüzum yok, Bayan Winters. İyi geceler."

Ona cevap verme fırsatı tanımadan ağzı hâlâ şaşkınlıktan açık haldeki Verity'nin yanından geçerek koridorda gözden kayboldu.

Gideon onları duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz arkadaşı, “Sen *aklını mı kaçırdın?*” diye tısladı.

Kız öfkeden kudurmuş gibiydi.

“Plan” –işaretparmağını Gideon’ın gittiği yöne doğrulttu– “*bu* değildi. Gideon Sharpe listende değil!”

Rune kapıya doğru ilerleyip başını dışarı uzatarak Kan Muhafızları’nın Yüzbaşısı’nın koridorda gözden kayboluşunu izledi. Yakınlıklarının anısıyla uğuldayan bedeni hâlâ sıcacıktı. Gideon gittiğinde, “Çünkü bana hiç ilgi göstermemişti,” dedi.

Verity suspus oldu. “Şimdi gösterdi mi?”

Gideon’ın çenesine dokunduğu yer karıncalandı. Adını mırıldanırken sesinde duyduğu açlık hâlâ kulaklarındaydı.

Belki?

Ya genç adam ona ilgi gösteriyordu ya da soğuk, hesapçı bir baştan çıkarma ustasıydı.

“Bilmiyorum.” Rune kapıyı kapayıp arkadaşına döndü. “Ama partiye gelip bana bunu verdi.” saçındaki ipek gülü çıkarırken kopan birkaç tel yüzünden yüzünü buruşturdu ve çiçeği görebilmesi için Verity’ye uzattı. “Listendeki isimler birden gözüme yeterince iyi görünmedi. Doğaçlama yapmak zorunda kaldım.”

Verity dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. Çiçeği, sapı dikenlerle dolu canlı bir gülmüş gibi temkinle aldı. “Bu işte bir terslik var,” dedi. “Gideon Sharpe, Rune Winters gibi kızların kalbini kazanmaya çalışmaz.”

Ah.

Sözleri her nedense Rune’un canını yakmıştı.

“Vay canına. Teşekkür ederim, Verity.”

Verity bakışlarını çiçekten kaldırdı. “Ah, Rune. Öyle demek istemedim.”

Rune konuyu uzatmadı. “Belki kendine zengin bir eş arıyordur. Belki o kadar çok kumar oynuyordur ki boğazına kadar borca batmıştır.”

Kalpsiz Avcı

“Belki de seninle oynuyordur,” dedi Verity.

Rune bakışlarını kaçırıp efsunlu şarabı, Gideon’ın üzerinde gezen ve onu nasıl etkisiz hale getireceğini çok iyi bilen ellerini düşündü. O, Rune’dan farklı bir şekilde tecrübeliydi. *Bu* apaçık ortadaydı.

Verity haklı. Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Gideon bu gece onu kendi oyununda yenmişti. Önce şarapla, sonra kanepede olanlarla ve son olarak da flörtöz dokunuşlarına rağmen Kan Muhafızları’nın sırlarını açık etmeyi reddederek. Numaralarının hiçbirisi Gideon’ın üzerinde işe yaramamıştı. Ona kur yapmaya devam etmesi hiç şüphesiz kendini büyük bir tehlikeye atacağı anlamına geliyordu, peki kazancı buna değer miydi?

Rune iç geçirip yatağına ilerledi ve kendini geriye atıp yumuşacık yorganının onu yakalamasına izin verdi. Yorgun gözlerini kapayıp, “Elime harika bir fırsat geçmiş gibi gelmişti,” dedi.

“Çok riskli.” Verity yanma oturup elini tutarak hafifçe sıktı. “Seni de kaybetmek istemiyorum,” dedi sessizce.

Rune aslında ne söylediğini duyabiliyordu: *Ablalarımı kaybettim. Senden başka kimsem kalmadı.*

Bu, ikisi için de geçerliydi. Rune da Verity de en değer verdikleri insanları kaybetmişlerdi ve artık birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Tabii bir de Alex vardı.

Yatağın mutluluk dolu huzur vaadi Rune’u çağırıyordu. Seraphine’in kulübesine ulaşmak için korkunç hava şartlarında hızlı bir yolculuk yapmıştı. Vücudundaki her kemik biraz dinlenmesi için ona yalvarıyordu. Öylece yatmaya devam ettikçe buna karşı koyma ihtimali azalıyordu.

“Onu reddedip daha güvenli birini seçeceğine söz ver,” dedi Verity.

Rune arkadaşının bilgece tavsiyesine kulak vermesi gerektiğini biliyordu. Gideon Sharpe’tan daha kolay ve daha az tehlikeli birine yanaşmak mantıklı olardı. Fakat Gideon ondan halihazırda şüpheleniyorsa, bu şüphelerini ortadan kaldırmanın en iyi yolu onunla flört etmek değil miydi?

“Kimi reddetsin?” diye sordu yeni bir ses.

Rune hemen gözlerini açtı. Dirsekleri üzerinde doğrulurken yerçekimiyle girdiği savaş yüzünden hafifçe homurdandı ve Alex’in oda-ya girdiğini gördü.

“Abini.” Verity’nin eli hâlâ ipek gülün sapını sıkıca kavramış vaziyetteydi. Görmesi için Alex’e uzattı. “Belki sen Rune’un aklını başına getirebilirsin.”

Alex gülü aldı.

Verity iç geçirip yataktan kalktı. “İkinizle de partide görüşürüz.”

Ayağa kalkabilirsem, diye düşündü Rune kendini bir kez daha yorganının üzerine bırakarak.

Alex, Verity’nin arkasından baktı. “Onun nesi var?”

Rune anlaşılmaz bir ses çıkardı, olanları açıklayamayacak kadar yorgundu.

Alex, Verity’nin demin kalktığı yere geçip Rune’un yanına uzandı. Aralarındaki birkaç santimlik mesafeye rağmen Rune, arkadaşının vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Birlikte öylece sırtüstü yatıp alçı tavana baktılar.

“Gideon nerede?” diye sordu Alex. Abisinin adını söylerken sesi gerilmişti. İpek gülü havaya kaldırıp inceledi.

Rune merdivenlerdeki pek de üstü kapalı olmayan tartışmalarını anımsayıp yüzünü buruşturdu.

Alex’in bunu onaylamayacağını bildikleri için ne Verity ne de Rune ona talip listesinden bahsetmişti. *Ona her şey bittikten sonra söylememiz daha iyi olur*, demişti Verity listeyi hazırlarken. Alex’in bu geçeki tepkisini gördükten sonra Rune arkadaşının haklı olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Alex konu abisi olduğunda son derece korumacıydı.

“Gideon eve gitti.” Rune gözlerini kapadı. Uykunun huzur dolu çağrısı, kıyıya vuran dalgalar gibi zihninde yankılanıyordu.

İçinden yükselen küçük bir ses ona partinin bitmediğini, ayağa kalkıp aşağı inerek ev sahibesi rolünü yerine getirmesi gerektiğini hatırlattı.

Kalpsiz Avcı

Sadece biraz dinleniyorum, dedi o sese. Sonra aşağı ineceğim.

Alex içindeki o sessiz yere çekilip düşüncelerini toplarken, henüz yüksek sesle dile getirmeyeceği her kelimeyi düşünüp sıraya dizerken aralarına sessizlik çöktü.

Bir zamanlar böylesi uzun sessizlikler Rune'u huzursuz ederdi. Anlamını çözemediği her boşluğu kelimeleriyle doldurmaya çalışırdı. Fakat yaklaşık on yıllık dostlukları ona Alex'in sessizliğini sevmeyi öğretmişti ve artık bunu onun çaldığı müzik kadar rahatlatıcı buluyordu.

Alex konuştuğunda Rune neredeyse uyumak üzereydi.

"Rune?"

"Mmm."

"Abimle ne yapıyorsun bilmiyorum ama buna bir son vermek gerek." Alex doğrulurken yatak kıpırdadı, hemen ardından arkadaşının ayakkabılarına uzanıp önce bir tekini sonra da ötekini çıkardığını hissetti. Ona ayakkabılarını çıkarmamasını, birazdan partiye dönmek zorunda olduğunu söylemek istedi ama Alex ona fırsat vermeden sözlerine devam etti. "Cadıları avlamak Gideon için bir takıntı. Senin de onlardan biri olduğunu öğrenirse hiç tereddüt etmeden canını alır."

"Neden benden bu kadar nefret ediyor?" diye sordu Rune gözlemini açmadan.

Alex'in yatağa yeniden uzanıp yüzünü ona döndüğünü hissetti, nefesi yanağını okşuyordu. "Abim sarayda yaşarken korkunç şeylere şahit oldu. İnsanın ruhuna iyileşmeyecek yaralar açacak şeylere."

Rune, Gideon'ın şarabı geri çevirirken söylediklerini düşündü. *Hayatta kalabilmek için alkole bel bağladığım bir dönem oldu.*

Daha fazlasını öğrenmek istese de bir kardeşi ötekinin sırlarını dökmeye zorlaması doğru olmazdı.

Ama Alex, Rune'un sorusuna cevap vermiş sayılmazdı. Gideon beş yıl önce –Alex'in bahsettiği yaralardan çok önce– tanıştıklarından beri Rune'u hiç sevmemişti. Sanki Rune'da tahammül edemediği eşsiz bir şey vardı.

Kristen Ciccarelli

Onun bu tavrı Rune'u kabul etmek istemediği kadar rahatsız ediyordu.

Alex kolunu ona doğru uzattı. Rune uyanır gibi oldu ve başını kaldırarak arkadaşının kolunu bir yastık gibi altına sokmasına müsaade etti.

"Gideon için artık çok geç," dedi Rune'u yan çevirip göğsüne çekerken. "Öte yandan, senin için hâlâ bir umut var."

Rune açmaya üşenmese gözlerini devirirdi.

Birbirimizi yedi yıldır tanıyoruz, diye düşündü aklı Alex'le tanıştıkları zamana kayarken. Henüz on bir yaşındaydı, yazılmış her türlü büyü kitabını barındıran Kraliyet Kütüphanesi'ne giden büyükannesine eşlik ediyordu. Rune kitaplarla dolu koridorlarda dolaşırken kütüphanenin bir yerinden gelen müzik sesini duymuştu. Bu duygu yüklü şarkıyı kimin çaldığını bulana kadar her katı aramıştı. Daha sonra Kan Muhafızları tüm kitapları yakıp kül etmiş, cam binayı da karargâhları haline getirmişti.

Onca yıldır sanki kaç kere kurtarılmaya ihtiyaç duydum ki?

Kafasından geçenleri sesli düşünmüş olmalıydı ki Alex, "Beni endişelendiren kurtarılmaya ihtiyaç *duymadığın* zamanlar değil. İhtiyacın olduğunda bunu yapacak birinin olmaması," diye yanıt verdi.

Rune bu kadar yorgun olmasaydı belki arkadaşının kolunu çimdiklerdi. Bunun yerine Alex'e daha da yanaşıp koynuna sokuldu. Yeni ütülenmiş gömleğinin tertemiz kokusunu içine çekerek güne başladığından beri ilk kez kendine rahatlama izni verdi.

Alex'i tanıyordu.

Alex güvenli bir limandı.

"Rune?"

Ardından her ne dediyse Rune'un horultularının arasında kayboldu.

ON ÜÇ

RUNE

İKİ YIL ÖNCE

Rune cadı olduğunu öğrendiği gün Alex'in on altıncı yaş günü partisine ev sahipliği yapıyordu. Thornwood Kasrı'nda yapılacak partiyi planlamak için aylarını harcamış, haftalar öncesinden süslemelerin siparişini vermiş, bir müzik grubu tutmuş ve yemek menüsünü belirlemişti.

Akşam olduğunda Rune artık yorgunluktan bitap düşmüş ve bütün gün ayakta durmaktan her yanı ağrımaya başlamıştı. Ancak sıra dans etmeye geldiğinde vücudunda yepyeni bir sızı peydah olmuş, karnının alt kısmında aşına olmadığı kramplar başlamıştı. Canı o kadar yanıyordu ki vals adımlarına odaklanmak bir yana, sohbetlere bile katılamıyordu. Fakat ev sahibesi oydu ve gecenin sonunu getirmeye kararlıydı.

Bacaklarının arasında ani bir ıslaklık hissedince tuvalete gitmek için izin istedi. İçeri girer girmez eteklerini yukarı toplayıp iç çamaşırını indirdi ve...

Kan gördü.

Siyah kan.

Bu gerçek olamazdı.

Pamuklu kumaş bütün kanı emmişti. Çamaşırını çıkarıp lavaboda suya bastı ve sabunu alıp çitilemeye koyuldu.

Kristen Ciccarelli

Bir an bile duraksamadan çitilemeye devam etti.

Leke çıkmıyordu. Aksine hiç de doğal olmayan bir hızla yayılmaya devam ediyordu.

Ben cadı değilim, diye düşündü siyah su giderin etrafında girdap gibi dönerken. *Olamam.*

Krampları daha da kötüleşti. Yerde dertop olmak ve acısı geçene kadar sallanmak istiyordu. *Her şey yoluna girecek,* dedi kendi kendine. *Çamaşırımı çantama saklayıp doğruca evime gideceğim. Kimsenin hiçbir şeyden haberi olmayacak.*

Ancak Rune omzunun üzerinden elbisesinin arkasını kontrol ettiğinde lekenin sarı ipek kumaşa da bulaştığını gördü.

Biri kanı görürse –ya da çoktan görmüşse– yalnızca küçük düşmekle kalmayacak, cadı olmakla da suçlanacaktı.

Nefesleri hızlandı. Artık yalnızca çaresizlik hissiyle hareket ediyordu. Elbisesini çıkarıp suyun altına tutarak siyah kanı temizlemeye çalıştı. Parmakları acımaya, kolları ağrımaya başlayana kadar da durmadı.

Fakat leke bana mısın demiyor, sarı ipek kumaşa yayılmaya devam ediyordu.

Gerçeği daha fazla reddedemezdi.

İlk âdetinin büyüü elbisesini siyaha boyuyordu.

Ben bir cadıyım.

Kabullenmek zorunda olduğu şey kanını dondurdu.

Kapı kolu kıpırdandı. Rune başını telaşla çevirdiğinde kapının açıldığını gördü ve kendini hızla önüne attı.

“İkinci katta bir tuvalet daha var!” diye bağırdı kalbi ağzında atarken.

“Ah!” dedi Lola Parsons öteki taraftan. “Affedersin, Rune.”

Rune çıplak bedenini boyalı ahşaba dayadı ve Lola’nın gitmesini bekleyip kapıyı kilitledi.

Bu banyoda kaçabileceği bir pencere yoktu ve tek kapısı da Alex’in konuklarıyla dolu salona açılıyordu. Islanmış ve gitgide karan kiyafetiyle hiçbir yere gidemezdi.

Kalpsiz Avcı

Burada kapana kısılmıştı.

Kapı çalındığında yerinden sıçradı.

“Rune?” diye seslendi Alex kapının öteki tarafından. “Her şey yolunda mı? Neredeyse bir saattir içeridesin.”

Alex, yardım et! diye haykırmak istedi.

Ancak o zaman gerçeği kabul etmesi gerekirdi. Bunu yaparsa da Alex onu ihbar ederdi. Kapının ardındaki çocuk en eski dostu olabilirdi ama Cadı Kraliçeler’den birinin de katiliydi. Hatta bunun için ödüllendirilmişti.

Rune’un elinden kayan ıslak elbisesi bir *şap* sesiyle yere düştü.

“Rune?” diye tekrarladı Alex.

“K-kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedi Rune güçlkle.

Kapı kolu döndü ama Alex içeri girmeye çalıştığında kilit ona engel oldu.

Rune geri çekildi, korku bütün vücudunu sarmıştı.

“Rune, içeri girmeme izin ver.”

“Gelmesen daha iyi,” diye fısıldadı.

“Beni korkutuyorsun,” dedi. “Anahtarım var, Rune. Kapıyı kendim de açabilirim ama senin yapmanı tercih ederim.”

Rune sonsuza dek içeride kalamayacağını ve başka çaresi olmadığını farkındaydı –eğer bir cadıysa Alex gerçeği öyle ya da böyle öğrenecekti– o yüzden banyo havlularından birini alıp vücuduna sardı. Yanaklarındaki yaşları silip kilidi açtı ve geri çekildi.

Alex hızla kapıyı açtı. Tam içeri adım atacağı sırada arkadaşının üzerinde havludan başka bir şey olmadığını görüp olduğu yerde durdu. “Neden üzerinde?..” Yanakları kızarmaya başladı, başını çevireceği esnada Rune’un yaşlarla ıslanmış yanaklarını ya da belki de akmış makyajını fark etti.

Nihayet içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

Rune omuzları duvara çarpana kadar geri gitti; yolun, arkadaşlıklarının, hayatının sonuna gelmiş gibi hissediyordu. Fayansların üzerine oturup ağlamaya devam etti.

Kristen Ciccarelli

“Ne oluyor?”

Alex’in dikkati önce yerde bir yığın halinde duran elbisesine, sonra da lavabodaki iç çamaşırına takıldı. Siyah leke büyümeye devam ediyordu.

Rune arkadaşının durumu idrak etmesini anbean izledi.

Alex’in yüzü düştü. “Ah, Rune. Olamaz...”

Kıyafetlerine bakmaya devam ederken yumruklarını sıktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Rune.

“Burada kal,” dedi. “Sakın dışarı çıkma.”

Başka bir şey söylemeden dışarı çıkıp kapıyı tekrar kilitledi.

Beni ihbar edecek, diye düşündü fayanslarda dertop olup kıvrılırken. Karnının alt kısmındaki ağrının şiddetlenmesiyle gözlerini kapadı ve sessizce gözyaşı dökerek Kan Muhafızları’nın gelmesini bekledi.

Kapıyı açıp kaçabilirdi ama sonra ne yapacaktı? Nereye gidecekti? Kan Muhafızları onu bulurdu.

Kapı açıldığında Alex tek başına içeri girip onları yeniden içeri kilitledi. Bir kolunun altına birkaç parça kıyafet sıkıştırmıştı, diğer elindeyse dumanı üstünde bir fincan çay tutuyordu.

Rune doğrulmaya yeltenmedi.

“Bunlar Emily’nin,” dedi kıyafetleri yere, Rune’un yanına bırakırken. Emily aşçıydı. “Bunu da o gönderdi.” Fincanı bıraktı. “Acı-nı hafifletmeye yardımcı olacaktı.”

Rune şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

“Sana sıcak bir banyo hazırlayacağım, tamam mı?”

Rune doğrulup oturdu ve arkadaşının küveti suyla doldurmasını izledi. “Muhafızlar nerede?”

Alex başını yana eğdi. “Ne?”

Rune boğazını temizledi. “Kan Muhafızları. N-ne zaman gelecekler?”

Alex ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı.

“Rune. Sırrın benimle güvende.” Suyu açık bırakıp yanına geldi.

Kalpsiz Avcı

Dizlerinin üzerine çöküp avucunu kızın yanağına yasladı. “Bu gece misafir odasında kalabilirsin. Yarın sabah da ne yapacağımızı konuşuruz.”

Rune kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. “Öğrenirlerse seni de öldürürler.”

Alex ona gülümseyip bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “İstediklerini yapabilirler.”

Rune kendini arkadaşının kollarına atıp ona sıkıca sarıldı. Alex onu kendine çekti ve uzunca bir süre öylece durdular. Rune ilk kez orada, onun kollarının arasında, Alexander Sharpe’a hayatı pahasına güvenebileceğini fark etti.

Duzenleme
Ny.ozlem

ON DÖRT

GIDEON

Gideon elinde babasının şarap lekeli ceketiyle nihayet Eski Kent'e vardığında, Wintersea Malikânesi'nde geçirdiği akşamı zihninde defalarca oynatmıştı bile.

Bu kadar cüretkâr davranarak hata mı etmişti? Rune'un onun dokunuşu altında nasıl titrediğini fark etmişti ve içinden bir ses kızın şarabı üzerine kasten döktüğünü söylüyordu.

Onun gözünü korkutmuştu.

Gideon iç geçirip yaşananların üzerinden bir kez daha geçti. Rune'un tuhaf değilse bile biraz farklı davrandığı gün gibi ortadaydı. Önce şarap konusunda bir garipleşmişti. Sonra telgrafla gelen davetten hoşnutsuz olmuştu. Son olarak da Gideon onu baştan çıkarmaya çalışırken işi hakkında sorular sormuştu.

Bunların hiçbirini onu bir şeyle suçlamaya yetmezdi. Bunun için sağlam kanıtlara ihtiyacı vardı. Vücudundaki yara izleri gibi şeylere. Şayet izleri varsa onları bulması gerekiyordu.

Peki ya Güve o değilse?

Rune, Güve değilse onu neden yatak odasına davet etmişti? Neden onunla utanmazca flört etmişti?

Tabii ondan gerçekten hoşlanmıyorsa.

İmkânı yok, diye düşündü Gideon.

Her ihtimali enine boyuna düşünürken Eski Kent'in loş sokaklarında ilerliyordu. Bu gece hava sisliydi ve evine giden sokağa yaklaştığında arkasında yankılanan yumuşak ayak seslerini duydu.

Kalpsiz Avcı

Omzunun üzerinden sokağa baktı ama sis çok yoğundu.

Nemli hava birdenbire gül kokusuyla dolduğunda tüyleri diken diken oldu.

O öldü, dedi kendi kendine. Hayal görüyorsun.

Yine de üç gece önce köprünün altında buldukları cesedi hatırlayıp adımlarını hızlandırdı.

Arkasından gelen adım sesleri de ona ayak uydurdu.

Gideon'ın midesi kasıldı. Belindeki tabancaya uzandığında onu evde bıraktığını hatırladı. Silahı Wintersea Malikânesi'nin şaşaalı koridorlarına yakışmazdı.

Sen Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'sın. Sisten gelen ayak sesleri seni korkutamaz.

Ne var ki onu korkutan ayak seslerinden ziyade havadaki kokuydu.

Onun kokusu.

Gideon evinin arka sokağına uzanan patikaya yaklaşıyordu. Bu mahallede yaşamayanların ya da zaten orada olduğunu bilmeyenlerin bulması zor bir yoldu. Ayak sesleri yaklaşmaya başladığında Gideon patikanın girişine ulaşmıştı. Yana doğru bir adım atıp sırtını tahta çite yasladı.

Takipçisi bu ara yolu biliyorsa ve onu takip etmek için girerse Gideon hiç değilse onu arkadan hazırlıksız yakalayabilirdi.

Ayak sesleri gitgide yükseldi, yakınlaştı.

Sesler yanından geçip giderken Gideon'ın vücudu gerildi, kendini savunmaya hazırды.

Nefesini tutup olduğu yerde kaldı. Sırtını yasladıkça arkasındaki tahta çit bel veriyordu. Adımlar uzaklaştıkça sesi de kalbinin güm güm atışları arasında kayboldu.

Onun kokusu da kaybolmuştu.

Gerçekten orada mıydı yoksa zihni ona oyun mu oynuyordu?

Aptalın tekisin. Muhtemelen evine dönen bir lambacıydı.

Çitten uzaklaşan Gideon patikada ilerleyip evinin arka tarafına ulaştı. Karşısındaki kapı doğrudan dairesine değil, alt kattaki terk edilmiş odaya açılıyordu. Bir zamanlar ailesine ait olan eski terzi dükkânına.

Gideon burayı yıllar önce tahta çakarak kapamıştı ve çoğu zaman içeri girmesini gerektirecek bir nedeni olmuyordu. Ancak gecenin ilk saatlerinde Rune'un çiçeğini dikmek için kumaş ve dikiş iğnesi bulmak üzere buraya gelmişti.

Dükkânın iç kapısı üst kattaki daireye çıkan merdivene açılıyordu. Gideon içeri girdi ve tam kapıya ulaşmak üzereyken bir şey duraksamasına neden oldu.

Giyecek hiçbir şeyim yok, demişti Rune. Terzim önümüzdeki aya kadar dolu.

Gideon karanlıkta el yordamıyla gecenin başında kapının yanına bıraktığı kibriti buldu. Bir feneri yakığında alevin turuncu ışığı top top kumaşlarla dolu duvarları, ölçü almak, kesip biçmek ve dikiş yapmak için kullanılan büyük çalışma masasını, müşterilerin ölçülerini aldıkları arka odayı ve üzerinde tozlu bir kasa duran ön tezgâhı aydınlattı.

Gideon, bir düzine deri ciltli defterin istiflendiği kumaş raflarına doğru yürüdü.

Anne babasının ölümünden beri bu defterlere el sürmemişti. Sayfaları babasının notları ve annesinin her özel tasarımını detaylıca anlatan çizimleriyle doluydu.

Gideon raftaki tek boş defteri ve yanındaki kavanozun içinden bir karakalem alıp çalışma masasına bir tabure çekti.

Annesi Rune Winters için bir elbise tasarlayacak olsa nasıl bir şey yapardı?

Bir eskiz çizmeye başladı. Karakalem beyaz sayfanın üzerinde kayarken kanepede oturan Rune'u, fenerlerin ışığında alev alev yanıyormuş gibi görünen kızıl sarı saçlarını, Gideon parmaklarını üzerinde dolaştırdığında kızaran tenini, onu öpmek için eğildiğinde tekleyen nabzını düşündü.

Kalpsiz Avcı

Onu ürküttüğü için kendini bir kez daha azarladı. Ama onu odasına çağırın, hizmetçisinden şarap getirmesini isteyen oydu.

İlk adımı o atmıştı.

Her halükârda bu oyuna devam etmesi gerekiyordu. Güve oysa ve şehrin dört bir yanında bulunan cesetlerin sorumlusuysa Rune'la yakınlaşması işlediği suçlara dair bir kanıt bulmayı kolaylaştırırdı. Suçlu o değilse bile muhtemelen etrafındakilerden biriydi ve onunla flört edip yakın çevresine sızmak yine Gideon'ın yararına olurdu.

Tabii Rune ona izin verirse.

Gideon'ın planı annesinin çizim defterinde bir araya geliyordu.

Yırtıp attığı sayfaların sayısı defterde kalanları geçene kadar çizmeye devam etti. Elinin yan tarafı ve bileği kaleminden kapkara olana, sırtı uzun süre eğilmekten ağrıyana kadar durmadı.

Nihayet nefret etmediği, üzerine çalışabileceği bir elbise tasarladığında şafak söküyordu.

Ancak asıl soru şuydu: Rune beğenecek miydi?

ON BEŞ

RUNE

Rune'un binici çizmeleri, Verity ve Alex'le buluşacağı üniversite kampüsünden geçen taş patikayı dövüyordu. Şiddetli rüzgâr tozu toprağı savuruyor, pelerininin eteklerini uçuşturuyordu.

Kakmalı ahşap kapıları sıkıca kapanmış Yaz Salonu'nun pembe granitten cephesi görüş alanına girdi. Rune omzundaki çantasını düzeltip iki kapıyı da çekerek içeri girdiğinde onu üzerlerinde dev yıldız çiçekleri olan mor duvar kâğıtları karşıladı, yeşil fayanslar botlarının altında tıkırdıyordu. Üniversite kampüsünde dört yatakhane vardı ve Yaz Salonu pastel renkleri ve botanik süslemeleriyle bilinirdi.

İçeri adım attığında dört bir yanın çiçeklerle çevriliyse doğru yerdesin demektir, demişti Verity yatakhanenin yerini Rune'a ilk tarif edişinde.

Sık ziyaretlerine alışmış olan girişteki kız ona eliyle geçmesini işaret ettiğinde Rune gülümseyerek karşılık verdi. Verity'nin odasına giden koridorlarda ilerlerken duvarlardaki çiçekler yerini önce mavi süsenlere, ardından da sarı ayçiçeklerine bıraktı.

Küçük kapıyı tıklattı ve kapı savrulurak açıldığında Verity gözlerini kısarak ona baktı. Koyu kahverengi buklelerinin bir tarafı inek yalamış gibi düzleşmişti ve yüzünde gözlüğü yoktu.

Yeni uyanmış gibi görünüyordu.

"Üzgünüm, biraz erken geldim," dedi Rune.

Verity gözlerini kırptırdı. "Buluşacağımız aklımdan çıkmış."

Kalpsiz Avcı

“Ah! Ertelemek ister misin?”

Verity başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. İçeri geç. Dağınıklığın... üzerinden atla.”

Rune arkadaşının peşinden bir dolap boyutlarındaki küçük odaya girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Duvar ve yatak arasındaki dar zemin kıyafet yığınlarıyla doluydu. Üst üste istiflenmiş kitaplar duvara dayanmıştı ve cam kavanozlar raflara sıkışık tıksık dizilmişti. Bazılarının içlerinde canlılar –böcekler, küçük kemirgenler– diğerindeyse bir tür sıvıyla muhafaza edilen ölü şeyler vardı.

Rune en büyük kavanozdaki taklitçi örümcek Henry’yi gördü. Ağında yakaladığı kanatlı bir şeyi mideye indiriyordu.

Verity zemine saçılmış kıyafetleri bir araya toplayıp Rune’a yer açtı.

“Dün gece için üzgünüm,” dedi bir külotlu çorabı kenara tek-melerken.

“Ne için?” Rune çantasını omzundan indirip içinden bir büyü kitabı çıkardı.

“Gideon’ın yatak odanda olduğunu görünce aşırı tepki verdim.” Verity küçük yatağına oturup gözlerini dosdoğru karşıya, beyaz güllü duvarkâğıdına dikti. “Kız kardeşlerimi yakalamaya gelen Kan Muhafızları’nı hatırladım ve biraz panikledim sanırım.”

Verity annesinin en büyük iki kızına ihanet etmesinden nadiren bahsederdi. De Wilde kız kardeşlerin arasından su sızmazdı.

Rune elindeki kalın büyü kitabıyla Verity’nin yanına oturup arkadaşının buz gibi elini tuttu. Isınsın diye kendi sıcak ellerini onun-kilere sürttü. Odası daima çok rüzgâr alırdı.

“Ablalarının başına gelenler korkunçtu,” dedi Rune. “Seni korkuttuğum için üzgünüm.”

Verity başını iki yana salladı. “Yalnızca başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Ailem sayabileceğim bir sen kaldın.”

Rune hem rahatlatma hem de ısıtma çabasıyla kollarını ona dolayıp Verity’yi kendine çektiğinde omzundaki kemiklerin gitgide daha

belirginleştğini fark etti. Bursuna yurtla beraber yemek de dahil değil miydi?

“Sen de benim ailem sayabileceğim tek kişisin,” dedi Rune başını Verity’ninkine yaslayarak. “Sen ve Alex.”

Verity başıyla Rune’un kucağında duran büyü kitabını işaret etti. “Bir büyü için yardıma mı ihtiyacın var?”

Rune kitabı açıp üzerinde çalıştığı büyülerin olduğu sayfayı açtı. *Kilit Dili ve Maymuncuk*.

Sayfada karşılıklı birbirinin tersi iki sembol yer alıyordu.

“İkisi de Minora büyü, yani bana verdiğin kanı kullanabiliyor olmam gerek, değil mi? Ama ne zaman denesem çamurda debeleniyormuşum gibi hissediyorum ve hiçbir şey olmuyor.”

Verity kitabı alıp kucağına koydu. “Bunlar daha karmaşık Minora büyüleri. Muhtemelen daha taze kana ihtiyacın var. Bana gösterebilir misin?”

Rune başıyla onaylayıp pelerinin iç cebindeki yarısına kadar kanla dolu şişeciği çıkardı.

Verity bacaklarını döşəğin üzerinde toplayıp bekledi. Kendisi bir cadı olmasa da ablaları büyü yaparken onları izlemesine hep izin vermişti. Verity’nin ablalarından öğrendikleri Rune’un büyükannesinden öğrendiklerinden çok daha fazlaydı. Dolayısıyla Rune bir büyüyle ilgili sorun yaşadığında hemen Verity’ye koşardı.

Rune kollarını sıvayıp yataktan kalktı ve Verity’nin odasının kapısına ilerledi. Arkadaşı yüzey fark etmeksizin kan temizlemekte ustaydı, bu yüzden Rune hiç tereddüt etmedi. Kapıyı kilitledikten sonra cam şişeciğin mantarını açıp işaretparmağını kana batırdı ve elini kaldırıp ahşap yüzeye *Maymuncuk* büyüünün sembolünü –ikisi düz, biri kavisli, birbirine bağlı üç çizgi– çizmeye koyuldu.

Büyü yapmak bir müzik aleti çalmak ya da lezzetli bir yemek pişirmek gibiydi. Üzerine ne kadar çalışır, ne kadar pratik yaparsan o kadar becerikli olurdun. En azından normal şartlarda olması gereken buydu.

Kalpsiz Avcı

Rune bayat kan kullandığı için büyüleri taze kanla tutacağından daha zayıf oluyordu. Daha güçlü büyüler için taze kan –çok fazla taze kan– olmazsa olmazdı.

Âdetinden biriktirdiği az miktardaki kanla idare etmek zorunda olması yapabileceği büyülerin sayısını da türünü de kısıtlıyor, işini zorlaştırıyordu.

Örneğin, illüzyon yaratan Serap büyüleri insanların algılarıyla oynuyordu. Rune daha az karmaşık oldukları ve daha az kan gerektirdikleri için bu tür büyüleri tercih ediyordu.

Diğer yandan Minora büyüleri fiziksel dünyadaki şeyleri değiştirdiğinden –bir kapıyı kilitlemek ya da kilidini açmak gibi– daha zorlayıcıydı. Bu tür büyüler, yapan cadının taze kanını gerektirirdi. Rune, Verity'den ödünç aldığı kanı kullanarak bir nevi hile yapıyordu, çünkü başka birinden alınan kan büyüünün gücünü artırırdı. Ancak sadece bazı zamanlar işe yarıyordu.

Elinizde sadece pörsümüş kök sebzeler, bayat ekmek ve kokuşmuş balık gibi malzemeler varken ağız sulandırıcı bir ziyafet hazırlamaya çalışmak gibiydi. Yemeği bir şekilde pişirebilirdiniz ama bir ziyafet olmayacağı gibi kimsenin ağzını da sulandırmazdı.

Rune biraz daha kan alıp sembolü çizmeye devam etti. Parmağını kapının üzerinde gezdirirken ağzı tuz tadıyla, kulaklarıysa aşına olduğu kükremeye doldu. Rune bunu denizin gürüldemesine benzetirdi.

Büyü yapmak Rune'a hep okyanusu yutmak gibi gelmişti. Sanki doğal olamayacak kadar hızlı ve güçlü bir dalga üzerine gelirken kıyıda duruyormuş da okyanusa kapılmamak için var gücüyle ayaklarını zemine basması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Büyünün dalgaları gitgide kabarırken Rune gözlerini kapadı, vücudu harcadığı çabadan titriyordu. Deniz daha yüksek sesle kükrüyor, tuzlu tadı boğazını yakıyordu.

Dişlerini sıkıp kendini kanlı sembolü kapıya çizmeye devam etmeye zorladı. Görünmez dalga üzerine kapanmaya başladığında

Kristen Cicarelli

şakakları ağrıyla zonkladı. Rune, ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti. Dalga onu altına alırken gücünü toplayıp sembolü tamamlamaya çalıştı. Eli daha da şiddetli titremeye başlamıştı. Bileğini tutup titremesini durdurmaya çalıştı. Sadece bir çizgi kalmıştı...

“Rune,” dedi Verity. Sesi boğuk, çok uzaktan geliyordu.

Yapabilirim. Bitti sayılır.

“Rune, dur. Yoksa...”

Dalga bir kez daha kabardığında Rune dengesini kaybetti. Büyü ayaklarını yerden kesip onu düşürdü. Rune öylece yığılıp kulaklarını sağır eden kükremede boğuldu.

ON ALTI

RUNE

Biri Rune'u sarsıyordu.
"Rune!"

Başı, hatta bütün bedeni kafatasının arkasındaki bir noktadan yayılan acıyla zonkluyordu. *Ahhh.*

"Alex... onu doğrultmama yardım eder misin?"

Rune güçlükle gözlerini açtı. Oda bulanıktı ve etrafında dönüyordu. Başının üzerinde altın rengi bir leke gördü, Alex'in Verity'ye bir şeyler mırıldandığını duydu ve gözlerini tekrar kapadı.

Sırtının altındaki sert zeminden yerde yattığını anladı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Rune.

Alex onu kollarına alıp Verity'nin yatağına oturttu.

"Bayıldın," diye yanıtladı Verity.

Bu ilk kez olmuyordu. Kendini ne zaman sınırını aşan bir büyü yapmaya zorlasa bayılıyordu.

Büyükannesi hayatta olup ona rehberlik etseydi belki daha kolay olurdu. Ancak Rune'un ilk kanaması büyükannesinin arındırılmasından birkaç ay sonra gelmişti. Her şeyi ya kendi başına ya da Verity'nin yardımıyla öğrenmek zorunda kalmıştı. İki yıldır cadı olmasına rağmen yapabildiği büyüler bir elin parmağını geçmiyordu.

Başındaki zonklama azaldığında bir kez daha zorla gözlerini açtı. Oda yine dönüyordu.

“Kendini fazla zorladın,” dedi Verity. “İçinden çok fazla elektrik akımı geçen bir tel gibi. Tel o kadar gücü tutamadığı için aşırı ısınarak yangına veya patlamaya neden olur.”

Rune arkadaşına bakıp kaşlarını çattı. “Anlamadım.”

“Gücün –kullanabildiğin büyü miktarı– iletken için, ya da diğer bir deyişle kanın kalitesi için çok fazlaydı. Dolayısıyla büyü kısa devre yaptı.”

Ama Rune’un kullanabileceği başka kanı yoktu.

İç çekerek görüşünün düzelmesini bekledi. Tepesinde duran Alex ve Verity’nin çatık kaşlı yüzleri nihayet netleşti. Yere düşmüş tıpası açık şişe zeminde parlak kırmızı renkli bir gölcük oluşturuyordu.

“Hayır, hayır, hayır...” Rune şişeye doğru koştu ama artık çok geçti. Kanın büyük bir kısmı parkelerin arasındaki çatlaklara sızmış ve çoktan kurumaya başlamıştı.

İşaretparmağıyla kıymetli, yapış yapış kana dokundu.

Hepsi boşa gitti.

Bir sonraki âdetine kadar yalnızca bir şişesi kalmıştı.

Önündeki birikintiye bakarken yumruklarını sıktı. “Keşke şu büyü işinde daha iyi olsaydım.”

“Olabilirsin.” Verity yanına diz çöktü. “Kullandığın kan bayattı, Rune. Ne kadar pratik yaparsan yap, büyü sembollerin ne kadar kusursuz olursa olsun bazı büyüleri taze kan kullanmadan yapmak imkânsızdır. Yapabilsen bile tehlikeli. Temel Minora büyüleri ve bazı Seraplar buna dahil değil ama daha karmaşık büyüler yapmak istiyorsan taze kana ihtiyacın var. Yoksa sürekli aynı şeyi yaşayacaksın.”

“Taze kan için bir yerlerimi kesmek zorundayım,” dedi Rune. Bu da vücudunda yara izleri kalacağı anlamına geliyordu ve böyle bir riski göze alamazdı.

Bir cadı kendini keserek kanattığında, yapılan büyü yara izini gümüş rengine çevirirdi. Cadılar Saltanatı sırasında yara izlerinin güzel kabul edilmeleri de bu yüzdendi. Cadıların büyük bir çoğunluğu kesiklerini büyük bir özenle sergiler, vücutlarında detaylı desenler oluş-

Kalpsiz Avcı

tururdu. Kesiklerini yetenekli sanatçılara açtıranlar bile vardı. Yaygın olarak kolların ön ve arka kısımları, omuzlar, köprücükkemikleri ve bilekler tercih edilirlerdi. Öte yandan bu yerler oldukça göz önündelerdi, dolayısıyla devrimin ardından oralarda yara izi olanlar ilk respit edilen ve arındırılan cadılar olmuştu.

Büyükannesi kendi yaralarını kollarına açardı. Rune gözlerini kapadığında onları hâlâ görebiliyordu. Zarif kesikler köprücük kemiğinin kenarından başlayıp deniz sahnelerini –fırtınanın ortasında kalmış, yarısını dalgalar yutmuş bir gemi, derinlerde yüzen deniz canavarları– tasvir eden gümüş desenlerle bileklerine kadar uzanıyordu.

“Kendini kesmek *zorunda* değilsin,” dedi Verity.

“Nasıl yani?” diye sordu Alex arkalarından.

Verity ona baktı. “Ablalarım bir cadının becerisinin çalışma ve pratiğin toplamı olduğunu söylerdi. Ne kadar çok okur ve ezberlerse, büyü sembolleri üzerinde ne kadar çok pratik yaparsa büyülerinde o kadar başarılı olur. Bir diğer olmaz olmaz unsur da erişebildiği kan tabii. Başarılı bir cadı kendisinin ya da başkasının taze kanını kullanarak karmaşık büyülerde ustalaşabilir. Rune bariz sebeplerden ötürü kendi kanını kullanamasa da başkalarınınkini *kullanabilir*, tabii onların da yaraları taşımaya razı olmaları gerek.”

Büyükannesi de bir keresinde Rune’a bazı cadıların büyülerini güçlendirmek için başkalarının kanını kullandığından bahsetmişti. Bu, büyü sanatının en yüksek iki kategorisi olan Majora ve Arkana gibi muazzam büyüler için gerekliydi. Majora büyüleri birinin kendi rızasıyla verilmiş kanını gerektirirdi; Arkana büyüleriye zorla alınmış kanı.

Arkanalar büyülerin en güçlüsüydü ve yapılmaları asırlardır yasaktı. Şeytani olarak görülmelerinin yanı sıra büyük bir bedelle beraber geliyorlardı. Başka birinden zorla alınmış kanla yapılan büyü cadıyı yozlaştırırdı. Kanın ona verdiği güce büyük bir açlık beslemeye başlar, daha acımasız yöntemlere başvurur, bunun sonucunda da çoğu zaman kaynaklarını öldürürdü.

“Yani Rune’un büyü için örneğin benim kanımı kullanabileceğini mi söylüyorsun?” diye sordu Alex.

Verity başıyla onayladı. “Güçlü büyüler yapma kabiliyeti var. Sadece seyreltilmiş bir kaynakla çalışıyor. Serap gibi temel büyüler bayat kanla yapılabilse de daha güçlü büyüler *taze* kan ister.”

Alex parıldayan gözlerini Rune’a çevirdi.

“Hayır,” dedi Rune, arkadaşının kafasından geçenleri adı gibi biliyordu. “Hayatta olmaz.”

“Neden? Sana yardımı dokunacaksa...”

“Bu sefer de *senin* vücudunda yara izleri olacak,” Rune onun kanını almayı kabul etse bile, arkadaşının rızası olsa bile onu kestiği yerlerde gümüş renkli yara izleri belirecekti. Bu, Alex’i büyük bir tehlikeye sokardı.

Verity tam bir şey söyleyecekti ki koridordan gelen sesler üçünün de üzerinde hâlâ kanlı büyü sembolü olan kapıya dönmesine neden oldu.

“Birileri görmeden,” dedi Rune arkadaşını soktuğu tehlikenin farkına vararak. Ayağa kalkmaya yeltendi. “Şunu temizlemem gerek.”

Verity elini omzuna koyup onu hafifçe ittirerek yerine geri oturttu. “Biraz oturup dinlen sen. Ben hallederim.”

Verity bir kova sabunlu su ve paspas getirmek için dışarı çıkıp kapıyı arkasından kilitledi. İçeri çöken sessizlik Rune’un midesinin guruldamasıyla bölündü. Büyü onu hep acıktırırdı.

Alex yatağın üzerinde açık duran büyü kitabını aldı. “*Maymuncuk* ve *Kilit Dili* mi?”

Rune parkede oturduğu yerden başını kaldırdığında arkadaşının tepesinde dikildiğini fark etti. Elindeki açık büyü kitabının gölgesi Rune’un üstüne düşüyordu.

“Yedek planım,” diye açıkladı Rune. “Seraphine’i nakledilmeden bulamazsak diye. *Maymuncuk* saray hapisanesindeki çok daha karmaşık kilitleri açabilir.”

Kalpsiz Avcı

Tabii büyüüyü yapmayı becerebilirim.

Alex kitabı kapayıp kaşlarını çatarak ona baktı.

“Saray hapishanesine hiç girmedin,” dedi. “Hangi kapıları açman gerektiğini nereden bileceksin?”

“Noah Creed bir keresinde bana Oakhaven Park’ı gezdirmişti.” Oakhaven Park’ı, Creed ailesinin mülküydü. “Annesi hapishane müdürü. Çalışma odasının duvarında bir haritasını görmüştüm.”

“Ve Creed ailesi yarın bir maskeli balo veriyor,” diye mırıldandı Alex, Rune’un planına dair parçaları birleştirerek. “Haritayı çalacaksın.”

Rune başını iki yana salladı. “Bu çok şüpheli görünür. Haritayı çalmak annesini alarma geçirir ve muhtemelen hapishane güvenliğini ikiye katlayıp tüm muhafızları tetikte olmaları konusunda uyarır.”

Alex yere, Rune’un yanına oturdu. Verity’nin küçücük odasında yatağı ve kitapları tarafından işgal edilmeyen tek yeri de onlar dolduruyordu. Alex kalın kitabı ona uzatıp, “Planın ne o zaman?” diye sordu.

“Annesinin çalışma odasının yerini hatırlayabilirsem haritanın bir kopyasını çıkarabilirim.”

Alex’in yüzündeki ifadeden bu planı haritayı doğrudan çalmaktan daha iyi bulmadığını anlayabiliyordu ama aklından geçen gerçekten buysa bile düşüncelerini kendine sakladı. “Şu haritanın büyük bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Bütün gece dans edip taliplerinle flört ederken çıkardığın kopyayı nereye saklayacaksın?”

Rune sırtıttı. “Çok bilmek isterdin, değil mi?”

Alex’in yüzü kızardığında şaşırdı.

Aralarına garip bir sessizlik çöktüğünde ikisi de bakışlarını kaçırdı.

“Arkanı kollarım,” dedi Alex.

Rune tam ona teşekkür edecekti ki arkadaşı devam etti, “Ama bir şartım var.”

Gözlerini kıstı. “Neymiş o?”

“Seraphine’i kurtardıktan sonra bir süre uslu duracaksın.”

Rune burnunu kırıştırdı. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“O halde maalesef sana yardım edemeyeceğim. Çok yazık, Müdire Creed’in ofisinin yerini de biliyordum halbuki.”

“Öyle mi?” Rune’un gözleri kocaman açıldı. “Bir dakika. Bana şantaj yapıyorsun!”

“*Sen* de kendini aşırı zorladığın için bayılıyorsun. Biraz dinlenmen gerek, Rune.”

Rune arkadaşının gözlerindeki acımadan nefret etti ve bakışlarını yerdeki kırık şişeciğe çevirdi. Onca kan boşa gitmişti. Seraphine’i hücrelerinden çıkarmak için kullanabileceği onca kan.

Fakat Alex haklıydı. Kendini çok yoruyordu.

Biraz dinlenmek güzel olurdu.

Çoğunlukla Rune’un –Verity ve Alex’in de yardımıyla– Kan Muhafızları’nın yakaladıkları cadıları kurtarıp adadan kaçırmasıyla son zamanlarda daha az arındırma yapılıyordu. Ama tek sebep bu değildi. Bir zamanlar işlerin daha iyiye gideceğini uman cadıların hepsi her şeyin daha da kötüleştiğini çoktan fark etmişti. Kaçabilenler kaçmış, kalanlarsa saklanmıştı.

Belki de Rune vicdan azabı çekmeden bir iki gün dinlenebilirdi...

“Bir ay boyunca.”

“*Ne?* Olmaz.”

“Bir aylığına Caelis’e gidiyorum.”

“NE?” Caelis, Umbria’nın başkentiydi, Anakara’nın Barrow Boğazı’nın hemen karşısında yer alan huzurlu bir şehriydi.

Burada olmana ihtiyacım var! diyecekti neredeyse. “Neden o kadar uzağa gidiyorsun?” *Neden o kadar uzun süre kalacaksın?*

“Konservatuar’ın dekanıyla eğitimimi bitirmeye dair yazışıyordum.”

Rune’un içi bir sürü duyguyla çalkalandı. Masum cadıların kaderini Kan Muhafızları’nın eline bıraktığı için ona öfkелendi. Görevleri dışında bir hayatı ve istekleri olması onu gıcık etti.

Kalpsiz Avcı

Ama bu onun görevi değil ki, diye hatırlattı kendine. Benim görevim.

Alex canını tehlikeye atma pahasına ona yardım etmişti çünkü Yeni Cumhuriyet'in yaptıklarının –yapmaya devam ettiklerinin– yanlış olduğunu düşünen iyi bir insandı. Ancak bir cadı değildi. Nefret edilmenin ve avlanmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyecekti. Tıpkı kendisi gibi olan insanların yalnızca cadı olarak doğmak gibi basit bir suçtan arındırılmalarını izlemenin nasıl bir şey olduğunu anlamayacaktı.

Bu hiçbir zaman tam anlamıyla onun savaşı olmamıştı. Rune'un Alex'ten kendini sürekli onun için tehlikeye atmasını beklemesi haksızlıktı.

Bencillik ediyordu.

Rune göğsüne bastırdığı büyü kitabına bakıp büyükannesini düşündüğünde sol tarafında o tanıdık sızıyı hissetti. Kendini eksik hissetmediği, görüldüğü ve anlaşıldığı zamanları anımsadı. Kendini bu denli yapayalnız hissetmediği zamanları.

Kendine acımayı kes artık. Büyükhannen öldü. Zamanı geri alamazsın. Yalnızca önüne bakıp geleceği daha iyi bir hale getirebilirsin. Büyükhannen de bunu yapmanı isterdi.

“Okula geri dönersem kalacak bir yer bulmam gerekecek,” dedi Alex, artık ona değil pencereye bakıyordu. “Limanın yakınlarında satılık bir ev var, okulun oralarda sayılır. Eğer uyarsa sanırım alacağım.”

Rune arkadaşının söylediklerinden zerre kadar hoşlanmasa da onu başıyla onayladı.

“Evi alırsam benimle gelmeni istiyorum.”

“Bir ay boyunca seninle mi kalacağım?” Başını iki yana salladı. Bu mümkün değildi. Bu süre zarfında kaç cadı hayatından olurdu? Bir tane bile çok fazlaydı. “Seraphine’i kurtarmama yardım edersen seninle gelirim ama sadece bir haftalığına.”

“İki hafta,” diye ısrar etti Alex ve bakışlarını ona çevirip bu son teklifiymiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kristen Ciccarelli

Tam da bu sırada birisi kapıyı çaldı.

İkisi de donakaldı.

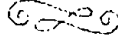
“Benim,” dedi Verity öteki taraftan.

Rune ayağa kalkarken Alex’e, *Bunu sonra konuşacağız*, anlamına gelen bir bakış atıp kapıyı açtı.

Verity kapısındaki kanı temizlerken Alex yerleri sildi, Rune ise kırılan şişenin parçalarını topladı. Cam kırıklarını çöp kutusuna atıp çocukluk arkadaşına baktı.

Alexander Sharpe, Rune’un bu hayatta gözünü bile kırpmadan güveneceği iki insandan biriydi. Onu Caelis’te, buradan çok uzakta hayal etmek içini öylesine büyük bir hüznle dolduruyordu ki yere çöküp ağlamak istiyordu.

O olmadan Rune ne yapardı?

Rune, Wintersea Malikânesi’ne döndüğünde onu bekleyen bir telgrafla karşılaştı.

Creedlerin yarınki maskeli balosunun hatırlatması olduğunu düşündüğü kâğıdı açıp yazanları şöyle bir tarayarak telgrafı bir kenara atmaya niyetliydi ki gönderici adresini fark etti: *Eski Kent*. Burası başkentin tüccarlar, gündelik işçiler ve diğer işçi sınıfından ailelerin yoğunlukta olduğu sanayi bölgelerinden biriydi.

Orada yaşayan hiçbir arkadaşı yoktu.

Kabaran merakıyla bütün dikkatini nota verdi.

Bayan Rune Winters

Watersea Malikânesi

Geçen gece hızlı ilerlediğim için özür dilerim. Henüz benden soğumadıysan Aydınlar Yemeği’yle ilgili sorununa bir çözüm bulmuş olabilirim.

Gideon

Kalpsiz Avcı

Çözüm mü?

Gideon'ın onu öpmesine müsaade etmenin kıyısından döndüğünü anımsadığında Verity'nin uyarıları zihninde yankılandı. Ona izin verseydi Gideon ne kadar ileri gidecekti?

Rune geçmişteki talipleriyle öpüşmekten fazlasını yapmayı katiyen reddetmişti. Ne olursa olsun daha ileri gitmemiştir. Böyle bir kuralı olması ona kontrolün hâlâ kendisinde olduğunu hissettiriyordu. İşler ne kadar umutsuz bir hale bürünürse bürünsün kendini tamamen kaybedemezmiş gibi.

Seraphine'i nerede tuttuklarını öğrenmek için ikinci şansım, diye düşündü içinden Verity'ye özürlerini iletirken. Geri çeviremem.

Cevabını Lizbeth'e yazdırıp hizmetçisini telgraf ofisine gönderdi.

Gideon Sharpe

113 Prudence Caddesi, Eski Kent

Merakım kabardı. Daha fazlasını anlat.

Rune

Not: Geçen gece için özür dilemesi gereken biri varsa o da ceketini mahvedendir.

Gideon'ın cevabı öğleden sonra geldi.

Göstermek daha kolay olur. Yarın sabah 10'da müsait misin? Öyleysen zarftaki adreste buluşalım.

Gideon

Not: Bu kez işleri ağırdan alacağıma söz veriyorum.

ON YEDİ

GIDEON

Gideon o akşam boks salonuna giderken telgraf ofisine uğrayıp Rune'un cevabını aldı.

İşleri ağırdan almak için sabırsızlanıyorum.

Rune

Gideon kızın yazdıklarını okurken gülümsedi. Bu akşam kendini daha iyi hissediyordu. Dinlenmiş ve hazırды. Rune gerçekten Güve'ye bunu sabaha öğrenmiş olacaktı.

Boks ringine girerken de, gömleğini çıkarıp eldivenlerini takarak ısınmaya hazırlanırken de hâlâ gülümsüyordu. Kafasındaki planlarda o kadar kaybolmuştu ki arenanın kapılarının açıldığını ve kardeşinin bir hışım içeri girdiğini bile fark etmedi.

“Neyin peşindesin sen?”

Yüzündeki gülümseme Alex'in ses tonu karşında kayboldu. Arkasını döndüğünde kardeşinin boks çantasını bıraktığını ve gömleğini üzerinden çekip çıkardığını gördü. Eldivenlerini alıp iplerin altından geçerek ringe girdi.

“Seni görmek de çok güzel, Alex.”

“Dün gece Rune'un partisine gelip baş başa odasına çıkmalar?”

Gideon göz ucuyla arenadaki diğer adamların onlara baktığını gördü.

Kalpsiz Avcı

“Ben...”

“Sen Rune Winters’a tahammül edemezsin.” Alex ısınmadan Gideon’ın karşısında dizlerini bükerek pozisyon aldı.

Ona gerçeği söyleyemezdi, yoksa Alex gidip her şeyi Rune’a yetiştirirdi. Gideon’ın kızın Güve olma ihtimalinden şüphelenmesini ya da tehlikede olabileceğini umursamazdı. Alex insanların hep en iyi yanını görürdü.

“Belki fikrimi değiştirmişimdir,” dedi Gideon pozisyon alarak.

Alex başını iki yana salladı. “Sen benim abimsin. *Seni tanıyorum.* Neyin peşindesin?”

Gideon üstün kötü bir yumruk savurduğunda Alex eğilerek kaçındı ve ardından karşılık verdi. Çok daha şiddetli bir yumrukla. Gideon hücumunu engelleyip kenara çekildi.

“Sağlam bir mirası olan güzel bir kız. Herkes onun koca aradığını biliyor. Şansımı denemekten zarar gelmez diye düşündüm.”

“Nefret edersin.”

Alex öfkeli ve hızlı bir yumruk daha savurdu. Gideon ucu ucuna geri sıçradığında kardeşinin yumruğunun yarattığı esinti saçlarını havalandırdı.

“Neyden nefret ederim?”

“Onunla evli olmaktan.” Alex yumruklarını indirdi. “Partilerine katılmak, konuklarını eğlendirip onları etkilemek zorunda kalırsın. Tüm o insanlardan tiksiniyorsun sen.”

Gideon da kardeşi gibi yumruklarını indirdi. “Belki zamanla hoşlanırım.”

Alex’in yüzünden geçen çaresizliği görmesiyle midesine taş gibi bir suçluluk oturdu.

Alex ellerini iki yanına bıraktı. “Rune gibiler senin gibi insanlarla evlenmez.”

Az önceki suçluluk buhar olup uçtu.

Gideon, Alex’in ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Onun gibi insanlar hasarlıydı. Pisti. Onun gibiler Alex ve Rune gibilerin katıldıkları balo salonlarına layık değildi.

Yumruklarını sıktı. “Öyle mi?”

“Evet.” Alex’in altın rengi gözlerinde şimşekler çakıyordu.

“Aydınlat beni. Rune gibi kızlar nasıl adamlarla evlenir? Senin gibilerle mi?” Gideon yumruklarını kaldırdı. “Kenarda duran, gizli-den gizliye aşk acısı çeken, istedikleri şeyin peşinden gitmeye korkan erkeklerle mi? Hayatta her şeyin önüne gümüş tepside sunulmasına o kadar alıştın ki onun da kendini sana öylece teslim edeceğini sanıyorsun, değil mi?”

Alex yüzüne bir yumruk patlattı.

Gideon çenesinde muazzam bir acı hissetti.

Ağzı kanla dolarken geriye sendeleyip ringin iplerine çarptı. Kıçının üzerine düşmemek için ipleri daha sıkı kavrarken kulakları çınlıyordu.

Bunu hak ettim, diye düşündü ağzındaki kanı tükürürken. Acıyı üzerinden atıp doğrulduğunda Alex’in eğilip ringden çıktığını ve gömleğini kaptığı gibi uzaklaştığını gördü.

“Alex,” diye seslendi. “Hadi ama! Öyle demek...”

Fakat kapı çoktan savrularak kapanmış, Alex diğer tarafta kalmıştı.

“Kahretsın.”

Gideon söylediklerinde ciddi değildi.

En azından büyük bir kısmında.

Alex onun en hassas, en zayıf noktasına saldırmıştı. O yüzden Gideon da ona karşılık vermek zorundaydı. Yapmaması gerektiğini bildiği halde.

Abi olan oydu. Küçük kardeşini koruması gerekiyordu. Yumruklara göğüs germesi gerekiyordu, darbeleri indiren Alex’in ta kendisi olsa bile.

Ringin ortasında yapayalnız durup kendinden nefret ederken başını geriye attı. Gözlerini kapayıp derin derin iç çekti.

Alex haklıydı.

“Ben pisliğin tekiyim.”

ON SEKİZ

RUNE

Ertesi gün Charlotte Gong'un nişanı için bir öğle yemeği düzenlenecekti. Rune yemeğe katılmayı Gideon'm telgrafı gelmeden çok önce kabul ettiği için kutlamada boy göstermesi gerekiyordu. Ancak yemek öğlen başlayacaktı, dolayısıyla öncesinde Gideon'la buluşmaya vakti vardı.

Rune o sabah erkenden başkente doğru yola çıktı ve nereye gittiğini kimseye söylemedi.

Leydi'yi Eski Kent'teki ahırlardan birine bıraktıktan sonra -bölmelerinde şaşaalı gösteri atları görmeye alışkın olmayan seyisler irkilmiş bakışlarını ona dikmişti- Prudence Caddesi'ne doğru yola çıktı.

Saat onu biraz geçmişken caddeye adım attığında etrafın mahşer yeri gibi olduğunu gördü. Bacalardan tüten dumanın ve fabrikalardan gelen kömürün kokusu havada müşterileriyle pazarlık eden yiyecek satıcılarının sesleriyle çarpışıyordu. Yanından geçen işçiler Rune'a meraklı bakışlar atarken o da yollarına çıkmamak için elinden geleni yapıyordu. Başını kaldırıp etrafındaki virane evlere baktığında yeniden boyanmaya ihtiyaç duyan cephelerini ve kahverengi tuğlalardan boydan boya geçen çatlakları fark etti.

İyi Yürekli Komutan, Cressida'nın yazlık evi olan Thornwood Kasrı'nı, en küçük Roseblood kardeşini öldürmesinin ödülü olarak Alex'e vermişti. Fakat Gideon devrimcileri saraya yürüterek, Cressida'nın iki ablasını öldürerek ve hayatını cadıları avlamaya

adayarak Yeni Cumhuriyet için Alex'ten katbekat fazlasını yapmıştı. Komutan, minnettarlığının göstergesi olarak Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'na istediği her şeyi sunmaya şüphesiz hazır olmalıydı. Peki Gideon neden hâlâ *burada* yaşıyordu?

Rune tahtalarla kapatılmış bir vitrinin hemen yanında yer alan sokak seviyesindeki bir kapıda 113 numarayı gördü. Kapıya yaklaşıp tıklatmak için yumruğunu kaldırdığı sırada tepesindeki tabelanın soluk harfleri gözüne çarptı.

SHARPE İKİLİSİ: TERZİLİK VE TASARIM

“Ah,” diye fısıldadı.

Kapı birden açıldı ve eşikte ona tepeden bakan Gideon belirdi.

Doğduğunda da böyle kocaman mıydın? diye merak etti başını kaldırıp ona bakarken. *Yoksa bir zamanlar hepimiz gibi küçük ve savunmasız mıydın?*

Üzerinde sade bir pantolon ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz bir gömlek vardı. Boynundan uzun bir mezura sarkıyordu.

“Geç kaldın.”

Fazla hevesli görünmeyeceğim kadar geç, diye düşündü, Gideon onu davet edercesine kenara çekildiği esnada.

Gideon onu merdivenlerden yukarı, üst kattaki daireye çıkarmak yerine sol taraftaki kapıdan geçirerek bir zamanlar moda tarihinin en ünlü iki tasarımcısına ait olan atölyeye götürdü. Rune'un bütün bedeni heyecanla uğulduyordu.

Alex'le arkadaş olmasına rağmen Sharpelarin evine hiç gelmemişti. Büyükannesi dış kesimlere adım atmasını yasaklamıştı. *Oralar tehlikeli, pis ve suçlularla dolu,* derdi Rune ne zaman karşı koysa. *Bizim gibilere uygun değil.*

Dükkânın içindeki tüm pencereler tahtalarla kapatılmıştı ve aralarından sızan ince huzmeler içeriyi dolduruyordu. Gözleri loş ışığa alışırken Rune etrafa sanki hiç de önemli şeyler değilmiş gibi saçılmış kumaşlara, dikiş takımlarına ve kalıplara hayran hayran bakmamaya çalıştı.

Kalpsiz Avcı

Tüm bunlar Gideon'a miras kalmış olmalıydı.

Peki neden hepsini saklamış ki?

Hiçbirine yıllardır el sürülmediği apaçık ortadaydı.

Sun ve Levi Sharpe bir zamanlar şu an durduğum yerdeydi, diye düşündü Rune. Terzilerin uzun çalışma masasının üzerine eğilmiş vaziyette gecenin geç saatlerine kadar tasarımlarını kâğıda döktüklerini, yorgun gözlerini artık açık tutamayacak hale gelinceye dek kumaş diktiklerini, ardından mumları söndürüp yataklarına çıktıklarını hayal etti.

“Sorununa çözümüm,” dedi Gideon çalışma masasının arkasına geçerek, “işte bu.”

Rune yanına geçip masanın üzerinde açık duran deftere baktı. Yanı başında yanan kandil sayfaları aydınlatıyordu. Eğilip daha yakından bakarken gözleri kocaman açıldı.

Birisi kâğıda onu –*Rune Winters’ı*– çizmişti. Üzerinde dantel balon kolları, zarif derin yakası, ne olduğunu tam olarak çıkaramadığı desenler işlenmiş üzerine tam oturan korsesi ve birkaç santimlik kuyruğu olan A kesim eteğiyle şimdiye dek gördüğü en güzel elbise vardı.

Rune’un ağzı şaşkınlıkla aralandı. Sonra hemen kapandı. Gideon deftere uzanıp sayfayı çevirerek kolların, korsenin, sırtındaki dantel detayın, hatta elbiseyle takım ipek ayakkabıların detaylı çizimlerini ortaya çıkardı.

“Bu...”

“Sana dikeceğim elbise. Aydınlar Yemeği için.”

Rune hâlâ anlamıyordu.

Bu bir oyundu, değil mi?

Taliplerinden daha önce de hediye aldığı olmuştu ama hepsi ya çiçek ya mücevher ya da araba gezilerinden ibaretti. Bunun gibisini... hiç görmemişti. Kimse ona bir elbise *tasarlamamıştı*.

Rune’un kalbi sanki içinde koca bir kuş sürüsü uçuşa geçiyormuş gibi çırpındı ve yüreği hop etti. Yüzüne yayılan devasa gülümsemeyi dudağını ısırarak bastırmaya çalıştı.

“Gideon. Bundan emin misin?”

“Son derece. Yalnızca bir eksik var.”

O defterin sayfalarına çiziktirdiği elbise için ona istediği her şeyi vermeye hazırды.

“Ölçülerin.”

“Ah.” Yüzündeki gülümseme titredi. “Doğru ya.”

Şimdiye dek ölçülerini almış tek kişi terzisiydi.

“Rahatsız olacaksan...”

“Hayır! Hiç olmam!” Gülümsemeye çalışsa da bunun ne gerektireceğini düşününce bocaladı. Gideon Sharpe’ın önünde iç çamaşırına kadar soyunması lazımdı. Rune yutkunduydu, birden vücuduna ateş basmıştı. Elbiseyi istiyorsa karşısındaki acımasız cadı avcısının her kusurunu görebilecek kadar yakınına girmesine, normal şartlarda kıyafetlerinin ardına gizlediği fazlalıkların ölçüsünü almasına izin vermesi gerekiyordu. Saklayacak yaraları yoktu sadece... *utanıyordu*.

Bir dakika, diye düşündü Rune deftere diktiği gözlerini kısarak. *Derdi bu demek.*

Amacı nazik bir jest yapmak ya da sorununu çözmek değildi.

Büyü izlerim olup olmadığına bakmak istiyor.

Adamın koyu renkli gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Bakışlarını onun gözlerine çevirdiğinde kiminle uğraştığını hatırladı. Gideon taliplerinden biri falan değildi. Tasarladığı elbise de *onun* sorununu çözecekti. Rune’unkini değil.

Ya da çözeceğini sanıyor.

Yüzündeki tereddütlü gülümseme yerini sahici bir tebessüme bıraktı.

Rune’un teninde tek bir büyü izi yoktu. Gideon aradığını bulamayınca ondan şüphelenmeye devam etmesini gerektirecek bir nedeni kalmayacaktı.

Rune yün ceketinin düğmelerini açıp üzerinden çıkarırken özgüven saçıyordu, sonuçta bu oyunu oynamayı iyi biliyordu. “Ölçülerimi nerede alacaksın?”

Kalpsiz Avcı

Gideon sanki planını sorguluyormuş gibi bir an için tereddüt etti. Rune onunkilere diktiği bakışlarıyla genç adama geri adım atması için sessizce meydan okuduğunda Gideon kararlılığını perçinlemiş gibiydi. Defterini eline alıp kızı dükkânın arka tarafına götürdü. Rune içeri adım attığında büyük, katlanabilir bir aynanın, yansımasını aksettirdiği üç panelle ve odanın hemen ortasında yer alan küçük bir platformla karşılaştı.

Neyse ki altına güzel çamaşırlarından birini giymişti. Bluzunun düğmelerini açmaya koyuldu.

Gideon arkasını döndü. “Çıkmamı ister– Ah.”

Rune çoktan soyunmaya başlamıştı. Adamın bakışları dantel sütyeninde bir süre oyalandıktan sonra hızla yüzüne geri döndü, yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

“Bu kadarı yeterli mi?” diye sordu Rune sırtıtmamak için mücadele ederek.

Gideon onu sert bir baş hareketiyle onaylayıp arkasını döndü. Defteri beyaz tüllerle dolu bir rafa koydu ve boş bir sayfa açması oldukça uzun sürdü.

Rune botlarının bağcıklarını çözdü ve Gideon’ın ani utangaçlığının tadını çıkarmak için kalçalarını oynatarak pantolonunu çıkarmakta hiç acele etmedi.

“Annenle babana yardım ederken bunu sık sık yapar mıydın?”

Gideon artık yalnızca iç çamaşırlarıyla kaldığını sezmiş gibi yüzünü ona dönmedi. Sadece boğazını temizledi. “Neyi sık sık yapar mıydın?”

“İnsanların ölçülerini alır mıydın?”

“Sadece Cressida’ninkileri almıştım.” Verdiği cevap onu kendine getirmiş gibiydi. Mezurayı bir omzundan çekip Rune’a döndü ve bakışlarını yüzüne sabitledi. Gözlerinin bir santim bile aşağı kaymalarına müsaade etmedi. “Hazır mısınız?”

“Evet.” Rune topukları üzerinde yaylanarak vücudunu serin havadan korumaya çalıştı.

Gideon elinde lambayla ona yaklaştı. “Üst vücudundan başlayıp aşağı doğru ilerleyeceğim.”

Rune neyi kastettiğini bilse de... adamın bunu söyleyiş şekli daha farklı amaçlarla aşağı indiğini hayal etmesine neden oldu. Görünü-şe göre yalnız değildi. Gideon bir an için donakaldı, tam olarak ne demek istediğini açıklamak için ağzını açtı ama sadece öksürmekle yetindi.

Lambayı platforma yaklaştırarak Rune’un vücudunu sıcacık ışııkla sarmaladı ve ölçülerini almaya koyuldu. *Yara izlerimi daha iyi görmek için,* diye düşündü Rune.

Genç adamın hızlı hareket eden parmakları Rune’a onun ne kadar idmanlı olduğunu gösteriyordu. Gideon’ın ellerini kardeşinkilerle kıyaslamadan edemedi. Geniş avuçları, ince ve uzun parmaklarıyla Alex’inkiler tam bir müzisyen eliydi; bir şarkı gibi zarif ve güzeldi.

Gideon’ın elleriyse güçlü, sert ve nasırlıydı. Silah tutabildiği ustalıkla bir cadıyı hücreye tıkacak... ya da görüldüğü üzere bir kızın ölçülerini alabilecek ellerdi bunlar.

Parmakları kızın tenine bir kere bile sürtünmedi. Sanki ona gereğinden fazla dokunmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Sıra göğüs ölçülerine geldiğinde Rune dikkatlerini dağıtmak için, “Keşke Alex senin yetenekli bir terzi olduğundan bahsetseydi. Elbise bittiğinde eskizdekine biraz olsun benzeyecekse yıllar önce sana gelirdim,” dedi.

“Cress senin için çalışmama hayatta izin vermezdi.”

Genç kraliçenin adını kısaltması –Cress, Cressida değil– Rune’un içinde tuhaf hisler uyandırdı.

“Seninle *konuşmama* bile izin vermezdi.” Gideon aldığı ölçüleri defterine yazmak için geri çekildi. “Bir keresinde sana ve arkadaşlarına çay servisi yapmıştım, gerçi beni fark etmedin bile.” Yeniden Rune’a yaklaşıp mezurayı bu kez en dar yerinden beline doladı. “Cress’in Thornwood Kasrı’ndaki partilerinden birinde.”

Rune bahsi geçen partiye dair hiçbir şey hatırlayamıyordu. Başını kaldırdığında Gideon’ın yüzüyle arasında yalnızca birkaç santim ol-

Kalpsiz Avcı

duğunu fark etti, bütün dikkati mezuradaydı. “Kraliçenin terzisiysen neden partisinde çay servisi yapıyordun?”

Gideon’ın elindeki mezura gevşedi ama bir sonraki ölçüyü almaya geçmedi.

“O sıralar malikânede yaşıyordum. Cress... ihtiyaçlarını daha iyi karşılayabilmem için beni saraydan yanına aldırmişti. Partinin olduğu akşam beni cezalandırıyordu.” Bir elini sertçe saçlarının arasından geçirdi. “Görevlerimi boşladığım için.”

Rune’un kaşları çatıldı, tam ona ne demek istediğini soracaktı ki Gideon sözünü kesti.

“Sırada kalçaların var.”

Daha fazla detay vermek istemediği ortadaydı. Gideon mezurayı kalçalarına dolayıp bedenini onun saçtığı sıcaklığa yaklaştırdığında Rune, arkadaşlarıyla dedikodu yaptığı sırada çayını tazeleyen genç Gideon Sharpe’ı anımsamaya çalıştı.

Fakat zihninde hiçbir şey belirmiyordu ve midesi suçlulukla kassıldı.

Onu neden hatırlayayım ki?

Düşünceleri dönüp dolaşıp yine o takma isme geldi. Cress. Kraliçeye sadece o mu böyle hitap ediyordu?

Gideon kalça ölçülerini deftere geçirmek için geri çekildiğinde Rune, “Cressida’yı pek iyi tanımazdım. Nasıl biriydi?” diye sordu.

Gideon deftere eğilmiş vaziyette öylece durdu, uzunca bir süre ne bir şey yazdı ne de ona bir yanıt verdi. “Cressida... çok güzeldi,” dedi en sonunda. “Büyüleyiciydi.” Bir rüyaya dalmış gibiydi. “Çok da güçlüydü.”

Rune birden Cressida’nın alt tabakadan sevgilisine dair söylentileri hatırladı. Aptalca dedikodular olduğunu düşünerek üzerinde durmadığı söylentileri. Şimdiyse doğruluk payları olup olmadığını merak ediyordu.

Gideon, Cressida’nın yazlık evinde yaşadığını söylemişti ve göze hoş gelen bir adam olduğu da kesindi.

Esmer, asık suratlı ve zalim adamlardan hoşlanıyorsan tabii, diye düşündü kaşlarını çatarak.

Gideon, Roseblood kardeşlerin en küçüğünden son derece samimi bir üslupla bahsediyordu. Ona hizmet etmiş birinden ziyade onu çok iyi tanıyormuş gibi.

Hatta belki de onunla fazlasıyla yakınlaşmış biri gibi.

Rune huzursuzca kıpırdandı. Gideon'ı Cressida'nın yatağını paylaşırken hayal etmesiyle içine rahatsız edici bir his sinsice süzülmüştü. Gerçekten bir zamanlar cadı kraliçenin sevgilisiyse, Rune onun yanında çok daha dikkatli olmalıydı. Genç adam en küçük detayları bile fark edebilirdi.

“Adanın bataklıklarında yetişen etobur bitkileri bilir misin?”

Gideon onunla yüz yüze gelmek için arkasını döndü, aralarında birkaç adımlık mesafe vardı. Rune hâlâ üzerinde dantel iç çamaşırlarıyla lambanın ışığında duruyordu. Gideon ise tamamen giyinik halde gölgeler arasındaydı. Fakat bir şekilde tam şu anda savunmasız olan oymuş gibi görünüyordu.

“Böcekleri kapana kısıtıp yiyen şu koyu mor bitkileri mi?” diye sordu Rune.

Gideon başıyla onayladı.

“Cress tıpkı onlara benzerdi: Uzaktan çok güzel görünür, seni yakınına gelmen için cezbederdi. Sen de bir aptal gibi hevesle ona giderdin.” Gözleri Rune'un arkasındaki bir noktaya sabitlenmişti, yüzünde kederli bir ifade vardı. “Gerçek benliğini gösterdiğinde seni çoktan tuzağına düşürmüştü olurdu. İş işten geçmiş olurdu.”

Gideon onunla göz göze geldi.

“Seni çoktan diri diri yemeye başlamış olurdu.”

ON DOKUZ

GIDEON

Başlarda aralarındaki çekim karşılıklıydı. Gideon, Cressida Roseblood'la annesiyle bir elbiseyi teslim etmek için saraya gittiğinde tanışmıştı. Annesi diğer iki cadı kraliçeyle baş başa konuşurken Gideon ne kadar çok şeyin bu ana bağlı olduğunu bilerek koridorda beklemişti. Kız kardeşler annesiyle babasının zanaatını beğenirse Analise ve Elowyn, Sharpe İkili'si'ni tam zamanlı terzileri olarak işe alacaktı.

Sun ve Levi kıskanılacak paralar kazanacaktı.

Ailesinin kaderi değişecekti.

Cressida hizmetçileriyle yanından geçtiğinde Gideon duvara yaslanmış bekliyordu. Kim olduğunun farkında olmadan beyaza kaçan sarı saçlarını, pasparlak mavi gözlerini ve ince uzun bedenini arsızca süzmüştü.

Kız durup arkasını dönmüştü. Yüzünde bir gülümsemeyle ona yaklaşıp adını sormuş, ardından da onunla sohbet etmişti. Gideon kızın güzelliği karşısında büyülenmiş, onunla flört etmesinden onur duymuştu ama hepsinden de öte ona dengiymiş gibi davranmasına şaşırmıştı.

Annesi şaşkına dönmüş bir ifadeyle dışarı çıkıp Gideon'a anlaşılmayı imzaladığını söyleyene dek kız yanından ayrılmamıştı.

“Sanırım birbirimizi daha çok göreceğiz.”

Gideon kızın bu sözleri karşısında kalbinin nasıl teklediğini hâlâ hatırlıyordu. Koridorda gözden kaybolmadan önce ona attığı bakışla hızlanan nabzını.

İlişkileri ağır başlamıştı. Ailesi saraya taşındıktan sonra Cressida onu bahçelerde yürüyüşe ya da sahilde at binmeye davet etmişti. Çok geçmeden Gideon terasta ettiği kahvaltılarda ona eşlik etmeye başlamıştı.

Sarayın boş odalarında kaçamak öpücükler paylaşır, ellerini birbirlerinin üzerinde gezdirirlerdi.

O zamanlar her şey gözüne bir rüya gibi görünmüştü. Gerçek olamayacak kadar güzel.

Öyleydi de.

“Gideon?”

Rune’un sesi Gideon’ın dalıp gittiği anılarda yankılandı. Bir an için geçmişin etkisinden kurtulamadı ve karşısında Rune Winters’ı değil, Cressida Roseblood’ı gördü. Avını mideye indirmeden önce onunla oynamakla doğruca şah damarına saldırmak arasında kalmış dişi bir aslan gibi onu izlediğini sandı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, avuçları ter içinde kaldı.

“Her şey yolunda mı?”

Rune’un sesi onu bu sefer tamamen içinde bulunduğu ana geri döndürdü. *Cressida öldü.* Önündeki platformda duran kız başka biriydi.

Rune aşağı inip usulca ona doğru ilerledi.

Gideon içgüdüsel bir hareketle geri çekildi.

Rune olduğu yerde donakaldı, huzursuzluğunu fark etmiş ama onu nasıl rahatlatacağını bilmiyormuş gibi dudaklarını ısırdı.

Kendine gel, Sharpe.

Boğazını temizledi. “Affedersin. Evet, her şey yolunda. Konuyu hiç açmamalıydım.”

“Konuyu açan bendim,” dedi Rune fırtınalı bakışları onu incelerken. “Eğer konuşmak istiyorsan...”

Aklından ne geçiyordu? Karşısında duran kadın en utanç dolu sırlarını açabileceği en kötü kişiydi. Gideon’ın bütün itibarını, fısıldayacağı tek kelimeyle yerle bir edebilecek dedikodu kraliçesiydi.

Kalpsiz Avcı

Neden ona bu kadar çok şey anlatmıştı?

“Peki,” dedi Rune kollarını kendine dolayarak.

Gideon birden kızın titrediğini fark etti. Elbette üşüyordu. İçerisi buz gibiydi ve o yalnızca iç çamaşırlarıyla duruyordu.

Aptal herif. Duvara yaslanmış sandıktan bir yün battaniye çıkar-
dı. Annesi soğuk kış gecelerinde çalışırken ısınmak için bu battani-
yeye sarınırdı. Rune’a dönüp yünlü kumaşı kızın omuzlarına bıraktı.

“Son bir ölçü kaldı, sonrasında işim bitecek.”

Kız başıyla onayladı. Eğilip mezuranın ucunu topuğunun yanına yaslar-
ken bakışlarını onun pürüzsüz bacaklarında gezdirip tıpkı vü-
cudunun geri kalanına yaptığı gibi teninde gümüş renkli izler olup
olmadığını kontrol etti. Fakat hiçbir şey yoktu. Bacakları o kadar
kusursuzdu ki Gideon bakışlarını onlardan ayırmakta zorlandı.

Üzerinde tek bir büyü izi bile bulamamıştı. Doğrusu, soyunup
karşısında durmayı kabul etmesi bile hiçbir yara izinin olmadığını
açık kanıtı sayılırdı.

Belki yanılmıştı. Belki de Rune Winters, Güve değildi.

“Üzerine basar mısın?”

Rune mezuranın ucuna bastığında Gideon doğrulup diğer ucu-
nu başının üstüne çekerek boyunu ölçtü. Ondan otuz santim kadar
kısaydı.

Son ölçümü de defterine geçirirken kızın raflara doğru ilerledi-
ğini duydu.

“Bunlar...”

Başını çevirdiğinde Rune’u kalçalarının hemen üstüne gelen yün
battaniyeye koza gibi sarınmış halde buldu. Annesinin eski defter-
lerine bakarken Gideon’ın ilgisinin üzerinde olmasına zerre aldır-
mıyormuş gibi görünüyordu, sanki onunla aynı odada yarı çıplak
durmak dünyanın en sıradan şeyiydi.

Gideon yutkunup gözlerinin bacaklarında dolaşmasına engel ol-
maya çalıştı.

“Annemin çizim defterleri,” dedi gömleğinin yakasını gevşeterek.
“Tüm tasarımları onlarda.”

Kristen Ciccarelli

“Annenin...” Rune başını hızla ona çevirdi, gözleri heyecanla doluydu. “Bakabilir miyim?”

“Tabii.”

Kızın yüzünde beliren kocaman gülümseme Gideon’ın içinde garip bir his uyandırdı.

Rune raftaki her bir defteri alıp çalışma masasına taşıdı ve hepsini üst üste istifleyip tabureye yerleştirdi.

Büyük bir saygıyla sayfaları çevirip çizimleri incelerken ifadesi yüzüne yansıyan hayranlıkla yumuşadı. Neredeyse... masum görünüyordu. Gideon tasarımları daha iyi görmesi için lambayı masaya bıraktı.

Bütün gün ona dokunmamaya özen göstermiş, kardeşinin boks ringindeki sözlerini kendine hatırlatmıştı. Rune’un kim olduğunu. *Kendisinin* kim olduğunu.

Sen onun seviyesinde değilsin.

Gideon başka bir tabure alıp masanın öteki ucuna yerleşti.

Oturur oturmaz büyük bir hata yaptığını fark etti.

Buradan, hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayan dantelli sütyeninin derin kesimini kusursuz netlikte görebiliyordu. Göğüs ölçülerini daha demin almıştı, neden birdenbire dikkatini esir aldıklarına anlam veremiyordu. Kendini toplayıp bakışlarını Rune’un boynuna çevirdi.

Gerçekten flört ediyor olsalardı...

Birlikte olsalardı...

Tüm bu düşünceleri hızla zihninden kovdu. *Seni ayartan ilk caddiden dersini almadın mı?*

Rune’la asla birlikte olmayacaklardı. Karşısında duran kadın gerçekten Güve’ye bu flört –buna flört denebilirse tabii– Gideon’ın onu tutuklaması ve Rune’un arındırılmasıyla sona erecekti. Rune, Güve değilse de Gideon kenara çekilecek ve kardeşinin istediği şeyin peşinden gidecek cesareti toplayacağını umacaktı.

Yapılması gereken tam olarak buydu.

Kalpsiz Avcı

Rune onu izlerken yakaladığında Gideon bakışlarını kaçırmakta çok geç kaldı. Gözleri birbirini buldu.

Rune üzerine eğildiği defteri yavaşça kapayıp tabureden kalktı.

“Sanırım bunu artık geri vermeliyim.” Masanın etrafından dolaşıp battaniyeyi omuzlarından indirdi ve ona uzattı. Gideon battaniyeyi aldığı anda Rune kendini masanın üzerine çekti ve onun hemen yanına oturup güzel bacaklarını aşağı sarkıttı.

Gideon gözlerini kızın yüzünde tutmak için var gücüyle mücadele etti, oysa tek istediği bakışlarının aşağılara gezinmesine izin vermektir.

Rune, ölçülerinin yazdığı defteri alıp ona tasarladığı elbisenin bulunduğu sayfayı açtı. Annesinin tasarımlarını gözleriyle takip ettiği yoğunlukla parmaklarını Gideon’ın çiziminin üzerinde gezdirdi.

Gideon onun memnun etmişti. Bunu yüzünden açıkça okuyabiliyordu.

Bu bilginin ona yaptıklarından, içini ısıtıp buz kesmiş kalbini eritmesinden hoşlanmamıştı.

Onu mutlu etmekten bu kadar keyif almamalıydı.

“Bu akşamüzeri ne yapıyorsun?” diye sordu Rune parmak ucuyla Gideon’ın gömleğinin en üst düğmesine dokunarak. “Öğlen bir yemeğe katılmam gerekiyor ama sonrasında... Wintersea Malikânesi’nin yakınlarında bazen at binmeye çıktığım sessiz bir sahil var. Bana katılmak ister miydin?”

“Maalesef,” diyebilirdi Gideon güçlükle ve battaniyeyi kucağına çekti. “Çalışmam gerek.”

Rune hayal kırıklığıyla başını eğince Gideon onu reddediormuş gibi görünmemek için, “Akşamki nakil sorunsuz geçerse işim erken bitebilir. Sonrasında sana katılabilirim,” diye ekledi hızlıca.

Kız dikkatini ona çevirdi. “Akşamki nakil mi?”

Gideon başıyla onayladı. “Laila’yla birlikte bir cadıyı saray hapis-hanesine nakledeceğiz.”

Rune bakışlarını yere eğdi. “Çok uzak mı? Onu gidip alacağın yer yani?” Oynadığı düğmeyi ağır hareketlerle açtı. Gideon birden onu kucağına çekmek istedi.

Odaklan, aptal herif.

“Pek sayılmaz. Seldom Limanı’nın yakınlarındaki eski madende tutuluyor.”

“Anladım.” Rune parmaklarını bir sonraki düğmeye indirirken dudaklarını büktü. “Creed ailesi bu akşam bir maskeli balo veriyor. Sonrasında benimle orada buluşabilirsin.”

Gideon ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Yünlü kumaş avuç içlerini kaşındırıyordu.

“Gelmeye çalışırım.”

Rune düğmeyi açmadan bırakırken dudakları kıvrıldı. Masadan kalkmadan önce ona doğru eğildi ve burnu Gideon’ın elmacıkkemiğine sürtündü.

“Elbise için teşekkür ederim, Gideon.”

İsminin dudaklarından döküldüğünü duymak içini ürpertti. Yumruklarını sıktı. Kendine daha fazla hâkim olamayacaktı.

“Benim için bir zevkti,” diye mırıldandı.

Kız ondan uzaklaşıp giyinmeye başladığında Gideon pantolonunu bacaklarından yukarı çıkarmasını izleme arzusuna karşı koyup etrafı toplamaya karar verdi.

YİRMİ

RUNE

Rune, Charlotte'ın öğle yemeğinde kısa süreliğine boy göstermesinin ardından Wintersea Malikânesi'ne dönerken sırtımdan edemiyordu. Ufuktaki gri bulutlar bile mutluluğunu bozamazdı.

O kadar kolay olmuştu ki! Gideon'ın Seraphine'in yerini bu kadar çabuk söylediğine inanamıyordu. Neredeyse çırılçıplak kalması gerekmişti ama istediğini almıştı.

Buna değerdı.

Rune, kabul edeceği talibin Gideon *olacağına* karar vermişti.

Yatak odasından içeri dalıp hızla üzerini değiştirmeye başlayana kadar onun en genç cadı kraliçe hakkında söylediklerini tamamen unutmuştu.

Cressida senin için çalışmama hayatta izin vermezdi.

Binici pantolonunun bağcıklarını çözen parmakları duraksadı.

Partinin olduğu akşam beni cezalandırıyordu.

Gideon başka bir şey söylememişti. Ve Rune'un işin aslını öğrenmesi mümkün değildi. Belki korkunç bir şey yaptığı için cezalandırılmıştı. Belki de yalan söylüyordu.

Ancak Rune gözlerindeki hüznü bakışı hatırladı. Ona yaklaştığında sanki bir anlığına onu Cressida sanmış gibi hışımla geri çekilmesini. Gideon korkmuştu.

Cress tıpkı onlara benzerdi: uzaktan çok güzel görünür, seni yakınına gelmen için cezbederdi... Gerçek benliğini gördüğünde seni çoktan

Kristen Ciccarelli

tuzacağına düşürmüş olurdu. İş işten geçmiş olurdu. Seni çoktan diri diri yemeye başlamış olurdu.

Rune ürperdi.

Yine de her hikâyenin iki tarafı vardı. Cressida öldüğü ve kendi hikâyesini anlatamayacağı için Gideon'a kelimesi kelimesine inanmak doğru olmazdı.

Ona dair tüm düşünceleri zihninden kovup üzerini değiştirmeye devam etti.

Üzerine bir kapüşonlu geçirirken Verity'ye bir mesaj göndersem mi diye düşündü. Gemilerinden biri şafak vakti limandan ayrılacaktı ve bu gece başarılı olursa Seraphine'i ona bindirmeyi planlıyordu. Bu, Creedlerin partisine katılamayacağı anlamına geliyordu ve ortaklıkta görünmezse Verity ve Alex'in yokluğuna bir bahane uydurması gerekecekti.

Öte yandan bir mesaj göndermek, edindiği bilginin yanlış ellere düşmesi riskini beraberinde getiriyordu. Rune arkadaşlarına haber vermemeye karar verip atını doğruca Seldom Limanı'na sürdü.

YİRMİ BİR

GIDEON

“Rune Winters’ın vücudunda tek bir yara izi yok,” dedi Gideon mermer basamakları tırmandıkları sırada Harrow’a.

Kadın ince kaşlarından birini havaya kaldırdı. “Hiç vakit kaybetmemişsin.”

“Öyle bir şey değildi,” dedi hızla. “Ona dikeceğim elbise için ölçülerini almam gerekiyordu.”

Harrow’un kaşı daha da kalktı. “Sandığımdan daha zeki çıktın, kaslı dostum.”

Kan Muhafızları’nın karargâhına açılan sütunlu girişten geçtiler. Bir zamanlar Kraliyet Kütüphanesi olan bu bina, yalanlarla dolu bir tarihle ve katlar dolusu büyü kitaplarıyla cadı propagandalarının merkeziydi. Gideon bir zamanlar koridorları süsleyen önemli cadıların mermer büstlerini ve cadıların altın çağını tasvir eden yaldızlı çerçeveler içindeki tabloları hatırladı. Hepsi artık gitmiş, Yeni Cumhuriyet’in ilk günlerinde yerle bir edilmişti.

“Yara izi yoksa onu hiçbir şeyle suçlayamam.”

“Ne kadar yakından baktın?”

Gideon camları tahtalarla kapatılmış karanlık dükkânı düşündü. Ardından da düşünceleri lambasının ışığının altında dikilen yarı çıplak Rune’a kayd.

“Işık çok iyi sayılmazdı ama güven bana.”

Kristen Ciccarelli

Hafızası bir musluk gibiydi. Vanası biraz bile açıldığında her şeyin zihnine akın etmesine engel olamıyordu. Kızın yumuşak, bembeyaz kıvrımları. Sutyeninin zarif dantelleri. Teninin kokusu...

Gideon yarı çıplak Rune'a fazlasıyla yaklaşmış ve her yerine *bakmıştı*. Tek bir yara izi bile yoktu.

"Teninde tek bir pürüz bile yoktu."

"Tamamen çıplak mıydı?" diye sordu Harrow.

"Ne? Hayır. Ölçü alırken soyunmaya gerek yok."

"Eh, sorun bu o zaman. Kızıl Güve yaralarını senin gibi birinin görebileceği yerlere açmaz. Son iki yıldır nasıl yakalanmadı zannediyorsun? Onu çırılçıplak soymalısın."

Kızın sözleriyle Gideon yıldırım çarpmışa döndü. Ama haklıydı. Rune çırılçıplak *değildi* ve Gideon tenini loş ışıktaki alelacele incelemişti.

Gideon bir eliyle yüzünü ovuşturdu.

Rune Winters'ı nasıl soyacaktı?

"Belki de buna gerek kalmaz."

Harrow gözlerini devirdi. "Başka bir planın mı var?"

Üst kata çıkan devasa döner merdivenin çevrelediği avluya adım attılar. Tepelerindeki cam kubbeli tavan bulutlu gökyüzünü gözler önüne seriyordu. Kubbeyi mermerden oyulmuş yedi Kadim'in heykelleri tutuyordu. Özgürlük silahını havaya kaldırmıştı. Merhamet güvercinlerini cama doğru uçuruyordu. Bilgelik'inse omzunda bir baykuş, elinde açık bir kitap duruyordu...

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Harrow basamakların yarısında duraksayarak. Avlunun tam ortasında duruyorlardı. Gideon ona döndüğünde kızın gözlerini zeminin ortasındaki bir noktaya diktiğini gördü, oradaki karolar salonun geri kalanından farklıydı.

"Bir zamanlar burada bir ağaç vardı," dedi usulca. "Dördüncü kata kadar uzanırdı."

Gideon başıyla onayladı. Devrimden sonra isyancılar onu da kesmişti. Parçalayıp kökünü sökmüş, sonra da hepsini yakmışlardı.

Kalpsiz Avcı

“Bahar geldiğinde tam bir ay boyunca çiçek açardı. Hanımım Juniper çiçekler dökülmeye başladığında buraya gelmeye bayılırdı. Zemin bembeyaz bir deniz gibi görünürdü.” Anılarında kaybolan Harrow yutkundu. “Dostluk’un onu buraya kendi elleriyle diktiğini, asırlar sonra da insanların kütüphaneyi etrafına inşa ettiğini söylerdi.”

Gideon, Harrow’un hizmet ettiği cadıdan bahsettiğini hiç duymamıştı.

“O da arındırıldı mı?” diye sordu.

Sorusu Harrow’u daldığı düşüncelerden kopardı. Öncekinden daha hızlı adımlarla basamakları tırmanmaya koyuldu.

“Hayır.”

Gideon ona yetiştiğinde ikisi de konuşmadı. Bahsettiği Juniper arındırılmadıysa hâlâ dışarıda bir yerlerde demekti. Cressida’nın anısının ona musallat olduğu gibi eski hanımının anısının da Harrow’a musallat olup olmadığını merak etti.

“Bunu yapan...” Gideon kulağını işaret etti.

Harrow elini kaldırıp cadının teki kesmeden önce kulağının olduğu yere dokundu.

“Hayır. Ama ona engel de olmadı.”

Harrow cadıların ellerinden başka ne zulümler çekmişti? Dahası, eski hanımının ölü olup olmadığını nasıl bilmez ya da umursamazdı?

Konuyu değiştirmesine bakılırsa üzerine daha fazla konuşmak istemiyordu.

“Rune Winters’ı tuzığa düşürme planından bahsediyordun. Onu soymana gerek kalmayacağını söyledin. Nasıl olacak o iş?”

Gideon’ın ikinci kattaki ofisine çıkarlarken ayak sesleri eşzamanlı yankılanıyordu.

“Bu sabah Rune’a bir yem attım.”

Harrow ona bir bakış attı. “Ah?”

“Cadıları Seldom Limanı’nın yakınlarında tuttuğumuzu söyledim.”

Kristen Ciccarelli

“Anlamıyorum.”

“Seldom Limanı’nın yakınlarında hiç hücre yok. Yalnızca Kızıl Güve’yi bekleyen bir tuzak var.”

Harrow’un altın renkli gözleri kocaman açıldı. Gideon’ın sözlerini idrak ettiğinde yüzünde etkilenmiş bir gülümseme belirdi.

“Rune’un oraya gideceğini düşünüyorsun yani?”

“Bilmiyorum. Gelirse azılı kaçağımı yakalamış olacağım. Onun yerine başka biri gelirse de Rune’un Kızıl Güve’yle işbirliği içinde olduğu kesinleşecek. Cadıları orada tuttuğumuzu yalnızca ona söyledim çünkü.”

“Ya kimse gelmezse?”

Gideon iç geçirdi. “O zaman bu beyhude çabadan vazgeçip Rune’un peşini bırakacağım...”

Ve kardeşimin cesaretini toplamasını umacağım.

YİRMİ İKİ

RUNE

Seldom Limanı'nın yakınlarındaki eski maden deniz seviyesinin yüz metre yukarısında, zamanın aşındırdığı küçük bir uçurumun üzerindeydi.

Rune koluna kanla çizdiği görünmezlik büyüyle hazırlıklı gelmişti. Böyle gecelerde en sık kullandığı bu büyüye *Hayalet Yürüyüşü* diyordu, büyükannesinin kitaplarından birinde bulduğu iki sembolü birleştirerek kendi başına yaratmıştı. Büyüsü *boşluk* ve *kaçma* sembollerini içeriyordu. Onu görünmez kılmaktan ziyade karşısındakinin dikkatini ondan uzaklaştırıyordu.

Leydi'den toprak yolun iki yüz elli metre gerisinde indi. Atını küçük bir ağaçlıkta otlamaya bıraktıktan sonra ayın gümüş ışığında bir siluetten farksız görünen madene doğru ilerlemeye başladı.

Rüzgâr ve deniz tuzu yüzünün açıkta kalan tek yerini, gözlerini yakıyordu. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü; saçlarını kapüşonunun altına saklamış, ağzıyla burnunu yün bir boyunlukla örtmüştü. Geri kalan yerleriniyse vücuduna tam oturan siyah bir gömlek, bir çift tayt ve dizlerinin altına kadar gelen deri çizmeleleriyle gizlenmişti.

Madenin girişinde asılı fener sert rüzgârla sallanıyor, saçılan ışığı nöbet tutan Kan Muhafızı'nı aydınlatıyordu. Rune taş binaya yaklaştıkça nöbetçinin Laila Creed olduğunu gördü.

Büyüsü sayesinde gözlerden saklanan Rune, kıyafetinin gizli cebinden dolmakalem boyutlarında gümüş bir düdük çıkardı. Kalan son kan şişesi de aynı yerdeydi.

Laila'ya yaklaşarak soğuk metali dudaklarının arasına koydu ve üç kısa notayı sertçe üfledi. Çıkan ses Laila'nın kulaklarının duyamayacağı kadar tizdi ancak Leydi onu hemen duymuştu.

Leydi bir zamanlar büyükannesinin en sevdiği gösteri atıydı. Onu farklı ıslık seslerine tepki verecek şekilde eğitmişti ve itaatkârlığı yıllar içinde Leydi'ye düzinelerce kurdele kazandırmıştı.

At kişnedi, karanlıkta sesi olduğundan çok daha yakındaymış gibi geliyordu.

Sesi duyan Laila belinden tabancasını çıkarıp gözlerini kıstı. Bakışları Rune'un durduğu noktayı es geçip sesin geldiği yöne döndü.

İşte böyle, diye düşündü Rune. Gidip kontrol et. Ne olur ne olmaz.

Laila madenin girişine –güneşten ağarmış, liken kaplı kapıya– bir bakış atıp gönülsüzce karanlığın içine yürüdü.

Rune kapıyı açıp içeri süzüldü.

Madenin girişi ahşap panelli duvarları ve biri kırık iki küçük penceresi olan küçük bir odadaydı. Eski döşeme tahtaları ayaklarının altında esniyordu ve zeminin ortasında iriyarı iki adamın girebileceği kadar büyük bir delik vardı. İçinden bir merdiven çıkıyordu.

Aşağı bakmaya çalıştığında karanlıktan başka bir şey göremedi.

Rune kaşlarını çatı, tüyleri diken diken olmuştu. Kan Muhafızları'nın cadıları sakladıkları hücreler konusunda gitgide daha yaratıcı olmaya başlaması Rune'un yerlerini tahmin etmesini zorlaştırıyordu. Normalde etrafta çok daha fazla muhafız olurdu.

Çömelerek madenin aşağısını görmeye çalıştığında gözüne uzaktan gelen bir ışık parıltısı çarptı.

Aşağıda biri var.

Rune yine de tereddüt etti, bir şeylerin yolunda olmadığı hissi- ni bir türlü üzerinden atamıyordu. Ancak Seraphine aşağıdaysa ve

Kalpsiz Avcı

Rune şimdi arkasını dönüp giderse bu gece saraya nakledilecekti ve bir daha onu kurtarma şansı olmayabilirdi.

Çoktan nakledildiyse de...

Aşağı inip etrafa bir göz atacağım.

Rune uyluğuna bağladığı küçük hançere dokunup yeni bilediği çelikten güç aldı. *Hayalet Yürüyüşü* büyüsü onu hâlâ gizliyordu, ayaklarını merdivenin basamaklarına koyup karanlığın içine doğru indi.

Aşağı gittikçe hava daha soğuk ve nemli bir hal alıyordu, tuta tuta indiği basamaklar ellerinin altında kayganlaşmaya başlamıştı. Ayakları yere değer değmez merdiveni bıraktı ve yüzünü zifiri karanlığa dönerek uzaklardaki sıcak ışıltıyı aradı.

Teninde bir esinti hissetti. Karanlığın içinde bir kıpırtı gördü.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Tuzak*, dedi beyni, vücudu tepki vermeden saniyeler önce.

Rune yukarı çıkmak için arkasını döndüğü sırada bir el bileğini kavrayıp mengene gibi sıktı.

“Yakalandın.”

Rune yumruğunu savursa da karanlık kendisi gibi saldırganını da görünmez kıldığından adamın yüzünü ıskaladı.

Şansını yeniden denemesine fırsat vermeden adam diğer bileğini de yakalayıp onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Rune onu kolayca yere yatırıp kalçasının iki yanına koyduğu dizleriyle hareketsiz bırakarak yanağını soğuk taşa bastıran adamın gücü karşısında ümitsizliğe kapıldı.

Kısıvrak yakalanmıştı.

Yeni kesilmiş sedir ve barut kokusu burnunu doldurdu.

“Bugünü ne zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin.”

Sesin sahibini adı gibi biliyordu.

Gideon.

Göğsü akkor bir öfkeyle doldu. Ona tuzak kurmuştu. Önüne bir yem atmış ve oltaya gelmesini beklemişti.

Kristen Ciccarelli

Ne aptalım ama.

Şimdiyse onu yerde hareketsiz, savunmasız bırakmıştı. Tam da istediği gibi.

Ama onu nasıl görmüştü?

Görmüyor, diye fark etti. Aşağısı o kadar karanlıktı ki ne onun ne de Rune'un gözlerinin bir şey görmesi imkânsızdı. Merdivenden indiğini duymuş olmalıydı.

Buradan sağ kurtulursa çıkardığı sesleri bastıracak bir büyü bulması da gerekecekti.

“Arkadaşın burada değil.”

Hadi canım oradan, diye düşündü Rune genç adamın ağırlığı altında ezilirken. Kürekkemiklerine bastırıldığı avuçları hareket etmesine engel oluyordu. Rune'un elleri hâlâ özgürdü ama bu açıda mihlanmışken hançerine uzanamazdı.

“Dilini mi yuttun, küçük Güve?”

Rune ağzını bile açmayacaktı. İçerisi onu göremeyeceği kadar karanlıksa kimliğini hâlâ saklı tutabilirdi. Bir şeye kalkışmadan önce Gideon'ın ayağa kalkmasına izin vermesini bekleyecekti. Onu sonsuza dek bu halde tutamazdı.

Peki ya feneri varsa?

Hayalet Yürüyüşü birisi orada olduğunu bilmedikçe Rune'u korur, dikkatleri ondan uzaklaştırırdı. Büyüsü var gücüyle Gideon'ın bakışlarını üzerinden savuşturmaya çalışsa bile adam Rune'un tepesinde oturuyordu. Nerede olduğunu *çok iyi* biliyordu. Büyüsü artık onu kandıramazdı.

Gideon'ın yanında bir fener varsa tek yapması gereken onu yakıp kızın yüzünü örten boyunluğu aşağı çekmek olurdu...

Rune bir ateşin usulca tısladığını duydu. Hemen ardından da kor gibi kızıl renkli bir parıltı saçıldı.

Hayır.

Panik her bir zerresini ele geçirdi.

Kalpsiz Avcı

Fitil cızırdayıp parıltı güçlenirken Gideon onun kapüşonuna uzandı. Saçları ortaya çıkar çıkmaz –genç adam kızıl sarı rengi hemen tanıyacaktı– Rune’un sonu gelecekti.

Fakat Gideon’ın hem feneri tutup *hem de* kapüşonunu indirmek için ellerini onun üzerinden çekmesi gerekiyordu. Gideon’ın üzerindeki ağırlığı ortadan kalktığında uyluğundaki hançere uzanabilirdi. Tam olarak da öyle yaptı.

Parmakları kabzanın etrafına dolandı.

Gideon kapüşonunu çekip alnından geriye kaydırmaya başladı.

Rune hançerini kabzasından çıkarıp *sertçe* savurdu, derinlere saplandığı müddetçe hedefin nereyi bulacağı umurunda değildi.

Gideon ulumaya benzeyen bir haykırıyla üzerinden kalktı.

Özgür kalan Rune sendeleyerek ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Daha önce hiç madende bulunmamıştı. Madenler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek bir şeyden emindi: Tek bir giriş çıkış vardı. Ve şu an oranın aksi istikametine doğru koşuyordu.

Rune yukarıdan gördüğü ışık parıltısının kaynağını çabucak buldu: Dar bir tünelin ortasında asılı duran bir fener. Tavan o kadar alçaktı ki Rune başını çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı.

Verity’yle Alex’i düşündü. Sözlerine kulak verip Kan Muhafızları’nın Yüzbaşı’sından ne olursa olsun uzak durmalıydı.

Henüz kazanmış değil.

Gideon’ın tökezleyerek arkasından geldiğini, küfürler savurduğunu duydu. Ona yetişmediği sürece buradan kurtulabilirdi.

Ama yakalanacak olursa doğruca arındırılmaya gönderilirdi.

Bu düşünce daha da hızlı koşmasına neden oldu.

Aydınlık tünelin sonunda bir merdiven daha vardı, alt kata iniyordu. Rune daha da aşağı inip iyice kapana kısılmak istemese de omzunun üzerinden arkasına bakıp topallayarak yaklaşan Gideon’ı gördüğünde gidecek başka yolu olmadığını anladı.

O yüzden de aşağı indi.

Kristen Ciccarelli

Bu kat daha da serindi ve ıslak zemin kaygandı. Rune defalarca kez kaydı ve düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldı. Üst katın aksine burada fener olmadığından hiçbir şey göremiyordu. Birkaç sefer yolu kaya çöküntüleriyle kesildi ve geri dönmek zorunda kaldı.

İlerlemeye devam ettikçe su daha da derinleşti.

Gideon'ın arkasındaki merdivenden gelen ayak seslerini duyduğunda damarları adrenalinle doldu. Suyun içinde tökezleyerek başka bir tünele daldı, el yordamıyla yolunu bulmaya uğraşarak cadı avcısıyla arasına olabildiğince mesafe koymaya çalıştı.

Bir su birikintisine girdiğinde neredeyse doğruca içine düşecekti ki son saniyede ağırlığını geriye atarak arkasındaki kayaya çarptı.

Bu maden yalnızca göçmüyor, diye düşündü, kıyafetleri suyu emerken. Deniz tarafından yutuluyor.

Su bu katın tamamını ele geçirmişti.

Karanlıkta Rune duvarı takip ederek suyla dolu deliğin etrafından dolanmaya çalışıyordu ki... yeniden içine düşmekten kıl payı kurtuldu. Etrafta tek bir yükselti ya da çıkıntı yoktu. Alabildiğine uzanan dipsiz bir su çukurundan ibaret gibiydi. Buraya gelirken geçtiği tünel arkasında uzanıyordu.

Yolun sonu.

Gözüne bir ışık parıltısı iliştiğinde Rune tünelden doğruca üzerine gelen Gideon'ı gördü. Elinde bir fener vardı ve o yaklaştıkça içinde bulunduğu küçük mağara daha da aydınlanıyordu.

Rune etrafına bakınıp bir şeyler düşünmeye çalıştı. Büyüsü hâlâ bozulmamıştı ve Gideon burada olduğundan yüzde yüz emin olmadığı için sembol gerekeni yapıp dikkatini ondan uzaklaştıracaktı. En azından Rune öyle olacağını umuyordu.

Fakat büyüsü bozulmasa da Gideon'ın Rune'u bulması için tek yapması gereken yürümeye devam edip ona çarpmaktı. Kızın kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Mağara adamın etrafında manevralar yapamayacağı kadar dardı.

Kalpsiz Avcı

Ama...

Karanlık suya baktı. Bir merdivenin tepesi yüzeyin birkaç santim üzerine çıkmıştı, bir zamanlar madenin üçüncü katına buradan iniyor olmalıydı.

Su çamurluydu, rengi de pek iç açıcı sayılmazdı. Gideon'ın yaklaşan ışığına rağmen Rune dibi bir yana yüzeyin bir metre altını bile göremiyordu.

Kapüşonunu gözlerine doğru çekip bakışlarını suya dikti. Soğuk olmalıydı. Buz gibi. Nefesini onu atlatacak kadar uzun süre tutabilir miydi? Bilmiyordu. Ancak Gideon'ın onu yakalamasını istemiyorsa tek bir seçeneği vardı. O da buydu.

Uzanıp kaygan merdiveni kenarlarından kavradı, kendini yavaşça suyun içine bıraktığında soğuk nefesini kesti.

Suyu dalgalandırmak istemediğinden ağır ağır ilerliyordu. Tam bu sırada Gideon'la göz göze geldi. Yani genç adam onu görebilseydi gelirlerdi. Bakışları Rune'u es geçip gölgeleri taradı.

Rahatlayan Rune derin bir nefes verdi.

Hayalet Yürüyüşü hâlâ bozulmamıştı. Gideon'ı burada olmadığına ikna etmişti.

Nefes almak için yüzeye çıktığımda beni göreceksin, diye fark etti birden. Bakışlarını bileğinde kanlı sembollere çevirdi, suyun çok geçmeden onları silip götüreceğini biliyordu. Fakat başka ne seçeneği vardı ki?

Gideon aralarındaki mesafeyi kapamadan önce ciğerlerini havayla doldurup merdivenlerden güç alarak kendini cesaret edebildiği, Gideon'ın ona ulaşamayacağı kadar derine itti.

Suya daldığında büyüünün önce zayıfladığını, sonra da tamamen solduğunu hissetti.

Gözlerini açıp yukarı baktığında bir yanı Gideon'ın kararmış, ölümcül gözleriyle karşılaşmayı bekliyordu. Ancak çamurdan ve tepesindeki mağarada yanan fenerin loş parıltısından başka bir şey görmedi.

Kristen Ciccarelli

Rune hareketsiz kaldı.

Soğuk su nabzını yavaşlatıyordu. Ciğerleri çok geçmeden havasızlıktan sızlamaya başladı. Ancak tepedeki ışık hâlâ yerli yerindeydi. Gideon mağaradan çıkmamıştı.

Ciğerleri yanmaya başladı. Rune gözlerini sıkıca kapayıp biraz daha dayanmaya çalıştı, zamanının dolmasına saniyeler kaldığının farkındaydı. Ciğerleri patlayacakmış gibi hissettiğinde gözlerini açıp yukarı baktı ve zifiri karanlıkla karşılaştı. Mağara yeniden gölgelere bürünmüştü.

Gideon fenerini de alıp gitmişti.

Merdiveni bırakıp kendini yukarı itti, yüzeye ulaştığında derin bir nefes aldı.

Tam bu sırada iki el bedenini sıkıca kavrayıp onu dışarı çekti.

YİRMİ ÜÇ

RUNE

Rune, kollarını etrafına sıkıca sararak sırtını göğsüne dayayan Gideon'a karşı mücadele etti.

“Ölmeni istemiyor olsaydım,” dedi, doğruca kulağına konuşan sesi alçaktı, “kurnazlığına hayran kalabilirdim.”

Rune dişlerini sıktı. *Gurur duydum.*

Fener sönmüştü. Rune karanlığın içinde bir şey göremese de çok şey hissediyordu.

Gideon'ın bütün bedeni tehditkâr, sert kaslardan ibaretti. Yumuşak tek bir noktası bile yoktu. Ona böyle yaslanmışken Rune cüsseleri arasındaki farkı gayet net *hissediyordu*. Gideon tek eliyle üst kolunu kolayca sarmıştı.

Gücü iri vücuduyla birleştğinde onu girdikleri her fiziksel mücadelede alt ederdi. Bu yüzden Rune debelenmeyi bıraktı.

Kollarında hareketsiz kaldı ve nefeslenip kendini toplamaya çalıştı.

Gideon bir fırın kadar sıcakken Rune'un vücut ısısı hızla düşüyordu. Buz gibi su tenine işlemiş, ıslak giysileri soğuğu vücuduna hapsedmişti. Yine de Gideon'dan yayılan sıcaklık en kötüsüne engel oluyordu.

“Seni dışarı böyle sürüklemem gerekecekse seve seve yaparım.” Yanağına vuran nefesi bile sıcacıktı. “Ama kendi başına yürümeyi tercih edersen kelepçe de takabilirim.”

O kelepçeleri takmasına müsaade etmesi sözkonusu bile olamazdı. Kan Muhafızları'nın cadılarda kullandıkları kelepçeler ellerinin tamamını demire hapsederek büyü yapmalarını engellerdi.

Ama onu bu halde dışarı sürüklemesine de izin vermeyecekti.

Rune hançerini nereye sapladığını bilse topuğuyla oraya bir tekme indirebilirdi. Bu canını belki onu bırakacağı kadar yakardı. Ancak bu kör karanlıkta yalnızca tahmin yürütebilirdi ve ilk seferinde hedefini bulamazsa Gideon'ın ona ikinci bir şans tanıyacağından şüpheliydi.

“Fark etmez o halde?”

Rune sessiz kalıp düşünmeye devam etti. Su birikintisinin hemen arkalarında, tüneline hemen önlerinde olduğunu biliyordu.

“Nasıl istersen...”

Rune etrafındaki kolların birazcık gevşediğini hisseder hissetmez ayaklarını yere sıkıca basıp dizini büktü ve vücudunu bütün gücüyle geriye savurdu. Gideon'ın şaşkınlıktan kesilen nefesini duydu. Dengesini kaybederken üzerinden kaybolan ağırlığını hissetti. Gideon geriye tökezledi.

Rune onun dengesini sağlamaya çalışırken kollarını genişçe iki yanına açacağını ummuştu.

Fakat Gideon düşerken onu da kendiyle çekti.

Beraber suya düştüler.

Ama Rune buz gibi soğğun şokuna hazırlıklıydı. Dibe battıklarında ve Gideon onu bıraktığında Rune hemen uzaklaştı. Merdiveni bulana kadar duvarları vura vura yokladı. En sonunda bulduğunda basamaklara sıkıca tutunup kendini dışarı çekti.

Gideon arkasından bir küfür savurdu. Birikintinin kenarına yüzerken onun sıçrattığı suların sesini duyabiliyordu. Birkaç saniye içinde yine yakasına yapışacaktı.

Yolunu bulmak için duvarları kullanarak karanlık tünelde koştu ve birinci kata çıktı. Gideon'ın uzaklardan bağıra çağıra savurduğu küfürleri duyabiliyordu.

Kalpsiz Avcı

Üst kata geri döndüğünde fenerin ışığını takip ederek madenin girişine doğru koştu. Merdiveni bulduğunda basamakları hızla tırmandı ve tepede durup Laila'ya kulak kabarttı. Kızın hemen tepesindeki odanın dışında volta attığını duyabiliyordu.

Rune kendini girişteki küçük odaya attı ve kırık pencereye yaklaşarak dışarıya göz attı. Laila üniformasını kuşanmış halde girişte salanan fenerin hemen altında duruyordu, karanlığa gözlerini dikmiş bakarken tabancasını omzunun üzerine kaldırmıştı.

Rune boyunluğunu ve kapüşonunu düzelterip yüzüyle saçlarını tekrar gizlerken aşağıdan Gideon'ın sesi yankılandı.

“Laila!”

Sesi fazla yakından geliyordu.

Laila arkasını döndü, ayak sesleri kapıya yaklaştı.

“İçeride!”

Gideon merdiveni tırmanmaya başlamıştı bile. Rune hemen dışarıda duran Laila'yla onun arasında kapana kısılmıştı.

Kendini kapının hemen yanındaki duvara bastırıp Gideon'ın botlarının her basamakta çıkardığı gümbürtüyü dinledi. Gitgide yaklaşıyordu. Rune elindeki şişeciği sıktı. Yalnızca birkaç saniyesi kalmıştı. *Hayalet Yürüyüşü* için gereken büyü sembollerini çabucak çizebilirse...

Kapı ardına kadar açıldı ve Laila içeri girdi.

Rune donakaldı.

Laila'nın içeride başka birinin daha olduğunu anlamadan önceki bu kısacık zamanın elindeki tek ve son şansı olduğunu fark etti.

Dışarı fırladı.

Laila ona döndü.

Rune kapıyı sertçe kapadı ve bütün ağırlığıyla ahşaba yaslandı. Laila öteki taraftan ittiriyordu.

Kapı sallandı.

Gideon artık her an yukarı çıkabilirdi. Rune'un kapıyı buradan kaçmasına yetecek kadar kapalı tutmanın bir yolunu bulması gere-

kiyordu. *Maymuncuk* büyüüne en son kalkıştığında harcadığı efor yüzünden bayılmıştı. Kardeş büyüü *Kilit Dili*'ni yapmak da en az onun kadar zordu.

Daha karmaşık büyüler yapmak istiyorsan, diye cınladı Vertity'nin sesi zihninde, *taze kana ihtiyacın var.*

Rune uyluğundaki hançeri çıkardı. Kını onu kısmen sudan korumuştı ve içine biraz su girmiş olsa da hâlâ Gideon'ın kanıyla kaplıydı. Kan seyrelişmiş olsa da *tazeydi*.

Bunun tehlikeli olduğunu biliyordu; kanını kullanmak için ondan izin almamıştı, alsa da genç adamın bunu reddedeceğini biliyordu. Ama hançeri ona saplarken amacı kanını kullanmak değildi. Belki de hiçbir sorun çıkmazdı.

Ama ya çıkarsa?

Laila tabancasını ateşledi. Havada yankılanan silah sesi ve dayanaksız kapıya saplanan kurşunlar Rune'u irkiltti. Birkaç el daha ateş ederse kapıyı parçalayacaktı.

Rune büyüü *hemen* yapmazsa yolun sonuna gelmiş demektir.

Yozlaşmayacağını umarak parmaklarını Gideon'ın kanına batırdı ve kapıya *Kilit Dili*'nin sembolünü çizmeye başladı.

Ağzı tuz tadıyla doldu. Kükreyen deniz içinde kabardı. Ancak bu kez Rune dalgaların arasında durup büyü onu döverken ayakta kalma mücadelesi vermiyordu. Bu kez dalgalar aşağısındaydı, üzerlerinde kendi yaptığı gemisiyle hızla yol alıyordu.

Böyle bir his mi olması gerek?

Rune cadıların neden taze kan kullandığını o an anladı; böylesi *çok kolaydı*.

Büyünün kükremesinin altında bir şeyler yerine oturdu.

Bu kez kendini kapıya atan Gideon'dı. Rune onun homurdandığını duydu; ağırlığının gücünü hissetti. Ancak kapı sarsılmadı bile. *Kilit Dili* iki Kan Muhafızı'nı içeriye hapsetmişti.

Rune yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle geri çekildi.

Daha fazla silah sesi duyuldu. Mermiler ahşabı yarıp etrafa kıymıklar saçtı.

Kalpsiz Avcı

Dudaklarındaki gülümseme soldu.

Arkasını dönüp hızla koşmaya başladı.

Adımlarını yavaşlatmadan cebinden düdüğü çıkardı. Metali dudaklarının arasına alıp bütün nefesiyle sertçe bir kere üfledi. Leydi ağaçlıktan çıkıp toprak yolun yukarısına doğru dörtmala koşarak ona yöneldi.

Tabanca bir kez daha ateşlendiğinde kurşun Rune'un başının yanından vızıldayarak geçip saçlarını uçuşturdu. Omzunun üzerinden arkasına baktığında Laila'nın kırık pencereden onu hedef aldığını gördü.

Leydi yanma gelip hızını biraz azalttığı anda Rune kendini onun sırtına attı. Atı tırıs gitmeye devam ederken eyere yerleşmekte zorlandı. Nihayet dengesini sağladığında çizmelerini üzengilere geçirip topuklarını hayvanın böğrüne gömerek Leydi'ye bunun Rune'un başlarına sık sık açtığı o belalardan biri olduğunu ve her zamanki gibi onu kurtarması gerektiğini söyledi.

Ancak devasa atın onları tabancanın menzilinden çıkaracak hıza ulaşması birkaç saniye sürecekti.

Silah üçüncü kez ateşlendi. Rune bu kez ön kolunu sıyıran kurşunun keskin acısını hissetti. Sıcak, yapışkan kan dışarı sızdı.

Durup yaranın ne kadar kötü olduğunu kontrol edecek vakti yoktu. Şu an Leydi'yi Laila ve mermilerinden uzaklaştırması gerekiyordu.

Sonrasında...

Rune ufuktaki Seldom Limanı'nın ışıklarına bakıp bir şeyler düşünmeye çalıştı.

İki Kan Muhafızı bu gece Kızıl Güve'yi eski madende görmüştü. Bu da Rune Winters'ın başka bir yerde olması gerektiği anlamına geliyordu. Tercihen çok uzaklarda bir yerlerde.

Bir an önce Creedlerin maskeli balosuna gitmek zorundaydı.

YİRMİ DÖRT

GIDEON

Gideon, Laila'nın tabancasının ateşlendiğini duyduğunda girişe son üç basamağı kalmıştı. Başını kaldırdığında av partnerinin umutsuzca kapıya asıldığını, her çekişinde atkuyruğunun savrulduğunu gördü.

"Kahretsin!" diye bağırdı öfkeyle. "Bizi içeri kilitledi!"

Gideon kendini odaya çekti. Laila şansını denemesi için kenara çekildi, kapıya doğru attığı her adımla yaralı bacağı isyan ediyordu.

"Gideon, bacağın kanıyor..."

Güve'nin hançeri ana atardamarları ve tendonları ıskalamış olsa da kalçası yine de çok acıyordu. Sinirini en çok bozansa bıçağını saplamadan önce yüzüne bakamamış olmasıydı.

"Görüntüsüne aldanma," dedi paslanmış metal mandalı iki eliyle kavrayıp asılarak.

Kapı bana mısın demedi.

Elimdeydi, diye düşündü var gücüyle kapıya doğru atılarak. *Avucundaydı.*

Ama hançeriyle neden boynunu hedef almamıştı? Güve acımasız bir katildi. Gideon onun şehrin sokaklarına bıraktığı acımasızca kanı kurutulmuş cesetleri görmüştü.

Peki neden bacağına saldırmıştı?

Laila pencereye ilerledi. Cam kırılmıştı. Tabancasını kaldırıp kırık camın arasından dışarı uzatarak üç el ateş etti.

Kalpsiz Avcı

“Sanırım son kurşun isabet etti,” dedi dışarı bakarken.

Laila’nın hedefi bulduğunu düşündüğünde Gideon’ın bedeni kassıldı.

Güve Rune’sa...

Kaşlarını çattı. Rune olması kimin umurundaydı? İster o ister başka biri olsun, silahı ateşleyen Güve olsaydı bir an bile tereddüt etmezdi; acıyla zonklayıp kanayan bacağı da bunun kanıtıydı.

Gerçekten Rune’sa, diye düşündü, Cumhuriyet’e ihanet ediyor demektir.

Kızıl Güve her kimse birkaç dakika öncesine kadar avucunun içindeydi. Ona daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Rune’la uzun süredir flört ediyor olsaydı, karanlıkta kendine bastırıldığı o küçük bedenin ona ait olup olmadığını anlayabilirdi. Altında nasıl hissettirdiğini bilir ve onu bu gece yere mıhladığı kızla kıyaslayabilirdi. Rune Winters’la eskisinden daha yakın olsa da bu, aradaki farkı anlamaya yeterli değildi.

Gideon’ın omzu kapıya vurmaktan acımaya başlamıştı. Sağlam bacağına kaldırıp kapıyı tekmelemeye hazırlanıyordu ki Laila, “İşe yaramayacak,” dedi.

Pencerenin dışındaki bir şeyi işaret etti.

Gideon yanma gidip çerçeveden dışarı baktı. Dışarıda asılı fenerin altında kan kırmızısı bir güve uçuyordu, narin kanatları bir zar kadar inceydi. Neredeyse içini görebildiği bir parmak izini andırıyorlardı.

“Büyü yapmış.”

Gideon iç geçirdi. Etkisinin geçip kapının açılması muhtemelen saatler sürecekti.

Laila’ya döndü. “Bir şey görebildin mi?”

Kız başını iki yana salladı. “Yüzünü gizlemişti ve çok hızlı hareket ediyordu. Yanımızda tazıları da getirmeliydik. Ve Taskerları.”

Gideon emirlerine karşı gelip son cadıya işkence ettikleri için Tasker kardeşleri bilerek getirmemişti. Belli ki yanlış bir karar ver-

mişti. Yanlarında iki askerin daha olması her şeyi değiştirirdi. Cadıların izini sürmek için eğitilmiş tazılardan bahsetmiyordu bile.

Dürüst olması gerekirse, Gideon onları Rune'un üzerine salma düşüncesi midelerini bulandırdığı için tazıları getirmemişti. Kızın yatak odasında dokunuşları altında nasıl ürperdiğini, dükkânda ölçülerini alırken üzerinde iç çamaşırlarından başka hiçbir şey yokken nasıl titrediğini hatırlıyordu.

Gideon kana susamış bir cadiya –ya da en azından bir cadı yanlısına– acımişti.

Aptal.

Rune'un ona masum bir kız olduğunu düşündürüp kandırmasına izin vermişti. Savunmasız ve korunmaya ihtiyacı olduğuna inanmıştı.

Bunların hiçbirini tabancasının kabzasıyla kırık pencereden kalkanları parçalamakla meşgul Laila'ya itiraf etmeyecekti tabii.

“Bildiklerimizi toparlayalım,” dedi sembol solup gidene kadar açılmayacağını bildiği efsunlanmış kapıyı zorlamaktan vazgeçerek. “Kızıl Güve bu gece yanlış yere geldi. Yalnızca bir kişiye, Rune Winters'a söylediğim yere. Güve o değilse bile onunla işbirliği içinde olduğu ortada.”

Bu onu tutuklamaya yeterdi.

“Güve o ise artık ona tuzak kurduğunu biliyor,” dedi Laila kırmızı ceketinin kolunu kullanarak cam kırıklarını çerçeveden dışarı iterken. “Peşinde olduğumuzu biliyor. Onun yerinde olsam adadan kalkan ilk gemiye atlayıp kaçardım.”

Bu çaresiz bir hamle olurdu. Gideon'dan kaçmak isteyen her suçlu şüphesiz bu güdüyle hareket etmeliydi ama Kızıl Güve gözüne hiç de çaresizlikle hareket eden biri gibi görünmemişti.

Creed ailesi bu akşam bir maskeli balo veriyor, demişti Rune o sabah. Sonrasında benimle orada buluşabilirsin.

Cam tamamen kırılınca Laila tırmanıp dışarı çıktı. “Limana gitmeliyiz.”

Kalpsiz Avcı

“Daha iyi bir fikrim var.” Gideon ağırlığını yaralı bacağına vermemeye çalışarak pencereye doğru ilerlerken yüzünü buruşturdu. “Sen karargâha dönüp bir av ekibi topla, ardından da limana gidip bu gece hiçbir geminin kalkmadığından emin ol.”

Laila dışarıdan ona kaşlarını çattı. Başının tepesinde sallanan fener yüzünü aydınlatıyordu. “Sen gelmiyor musun?”

“Ben de seninkilerin verdiği baloya gideceğim.”

Laila’nın kaşları daha da çatıldı.

“Beni Rune davet etti,” diye açıkladı. “Bu gece burada değilse ve Güve başka biriyse Rune henüz bunun bir tuzak olduğunu bilmiyor demektir. Oakhaven Park’ta olacaktır.”

Pervaza tutunup kapının üzerinde süzölmeye devam eden güveye baktı.

“Peki oradaysa?” diye sordu Laila pencereden uzaklaşarak.

Gideon kendini yukarı çekerken yüzünü buruşturdu. “Onu vatanı ihanetten tutuklayacağım.”

YİRMİ BEŞ

RUNE

Oakhaven Park yüzlerce dönümlük bir ormana sırtını vermişti. Ev, Wintersea Malikânesi'ne kıyasla mütevazıydı ve Kraliçe onu sürgüne göndermeden önce Seraphine Oakes'a aitti.

Bir zamanlar Rosebloodların yakın dostu olan Seraphine, önceki kraliçenin –Elowyn, Analise ve Cressida'nın annesinin– gözünden düşmüştü. Rune'un büyükannesi bu duruma çok üzüldüğünden olanlardan hiç bahsetmezdi ancak bazıları Seraphine'in gücünün kraliyet ailesininkini aştığına, bu yüzden de cadı kraliçenin korkudan veya kıskançlıktan –ya da her ikisi yüzünden– onu sürgüne gönderdiğine inanırdı.

Oakhaven Park, İyi Yürekli Komutan devrimin ardından araziyi savaş ganimeti olarak karısı Octavia Creed'e verene kadar boş kalmıştı.

Bazı çiftler yataklarını ayırır, diye şaka yapmıştı Alex bir keresinde, bazılarıysa evlerini.

Sırılsıklam kıyafetleri rüzgârdan biraz kuruyup artık nemli olsa da Rune, Leydi'yi araziye çevreleyen ormanın derinliklerine cesaret edebildiği kadar sürerken hâlâ tir tir titriyordu. Octavia'nın etrafta gezen bir devriyesi olduğunu biliyordu ve onlarla karşılaşmak gibi bir arzusu hiç yoktu. Ormanın içine girip çam ve köknarların onu gizlediğinden emin olduğunda buz kesmiş, titreyen parmaklarıyla gece elbisesini sakladığı eyer çantasını açtı.

Kalpsiz Avcı

Nemli kıyafetlerinden kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Bacağına bağlı hançer kını dışında esintinin ortasında çırlıçıplak dururken rüzgârın kuruttuğu saçlarını, büyükannesinin ne zaman bir davete geç kalsalar yaptığı gibi zahmetsiz ama şık olacak bir tarzla sıkıca ördü. Saçları hâlâ biraz nemliydi ancak *sırılsıklam* sayılmadı.

Ardından Laila'nın kurşununun isabet ettiği yerde hâlâ kanayan yarasını inceledi. Rune şanslıydı. Bir santim daha yakınından geçseydi mermi koluna saplanacak ve çıkarılması gerekecekti.

Kurşun sıyırıp geçmişti, kanıyordu ama derin değildi. Eyer çantasında acil durumlar için sakladığı pamuklu bandajlardan birini çıkarıp yaranın etrafına sardı ve uçlarını altına sıkıştırdı. Neyse ki eldiven getirmeyi akıl etmişti de ellerine geçirip bandajını gizledikten sonra elbisesi ve ayakkabılarını giydi.

Son olarak bu gece için seçtiği sivri kulaklı beyaz tilki maskesini yüzüne taktı.

Nihayet tamamen giyinmeyi bitirdiğinde başka bir eyer çantasını açıp içinden dört yaprak kopya kâğıdı ve bir dolma kalem çıkardı. Kâğıtları katlayıp kalemin etrafına sıkıca sardıktan sonra korsesinin ön kısmına sıkıştırdı.

Gecenin başından beri üçüncü kez düdüğünü çıkardı ve ince metal silindire iki uzun nota üfleyerek Leydi'ye doğruca eve gitmesini söyledi. At tırıs tırıs uzaklaşmaya başlar başlamaz Rune evin uzaktan gelen ışıklarını takip ederek ağaçların arasındaki patikada ilerlemeye başladı.

Normalde partiye bilerek geç kalmak, ön kapıdan süzülerek içeri girmek ve gelişini herkese duyurmak tam da Rune'un yapacağı bir şey olurdu. Fakat bu gece konukların geç gelişini fark etmesini istemiyordu. Herkes başından beri burada olduğunu düşünmeliydi.

Rune eve yaklaşırken mutfak kapısından içeri girip kaybolmuş gibi yapmayı düşündü ancak bu yalnızca hizmetkârların ağzına dedi-kodu vermek olurdu. Daha da yaklaştığında bakışları evin pencerelelerinde dolaştı. Elbisesini kirletmeden açıp tırmanabileceği kadar yere

yakınlardı. Tam planını hayata geçirerek içeri pencerelerden girmeye karar vermişti ki yakınlardan gelen sesler dikkatini çekti.

“Geriye sadece Thornwood Kasrı’nı satmak kaldı.”

Alex? Arkadaşının sesinin aşına tınısı için öyle rahatlatmıştı ki neredeyse söylediklerini idrak edemeyecekti.

Thornwood Kasrı’nı satmak mı?

Sorularını daha sonra sormak üzere zihninin bir köşesine kaldırdı. Maskesini düzelterip daha sıkıcı, artık bir parçası haline gelmiş başka bir kostümü üzerine geçirdi: Yalnızca özel tasarım elbiseleri, şaşırtıcı partileri ve skandal dedikoduları önemseyen sıg kız kılığına girdi. Ormandan çıkıp süslemeli demirden bir ateş çukurunda gürül gürül yanan alevlerin başına toplanmış genç adamlara doğru ilerledi.

Maskeyle gizlenmiş yüzlerine rağmen bakışları Alex’i anında buldu. Sanki onu huzursuz eden bir sorunu varmış da cevabını alevlerin arasında arıyormuş gibi aslan maskesinin ardından ateşi izliyordu.

Alex, abisinin askerlere has güçlü vücudunun aksine ince uzun yapıydı. Günlerini alıştırma ve beste yapmakla geçiren tutkulu bir müzisyen olarak yemek yemeyi sık sık unuturdu.

Rune yaklaştığında Alex dikkatini hemen ona çevirdi.

“Rune?”

Onu görmek denizin ortasında boğulan birinin şamandıra görmesi gibiydi. Rune kendini ona atıp kollarını boynuna dolamak ve sımsıkı tutunmak istiyordu.

Tabii bunların hiçbirini yapmadı.

“Karanlık insanın tersini döndürüyor!” Hâlâ titreyerek ateşin nefis sıcaklığına yaklaştı. “Biraz hava almak için dışarı çıkmıştım, sonra bir bakmışım ki ormanda kaybolmuşum.” Arkasındaki ağaçları işaret etti.

Kurt maskeli adam, “Partide olduğunu fark etmemiştim, Rune,” dedi. Bu, Noah Creed’in sesiydi. “Yeni mi geldin?”

Rune uydurduğu hikâyeyi anlatmaya başlayamadan Alex ceketinin düğmelerini açıp kızın omuzlarına bıraktı.

Kalpsiz Avcı

“Dişlerin takırdıyor. Sen donmadan içeri girelim hadi.”

Ceketi hâlâ sıcacıktı ve Rune’un vücudu hepsini bir çırpıda emdi. Kendini açıklamak ve Noah’ya bir cevap vermek istediği için yerinden kıpırdamayıp ellerini ateşe doğru uzattı. “Ah, ama...”

“İsrar ediyorum.” Alex elini beline yaslayıp onu ateşten uzaklaştırdı.

Kulağa dostane gelen sesinin tınısında yalnızca Rune’un fark edebileceği bir keskinlik vardı. Başını kaldırdığında adamın altın-kahverengi gözlerinin buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. İnce bir çizgi halini almış dudaklarından yalnızca endişeli değil, aynı zamanda kızgın da olduğu anlaşıyordu.

Bana mı kızgın?

Rune kendini ona karşı çıkamayacak kadar yorgun hissediyordu, bu yüzden onu eve götürmesine müsaade etti. Omzunun üzerinden arkasına bakıp Noah ve kurbağa maskeli adama –kırmızı saçlarına bakılırsa Bart Wentholt olduğunu tahmin ediyordu– el salladı.

Planının ilk kısmı tamamlanmış, partide görülmüştü. Şimdi geriye yalnızca Alex ve Verity’nin de yardımıyla herkesi gecenin başından beri burada olduğuna inandırmak kalmıştı.

Ateş geride kaldığında arkadaşının yün ceketine sıkıca sarındı. Alex hiçbir şey söylemeden onu bahçelerden çıkarıp melek heykellerinin yanından geçirdi ve eve uzanan taş merdivenlerden yukarı yönlendirdi. Hizmetkârlar etrafta koşuşturuyor, bazıları müzik ve sohbet sesleriyle dolup taşan balo salonundan dışarı boş tepsiler taşıyor, diğerleriyse içki ve tatlı dolu tepsilerle alelacele içeri giriyordu.

Rune tam peşlerine takılacakken Alex elini tuttu. Parmaklarını onunkilere kenetleyip onu aksi yöne çekti.

“Bir de boynuma tasma tak istersen,” dedi, sinirlenmeye başlıyordu. Daha az sinirli olan yanıysa Alex’in parmaklarını onunkilere geçirmesine şaşırarakla meşguldü. Daha önce hiç ele ele tutuşmamışlardı.

Alex bu çıkışını duymazdan geldi. “Neredeydin?” diye sordu, Rune’u uzun, boş bir koridorda sürüklerken çenesini sıkıyordu.

Koyu yeşil duvarkâğıdının üzerindeki altın varaklı eğreli otu desenleri parıldıyordu. “Aklıma neler geldi.”

“Sana haber verecek vaktim yoktu.” Rune sesini alçaltıp omzunun üzerinden arkasına baktı. “Telgraf göndermek de çok riskliydi. Bana bir söz ver, tuhaf davranmaya –sırf zevkine kötü şeyler söylemek ya da yapmak gibi korkutucu derecede tuhaf davranmaktan bahsediyorum– başlarsam hemen Verity’ye haber vereceksin, tamam mı?”

Rune, Verity’nin elinden ne gelirdi bilmiyordu. Ancak bir cadı kötü büyüyle kendini yozlaştırmaya başladığında, tıpkı bir uyuşturucu gibi o gücün yoksunluğunu çekerti. Bir kez tadını aldıktan sonra ona karşı koymak çok zordu.

Rune o hale düşmek istemiyordu.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu Alex.

Kendini farklı hissetmiyordu. Ama belki kimse hissetmezdi. Belki de iş işten geçene kadar hiçbir cadı olan biteni fark etmiyordu.

Koridorun dönemecine gelmeden Alex bir kapıyı açtı, Rune’u içeri çekerken elini hâlâ bırakmamıştı.

İçerisi kitap ve yanan odun gibi kokuyordu. Dört duvarın üçü kitaplıkla doluydu. Rune, Alex’in elini bıraktı ve bir güve gibi şöminede çatırdayan alevlere doğru çekilerek dokuma halının üzerinde ilerledi, bu esnada büyük bir meşe masanın yanından geçti.

Buraya daha önce gelmişim.

Bakışlarını şöminenin üzerindeki duvara çevirdiğinde aradığı şeyin karşısında olduğunu gördü. Saray hapisanesinin haritası.

Seraphine’i kurtarmak için bir şansı olsun istiyorsa ihtiyaç duyduğu harita.

Alex sözünü tutup onu doğruca buraya getirmişti. Bunu fark etmek içini ateşten bile daha çok ısıttı. “Alex, sen...”

“Nerede olduğunu hâlâ söylemedin.”

Alex arkasında duruyordu. Sesindeki dostane tavır kaybolmuş, ceketini Rune’un omuzlarından alırken geriye yalnızca o keskin tını kalmıştı. Hâlâ titreyen ve kumaşın sıcaklığından vazgeçmeye henüz

Kalpsiz Avcı

hazır olmayan Rune neredeyse ceketini tutacaktı ki Alex'in onu koluna bakmak için çıkardığını fark etti.

İpek eldiveni yarısından sızan kanla lekelenmişti.

Ah, hayır.

Ceketini ona sarmasının esas nedeni bu muydu?

Noah ve Bart fark etti mi?

Ses tonunun aksine nazik bir hareketle onu kendine doğru çevirip eldiveni parmaklarından teker teker çıkarmaya başladı. Alex'in serçeparmağındaki ince gümüş yüzük ateşin ışığında parıltıyordu. "Bu nasıl oldu?"

"Laila beni vurdu," dedi Rune ipek kumaşın teninden aşağı kaymasını ve koluna idareten sardığı kan lekeli bandajın ortaya çıkmasını izlerken. "Daha doğrusu benim olduğum *tarafa* ateş etti. Şanslıydım, sadece sıyırdı."

Alex sessiz kaldı. Arkadaşı nadiren öfkelenirdi ancak Rune onun şu an patlama noktasına gelmiş kızgınlığını hissedebiliyordu.

"Peki Laila neden sana ateş ediyordu?"

"Eski Seldom madeninde Seraphine'i arıyordum. Abin bana tuzak kurmuş."

Alex'in aslan maskesinin altındaki gözleri kısıldı. "Sana tuzak kurmuş derken?"

Rune mahvolmuş eldivenini alıp ateşe atarak kanıtları yok etti. Ardından ötekini de çıkarıp yaktı. Verity'nin bu gece eldiven taktığını ve ona ödünç verebileceğini umdu. Yoksa Alex'in omuzlarında kendi ceketıyla ona eve kadar eşlik etmesi gerekecekti ve *bu* kesinlikle dedikodu kazanını kaynatırdı.

Bir kızın eve kendi ceketıyla dönmesine izin veren bir erkek niyetlerini dünyaya açıkça duyurmuş olurdu.

Ama Alex ve benim hakkımda konuşmakla meşgul olurlarsa, diye düşündü Rune, *partiye ne zaman geldiğime kafa yormazlar.*

Rune, Gideon'ın evine yalnız gidip iç çamaşırına kadar soyunarak ölçülerini almasına izin verdiği kısmı es geçerek madende olan

Kristen Ciccarelli

her şeyi Alex'e anlattı. Oraya gitmesine vesile olan olayların önemli olmadığına karar vermişti.

Rune ona yaşananları anlatırken Alex çömelip elbisesinin eteğini kaldırarak bacağına bağlı olduğunu bildiği hançere uzandı. Yıllardır sorunsuz işleyen bir saatin dişlileri gibi çalıştıklarından bu durumu o kadar çok kez yaşamışlardı ki Alex kının tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

“Gideon bana kasten yanlış bilgi verdi,” dedi Rune, Alex hançeri çıkarıp pamuklu elbisesinin alt kısmından uzun bir şerit kesti. “Şimdiye dek benden şüphelenmediyse bile artık şüpheleniyor.”

Arkadaşı hançerin üzerindeki kanı fark ettiyse de bir yorumda bulunmadı.

Yeniden doğrulduğunda az önce kestiği parçayı ona uzatıp koltundaki kanlı bandajı çözmeye koyuldu.

Alex işine odaklanmışken Rune onu inceledi. Burnunun ucunda biten altın renkli maskesi yanaklarını ve Rune'un solgun tenindeki yarayı görmesiyle birbirine sımsıkı bastırdığı dudaklarını açıkta bırakıyordu. Yara derin sayılmazdı ama hâlâ kanıyordu.

“Gideon'dan uzak durmanı istemiştım,” dedi kanlı bandajı ateşe atıp kestiği yeni şeridi koluna bağlarken.

“O haber gönderdi,” dedi Rune kendini savunarak. “O buluşmak istedi.”

Alex zarif parmaklarıyla bandajı düğümleyip uçlarını altına sıkıştırdı. “Ve bu isteğe boyun eğmekten başka seçeneğin yoktu, öyle mi?”

“Seraphine'i bulmak için tek şansım o.”

Alex, Rune sabrını zorlayan bir çocukmuş gibi derin bir nefes aldı.

“Bir görgü tanığına ihtiyacım var,” dedi konuyu değiştirerek. “Partiye seninle geldiğimi söyleyebilir miyiz?”

Bandajı değiştirildiğinde Rune dikkatini şöminenin üzerindeki haritaya çevirdi. Buradan bakıldığında iç içe geçmiş bir dizi daireden ibaretmiş gibi görünüyordu.

Alex'in ona bir cevap vermesini beklemeden Octavia Creed'in odanın ortasında duran, üzeri bir yığın evrakla dolu masasına ilerledi. Ağır sandalyeyi kavrayıp şöminenin önüne sürükleyerek üzerine çıktı ve korsesine sakladığı kopya kâğıdıyla kalemi çıkardı. İkisini de şöminenin üzerindeki rafa bıraktı.

"Söyleyebiliriz," dedi Alex onu izlerken. *"Teklifimi kabul edersen tabii."*

Parmak uçlarına yükselen Rune ilk kopya kâğıdını haritanın sol üst köşesine yaslamak üzereydi.

"Ne teklifi?" diye sordu omzunun üzerinden ona bir bakış atarak. Yüzündeki tilki maskesi Alex'i görmesine engel oluyordu. İki eli de dolu olmasaydı yüzünden çekerti.

"Seraphine'i kurtarmana yardım etme konusundaki teklifim," dedi Alex hapishane müdiresinin masasına yaslandığı yerden onu izleyerek. "Benimle bir aylığına Caelis'e gelmen karşılığında yardım edeceğimi söylemiştim."

Sinirlenen Rune elindeki dolma kalemi daha sıkı kavradı. "İki hafta demiştik."

"Gemiyle oraya gitmemiz üç, dönmemiz bir üç gün daha sürecek. Yani hayır. Bir ay boyunca benimle kalmak zorundasın."

Neden bu kadar ısrar ediyor?

Bu tavır hiç de onluk değildi.

Rune haritaya döndü, kâğıdın arkasından görünen çizgileri takip ederken kalemi gerektiğinden daha sertçe bastırıyordu. "Gelemeyeceğimi biliyorsun. Yapmam..."

"Başardığında ne olacak, Rune?"

"Nasıl yani?" diye sordu hâlâ çizgileri kâğıda geçirirken. Her biri hapishanenin bir bölümünü gösteren yedi eş merkezli daire vardı. Şu an ikincisindeydi.

"Tüm cadıları idamdan kurtardığında ne olacak?"

Dürüst olması gerekirse Rune, içten içe tüm cadıları kurtarabileceğine inanmıyordu. Seraphine'i ve onun ardından birkaç cadıyı

daha kurtaracağını umuyordu. Ama eninde sonunda yakalanacağını düşünüyordu. Sonuçta tek başınaydı ve yüzlerce cadı avcısı vardı.

“Hepsini kurtaramam,” diye itiraf etti yarı şeffaf kopya kâğıdının ardından belli belirsiz görünen ve henüz üzerinden geçmediği çizgilere bakarak.

“Diyelim ki kurtarabilirsin. Her şey sona erdiğinde göz önünde saklanıp nefret ettiğin o insanmış gibi davranmaya devam mı edeceksin? Etrafındaki herkesten tiksindirirken? Sana karşı fikirleri asla değişmeyecek, Rune. Onlardan, tüm bunlardan kurtulmak istemiyor musun?”

Rune kalemini indirdi. Bunu düşünmek istemiyordu.

Çünkü Alex haklıydı.

Bir zamanlar bu ada onun yuvasıydı. Tam olarak ait olduğu yerdirdi. Ancak cadılar bir şekilde yönetimi tekrar ele geçirmediği müddetçe aynı şeyleri hissedemeyecekti. Ayrıca yeni bir Cadı Saltanatı mümkün olsa bile büyükannesiyile eski yaşantısına dönmesi imkânsızdı. O hayatı muhafızlar onu arındırılmak üzere evlerinden dışarı sürüklediği gün sona ermişti.

Rune kalemini tekrar kaldırıp çizgilerin üzerinden geçmeye devam etti. Kopyalaması gereken üç bölme kalmıştı.

Asla başaramayacağım, tam anlamıyla değil. Yeni Cumhuriyet’te yaşayan cadılar daima tehlikede olacaktı. O yüzden bütün bu *diyelim ki* oyunu zaman kaybından başka bir şey değildi.

Haritayı kopyalamayı tamamladığında son kâğıt parçasını da indirdi. Birden aklına Alex’in dışarıdaki ateşin yanında söyledikleri geldi.

Geriye sadece Thornwood Kasrı’nı satmak kaldı.

“Geri dönmeyeceksin,” dedi farkındalık bir tokat gibi yüzüne çarparken ona dönerek. “Bir aylığına ya da eğitimini tamamlamak için değil, bir daha dönmemesine gidiyorsun.”

Birisi ayaklarının altındaki sandalyeyi çekivermiş gibi hissediyordu. Konuşmakta güçlük çekiyordu. “Gideon’ın haberi var mı?”

Kalpsiz Avcı

“Henüz söylemedim.” Alex bakışlarını kaçırdı. “Önemseyeceğini sanmıyorum. Hatta rahatlayacağından eminim.”

Rune kaşlarını çatı. Bu hiç mantıklı değildi.

Alex yaslandığı masadan doğrulup ona doğru yürüdü. Rune’un üzerinde durduğu sandalyenin önüne gelip maskeli yüzünü ona doğru kaldırdı. “Benimle gelmeni istiyorum.”

“Bir aylığına, evet. Söyledin ya.”

“Hayır. Benimle gelmeni ve buraya bir daha dönmemeni istiyorum. Tüm bunlardan kurtulmanı istiyorum, Rune. Her anını hayatın için endişelenerek geçirmemelisin.” Yine eline uzanıp parmaklarını nazikçe onunkilerin arasında geçirdi. “Ama başka çarem yoksa bir ayla da yetinirim. Şimdilik.”

Şimdilik. Sanki ona sabır gösteriyormuş gibi. Sanki Rune’un aklının başına gelmesi ne kadar sürecekse bekleyecekmiş gibi.

“Caelis’te haftanın her günü operaya gideriz. Nefret ettiğin propagandaları değil, gerçek oyunlar sergiledikleri operalara.”

Rune bakışlarını kaçırdı, bunu –yeniden gerçek bir opera izlemeyi– ne kadar istediğini görmesinden korkuyordu. At arabasıyla eve dönerken karakterlerin ve işledikleri temaların detaylarını konuşmayı nasıl da özlemişti. Büyükannesi bir daha asla yanında oturamayacaktı. Ama yerinde Alex olacaksa Rune bunu sorun etmezdi.

“Bale gösterilerine, senfonilere gideriz. Hafta sonlarını Umbria Dağları’nda geçiririz.”

Sözleri cezbediciydi. *Caelis*, insanların birinin cadı olup olmadığını umursamadığı ve polislerle ihbar etmediği şehir. Ve *Alex*, bu dünyada Rune’un en çok güvendiği insan.

Gözlerini kapadı. Göğsündeki kırılğan his umudu andırıyordu.

Hayır.

O hissi en derinlere gömdü. Elini Alex’inkinden çekti.

“Mutlu sondan bahsediyorsun. Bir *fanteziden*.” Sandalyeden aşağı zıplarken Alex’in omuzlarına tutunarak dengesini sağladı. “Bu çok güzel ama yalnızca senin için. Herkes mutlu sonunu bulamaz.”

Kristen Ciccarelli

Sayırsız cadının mutlu sonu ellerinden alınmıştı. Büyükannesi gibi cadıların. Verity'nin ablası gibi cadıların. Rune onu zamanında kurtaramazsa Seraphine'inki de alınacaktı.

Kâğıtları kolunun altına, kalemiyse dişlerinin arasına sıkıştırarak sandalyeyi masaya geri sürükledi.

"Haklısın. Bazıları şahsi trajedilerini yaşamakta ısrarcıdır."

Rune durdu, elleri hâlâ sandalyenin sırtındaydı. Her zerresi öfkeyle doldu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Özgür bıraktığın cadılardan kaç dönüp seni kurtarmaya çalıştı, Rune?"

"Sana daha önce de söyledim, benim kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Seni bütün şehir sevinç nidaları atarken ipte sallandırdıkları güne kadar da böyle söylemeye devam edeceksin. Boğazını kesip kanını kuruturlarken de aynı şeyi tekrarlayacaksın."

Bunu neden yapıyordu? Alex, Rune'un hayatında kaya gibi sağlam olan tek şeydi. Ona daima sırtını dayayabilirdi.

Onlar kavga etmezlerdi. Hem de hiç.

"Belki de hak ettiğim budur," dedi üst üste istiflediği küçük kâğıt yığınının masaya koyarak. Her parçasında hapishane haritasının dörtte biri çiziliydi.

"Ne?" Sözcük Alex'in dudaklarından yeri inleyen bir gök gürültüsü gibi çıkmıştı.

Rune kalemi küçük yığının üzerine bırakıp kâğıtları sıkıca etrafına sardı ve korsesine geri koydu.

"Bana bak, Rune."

Alex arkasına geçmişti. Rune ona dönmek yerine gözlerini masanın ahşabındaki koyu renkli budağa dikti.

"Büyükanneime ihanet ettim. Kan Muhafızları'nı doğruca evimize getirdim." Kendine duyduğu nefretin altında ezilirken yumruklarını sıktı. "Onu öldürdükleri gün öylece durup olanları izledim. Herkesin ondan nefret ettiğimi düşünmesine göz yumdum." Yüzü-

Kalpsiz Avcı

nün üst kısmını kapayan maskeye minnettardı, yüzünü arkadaşına döndüğünde dolan gözlerini gizlemesine yardımcı oluyordu. “Masum insanlar böyle şeyler yapmaz.”

O platforma fırlayıp herkesin cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söylemeliydi. Gerçeği, Kestrel Winters’ı sevdiğini ve onu öldürmek istedikleri için hepsinin birer şeytan olduğunu haykırmalıydı.

“Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın.” Alex maskesini yüzünden çekti. “Kestrel yaşamayı istedi, Rune. Sana verdiği armağanı öylece bir kenara atma.”

Rune bakışlarını kaçırdı. *Yanılıyorsun.*

Bu dünyada en sevdiği insan ölmüşken –hem de kendisi yüzünden– yaşamaya devam etmek bir armağan falan değildi.

Rune onu idam ettikleri günü hatırlıyordu. Kestrel Winters bir suçlu gibi sinmemiş ya da bağışlanmak için yalvarmamıştı. Katillerinin önünde kraliçelere yaraşır bir gurur ve metanetle durmuştu. Rune arındırılırken tıpkı onun gibi olmak istiyordu. O darağacına diğer cadıları büyükannesinin kaderinden korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını bilerek çıkmak istiyordu.

“Bazen bana bakmaya korkuyormuşsun gibi hissediyorum,” dedi Alex. Sıcacık ellerini maskesinin hemen altından Rune’un yüzüne yerleştirerek başını geriye eğdi. “Sana zarar vermek istemediğim için mi? Seni avlamak ya da ölümünü izlemek istemediğim için?”

Tutuşu sıkı ve kararlıydı.

“Bunları hak ettiğine inanıyor musun, Rune?”

Alex’e bakmak sevmediği bir operayı izlemek gibiydi. Ana karakterin istediği her şeye kavuştuğu ve sonsuza dek mutlu yaşadığı o aptal komedilerden biri gibi. Bu oyunlar gerçeklikten o kadar uzaktı ki Rune ne zaman birini izlemek zorunda kalsa ağlamak isterdi. Ya da kalkıp gitmek.

Bazen Alex’e bakarken de böyle hissediyordu.

Alex yüzünü nazikçe bırakıp Rune’un maskesini geriye itti. Sanki ona bakmasını istiyordu.

Kristen Ciccarelli

“Rune...”

Kapıdan gelen ani bir tıkırtı Alex’in hızla ondan uzaklaşmasına neden oldu. Sargılı kolunu gizlemek için ceketini Rune’un omuzlarına bıraktı ama çok geç kalmıştı.

Verity içeri daldı.

“Demek *buradasınız.*” Verity’nin kahverengi bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyordu ve üzerindeki kıpkırmızı elbise beyaz tenini her zamankinden daha da soluk gösteriyordu. “Bart Wentholt’un ayakkabı koleksiyonu hakkındaki coşkulu konuşmasını bir daha dinlemek zorunda kalırsam avazım çıktığı kadar bağıracağım. *Kimsenin umurunda olmadığı* aklına gelmiyor mu?”

Birden duraksadı, bakışları Alex’le Rune arasında gidip geldi.

“Koluna ne oldu?”

YİRMİ ALTI

GIDEON

Gideon atını seyise bırakıp Oakhaven Park'ın şaşaalı kapılarına doğru yürümeye başladı. Tepesinde titreşen küçük avize görevlilerin at arabalarını getirmelerini bekleyen ön fuayedeki konukları loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Gideon'ın her iki yanında, Octavia Creed'in evinin ikinci katına çıkan mermer iki merdiven yer alıyordu.

Gideon Yeni Çağ'ın şafağında kadının kocası İyi Yürekli Komutan'la omuz omuza savaşmıştı. Tabii komutan o zamanlar yalnızca Nicolas Creed'di. Saray muhafızlarındaki sıradan bir askerdi.

Yıllar önce, Gideon'ın her gece kışının tekmelendiği bir boks kulübünde tanışmışlardı. Maçların sonu hep aynıydı: Gideon yara bere içindeki vücudunu ringin zemininden kazıyıp arka taraftaki barda bir masaya sürükler, onunla alay eden adamların farkında değilmiş gibi davranırdı. Hepsi onun varlığından iğrenir, ona *cadının fahişesi* derdi. Gideon'ı ringlerinde istemezlerdi. Fakat Cressida'nın gazabından korktukları için hiçbiri onu atmaya yeltenmezdi.

Ondan kurtulamadıkları için de her gece sırayla Gideon'ı eşek sudan gelinceye kadar döverlerdi. Öfkelerini ve nefretlerini ondan çıkarırlar, Gideon da onlara seve seve izin verirdi.

Aslında ona iyilik yapmış oluyorlardı.

Gideon, Cressida'ya morlukların nedenini hiç açıklamamış, kız da ya bunları önemsememiş ya da önemsemediymiş gibi davranmıştı.

Bir gece böceğin teki gibi cadının yatağından gizlice çıkıp kulübe gittiğinde, Gideon babası yaşlarındaki bir adamın onun maçıdan önce zil zurna sarhoş oluşunu izlediğini fark etmişti.

Diğerleri Gideon'ın yanından geçerken suratına tükürse de bu adam yalnızca ona bakmakla yetiniyordu. Gideon, adamın onun kalkıp gitmesini beklediğini, onu ara sokağa kadar takip edip diğerlerinin ringde bitiremediği işi bitireceğini düşünmüştü. Ondan nefret eden bu adamlar bazen böyle yapardı.

Adamla göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırmamıştı.

Maçı başladığında damarlarındaki afyon yüzünden Gideon'ın kafası zaten iyiydi. Bulanıklaşmış görüşü, korumakta zorlandığı dengesine rağmen adamın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Maçın ardından, yediği yumruklara rağmen uyuşmuş, ne tenine açılan yaraları hissedebilecek ne de ağzındaki kanın tadını alabilecek vaziyette ringde yatarken onu genelde yaptıkları üzere yaka paça arka taraftaki çöp tenekelerinin yanma fırlatmalarına o adam engel olmuştu.

Bunun yerine onu gözlerden uzak bir masaya götürmüş ve ona yemek ısmarlamıştı. Oda etrafında fırıl fırıl dönerken Gideon kanlı başını yapış yapış masaya yaslamış, rakibinin bir kemiğini kırmış olmasını dilemişti. Belki o zaman bir şeyler hissedebilirdi.

“Günün birinde kendine gelip karşılık vermek istersen,” demişti karşısında oturan adam, “beni bul.” Bir kâğıt parçasına bir adres karalayıp Gideon'ın açık avucuna bırakmış ve uyuşmuş parmaklarını üzerine kapamıştı.

O adam Nicolas Creed'di.

Gideon'ı o kulüpte bir cadının fahişesinden daha fazlası olarak gören tek kişi o olmuştu. Yaralarının ardını, uğruna yaşayacak hiçbir şeyi kalmamış çocuğu görmüştü.

Gideon'a boksı öğreten, ona yumruk yemek zorunda olmadığını, rakibine daha sert ve ustaca hamlelerle karşılık verebileceğini öğreten Nicolas olmuştu.

Gideon bile kendine inanmazken ona inanan Nicolas olmuştu.

Kalpsiz Avcı

Tüm bunların üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Şimdi, neredeyse üç yıl sonra Nicolas'ın karısının fuayesinde dururken Gideon bu anıyı hafızasının derinliklerine gömüp sohbet eden davetlilerin uğultusunu takip ederek merdivenleri topallaya topallaya çıkmaya koyuldu. Yanlarından geçtiği insanlar Yüzbaşı'yı aralarında görmekten duydukları şaşkınlıkla gözlerini ona dikmişti. Gideon etrafındaki maskeli yüzleri inceledi ve Rune'u göremeyince yoluna devam etti.

Gideon maske takmamıştı. Laila ve diğerleri limana doğru yola çıkarken o eve dönüp yıkanmış, bacağındaki yarayı sarmış, ardından da babasının takım elbiselerinden –Gideon'ın kendine ait bir takım elbisesi yoktu– bir diğerini üzerine geçirip atını doğruca buraya sürmüştü.

“Umarım işler sorunsuz ilerlemiştir, Gideon.” Charlotte Gong'un sesini duyduğunda durdu. Başını çevirdiğinde kadının yüzünün yarısına kadar gelen bir tavşan maskesinin ardından ona baktığını gördü. Altın nişan yüzüğü boynunda parılıyordu.

Sorunsuz mu? Ona ne demek istediğini sormak istese de boşa harcayacak vakti yoktu. Rune'u bulup tutuklaması gerekiyordu.

Gideon balo salonuna adım atar atmaz görevinin zorluğu kafasına dank etti. İçeride yüz kişi olmalıydı, muhtemelen daha fazlası da etrafta dolanıyordu ve hepsinin yüzü maskelerin ardına gizlenmişti.

Sertçe iç geçirdi ve salonun doğu tarafından başlayıp dans eden çiftlerden uzak durmak için duvarlara yakın ilerleyerek davetlileri incelemeye koyuldu. Gözleri o kendine has kıvılcık sarı saçları aradı ama hiçbir şey bulamayınca arayışını arkadaşı Verity (kahverengi bukleler) ve Alex'i (kumral saçlar) de kapsayacak şekilde genişletti. Genelde Rune'un yanında olurlardı ve Gideon birini bulursa diğer ikisinin de muhtemelen yakınlarda olacağını biliyordu.

Aklına kardeşi geldiğinde duraksadı.

Rune'u bu gece tutuklayacaksa bunu Alex'ten habersiz yapmalıydı. Etrafta kimse olmaması en iyisi olurdu. Bunun için de Rune'u kalabalıktan uzaklaştırması gerekecekti.

Kristen Ciccarelli

Kötü haberi her şey sona erdikten sonra Alex'e verebilirdi.

Gideon tam odada ikinci turunu atmaya başlamıştı ki birinin ona seslendiğini duydu.

“Yurttaş Sharpe! Gelmişsin! Yetişemeyeceğinden endişeleniyordum.”

Başını sesin geldiği yöne çevirdiğinde yüzünde parlak tilki maskeli bir kızla karşılaştı. Omuzlarında birinin ceketi vardı.

Rune?

Maskenin açıkta bıraktığı dudakları kıpkırmızıydı ve bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, ördüğü saçlarını sıkıca başının arkasında toplamıştı. Tutamları sanki yağmura yakalanmış da hâlâ tam kurumamış gibi her zamanki kızıl sarı tonundan daha koyu görünüyordu.

Belki de bir su birikintisine düşmüştür.

Gideon'ın gözleri kısıldı.

Laila'nın sözlerini hatırladığında –*sanırım son kurşun isabet etti*– Gideon bakışlarını Rune'un yüzünden aşağı çevirip hızlıca vücudunda bir yara belirtisi aradı. Gözleri önce gri elbisesinin üzerine tam oturan korsesine ve kollarını örten ipek eldivenlere kaydı ama gayet şık görünüyordu. Partiye yetişmek için umutsuzca koşturmuş birine benzemiyordu.

Rune ona yaklaşp elini koluna yasladı.

“Nakil nasıl gitti?”

Gideon kaşlarını çattı. Bu gece yaşanmamış gibi mi davranacaktı?

“Tam da planlandığı gibi gitti.” Teknik olarak doğrudu. Seraphine Oakes'u günün erken saatlerinde, Harrow'la buluştuktan hemen sonra nakletmişti. Cadı saray hapishanesinin derinliklerindeki hüccresine kapatılmıştı.

Gideon etrafına bakınıp Alex'in –ya da Rune'un taliplerinden birinin– etrafta olup olmadığını kontrol etti. En kısa sürede onu تنها bir yere götürüp tutuklaması gerekiyordu.

“Charlotte'ın öğle yemeğinde kızlara da bahsettim,” dedi Gideon'ın koluna girip onu salonun iç taraflarına doğru çekerken.

Kalpsiz Avcı

Onu tutuklamak üzere olduğunun gerçekten de farkında değil gibiydi. “Hepsini son gelişmelerden de haberdar etmeliyim elbette.”

Ona bakıp gülümsedi, detay vermesini bekliyordu.

Gideon gözlerini kırıştırdı. “Sen... ne yaptın?”

Rune ona verdiği bilgiyi başkalarına anlattıysa, bu diğerlerinin de cadıyı madende tuttuklarını bildiği anlamına gelirdi.

Gideon birden Charlotte’ın merdivendeki sözlerini anımsadı. *Umarım işler sorunsuz ilerlemiştir.*

Tepkisini fark eden Rune elini kolundan çekti. “Ah. Kimseye söylememem mi gerekiyordu?” Kırmızı dudaklarını ısırıldı. “Bunu akıl etmem gerekirdi. *Kahretsin.*”

Gideon’ın düşünceleri kafasında dört dönüyordu.

Rune, ona sahte bilgiyi vermeden öğle yemeğine gideceğinden bahsetmişti. Arkadaşlarıyla dedikodu yapmayı ne kadar sevdiklerini bildiğinden Gideon kızın yemekte bu bilgiyi ağzından kaçırdığına *emindi.*

“Nasıl bu kadar aptalca davranırım?” diye sızlandı. “Kendimi korkunç hissediyorum!”

Gideon aniden sıcak basmasıyla gömleğinin yaka düğmesini açtı. “Yemekte kaç konuk vardı?”

“Hımm. Emin değilim.” Dudaklarını büktü. “Birkaç düzine sanırım?”

Rune’un sosyal çevresinde dedikodunun nasıl bir hızla yayıldığı düşünüldüğünde bu sayı henüz gece çökmeden katbekat artmış olmalıydı. Düzinelerce insan Rune’a söylediği yeri öğlen öğrendiyse içlerinden herhangi biri Güve ya da Güve’yle işbirliği içindeki biri olabilirdi.

Birkaç saat önce madende yakaladığı kişi herhangi biri olabilirdi.

Rune’a baktı, kızın bir aptal mı yoksa bir aldatmaca ustası mı olduğundan emin olamıyordu. Şüpheli listesini büyük ölçüde genişletmişti, peki bunu bilerek mi yoksa istemeden mi yapmıştı?

İşimi kasten mi sabote ediyor yoksa sahiden masum mu?

Gideon bilmiyordu. Yine de artık onu tutuklayamazdı. Daha fazla kanıtı ihtiyacı vardı.

Gideon dişlerini sıktı. Başladığı yere geri dönmüştü.

“Rune, eve dönüyoruz. Hazır mısın?”

Arkalarını döndüklerinde üzerinde ütülü beyaz gömleği ve her zamanki kahverengi pantolon askıları ile duran Alex'i buldular. Gideon, Rune'un omuzlarındaki ceketin kime ait olduğunu anladı.

“Verity'nin yarın sınavı varmış,” diye açıkladı Alex, Gideon'a. Aslan maskesini başının üzerine ittirip doğruca abisinin gözlerinin içine baktı.

Sözkonusu kız –Verity de Wilde– yüzünün yarısını gizleyen bir kuzgun maskesiyle Alex'in hemen yanındaydı. Kollarını kıpkırmızı elbisesinin korsesinin üzerinde sıkıca kavuşturmuş, Gideon'a Rune'un bu kadar yakınında durmasını onaylamıyormuş gibi sert bakışlar atıyordu.

“Verity'nin sınavının seninle ne ilgisi var?” diye sordu Gideon, Rune'a.

Verity buz gibi bir sesle ona cevap verdi. “Rune ve ben partiye Alex'le geldik. İkimizi de eve bırakacak.”

Ah.

Gideon bir adım gerileyip hepsinden uzaklaştı. Rune bu maskeli baloya kardeşiyle geldiyse aynı anda Seldom Limanı'nda da olamazdı.

Gideon bir aleyhine bir sayı daha.

Rune yalan söylese bile Alex söylemezdi. Tehlikeli bir cadıya asla bile bile yataklık yapmazdı. Ailesinin başına gelen onca şeyden sonra olmazdı.

Üç arkadaş gitmeye hazırlanırken Gideon, Alex'in elini Rune'un beline koymasını izledi.

En azından sözümü dinliyor.

Gariptir ki bu, Gideon'ın kendini daha iyi hissetmesine neden olmadı.

Her şeyi daha da beter etti.

YİRMİ YEDİ

RUNE

Alex'in arabacısı şehrin kaldırımlı yollarında ilerletirken Rune yerinden hoplayıp duruyordu. Rune tek başına oturuyordu, Verity ve Alex de hemen karşısındaydı.

Rune'un onu kendi oyununda yendiğini fark ettiğinde Gideon'ın yüzünde beliren ifade ona kendini zafer kazanmış gibi hissettirmeliydi. Fakat Rune... tükenmiş hissediyordu. Sanki eline fırsatı geçse bir ay boyunca deliksiz uyuyacak gibiydi.

Belki Caelis'te vaktimi böyle geçiririm, diye düşündü. Ardından aklını hemen başına topladı. Bir ayını orda geçirmek bir yana, Alex'le Caelis'e gidip gitmeyeceğine bile henüz karar vermemişti.

Hapishane müdiresinin çalışma odasından çıktıklarından beri aralarında garip bir gerilim vardı ve Rune arabanın öteki tarafından genç adamın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Verity odaya dalmadan önce ne söyleyecekti?

“Şu haritaya bir bakalım hadi.”

Doğru. Harita.

Gökyüzündeki ay neredeyse dolunaydı. Pencereleden içeri görebilmelerine yetecek kadar ışık doluyordu. Rune arabanın zeminine oturup kopya kâğıtlarını çıkardı ve hepsini bir araya getirdi.

Verity'yle Alex daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

“Yedi bölüm var,” dedi Rune çizdiği dairelere gözlerini kısıarak. İlk ve en büyük bölümün girişinde bir kapı yer alıyordu. Ardından

gelen ve merkeze doğru ilerleyen her eş merkezli daire arasındakiler de sayılırsa toplamda yedi kapı vardı. Her bölüme yedi Kadim'den birinin adı verilmişti.

Merhamet. Özgürlük. Bilgelik. Adalet. Dostluk. Sabır. Sebat.

Rune, Kadimleri tasvir eden tabloların opera binasındaki sütunları süslediği zamanları hatırlıyordu. Devrim sırasında vatanseverler binayı yağmaladığında hepsi yakılarak yok edilmişti. O zamandan beri sütunlar boyanmış olsa da Rune cadıların tasvirlerini hâlâ zihninde canlandırabiliyordu: dağılmış saçlarıyla kahkaha atan Dostluk, dudaklarındaki gizemli gülümsemesiyle Bilgelik, yüzünü göğe çevirmiş Adalet...

"Seraphine'i hangi bölümde tuttuklarını biliyor musun?" diye sordu Alex.

Rune başını iki yana salladı. Seraphine'in hangi bölümde ya da hangi hücrede olduğunu bilmediği gibi kaç muhafızı atlatması gerektiğine dair de hiçbir fikri yoktu. Ya da kilitli kapılardan nasıl geçeceğine. Anahtarlar kimdeydi? Kapıların ardına geçtikten sonra nasıl geri çıkacaktı?

"İmkânsız bir şeye kalkışıyormuşum gibi hissediyorum," dedi Rune omuzları yenilgiyle düşerken.

"Aşılamaz olarak ün salmasının bir nedeni var," dedi Alex.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Verity ona sert bir bakış atarak. Araba altlarında sarsılırken yere, Rune'un yanına inip bacaklarını elbisesinin altına toplayarak haritanın üzerine eğildi. Rune'un burnunun direği kırıldı. Bir ara arkadaşına nazik bir dille parfümle yıkanmasına gerek olmadığını söylelemeliydi...

Fakat bu gece zamanı değildi. Verity ondan da tükenmiş görünüyordu. Gözlerinin altında torbalar belirmişti ve birkaç dakikada bir gürültülü bir esnemeyle içerideki sessizliği bölüyordu. Rune bir kez daha onu derslerinden alıkoyduğu için kendini suçlu hissetti, bunun bedelini notlarıyla ödediğini biliyordu.

Kalpsiz Avcı

Verity aklından geçenleri bilse ona bir güzel azar çekerdi. Bu işte birlikteydiler. Alex'in asla olmayacağı bir şekilde hem de. Rune büyükannesinin, Verity ise arındırıldığını görmüştü. Her ikisi de ellerinden geldiğince çok cadıyı kurtarmak istiyordu. Kurtaramadıklarını telafi etmek için.

"Keşke duvarların içinden geçmemi sağlayan bir büyüm olsa," dedi Rune başını arabanın oturağına yaslayıp Alex'e bakarak.

"Öyle bir şey var mı?"

Rune omuzlarını silkti. "Varsa da ben görmedim."

Verity gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Duvarları *patlatabileceğin* bir büyü olduğuna eminim. Ama böyle bir şeyin altından kalkmak için bolca kana ihtiyacın var. Elinde olmayan kana."

Cebinden bir kalemle defter çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı. Büyük bir ciddiyetle listesini hazırlarken dilinin ucu ağzından dışarı çıktı.

"Bilmemiz gerekenler: Seraphine'in nerede tutulduğu, kapıların nasıl çalıştığı, tahmini kaç muhafız olduğu..."

"Rune'un *içeri* girdikten sonra nasıl *dışarı* çıkacağı," diye ekledi Alex gönülsüzce de olsa onlara katılarak.

"Onu ne zaman arındırmayı planladıkları," dedi Rune.

Bu son şansydı. Bu sefer çok geç kalırsa eline başka fırsat geçmeyecekti.

Verity listeyi bitirdiğinde defterini kucağına bırakıp kalemle üzerinde ritim tutmaya başladı. "Öğrenmemiz gereken çok şey var."

"Laila içlerinden bazılarının cevabını biliyordur," dedi Alex. "Annesi hapishane müdiresi, kendisi de cadı avcısı. Hapishaneye defalarca girmiştir."

"Beni bu akşam vuran kızı mı diyorsun?" Rune operada yaşananları ve Laila'nın neden geç kaldığına dair pek de şakacı olmayan ithamlarını hatırladığında kaşlarını kaldırdı.

Verity de aynı şeyi anımsamışa benziyordu. Başını iki yana salladı. "Laila'nın son zamanlarda Rune'a bakışlarından hoşlanmıyorum. Ondan uzak durmamız en iyisi. Ama..." Gözlerinde muzip parıltılar dans etti. "Kardeşi işimize yarayabilir."

“Noah cadı avcısı değil,” diye belirtti Alex.

“Ama kız kardeşi öyle, annesi de hapishane müdürü. Noah akıllı biri. Gözünden bir şey kaçmıyor. Ve...” Verity, Rune’a döndü. “... talip listenin en tepesinde yer alıyor. Onu yalnız yakalarsan...”

“Ne listesi?” diye araya girdi Alex. Bakışlarını Rune’a çevirdi. “Verity neden bahsediyor?”

Rune, Alex’i bu plana dahil etmediklerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Ona anlatmalarının zamanının çoktan geldiğine karar vererek, “Verity evlenebileceğim adamların bir listesi—” diye söze girdi.

“*Olmaz.*”

Sözlerindeki hararet ikisini de şaşkına çevirdi.

“Noah’yla *ben* konuşurum,” dedi Alex fırtına öncesini andıran bir sakinlikle. “Onu ve Bart’ı bu hafta kart oynamaya davet ettim zaten.”

Rune başını kaldırdığında Alex’in öfkeli gözlerle ona baktığını gördü.

“Ne yapacaksın, laf arasında annesinin hapishanesinin kapılarını nasıl açacağını mı soracaksın?” Başını iki yana salladı. “Bırak hepsini, Noah’nın aradığımız cevaplardan birini bile bilme ihtimali çok düşük. Onu şüphelendirme riskini almaya değmez.”

Alex ona karşı çıkmaya yeltense de Rune ona fırsat vermedi.

“Daha iyi bir çözüm buldum bile.”

Bunca zamandır bu fikir içinde demleniyordu. Ne diyeceklerini bildiği için arkadaşlarına bir şey söylememişti.

Verity başını yaptığı listeden kaldırdı. “Neymiş?”

“Gideon cevapların hepsini biliyor. Dürüstlük büyümü üzerinde kullanırsam...”

“Bunu zaten denedin,” dedi Verity. “İşe yaramadı.”

“*Denedin* mi?” Alex ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Rune onu duymazdan geldi.

“Şarabı geri çevirdiği için işe yaramadı,” diye karşı çıktı Verity’ye. “Ama herhangi bir şeyi efsunlayabilirim. Bir ceket. Bir çift ayakkabı.

Kalpsiz Avcı

Bir saat. Bir yüksüğü efsunlayıp gizlice cebine sokabilirim. Ruh bile duymaz.”

“Duyar,” dedi Alex. “Büyüye son derece aşına.”

“*Benim* büyüme değil,” diye karşı çıktı Rune. “Her cadının gücünün özü kendine hastır.”

Gideon’ın tuzağına düşmesinin –attığı yemi yutup bir aptal gibi doğruca oltaya takılmasının– ardından Rune’un tek isteği onunla arasındaki ilişkiye bir son vermekti. Gideon fazla zekiydi. Ancak tam da ondan en çok şüphelendiği sırada onu bırakmak suçunu itiraf etmekten farksız olurdu.

Rune geri adım atamazdı. Saldırıya geçmesi gerekiyordu. Ona abayı yakmış gibi görünmeliydi. Bu gece madende hiç karşılaşmamışlar gibi davranmalıydı.

“Adam Kan Muhafızları’nın Yüzbaşısı, yüzlerce cadıyı o kapılardan geçirmiş olmalı. Seraphine’in nerede olduğunu da arındırılma tarihini de biliyordur.”

“Zaten senden şüpheleniyor, Rune!”

“Beni hâlâ tutuklamadı,” dedi. Öğle yemeğinin bahsini açarak kendine biraz daha zaman kazandırmıştı. Gerçi ne kadar olduğundan emin değildi.

Argümanı arkadaşlarını rahatlatmışa benzemiyordu. Onları suçladığı söylenemezdi. Gideon’ı şimdilik alt etmiş olabilirdi ama izini tamamen kaybettirmemişti.

“Yalnızca efsunlayacak bir şeye ihtiyacım var. Üzerinde taşıyacağı bir şeye.”

“Ya büyü sembolü?” diye sordu Verity. “Görüp ne yaptığını anlayacaktır.”

“O halde büyü sembolünü kolayca saklayabileceğim bir şeye ihtiyacım var. Bir yolunu bulacağım, tamam mı? Aydınlar Yemeği’ne dört gün var. Bana eşlik etmesini isterim. Sonrasında da ihtiyacım olan cevapları büyüyle ağzından alırım.”

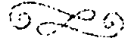
“*Sonrasında*,” dedi Alex kasvetli bir sesle.

Verity ise hiçbir şey söylemedi. Çıt çıkarmıyordu.

İkisi de aniden Rune'a sinirlenmişti. Bunun ellerindeki en iyi seçenek olduğunu göremiyorlar mıydı?

"Daha iyi bir fikir bulursanız bu plandan vazgeçerim. O zamana kadar planımız bu."

Alex başını hışım ile pencereye çevirdi, parmakları serçe parmağındaki gümüş yüzük ile oynuyordu. Verity ise yalnızca kaşlarını çatı.

Alex doğru düzgün bir veda bile etmeden onu Wintersea Malikânesi'ne bıraktıktan sonra Rune, Lizbeth'e bir telgraf yazdırdı.

Gideon Sharpe

113 Prudence Caddesi, Eski Kent

Aydınlar Yemeği'nde bana katılmak ister misin?

Rune

Ardından kendini hemen yatağa atıp Alex'in öfkesini, onunla Caelis'e gelmesi konusundaki cazip teklifini ya da aralarında bu akşam doğan gerilimi düşünmemeye çalıştı. Alex'le kavga etmek Rune'un dengesini bozuyordu. Yıllardır sorunsuzca yol aldıkları gemi aniden fırtınalı sulara gömülmüş gibiydi.

Alex, Rune'a duyduğu sadakat ve Gideon'a duyduğu sevgi arasındaki sınırı hep sağlam tutmuştu. İkisini birbirinden ayırmak hoşuna gidiyordu. Rune abisiyle flört ederek hayatının farklı kısımları arasındaki boşluğu kapıyordu ve bu, Alex'i endişelendiriyordu. Hepsi buydu. Böylesine korumacı davranması bu yüzdendi.

Rune başını iki yana salladı. Şu an dikkatinin dağılmasına müsaade etmek gibi bir lüksü yoktu. Böylece en eski arkadaşını zihninden kovup kendini uykunun kollarına bıraktı.

YİRMİ SEKİZ

RUNE

Gideon'dan cevap aldığıında telgrafi göndermesinin üzerinden bir buçuk gün geçmişti. Lizbeth içeri girdiğinde Rune büyü odasında Aydınlar Yemeği'nde yapacağı konuşmayı hazırlıyordu.

“Size bir kutu geldi.”

Kalemiyle kâğıda abartılı yalanlar sıralamakla meşgul Rune, kutuyu masaya bırakmasını istedi. Ancak yazdığı paragrafın sonuna geldiğinde başını konuşmasından kaldırdı.

Masasının üzerinde duran beyaz kutu soluk mavi bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Wintersea mavisı, diye düşündü.

Gözlerini paketten ayırmadan ayağa kalktı. Gevşemek için boyununu esneterek önündeki kâğıdı bir kenara itti ve kutuyu önüne çekti. Kurdeleyi çözüp kapağını kaldırdı ve kahverengi kâğıdı açtı. İçinde özenle katlanmış nane yeşili bir elbise, hemen üzerinde de siyah mürekkeple yazılmış bir not duruyordu.

Kavalyen olmamı mı istiyorsun?

—Gideon

Rune sözcükleri tekrar tekrar okuyup daha fazlası var mı diye notun arkasını çevirdi. Ancak yazılanın hepsi buydu.

Bu evet mi demek? diye düşündü merakla.

Soluk yeşil kumaşa bir göz atıp notu bir kenara bıraktı ve elbiseyi kutudan çıkardı. Katlanmış elbise ortaya çıkarken içinde bir şeyler

kıpırdandı. Dantelden balon kolları ve incelikle nakşedilmiş korseyi görünce nabızı hızlandı.

Rune bağcıklarını gevşetip üzerindeki kıyafetleri çıkardı ve zarif elbiseyi üzerine geçirdi. İpek, teninde su kadar pürüzsüzdü ve dantel kolları üzerine tam oturmuştu. Yanında korsesinin bağcıklarını sıkacak biri olmadığından sırt kısmını açık bıraktı ve elbiseyle birlikte gelen ipek ayakkabıları ayağına geçirip yatak odasına giderek boy aynasının karşısına geçti.

Yansımasını gördüğünde kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Nane yeşili kumaş ve beyaz danteller soluk tenine çok yakışmış, saçlarındaki kızıl tonları ortaya çıkarmıştı. Parmaklarını korsenin üzerindeki neredeyse fark edilmez dalga desenlerinin üzerinde gezdirirken Rune kendine bunu tasarlayan adamdan ne kadar nefret ettiğini hatırlatmaya çalıştı.

Ancak bu, giymeyi bir kenara bırakın şimdiye dek gördüğü en güzel elbiseydi ve içini dolduran sıcacık heyecana engel olamıyordu. Bağcıkları bağlaması için Lizbeth'ten kalmasını istemiş olmayı dile-di, böylece üzerine tam oturmuş halini görebilirdi.

Masasına geri dönerken elbisesinin tülü bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Sandalyeye yerleşip kâğıt kalem alarak cevabını yazmaya koyuldu.

Gideon Sharpe

113 Prudence Caddesi, Eski Kent

Evet, Gideon. Kavalym olmanı istiyorum.

Rune

Not: Sonsuza dek bana bu elbiseleri dikmen için kalbini kazanma niyetindeyim.

Not 2: Müsait olduğun bir zamanı haber ver.

Kalpsiz Avcı

Rune elbiseyi denediğinden beri konsantre olmakta zorlanıyordu ve Lizbeth tekrar içeri girdiğinde neredeyse rahatlamıştı. Kapı çalındığında yazmayı bitirmiş, odada volta atarak yüksek sesle okumaya başlamıştı.

“Bayan Rune...” Lizbeth omzunun üzerinden arkasına baktı ve büyü odasına girdi. “Ziyaretçiniz var. Antrede sizi bekliyor.”

Hiçbir ziyaretçi beklemeyen Rune başını kâğıttan kaldırdı. “Kimmiş?”

Lizbeth sesini alçalttı. “Şu Kan Muhafızları’nın Yüzbaşısı.”

Gideon mı? Rune’un gözleri ardına kadar açıldı. *Ne istiyor olabilir?*

“De ki...” Üzerinde hâlâ ona diktiği elbise vardı, sırtındaki ipler hâlâ bağlanmamıştı. “Ona hemen geleceğimi söyle. Bir de içecek bir şeyler ikram et.”

Lizbeth başıyla onaylayıp odadan çıktı.

Kahretsin. Dün şehirden Gideon için bir ceket satın almıştı. Hem *Dil Çözen* büyüyle efsunlamak hem de şarapla mahvettiği ceketi telafi etmek niyetindeydi. Gerçi Sharpe İkili’si’nin elinden çıkma bir parça asla telafi edilemezdi. Bunu hatırlamak şimdi bile içini suçluluk hissiyle dolduruyordu. Ancak Gideon’ın üzerine uyması için terzinin cekete birkaç küçük tadilat yapması gerekiyordu ve henüz Rune’un eline ulaşmamıştı, dolayısıyla bilgi almak için kullanamayacaktı.

Sorun değil, dedi elbiseyi çıkarırken kendi kendine. *Üstüne başına çekidüzen verip aşağı in yeter.*

Rune çıkardığı kıyafetlere uzandı ancak yerde bir yığın halinde durmaktan kırıştıklarını gördü.

Giyecek bir şeyler bulmak için dolabına koştu ve eline gelen ilk şeyi üzerine geçirdi. Dizlerine kadar gelen pamuklu, basit bir yazlık elbise. Çıplak ayaklarıyla merdivenleri hızla inmeye başladı ve antrede bekleyen genç adamı görür görmez adımlarını yavaşlattı.

Gideon’ın sırtı ona dönüktü ve ellerini belinde kavuşturmuş vaziyette etrafına bakınıyordu. Kahverengi sade bir pantolon

giymişti, dirseklerine kadar kıvırdığı gömleği kollarını gözler önüne seriyordu.

Rune'un kalbi onu görmesiyle teklede. Bu iki gece önce onu altında hareketsiz bırakan adamdı. Bıçağını bacağına sapladığı adam.

"Gideon," dedi kendini toplayarak. "Ne hoş bir sürpriz."

Adam yüzünü ona döndüğünde Rune delici bakışları karşısında hafifçe sinmeden edemedi. Madende olanların ne kadarını hatırlıyordu? Orası çok karanlıktı. Fenerini yakmış olsa da kapüşonunu çıkarıp yüzünü görmeye fırsatı olmamıştı. Yine de bir şekilde o olduğunu *biliyor* olabilir miydi?

Bacakları onu taşımayacakmış gibi hissedince tırabzanı biraz fazla sertçe kavrayıp basamakları inmeye devam etti. "Ziyaretini neye borçluyum?"

"Biraz yürüyüşe çıkmak ister miydin diye sormaya gelmiştim."

"Yürüyüşe mi?"

"Yakınlarda bir sahil olduğunu söylemiştin." Gideon birden telaşlanmış gibi göründü ve belindeki ellerini çözdü. "Meşgulsen..."

"Ah! Evet. Yani hayır, meşgul değilim. Sahil için evet demiştim." Rune son basamağa ulaştığında garip bir şekilde nefes nefese kalmıştı. "Yürümek çok güzel olur."

"Harika," dedi.

Esas amacın ne? diye merak etti Rune.

Yüzüne küçük bir tebessüm yerleştirip elinde örgü bir şalla antreye giren Lizbeth'e döndü. Rune şalı alıp omuzlarına attı.

Rune, Gideon'ın daha önce hiç gitmediği için sahile uzanan yolu bilmediğini fark edene kadar bir anlığına orada garipçe dikildiler.

"Pekâlâ." Yanakları kızardı. "Beni takip et."

Onu evin içinden geçirip bahçeye çıkardığında, Rune hançerini yanına almayı akıl etmemesinin bir hata olup olmadığını düşündü.

YİRMİ DOKUZ

GIDEON

Gideon, Rune onu çalı labirentinin arasından geçirirken ona ayak uydurmak için adımlarını yavaşlattı. Bahçelerinin içinde yürürken bir elinde fener taşıyor, diğer eliyleyse sıkıca sarındığı şalı tutuyordu.

Açık bıraktığı saçları esintiyle yüzüne savruluyor, Gideon'da tutamları kulağının arkasına sıkıştırmak için çileden çıkarıcı bir dürtü uyandırıyordu.

Bu gece dudaklarına ruj sürmemiş, yanaklarına allıkla renk vermemişti. Ayakları bile çıplaktı. Bu haliyle vahşi, saf ve savunmasız görünüyordu. Partilerde gördüğü baştan ayağa süslenmiş kızla alakası yoktu.

Bu hali Gideon'ı hazırlıksız yakalamıştı. Buraya onun güvenini tekrar kazanmak için gelmişti, sonuçta elindeki en iyi ipucu oydu. Ne var ki... bocaladığını fark etmişti. Üzerindeki tereddüdü bir rürlü atamıyordu. Aralarındaki sessizlik bir kreşendo gibi tırmandıkça tırmanıyordu.

Kızın ön kolundaki kızarmış yaraya baktı. Günlerini partiler planlayıp dedikodu yaparak geçiren bir kız nasıl böylesine derin bir yara alırdı?

“Kolun mu yaralandı?”

Rune irkildi. “Ah! Evet, dün... atımın sırtından düştüm. Bir taş kolumu kesti. Çok sakar olabiliyorum.” Ona gülümseyip kolunu şa-

lının altına soktu ve konuyu deęiřtirdi. “Davetime vereceęin cevabı dūřındūn mū?”

“Aydınlar Yemeęi’ne mi? Cevabımın açık olduęunu dūřūnmūř-tūm.”

Ona baktı, dudakları aralandı.

Belli ki yalnızca Gideon’a öyle gelmişti.

Neredeyse kahkahayı basacaktı. “Rune. Tabii ki sana eşlik edece-ęim. Seni geri çevirmemi mi bekliyordun?”

Kız gözlerini onunkiler kenetledi. “Sözkonusu sen olunca ne beklemem gerektiğini bilemiyorum.”

Söyledikleri aralarında asılı kaldı.

Bu konuşan Rune Winters mıydı? Yoksa Kızıl Güve mi?

Gideon’ın elinde aynı kişi olduklarına dair hiçbir kanıt yoktu. Rune’un önceki gece başka bir yerde olduğuna dair sağlam bir tanığı vardı ama Gideon kolundaki yeni yarayı –Laila’nın kurşununun Güve’de açmış olabileceği yarayı– görmezden gelemezdi. Onu tutukla-yamazdı ama masum olduğuna da ikna olmamıştı.

Tam da bu yüzden buradaydı. Rune *gerçekten de* Güve’yse Seldom Limanı’nda ona kurduğu tuzaktan sonra Gideon’a güven-mesinin imkânı yoktu. Yaptığı hatayı düzeltmesi gerekiyordu çünkü maskesini dūřürmenin tek yolu ona yakınlaşmaktı. *Bunu* yapmanın tek yolu da Rune’u tekrar kendisine güvenmeye ikna etmektir. Tabii bu mümkünse.

Gerçekten flört ediyor olsak ne yapardım?

Gideon bunu dūřünce karşısında irkildi. Rune Winters kadar sığ birine nasıl âşık olabilirdi bilmiyordu.

Belki de duruma böyle bakmamalıydı.

Onu alt etmek için sığ birisiymiş gibi *davranan* bir kıza nasıl âşık olurdu?

Böylesi daha kolaydı.

Gideon boğazını temizledi. “Bahçelerin çok güzelmiş.”

Kalpsiz Avcı

Harrow'un gözlerini devirdiğini hayal edip yüzünü buruşturdu. *Elinden gelenin en iyisi bu mu, aşk adamı?*

“Öyle mi?” diye mırıldandı Rune etrafını inceleyerek. “İyi bakmaya çalışıyorum ama büyükanne... özverisi bende yok. Bu çiçeklerin hepsini evlatları gibi severdi.”

Kestrel Winters'tan bahsetmesiyle Rune'un ifadesi yumuşadı. Bakışları çalı çitlerde gezinirken içinden geldiği gibi konuşmaya devam etti.

“Bazen gözlerimi kısıtıldığında güllerini budadığını görür gibi olurum. Ya da yanına tohum kutusunu alıp serasında çay içerken bir yandan da sonraki mevsimde hangilerini dikeceğine karar verdiğini...”

Çabucak Gideon'a baktı ve sanki istediğinden daha fazlasını söylemiş gibi beti benzi attı. “Ben..”

“Bizim hiç bahçemiz olmadı,” dedi Gideon onu rahatlatmak için. “Ama annem pencere pervazına koyduğu bir kutuda bitki yetiştirirdi.”

Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez söyleyecek başka bir şey düşünmüş olmayı diledi. Ailesinin toprak sahibi olmaması aralarındaki uçurumun bariz bir hatırlatıcısıydı; konumları, yetiştirilme tarzları, yaşamları birbirinden çok farklıydı. Devrimden bu yana biraz olsun daralsa da asla kapanmayacaktı bu uçurum.

Rune düşüncelerini haklı çıkararak, “İstersen artık bir bahçen olabilir. Cumhuriyet için yaptığın her şeyin ödülü olarak Wintersea Malikânesi'nden bile daha büyük, buradakinden bile daha bakımlı bahçeleri olan bir yerde yaşayabilirsin. Eminim İyi Yürekli Komutan isteğini geri çevirmez,” dedi.

“Eski Kent'te mutluyum ben.”

“Öyle misin?”

Gideon bu soruyla irkildi ve ailesinin dükkânında Rune'un ölçülerini aldığı günü anımsadı. Mahallenin kurum lekeli sokaklarında yürürken, isli havayı soluyup yakınlardaki fabrikaların gürültüsünü dinlerken ne düşündüğünü merak etti.

“Anladığım kadarıyla Eski Kent'ten pek etkilenmedin.”

Rune'un vücudu kaskatı kesildi. "Demek istediğim..."

"İlk gelişin miydi?"

Cevap vermesine gerek yoktu, Gideon ne diyeceğini kolayca tahmin edebilirdi.

Alex'le arkadaş oldukları onca yıl boyunca Rune bir kez bile onları ziyarete gelmemişti. Wintersea Malikânesi'ne giden daima Alex olmuştu. Ya kardeşi onu evlerine davet etmekten utanmıştı ya da onu davet etmiş ama Rune gelmeyi reddetmişti.

"Annemle babam öldüğünde daire de dükkân da bana kaldı," diye açıkladı.

"Peki neden orada kalmayı seçtin? Neden hepsini satıp İyi Yürekli Komutan'dan kendine ait bir arazi istemedin? Thornwood Kasrı mesela, pekâlâ senin olabilirdi."

Thornwood Kasrı.

Gideon ürperdi.

O evin üzerine çok karanlık bir gölge çökmüştü. Cressida'nın hâlâ orada olduğunu hissedebiliyordu. Büyüsünün leş gibi kokusunu hâlâ alabiliyordu. Malikâneye birkaç sefer gitmiş, hepsinde de kâbuslarına adım atmış gibi hissetmişti.

"Orada uyumaktansa bir köprü'nün altında uyumayı tercih ederim," dedi Rune'dan çok kendine. "Eski Kent'i kendine yakıştıramadıysan daha önce yaşadığımız mahalleyi hiç söylemesem daha iyi."

"Eski Kent'i kendime yakıştırmadığımı hiç söylemedim."

Sesi birkaç adım geriden gelince Gideon kızın durduğunu fark etti. Yüzünü ona döndüğünde, batan güneşin kırmızı ve altın renkli ışınlarıyla aydınlanan yüz hatlarını ve esintiyle dizlerinin etrafında uçuşan beyaz elbisesini gördü. Bahçenin sonuna ulaşmışlardı. Buradaki çalı çitler daha alçak ve daha az bakımlıydı. Tıpkı onun gibi vahşiydi.

"Mahallen son derece... ilginç."

"Kibar insanlar karşısındakini gücendirmek istemediğinde *ilginç* der."

Kalpsiz Avcı

Rune'un yanakları kızardı, saçları yüzüne savruluyordu. "Beni yanlış anlamaya neden bu kadar kararlısın?"

Gideon duraksayıp onu inceledi. Rune Winters'la gerçekten flört ediyor olsaydı –ki bu asla olmayacaktı– aralarında tam da böyle bir tartışma geçerdi.

"Eski Kent sakinlerinin ışıklarını yanık tutmak uğruna üç beş kuruş kazanmak için canlarını dişlerine takması *ilginç* mi? Anne baların sırf çocuklarının karınları doysun diye yılın yarısını aç geçirmesi *ilginç* mi? Tövbekâr çocukların sokaklarda dilenmesi? Ya da evlerini ısıtmaya güçleri yetmeyen yaşlı ve hasta insanların yataklarında donarak can vermesi?"

Tüm bunlar Eski Kent'te sık sık görülen şeylerdi.

Rune dehşet içinde ona baktı. Elbette bunların hepsinden bihaberdi. O bambaşka bir dünyada yaşıyordu. Kâğıt üstünde atla yalnızca bir saatlik mesafede olsa da gerçekte ay kadar uzak olan bir dünyada.

Gideon arkasını dönüp yürümeye devam etti; bu konuyu açtığı için kendine, kendisi gibi davrandığı için de ona kızıyordu.

"Bana neden kızdığını anlamıyorum," dedi Rune arkasından. "Tövbekâr çocuklar sokaklarda dileniyorsa suçlaman gereken Cumhuriyet olmalı. İyi Yürekli Komutan, cadılara yardım ettikleri için ailelerini toplumdan aforoz etti."

Gideon durdu.

"Yoksa İyi Yürekli Komutan'ın bize daha iyi bir dünya vaat ettiğini unuttun mu?" diye devam etti Gideon'a bir şey söyleme fırsatı vermeden. "Kimsenin sefalet içinde yaşamadığı bir dünya."

Gideon öfkesine rağmen kızın haklı olduğunu reddedemezdi. Gideon tüm o mitingleri ve konuşmaları hatırlıyordu. Ceplere, ayakkabılara ya da aristokrasinin burnunun dibinde kitap sayfalarının arasına saklanarak dağıtılan broşürleri. Nicolas Creed daha iyi bir dünya kuracağına *söz vermişti*. Ancak o dünya henüz ortada yoktu.

“İnsanlar yoksulluk içinde yaşıyorsa,” dedi, “öfkenin hedefi o olmalı.”

Gideon bir hışımla ona döndü.

“Daha önce yoksulluk çekmedik mi sanıyorsun? Gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğuna dair hiçbir fikrin yok, Rune. Sen şaşaalı, ayrıcalıklı bir hayat sürüyorsun, kendini bildin bileli de öyle yaşamışsın. Bunun için seni suçlamıyorum, sadece gerçekleri söylüyorum. Çirkin şeyler görmek istemiyorsan başını öteki tarafa çevirebilirsin. Hiçbiri yokmuş gibi davranabilirsin.”

Kızın boynu kıpkırmızı kesildi.

“Sen ve büyükannen gibi insanlar Cadı Saltanatı sırasında, her şey şimdikinden daha beterken paraya para demedi. O yüzden tüm bunlar umurundaymış gibi davranma. Ne o zaman umursadın ne de şimdi umursuyorsun. Kraliçe Kız Kardeşler ya da İyi Yürekli Komutan... hepsi senin için aynı.”

Rune sanki ona vurmuş gibi yüzünü buruşturdu.

İfadesini görür görmez Gideon'ın içindeki öfke buharlaşıp gitti.

Siktir. Çok ileri gitmişti.

“Rune...” Ellerini sertçe saçlarının arasından geçirdi. “Özür dilirim.”

Bu kadar acımasızca dürüst olmak zorunda mıydı? Karşısındaki kız birden gözüne küçücük göründü. Aralarındaki mesafeyi kapamak istese de onu ürkütüp geri kaçıracağından korkuyordu.

“Seninle aynı fikirdeyim: Devrim hepimiz için koşulları iyileştirmeliydi ama bunun için katetmemiz gereken daha çok yol var.”

Rune sessiz kaldı, onu izlerken saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Her şeyi berbat ettim, diye düşündü Gideon. *Arkasını dönüp eve gidecek ve benimle bir daha asla konuşmayacak.*

Fakat durumu kurtarmak –Kızıl Güve’ye dair elindeki tek ipucunu kurtarmak– yerine ona hak verdi. Onu aşağıladığı için kendini korkunç hissediyordu ve yapılacak en doğru şey eve dönmeyi teklif etmekte.

Kalpsiz Avcı

Gideon ağzını açmaya fırsat bulamadan Rune ona yaklaştı ve aralarında birkaç santim kala durdu.

“Seni kendimden aşağı görseydim...” Çelik kadar sert gözlerini onunkilere dikmiş içlerinde bir şeyler arıyordu. “...seninle yürümeyi kabul eder miydin?”

Gideon da onun gözlerini inceledi.

Sahi neden kabul ettin ki?

Ellerini kaldırıp kızın yüzüne savrulan dağınık saçları topladı. Rune’un irkilip geri çekilmemesi, aksine saçlarını geriye çekmesine izin vermesi onu şaşırttı. Saçlarını tutarken Rune yumuşamış gibi göründü, Gideon’ın onu bütün netliğiyle görmesine izin veriyordu.

Gideon bundan –saçlarının ellerinde bıraktığı histen, kızın parmaklarının altında rahatlamasından– bu kadar hoşlanmamalıydı.

“Güzel vârisler halktan askerlerle flört edebilir,” dedi. “Ama onlarla evlenmezler.”

Rune’un dudakları hafifçe kıvrıldı. “Az önce bana güzel olduğumu mu söyledin, Gideon?”

“Apaçık ortada olanı belirtiyorum sadece. Konuyu değiştirme.”

Rune bakışlarını kaçırıldı.

“Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun, Rune. Senin konumundakiler sıradan insanlarla evlenmez.”

Gideon’ın deneyimleri ona zenginliğe ve ayrıcalıklı bir hayata doğanların elindekinin daha azını değil, çok daha fazlasını arzuladığını öğretmişti. İnsanlar tıpkı bir uyuşturucunun ilk dozu gibi gücün tadını alır almaz açlıklarını dindirmek için daha fazlasına ihtiyaç duyardı.

“Senin şarkılarına nasıl dans edilir bilmiyorum,” dedi. “Arkadaşların bana saygı duymuyor. Yemek yerken on yedi farklı çatal bıçak kullanmıyorum.” Kızın saçlarını bıraktığında rüzgâra kapılan tutamlar yeniden uçuşmaya başladı. “Zenginliğine zenginlik katacak hiçbir şeyim yok.”

İnce bir çizgide yürüdüğünün farkındaydı, ona birlikte olmalarının neden mantıklı olmadığını hatırlatıyordu. Sergiledikleri

bu oyunun hikâyesinin zayıf olduğunu. Fakat amacı kızı duvarlarını indirmesi için ayartmaksa o da aynısını yapmalı ve gerçeği söylemeliydi.

“Senin gibi insanlar imkânsız,” dedi Rune. “Söylediklerinin hiçbirisi umurumda değil.”

Gideon neredeyse gözlerini devirecekti. “Tabii ki umurunda.”

“O halde neden buradayız? Madem bu kadar sık biriyim, madem yüzüm güzel ama aklım kıt, benimle ne işin var? Neden *senin* gibi biri *benim* gibi birini istesin?”

Gideon ona cevap vermek için ağzını açsa da yanıtı bilmediğini fark etti.

Rune’u, batan güneşle alev alev yanıyormuş gibi görünen saçlarını, eriyik çeliği andıran gri gözlerini inceledi.

Sessizliği kızın bir sonuca varmasına neden olmuştu.

“Belki de haklısın.” Elinde fenerle Gideon’ın etrafından dolandı ve bahçenin sonundaki kapının mandalını açıp ötesindeki çayıra çıktı. “Birimiz kendini diğeri için fazla iyi sanıyor. Ama o ben değilim.”

Kapı arkasından savrulup kapandı.

Gideon öylece bakakaldı.

Ne?

Kapının bulunduğu tarafından kızın uzun otların arasındaki patikayı takip edip uzaktaki ormana doğru gidişini izledi. Garip bir nedenden ötürü aklı Cressida’ya kaydı.

Cress’e karşı çıkmaması gerektiğini hemen öğrenmişti. Onunla tartışmak, beraberinde ödemesi gereken bedeller getiriyordu. Gideon ona karşı çıktığında ya da sözünü dinlemediğinde onu, bazen de diğerlerini cezalandırırdı. Ta ki ona karşı koymayı tamamen bırakana kadar.

Rune ise Gideon’ın hakaretleri karşısında sarsılmış ama ona meydan okumasını umursamamış gibi görünüyordu.

Bu hiç aşina olmadığı bir bölgeydi. Elinde ona rehberlik edecek bir haritası olmayan Gideon öylece kalakaldı ve kızın gitgide

Kalpsiz Avcı

uzaklaşmasını izledi. Harrow'un zihninde çınlayan sesi bile işe yaramıyordu.

Bu kızdan gerçekten hoşlanıyorsan, dedi kendi kendine, peşinden gidersin.

Gideon kapının üzerinden atladı ve yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbiyle Rune'un arkasından patikada koşmaya başladı. Gideon prensipleri gereği kendini savunmasız bırakacak durumlardan kaçınırdı. Ne var ki şu an tam da bunu yapıyor, böyle bir duruma bodoslama koşuyordu.

"Bunu yapacaksak," dedi ona yettiğinde, "bilmen gereken şeyler var."

Rune ona bir bakış attı.

"Böylece benimle olmak isteyip istemediğine karar verebilirsin. İstedğin adamın *ben* olup olmadığıma."

Önlerindeki ağaçlar denizi görmelerini engellese de esintinin taşıdığı tuzlu suyun tadını dilinde alabiliyordu. Sahile yaklaşıyorlardı.

Rune fenerinden yayılan ışığın altında onu inceledi. "Pekâlâ. Anlat bakalım."

Bu bir oyun, diye hatırlattı Gideon kendine göğsü sıkışırken. Hiçbir anlamı yok.

O halde neden düşmeyeceğini umarak doğruca bir uçuşuma ilerliyormuş gibi hissediyordu?

OTUZ

GIDEON

“**A**şık olduğum son kadın bir cadıydı,” dedi.
Rune’un gerildiğini hissetti.

“Ailem kraliyet terzisi olduğu gün tanıştık.”

Gideon’ın annesinin tasarımları aşağı yukarı bir yıldır sosyetenin dikkatini çekiyordu. Birkaç ay önce iyiye giden işleri sayesinde Dış Kesimler’den –başkentten en fakir bölgesinden– Eski Kent’teki bir daireye taşınmışlardı.

Bir gün içerisinde Kraliçeler hayat şartlarını daha da iyileştirip onları saraya yerleştirmişti. Aniden Alex’in okul masrafını karşılayabilir hale gelmişlerdi. Birdenbire Gideon’ın artık kız kardeşi Tessa’nın karnı doysun diye kendi öğünlerini atlamasına gerek kalmamıştı.

“Ailem Kraliçeler’in taleplerini zar zor karşılıyordu, bu yüzden yardımcı olmam için beni de yanlarına almışlardı. Alex eğitimi için Konservatuar’a gitmişti, Tessa’ysa çok küçüktü, yalnızca ayaklarına dolanırdı. Cressida sadece onun için çalışmamı istemişti, böylece Thornwood Kasrı’nda onunla yaşamaya başladım.”

Yaşadıklarının ne kadarını ona anlatacağına karar vermeye çalışırken midesi bulandı. Geçmişinin her kirli detayını öğrenmesini istemiyordu. Fakat Gideon’la daha fazla görülmeden önce bilmeyi hak ettiği birkaç şey vardı.

“Cress beni yanında yalnızca terzisi olarak istememişti.” Yanında yürürken gözlerini önünden ayırmadan Rune’a bir bakış attı. “Ben de onun... diğer ihtiyaçlarını karşılamaktan memnundum.”

Kalpsiz Avcı

“Son derece yakındınız yani.”

“Öyleydik.”

Zihnine üşüşen anıları durdurmak istedi. Cressida’nın bahçelerinde geçirdikleri geceler bir şekilde daima onun yatağında, Gideon’ın kızın kusursuz bir sanat eseriymiş gibi teninde gururla sergilediği gümüş renkli yara izlerinde parmaklarını gezdirmesiyle sona ererdi.

Cressida’nın kendisi ya da ablaları tarafından tenine kazınmış her büyü izi vücudunda büyüyen yabani bir bahçeyi andırır, yaprakları, dikenleri ve sapları iç içe geçmiş güller, zambaklar, düğün çiçekleri ve süsenler oluştururdu. Bacaklarından yukarı tırmanan gümüş çiçekler gövdesinin ve göğsünün sol tarafını kaplayarak kollarından aşağı uzanırdı.

Gideon en çok köprücük kemiği boyunca saçılmış çiçek yaprağı şekilli izleri severdi.

Kız onu tamamen büyülemişti.

Bu detayların hiçbirini Rune’la paylaşmadı.

“İşlerin sarpa sarması uzun sürmedi.”

“Nasıl yani?” Rune’un sesi onu dalıp gittiği anılardan kopardı. Artık ormanın içine girmişlerdi ve tıpkı arkalarında bıraktıkları çayır gibi birileri buraya da bir patika açmıştı. Yapraklar batan güneşin ışıklarıyla altın rengine boyanmıştı.

“Annem... rahatsızlandı.” Gideon annesinin morarıp kanayan parmaklarını, kızarmış gözlerini, kemikleri sayılacak kadar zayıf düşen bedenini hatırlıyordu. “Var olmayan şeyler görmeye ve babamı, beni, hatta Tessa’yı yapmadığımız şeylerle suçlamaya başladı. Not defterlerini çalmak, kumaşlarını mahvetmek gibi şeylerle. Elimizden gelen her şekilde işini sabote ettiğimizi düşünüyordu.”

Geçmişi hatırladıkça Gideon’ın kasları gerildi. Annesi onları daha kötü şeylerle de suçlamıştı: kocasını ona sadık olmamakla, Tessa’yı onu zehirlemekle, Gideon’ı Tessa’yı istismar etmekle. Hepsini ağza bile alınmayacak kâbus gibi şeylerle itham etmişti. Geceleri Gideon’ı

hâlâ uyutmayan şeylerle. Ve annesinin üzerinden hep aynı kokuyu alırdı; bir cadının büyüünün bakırımsı kokusunu.

“Kraliçe Kız Kardeşler ona yavaş yavaş işkence ediyordu.”

“Bu, kulağa hiç mantıklı gelmiyor,” dedi Rune. “Annenin terzile-ri olmasını istiyordularsa neden ona işkence ediyorlardı ki?”

Gideon ona bir bakış attı. “Rosebloodları hiç tanımadığın or-tada. Cadılar doğuştan zalimdir ama Roseblood kardeşler düpedüz kötüydü. Yollarına çıkan herkesi işkence edip öldürüyor, sonra da kurbanlarının kanlarını büyülerinde kullanıyorlardı.”

Rune kulaklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “İmkânsız.”

“Kendi gözlerimle gördüm.”

“Hayır, demek istediğim... Senin tarif ettiğin şey yasaklı Arkana büyüleri. Kraliçe Raine bunu asırlar önce yasakladı.”

Gideon ona döndü, bunu bilmesine şaşırmıştı. Ancak kızın bü-yükannesi bir cadıydı. Elbette cadılığa dair bir şeyler bilecekti.

“Arkana bir cadının kullanabileceği en güçlü büyüdür,” diye açık-ladı Rune. “Zorla alınmış kan gerektirir. Büyü muazzam güçlü ve ölümcüldür ama yapan cadıyı yozlaştırır. Roseblood kız kardeşler Arkana büyüleri yapmışsa kendilerini bile isteye yozlaştırmışlar de-mektir.”

Sözleri Gideon’a, Cressida’nın yıllar önce onu ve ablalarını bir kan gölünün ortasında yatan bir cesedin başında bulduğunda dedik-lerini anımsattı. Karşısındaki manzara ve keskin büyü kokusunun birleşimi neredeyse oracıkta kusmasına neden olacaktı.

Biz güçlendikçe, Gideon, yenilmemizi daha da çok istiyorlar. Ne yapalım? Bizden nefret edenlerin yok oluşumuzu planlamasına göz mü yumalım? Herkesin çiğnediği kurallara göre mi oynayalım? Buna aptal-lık denir. Kendin ve sevdiklerin için güçlendiğinde bunu korumak için elinden geleni ardına koymamalısın. Bu, ruhunu feda etmek anlamına gelse bile. Öteki türlü elindekilere göz koyanların sevdiklerine zarar ver-mesini izlersin.

Kalpsiz Avcı

Rune yanında sessizliğe gömülmüştü. Birkaç dakika boyunca duydukları tek şey patıkada yürürken ezdikleri çam iğnelerinin çıtırtısı ve rüzgârla sallanan yaprakların hışırtısıydı.

Sırada anlatması en zor kısım vardı. Gideon ona baktı, söyleyeceklerini es geçmesini haklı çıkaracak bir neden arıyordu ancak gerçekten flört ediyor olsalardı Rune'un bunu bilmesini isterdi.

Birimiz kendini diğeri için fazla iyi sanıyor. Ama o ben değilim.

Sözlerinde samimi olup olmadığını görecekti. Değilse de onu kesinlikle suçlayamazdı.

“Cressida’ya aramızdaki her şeyin bittiğini, artık onu görmek istemediğimi söylediğimde, onu geri çevirirsem küçük kız kardeşimin de annemle aynı sonu paylaşacağı konusunda beni uyardı. O zamanlar ondan çok korkuyordum ve Tessa’yı kurtarmayı her şeyden çok istiyordum. Böylece dediğini yaptım.” Elini sertçe saçlarının arasından geçirdi. “Yine de Tessa’yı öldürmekten geri durmadı.”

“Kız kardeşinin terleten hastalık yüzünden öldüğünü sanıyordum,” dedi Rune.

Alex ona böyle söylemiş olmalıydı.

“Size çay servisi yaptığım partiyi hatırlıyor musun? Cress kendini onu bir hizmetçiyle aldattığıma inandırmıştı, beni bu yüzden cezalandırmak istiyordu. Çay servisi yapmamın benim için aşağılayıcı olmadığını anladığında farklı bir yol izlemeye karar verdi ve ona olan bağlılığımı göstermem için gündoğumuna kadar babamın bir zamanlar anneme yaptığı ipek güllerden üç düzine yapmamı istedi. Başarısız olursam kız kardeşimin başına korkunç bir şey geleceğini söyledi.”

Rune’a döndüğünde dudaklarını sertçe birbirine bastırdığını gördü. “Sana yaptığım ipek çiçeği dikmek iki saatimi aldı.”

Aklından süreyi hesaplarken Rune'un gözleri karardı.

Gideon güneş doğana kadar yalnızca bir düzine gül dikmeyi başarmıştı. Cress'in gözünde bu, yeterince üzgün olmadığının başka bir kanıtıydı. Aynı gün kız kardeşinin terleten hastalığa yakalanma-

sına neden olacak bir büyü yapmıştı. Tessa'yı odasına kilitlemiş ve kimsenin onunla ilgilenmesine müsaade etmemişti.

Gideon var gücüyle kendini kapıya –Cressida'nın her türlü güce direnç gösterecek şekilde efsunladığı kapıya– atıp yumrukla- rıyla ahşabı döverken ateşten sanrılar görmeye başlayan Tessa diğer tarafta ağlayıp yalvararak annesinin adını sayıklıyordu. Gideon, Cressida'ya bağırıp çağırdığında kız ona sırtlamakla yetinmişti. O za- man Gideon üzerine atlayıp onu yere yapıştırmıştı. Ellerini boğazına sararken kız altında hareketsiz kalana dek çekilmemeye kararlıydı an- cak muhafızlar onu kraliçenin üzerinden alıp bir hücreye zincirlemişti.

Onu serbest bıraktıklarında Tessa çoktan ölmüştü.

“Annem ertesi gün kendini boğarak intihar etti. Birkaç gün sonra da babam kendini astı. Ama Cressida *hâlâ* tatmin olmamıştı.” Yum- ruklarını sıktı. “İstediği yapmazsam zarar verebileceği tek kişi kaldı- ğını biliyordum.”

“Erkek kardeşin,” diye mırıldandı Rune.

Gideon başıyla onayladı. Alex, cadı kraliçeyle aralarında dile ge- tirilmeyen son tehditti.

İçmeye de bu olanlardan sonra başlamıştı. Her gün zil zurna sar- hoş olur, bazen sabah uyanır uyanmaz başlardı. Her gece o kadının yatağına dönmeye ancak böyle dayanabiliyordu.

Bazen Gideon, Cressida'nın ona karşı koymasını istediğini düşü- nürdü. Onu zorlamak daha büyük bir zevk veriyormuş gibi.

Onu damgaladığı akşamı hatırladı. Etini alazlamasına engel ola- maması için onu bir büyüyle duvara sabitlemişti. Gideon akkor ha- line gelmiş demirin altında kasılan vücudunu, her kasının kör edici acıyla nasıl gerildiğini anımsıyordu.

Bu bir lanet, Gideon, demişti o çığlık atmamaya çalışırken demiri daha sert bastırarak. Bana bir kez daha ihanet edersen etkinleştirece- ğim bir lanet.

“Alex bu yüzden onu öldürdü,” diye mırıldandı Rune.

Gideon uzaklardan gelen dalga sesini duydu. Denizin kokusu burada daha güçlüydü ve ağaçlar seyrekleştğinde yumuşak hatlı

Kalpsiz Avcı

kum tepeciklerini görebildi. Ormandan çıktıklarında bütün kıyı şeridi gözlerinin önünde uzandı. Doğuya açılan bir geçit vardı, bu sığ koyu pembe gökyüzü altında turkuaz rengi parıldayan açık denizden ayırıyordu.

“Harika bir günü mahvettim,” dedi Gideon manzarayı hayranlıkla izlerken.

Kendini denize atmak ve asla temizleyemediği lekeleri suyun alıp götürmesine izin vermek istiyordu. Ancak denize doğru ilerlemeye yeltendiği sırada Rune elini tutarak onu durdurdu.

“Hiçbir şeyi mahvetmedin.”

Gideon başını eğdiğinde parmaklarının birbirine kenetlendiğini gördü. Yeniden Rune’un yüzüne baktığında gözlerinde öyle şiddetli bir fırtına gördü ki nefesi kesildi.

“Başına gelenler kim olduğunu belirlemez, Gideon.”

Bunun doğru olmasını diledi. “Hiçbirimiz geçmişimizden kaçamayız.”

Gideon’ın geçmişi onu bugün olduğu adam haline getirmişti. Ona musallat olmuştu. Onu *mahvetmişti*. Yeni Çağ’ın şafağında yaptığı her şey –Nicolas Creed’in ve diğer isyancıların sarayı ele geçirmesine yardım etmesi, Analise ve Elowyn’i uykularında vurması, Cressida’nın peşine düşmesi ve sırf Gideon yapmak zorunda kalmasın diye kraliçenin icabına bakan Alex tarafından durdurulması– Cadı Kraliçeler’in ona ve ailesine yaptıklarının intikamıydı.

Cadıları hâlâ avlamaya devam etmesi bu yüzdendi. Onun kadar, hatta ondan daha beter acılar çekmiş pek çok kişi vardı. Harrow da bunlardan biriydi.

Cadılar doğuştan kötüydü. Elllerine yeterince güç geçerse bunu kötüye kullanırlardı. Tekrar yükselmelerini engellemek ve kimsenin onların merhametine kalmamasını sağlamak için hepsinin tek tek kökünün kazınması gerekiyordu.

Gideon bu düşünceyle neden burada olduğunu hatırlayıp elini Rune’un elinden geri çekti.

Rune Winters'ın göz önünde saklanan bir cadı olduğundan şüpheleniyordu. Onu yakalamak için kanıtı ihtiyacı vardı. Neyse ki her cadı vücudunda bunun yadsınamaz izini taşırdı.

Cressida uyurken karanlıkta parmaklarını onun gümüş yara izlerinde gezdirdiğini hatırlıyordu.

Harrow'un iki gece önceki önerisini de öyle.

Güneş ufkun ardında kayboluyordu. Yakında batacak ve tek ışık kaynakları Rune'un elindeki küçük fener olacaktı. Karanlık çökmeden evvel Gideon gömleğinin en üstteki üç düğmesini açtı.

Rune'un kaşları çatıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Yüzmeye gidiyorum."

"*Şu an mı?*"

"Su durgun. Hava sıcak. Yüzmek için harika bir ikili." Gömleğini yeterince gevşettiğinde başının üzerinden çıkarıp aralarına, kumun üzerine bıraktı.

Rune itiraz etmek için ne diyecekse vazgeçmiş gibiydi. Yüzündeki şaşkın ifade Gideon'ı neredeyse güldürecekti.

Tek kaşını kaldırıp ona baktı. "Geliyor musun?"

OTUZ BİR

RUNE

Su yılın bu zamanı buz gibi olurdu. Rune tam da bunu söylemek üzere ağzını açmıştı ki Gideon gömleğini çıkarıp bir kenara attı. Kelimeleri birden aklından uçup gitti.

Keskin bir nefes aldı, genç adamın kaslı omuzları ve kollarını görmesiyle içine bir sıcaklık yayıldı. Yumruklarını sıkıp tırnaklarını avuç içlerine batırarak Gideon'ı baştan ayağa süzme dürtüsüne karşı koymaya çalıştı: köprücük kemiklerinin çıkık hatlarında, karın kaslarında, kalçalarında... Teni batan güneşin altında bal rengine bürünmüştü.

Bakışlarını çevirmeye çalıştı ama gözleri sağ göğsündeki hilalle çevrelenmiş dikenli gül sembolüne takıldı. Rune görür görmez bunun ne olduğunu anladı. Kraliçe Kız Kardeşler büyü imzalarını armalarına dönüştürmüş ve giysilerini bununla süslemişlerdi. Bu armaları gömleklerinin manşetlerine işletmiş, mücevherlerine kaktırmış ya da pelerinlerine naksettirmişlerdi.

Bu gül ve hilal sembolü Cressida'nındı.

Bir dövme mi?

Gideon'ın pantolonunun kuma düşerken çıkardığı ses Rune'un düşüncelerinin zihninde donakalmasına neden oldu. Onun karşısında neredeyse çıplak durduğunun farkındaydı ve gözlerini o armadan ayırıp başka bir yere bakmaya korkuyordu. Anlattığı hikâye her zerresinde yankılanmaya devam ediyordu. Öfke, keder ve utanç.

Olanları anlatırken sesi bunlarla doluydu. Rune umutsuzca hikâyenin başka bir tarafı olduğuna, Gideon'ın gerçeği çarpıttığına inanmak istese de o armayı görmezden gelemezdi.

Dövme değil, diye düşündü armanın kırmızı hatlarını incelerken. *Damgalanmış.*

Cadı Kraliçeler'in en küçüğü Gideon'ı, tıpkı otlaması için saldığı hayvanın ona ait olduğunu herkes bilsin de kimse onu almaya kalkışmasın diye adını derisine alazlayan bir çiftçi gibi damgalamıştı.

Cressida, Gideon'ı kendi malı olarak sonsuza dek işaretlemişti.

Duyduğu dehşetle Rune'un vücudu buz kesti.

"Gideon..."

Kızın yüzüne bir tokat gibi çarpan farkındalıktan bihaber Gideon, bir parmağını iç çamaşırının beline geçirdi. "Son şansın, Rune."

Üzerindeki son kıyafet parçası da kumda diğerlerine katıldı.

"Tanrılar aşkına." Rune elleriyle gözlerini kapadı. "Gideon Sharpe!"

"Yanakların mı kızarıyor yoksa?"

Gideon'ın alaycı sözleri bedenini ele geçiren soğuğu kovdu.

"Neden bu kadar utanıyorsun? Kapında sıraya girmiş onca talibinden bir kez bile faydalanmadığını söyleme sakın."

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayılırken teninin daha da ısındığını hissetti. "*Çok fenasın.*"

Rune hem kendini hem de Gideon'ı şaşırtarak bir kahkaha koyuverdi.

Ellerini indirip ona bakmak için yanıp tutuşuyordu. Ancak diğer kadının aksine ondan faydalanmak istemiyordu. Bu yüzden öylece durup gözlerini kapamaya devam etti.

Kumdaki ayak seslerini duydu. Ancak deniz yerine ona doğru ilerliyorlardı. Rune bir adım geri çekildiğinde neredeyse bir kütüğe takılacaktı. Ancak Gideon dirseğini tutup onu düşmekten kurtardı.

Kalpsiz Avcı

Nefesi yanaklarını okşadı. “Gel hadi.” O devasa ve muhteşem vücuduyla arasında yalnızca birkaç santim vardı. Rune ellerini yüzüne daha da sert bastırdı. “Denizi teninde hissetmek istemiyor musun?”

“Hiç istemiyorum,” dedi ellerinin ardından. “Su buz gibidir.”

“Nasıl istersen,” dedi Gideon onu bırakarak.

Adam su sıçrata sıçrata denize girdiğinde Rune daha fazla dayanamayıp ellerini indirdi ve Gideon’ın çırlıçıplak vaziyette dalgaların arasına yürümesini izledi.

Oynadığı rolü hatırlamaya çalıştı. Fakat kendini korumak için takındığı maske hızla kayıp gidiyordu. Rune, Gideon ona ruhunu açtıktan sonra sığ ve dedikoducu bir kız gibi davranmaya devam edemezdi. Kendine bu hikâyenin iki tarafı olduğunu ya da asıl kurbanların Cressida ve ablaları olduğunu söyleyemezdi.

Geçmişte yaşadığı hiçbir şey Gideon’ın bugün yaptıklarını mazur göstermezdi elbette; hâlâ birbiri ardına cadıları avlıyor, şiddet yanlısı bir rejimi destekliyordu. Ancak anlattıkları Rune’un onu anlamasına yardımcı olmuştu.

“Hadi, Rune. Su gayet sıcak...”

Gideon bu akşam ona en derinlerinde sakladığı acı verici bir gerçeği anlatarak oynadıkları oyunu daha da tehlikeli hale getirmişti. Rune’un karşılık verebilmek için ona denk bir şeyler sunması gerekiyordu.

Fakat o kadar uzun süredir bir yalanın içinde yaşıyordu ki içinde gerçek bir şeylerin kalıp kalmadığından emin değildi.

Kendimi saklamıyor olsam, diye düşündü, kim olurum?

Gerçek Rune Winters kimdi?

Sosyetenin bir parçası değil. Kızıl Güve değil. Derinlere gömdüğü o insan kimdi?

Rune o kadar uzun süredir rol yapıyordu ki kim olduğunu hatırlayamıyordu.

Bir zamanlar kurdele ve inciler takmaktan, danteller ve ipekler giymekten hoşlanan bir kızdı. Yakışıklı oğlanlarla dans etmekten ve

arkadaşlarıyla dedikodu yapmaktan keyif alan bir kız. Terasta büyü-kannesiyile çay içip operalara giden bir kız.

Peki o kızı *Rune* yapan neydi?

Yatak odasında asılı duran portreyi düşündü. Üzerinde beyaz el-bisesi, gülmemek için kendini zor tutan haşarı çocuğu.

O kız büyüse nasıl bir kadın olurdu?

Ne yapardı?

Meydan okumayı kabul edip buz gibi denizde cırılçıplak yüzerdi, diye düşündü Rune. İşte bundan emindi.

Yavaş hareketlerle şalı omuzlarından bıraktı. Sırtına uzanıp elbi-sesinin bağcıklarını gevşetti ve pamuklu kumaşı üzerinden çıkarıp kuma bıraktı.

Ilık esinti çıplak karnını ve bacaklarını okşuyordu.

Ardından önce sutyenini, sonra da iç çamaşırını çıkardı. Gideon'ın dalgaların arasından onu izlediğinin farkındaydı.

Batan güneşin altında sahilde dururken saçları çıplak omuzlarına savruluyordu. Kıyıya ilerlerken Gideon'ın sıkı ve kaslı vücuduna kı-yasla ona fazla yumuşak gelen bedenini kollarıyla gizleme dürtüsüne karşı koydu.

Ona bakmasını *istiyordu*. Bulamayacağı yaraları aramasını. Rune'un vücudu sıradan yaralarla, yıllar içinde edindiği kesikler ve sıy-rıklarla doluydu. Ama hiçbiri onun aradığı gümüş renkli izler değildi.

Ayakları buz gibi suya değdiğinde vücudu elektrik çarpmışa döndü.

"Tam bir yalancıymışsın." Soğuğu kovmak için kollarını bede-nine sardı. "Sanırım burası devasa bir buzulun erimesiyle oluşmuş."

Gideon gülüp ona su sıçrattı. Buz gibi damlalar tenine çarptı-ğında Rune irkildi. Ama ilerlemekten geri durmadı, soğuk sırayla dizlerine, kalçalarına ve beline çarparken keskin bir nefes aldı.

Aklından ne geçiyor? diye merak etti, göğsüne daha sıkı sarılırken. *Beni gördüğü diğer çıplak kızlarla kıyaslıyor mu?*

Bu soruyu zihninden kovabilmeyi diledi. Ne düşündüğü kimin umurundaydı ki? Rune'un önemsemediği kesindi.

Kalpsiz Avcı

Nihayet Gideon'ın yanına ulaştığında su boğazına gelmiş, ayaklarını kumlu zemine basmak için parmak uçlarına kalkması gerekmişti.

“Büyükannem küçükken beni buraya getirirdi,” dedi uzaklardaki adanın ve onu kıyıya bağlayan geçidin silüetine bakarken. “Sahilde durup bana fazla uzaklaşmamam için bağırırdı. Akıntının beni alıp götüreceğinden korkardı.”

Ruhunu ona açmak, bir cadı tarafından büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmak için kusursuz bir zamandı. Ona güvenip açtığı sırrın ardından Gideon'a yalan söyleme ya da hissetmediği bir nefreti zorlama düşüncesi Rune'un midesini bulandırıyor. Fakat ona doğruyu da söyleyemezdi.

Gideon gerçek bir avcı gibi zayıflığını hissetmişti.

“Onu ihbar etmek senin için çok zor olmuş olmalı.”

Hiç olmadı, derdi opera locasında ya da bir balo salonunda etrafı arkadaşlarıyla çevrili olsa.

Ama değildi. Gideon'la baş başaydı ve yepyeni bir oyun oynuyorlardı. Ona kıyasla Rune için çok daha tehlikeliydi bu oyun.

Büyükannemi ihbar etmek zor değildi, diye düşündü. *Dayanılmazdı*.

Rune derin bir nefes alıp küçük bir gerçeği açık etme riskini göze aldı.

“O benim en iyi arkadaşımdı.” Bakışlarını kaçırdı. “Hep... büyüünce onun gibi biri olmak isterdim.”

Cumhuriyet'in büyükannesini öldürdüğü gün Rune'un bir parçası da onunla birlikte ölmüştü.

O sabah en güzel elbisesini giydiğini, saçlarını yaz güneşinin altındaki buğdaylar gibi parlayana kadar taradığını hatırlıyordu. Büyükannesi ona ne olursa olsun daima en iyi haliyle görünmesi gerektiğini öğretmişti ve Rune, halka açık idamların da onun için bir istisna olmadığını düşünmüştü. İdam edilen kendisi olsa bile.

Öfkeli kalabalığı yarararak en öne ulaşıp Kastrel'i arındırma platformunun üzerinde gördüğünde dizlerinin bağı çözüldü çözülecekti.

Daima mücevherli bir tokayla özenle topladığı saçları dağınık tutamlar halinde yüzüne düşmüştü. Gözalıcı elmacıkkemiklerinden birini morartmış, gözlerindeki parıltıyı söndürmüşlerdi. Hatta içlerinden biri yara izlerinin herkesçe görülebilmesi için üzerindeki giysinin kolunu yırtmıştı.

Kestrel'in bakışları kalabalık denizinde gezinirken şahin gibiydi, sanki ona nasıl tükürdüklerini ya da ona taktıkları kötü isimleri hiç duymuyordu.

Gözleri torununun üzerinde durduğunda kalabalığın dikkati de Rune'a dönmüştü.

Biliyor muydun? Kalabalığın mırıltıları hâlâ Rune'un kulaklarında çınılıyordu. *Kocakarıyı o ihbar etmiş. Cesur kızmış.*

Tam da görmek istekleri kız imajına bürünmüştü: Cumhuriyet'e biricik büyükannesini idama gönderecek kadar sadık genç bir vâris. Artık bu rolü oynaması gerekiyordu. Rune bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu.

Fakat takındığı soğukkanlı maskenin altında keder kalbini ortadan ikiye bölmüştü.

Göz göze geldiklerinde büyükannesinin dudaklarından Rune'un duymayı hak etmediği iki küçük kelime dökülmüştü.

Seni seviyorum.

Zincirler büyükannesini ayak bileklerinden havaya kaldırırken metalin metala sürtme sesi havayı doldurmuştu. Elleri cadı bağlarının içinde, savrulan saçlarıyla öylece baş aşağı asılı kalmıştı.

Kan Muhafızları'ndan biri elinde bir hançerle öne çıkıp büyükannesinin boynunu kesmişti. Kanı etrafa saçılıp platformu kırmızıya boyarken büyükannesi kancaya takılmış bir solucan gibi kıvranıp nefes almak için mücadele etmişti. Kaderine direnirken zarafet ve ağırbaşlılığa dair her şey uçup gitmişti. Rune altdudağını ısırarak çığlık atmak ve ağlamamak için kendini zorlamıştı. Akan kan ardında kurdeleye benzer kırmızı renkli kalın izler bırakıp büyükannesi sonunda hareketsiz kalırken kendine metanetli ve hareketsiz kalmayı emretmişti.

Kalpsiz Avcı

Ardından cesedini şehrin dışındaki toplu mezara atmalarını izlemişti. Büyükannesini eve götürüp bahçedeki elma ağacının altına, baharda çiçeklerinin döküleceği yere gömemezdi. Birinin kalbine gömdüğü gerçeklerden şüphelenmesi ihtimaline karşı ona böyle bir şefkat göstermeyi göze alamazdı.

Gideon'a gerçeğin yalnızca çok küçük bir kısmını söylemişti. Büyükannesinin ölümünü izlediği kısmı.

Güneşin ufkun ardında kaybolmasıyla koyu mora bürünen gökyüzünün mavi ve altın tonlarına boyadığı Gideon onu inceledi. Dalgalar üzerlerine çarparken uzaklardan bir deniz kuşunun sesi geliyordu.

Çok şey söyledin, diye düşündü yaşaran gözlerini göreceğinden endişe ederek bakışlarını hızla Gideon'dan uzaklaştırırken. Artık elinde senden şüphelenmek için çok daha fazla neden var.

Boğazını düğümleniyor, gözleri yanıyordu. Maskesini çıkarıp bir kenara atmıştı ve o olmadan bocalıyordu.

Gideon birden suyun içinde ona doğru yürümeye başladı. Rune kendini dalgalara bırakıp ondan uzağa yüzmeden yanına ulaştı. Çenesini bir eline alıp diğer eliyle Rune'un ıslanmış saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bir cadıyı sevmiş olmak suç değil, Rune." Eğilerek alnını onun kine yasladı, nefesleri birbirine karışıyordu. "Öyle olsaydı tek suçlu sen olmazdın."

Gösterdiği nezaket kızın duvarlarının arasından süzülüp en derinlerindeki kilitleri açtı.

Düşmanı içeri aldı.

Yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken başını kaldırıp Gideon'a baktı. Deniz çıplak vücutlarını gizlese de Gideon'ın dalgaların altında ne saklandığını bir an bile unutmadığı yüzünden okunuyordu. Ancak aralarındaki mesafeyi kapamaya tereddüt ediyor gibiydi, Rune'un ona müsaade edip etmeyeceğinden emin olamıyordu.

Kristen Ciccarelli

Rune kendine buna izin *vermeyeceğini* söylemeye çalıştı. Muh-temelen Gideon da o gün kalabalığın arasında Kestrel'in ölümüne alkış tutuyordu. Rune onu kesinlikle daha yakınında istememeliydi.

Gideon bir cadı avcısıydı. Ondan şüpheleniyordu. Şimdi bile bir açığını arıyordu.

Ama...

Madende üstüne çıktığı anı hatırladı. Bedeninin ne kadar güçlü ve ağır olduğunu. Ardından onu sudan çıkarışını düşündü. Kuvvetli kollarını. Rune'un bedenine akan sıcaklığını.

Bedenini ona bastırması nasıl hissettirirdi?

Bunu bu kadar öğrenmek istemesi çok yanlıştı.

Gideon aklından geçenleri okumuş gibi kendini tutmaya harca-dığı çabayla titredi. Sertçe yutkundu, Rune onun açlıkla atan nabzı-nı çenesini tutan elinde hissedebiliyordu.

Demek bu korkunç arzudan o da mustarıptı.

Bu bir oyun, diye teskin etti kendini, yüzünü Gideon'ın avucuna bastırırken. *Yalnızca rol yapıyoruz.*

Parmaklarını adamın saçlarına geçirip dudaklarını kendininkilere çekerken bu bahaneye sığındı.

OTUZ İKİ

GIDEON

Dürüst olması gerekirse, Gideon'ın bir yanı içten içe o madende elinden kaçanın Rune olmasını istemişti. Ki bunun onu rahatsız etmesi lazımdı. Rune'u düşmanı kılması bir yana onu katil ve kötü bir cadı yapardı. Fakat onu aklıyla yenen genç bir kadın Gideon'ı inkâr edemeyeceği kadar heyecanlandırıyordu.

Öpücüğü de onda benzer hisler bırakmıştı. Yasaklı bir şeyin tadını ilk kez almak gibi. Başını döndüren enfes bir şeyin. Tüm duyularını aynı anda uyandıran bir şeyin.

Rune'un dişleri altdudağına sürtündüğünde içinde aniden köruklenen bir sıcaklıkla beline uzandı. Teni o kadar yumuşaktı ki onu bırakmak istemiyordu. İçine gömülmek istiyordu.

Rune da aynı şeyi hissediyormuş gibi kollarını Gideon'ın boynuna dolayıp vücudunu ona yasladı.

Böyle hissetmemesi gerekiyordu. Hiçbir şey böylesine harika hissettirmemeliydi. Böylesine *doğru*. Utanmasını gerektirecek hiçbir şey yokmuş gibi. Belki –sadece belki– onun gibi bir kadına layık olabilecekmış gibi.

Zihninin bir köşesinde Alex'inkine benzer bir ses tısladı: *Rune gibiler senin gibi insanlarla evlenmez.*

Gideon başından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi keskin bir nefes aldı ve kendini zar zor ondan ayırıp tökezleyerek geriledi.

Ne bok yiyorum ben?

Alex elbette haklıydı.

Daha da önemlisi Alex, Rune'a âşıktı.

Gideon'ın ani geri çekilişiyle Rune dengesini kaybedip dalgaların arasına düştü ve tükürükler saçsa saçsa yüzeye çıktı.

Bedeni kızın yokluğuyla uğulduyordu. Sanki Rune'u kollarına almak dünyadaki tek gerçek şeydi ve ait olduğu yere dönene kadar her şey yanlıştı.

Başını iki yana sallayıp bu histen kurtulmaya çalıştı.

"Gideon... özür dilerim. Ben sandım ki..." Islak saçları yanaklarına, boğazına ve omuzlarına yapışmıştı. Rune sertçe yutkundu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve titriyordu. "Senin de bunu istediğini sandım."

Ne?

Rune başını hiddetle iki yana salladı. "Ne *aptalım* ama."

Bacaklarını hızlıca çırparak karaya doğru yüzmeye başladı, kulaçları dalgaları yarıp onu Gideon'dan uzaklaştırıyordu. Fakat sesindeki utancı duymuştu bile.

Senin de bunu istediğini sandım.

Rune her şeyi yanlış anlamıştı.

"Rune!"

Kız ya onu duymamıştı ya da bilerek duymazdan geliyordu. Çünkü kulaçları daha da hızlanmıştı.

Gideon hemen peşine düştü. Bunu fazlasıyla istediğini bilmesi lazımdı.

Hâlâ da istediğini.

Rune'un kıyıya ulaşip dalgalar bacaklarını geri çekerken tökezleyerek sudan çıkmasını izledi. Çıplak bedeni kumun üzerinde yanan fenerin ışığında parlıyordu. Gideon onu durdurmak için acele etse bile bir an durup onu hayran hayran izlemekten kendini alamadı.

Belki de bir cadı değildir. Pürüzsüz tenini lekeleyen tek bir büyü izi bile göremiyordu. Onu tepeden tırnağa incelerken utangaç davrandığı da söylenemezdi.

Kalpsiz Avcı

Bir an için tereddüt etti. Kendini Alex'i hatırlamaya zorladı. Rune'u öperek bu akşam ihanet ettiği kardeşini. Nasıl Alex'in sevdiği kızın peşinden koşup onu tekrar öpebilirdi?

Ancak kız bir cadıysa ve Gideon peşinden *koşmazsa* –onu kesinlikle tekrar öpmek istediğini açıkça belirtmezse– Rune aralarındaki bu maskaralıktan hallice flörte bir son verir, Gideon da Kızıl Güve'yi yakalamak için elindeki en iyi fırsatı kaybederdi.

Bedeli ne olursa olsun Güve'yi yakalaması gerekiyordu.

Rune gerçekten Güve'yse ve Alex ona âşıkça bu her şeyden çok kardeşi için yapmalıydı. Küçük kardeşini başka bir tehlikeli cadıdan daha korumak zorundaydı.

Gideon kıyıya ulaştığında Rune beyaz elbisesini giymişti bile. İç çamaşırlarını öylece kumda bırakıp feneri aldı ve ormana doğru koşmaya başladı.

Gideon sudan güçlükle çıkıp saçlarındaki suyu silkeledi ve pantolonunu çabucak üzerine geçirdi. Gömleğini de yerden kapıp Rune'un peşinden koştu ve onu tamamen kaybetmeden önce fenerinin ışığını takip etti.

OTUZ ÜÇ

RUNE

Rune sahille arasına bir an önce mesafe koymak için koşar adımlarla ormanın içindeki patikada ilerlerken esintiyle titredi. Güneş çoktan bakmıştı ve dört bir yanını saran ağaçlar karanlık birer siluetten ibaretti. Elbisesi ıslak bacaklarına yapışmıştı ve sıırıslık saçlarından sırtına sular akıyordu.

Serin havaya rağmen alev alev yanıyordu.

“Aptal, aptal, aptal!”

Cadılar doğuştan zalimdir. Gideon buna inanıyorsa ve Rune’un bir cadı olduğundan şüpheleniyorsa, onun Cressida’dan hiçbir farkı olmadığını düşünüyor demekti.

Elbette onu öptüğünde geri çekilecekti. Oynadığı sığ, dedikoducu sosyetik kız Gideon’ın sinirlerini bozuyordu. Gerçekte olduğu kişininse... ölmesini istiyordu.

Rune onu tiksindiriyordu.

Onu nasıl bu kadar yanlış okudum?

Bir hafta boyunca ortadan kaybolmasını sağlayacak bir büyü biliyor olmalı diledi.

“Rune!”

Kalbi tekledi. Gideon’ın sesi çok yakından geliyordu. Omzunun üzerinden arkasına baktı ama fenerden yayılan ışığın ötesindeki her şey karanlıktan ibaretti.

Yüzünü evine dönüp adımlarını hızlandırdı.

Kalpsiz Avcı

Belli ki yeterince hızlı değildi.

“Benden kaçmayı bırak.”

Bu kez ses tam arkasından gelmişti. Rune tam koşmaya başlayacaktı ki bileğine dolanan bir el onu durmaya zorladı.

“Yanlış bir şey yapmadın.”

Rune başını iki yana salladı, utançtan yerin dibine girecekti. “Ben... varsaymamalıydım.”

Gideon önüne geçip Wintersea Malikânesi’ne uzanan yolda önünü kesti. Genç adamın alelacele peşinden koşarken gömleğini üzerine geçirmeye fırsat bulamadığı Rune’un dikkatinden kaçmadı.

“Doğru varsaymışsın.”

O zaman neden geri çekilmişti?

Sana yalan söylüyor. Onu hazırlıksız yakaladın ve bu, maskesinde bir çatlağa sebep oldu. Seni öpmek falan istemiyor. Hiç istemedi. Sadece bu oyunun nasıl oynanacağını senden daha iyi biliyor.

Rune tam etrafından dolanıp kaçacaktı ki ormanda aniden bir ses yankılandı.

Sesler.

Gideon hemen sesin geldiği yöne döndü. Hâlâ nefesini toplamaya çalışan Rune kim olduklarını ilk anlayan oldu. Uzaktan görünen yarım düzine kadar meşale alevi ateşböcekleri gibi süzülerek patikadan aşağı iniyordu.

“Birileri geliyor,” dedi Gideon.

“Hadi canım,” dedi Rune feneri söndürürken. Gideon’ın elini tutup onu patikadan çıkardı.

Gelenlerin alınlarına kazınmış işaretleri gördüğünde genç adamın kaşları çatıldı. “Tövbekârlar mı? Mülküne izinsiz girmişler.”

“İzinsiz girmediler,” dedi Rune alçak sesle. Ses çıkarmamaya özen göstererek çalılarının arasından geçti ve Gideon’ı patikadan iyice uzaklaştırarak arkasına saklanabilecekleri gür yapraklı ağaçlara doğru çekti. “Patikaları kullanmalarına izin veriyorum.”

Meşaleler yanlarından geçip giderken Gideon'ı göremese de hâlâ hiç kıpırdamayan elini tutuyordu.

“İzin mi veriyorsun?”

Yüzüne yansıyan gerçeği göremediği için karanlığa şükretti. *Bundan daha fazlasını da yapıyorum.* Bazen, kimsenin onu yakalayamayacağından emin olduğunda onlara taze ekmek ve peynir bırakıyordu.

“Patikaları kullanarak gün battıktan sonra sahile balık avlamaya gidiyorlar.” Teknik açıdan bakıldığında, Tövbekârlar'ın arazisindeki patikaları kullanmasına izin vermek onlara doğrudan yardım etmek sayılmıyordu. Dolayısıyla suç değildi. “Beni ihbar edecek misin?”

“Hayır. Sadece... şaşırdım.”

“Aralarında çocuklar var. Senin de daha önce belirttiğin gibi bu hayata doğmayı ben seçmedim, tıpkı o çocukların da kendi hayatlarını seçmediği gibi.”

“Seni suçlamıyorum, Rune. Aksine bunun... takdire şayan olduğunu düşünüyorum.” Sıcacık eliyle onunkini sıktı.

Ah.

Aralarına garip bir sessizlik çöktü.

Rune, Alex onları tanıştırdığından beri bu adamdan nefret ediyordu. Şimdiyse karanlıkta elini tutuyordu. *Kendi isteğiyle.*

Bunu düşününce elini geri çekmek istedi.

Çünkü Gideon da ondan nefret etmişti. Hâlâ da ediyordu. Öpüşürlerken aniden geri çekilmesi de bu yüzden değil miydi?

Rune anlamak istiyordu. O zamanlar Rune'da onu böylesine kararlılıkla reddetmesine neden olacak ne görmüştü?

“İlk tanışmamızı hatırlıyor musun?”

Rune o zamanlar henüz on üç yaşındaydı. Alex'le neredeyse iki yıldır arkadaşlardı ve oğlan onu sıcak bir yaz günü İsimsiz Koy'da uçurumdan denize atlamaya çağırmıştı. Ona koyun tam da buna uygun harika uçurumları olduğunu söylemişti. Rune daha önce hiç böylesine cesaret isteyen bir şeye kalkışmamıştı ve bunu düşünmek

bile onu heyecanlandırmıştı. Fakat koy şehrin öteki ucundaydı. Büyükannesi onun Alex'in dar gelirlilerin yaşadığı bölgedeki evini ziyaret etmesini kesin bir dille yasaklamıştı.

Fakat İsimsiz Koy'a dair hiçbir şey söylememişti. Böylece Rune ondan izin istememişti, hatta nereye gideceğini bile söylememişti.

Koya vardıklarında kayalara tırmanan ve kendilerini denize atan bir grup çocukla karşılaşmışlardı. İçlerinden bir tanesi sürekli diğerlerinden daha yükseğe tırmanıyor, kendini daha öteye atıyordu.

O çocuk Alex'in anlata anlata bitiremediği abisi Gideon'dı.

"Nasıl unutabilirim?" diye mırıldandı Gideon, Rune'u daldığı anılardan çıkararak. Tepelerindeki dalların yaprakları seyrelmeye başlamıştı ve aralarından sızan ayışığı Rune'un genç adamın çattığı kaşlarını görmesine olanak sağlıyordu. "Zengin kız Dış Kesimler'i ziyaret ediyor ve pis fakirlerin hayatını görüp kendisine göre olma-
dığına karar veriyor."

"Ne?" Yanakları Gideon'ın suçlamaları karşısında kıpkırmızı ke-sildi. Ormanın arkalarında gözden kaybolduğunu fark etmedi.

"Alex'in seni de yanında getirmesini bu yüzden istememiş miydin?"

"Beni oraya kendi davet etmişti," dedi savunmacı bir tavırla.

"Elbette." Çenesi kasıldı. "Kıymetli bir hazineymişsin gibi senin-le gösteriş yapmak için."

Rune, Gideon'ın silüetine doğru sert bir bakış attı. "Neden bah-sediyorsun sen?"

"Bir şey yok. Boş ver."

Rüzgârla savrulan uzun otlar hışırdayıp çıplak bacaklarını okşar-ken Rune başını iki yana salladı. "O gün bana çok kaba davranmış-tın. Hayatımda gördüğüm en kaba oğlan olduğunu düşünmüştüm."

"Ben mi?" Öksürdü. "*Ben* mi kaba davranmıştım? Yanlış anla-mışsın."

"Kıyafetlerimi aşağılamıştın."

"Hiç de bile."

"Gayet de aşağılamıştın! Elbiseme *züppe* demiştin."

“Ah, o. Evet, onu hatırlıyorum.” Eliyle sertçe çenesini sıvazladı. “Sadece üzerindeki dantel bile o gün yüzmeye gelen çocukların masasına üç öğün yemek koymaya yeterdi.”

Rune tam ağzını açıp ona bir karşılık verecekti ki ne diyeceğini bilmediğini fark etti.

“Bilmiyordum.”

“Dış Kesimler’e gelirken tasarımı elbise giymenin senin geri kalanımız için ne kadar ulaşılmaz olduğunu ilan etmek anlamına geldiğini bilmiyor muydun?”

Ulaşılmaz mı?

“On üç yaşındaydım,” dedi Rune. “Şehir merkezinden ötesine adım atmamıştım. Dış Kesimler’den tanıdığım tek kişi Alex’ti.”

Wintersea Malikânesi’nin bahçelerine açılan ahşap kapıya vardılar.

“Seninle tanışacağım için çok heyecanlıydım,” diye mırıldandı Rune. Gideon ona hızlı bir bakış attı. “Ama sen elimi bile sıkmadın.”

Sürgüyü açıp içeri girdiğinde Gideon da arkasından onu takip etti.

“Daha önce hiç yapmamıştım.”

Rune ona döndü. “Nasıl yani?”

“Yalnızca aristokratlar birbirlerini selamlarken el sıkıştır. Ben... ne yaptığının anlam verememiştim. Beni küçümsüyormuşsun gibi hissetmiştin. Ya da mesafenin koruyormuşsun gibi.”

Rune’un ağzı bir açılıp bir kapandı.

“Sen de bilmiyordun,” dedi Gideon lafı ağzından alır gibi. “Bunu şimdi anlıyorum.”

“Daha anlayışlı olabilirdin.”

Gideon sertçe iç geçirdi. “Tabii.”

“Tabii mi?”

“Benden ne istiyorsun? Özür mü?” Ellerini bir hışımla yıldızlı gece göğüne doğru savurdu. “Sana kaba davrandığım için özür dilerim, Rune Winters. On beş yaşındayken bile tahammül edilemez götün tekiydim.” Ellerini indirip onu inceledi. “Bu yeterli oldu mu?”

Kalpsiz Avcı

“Ben bunu... İstedğim bu...”

“O zaman neden bu kadar önemli?”

“Bilmiyorum!” Yumruklarını sıkı. “Sanırım canım yandı. Benden *hoşlanmanı* istemiştim.”

Rune aniden kendini sahildekinden çok daha çıplak hissetti.

Gideon sessiz kaldı, gözleri onun üzerinde geziniyordu. Rune sözlerini geri alabilmeyi diledi, kendinden çok fazla taviz verdiğinin farkındaydı. Hızla arkasını dönüp tek başına bahçelere doğru ilerlemeye başladı. Arkasından kapının açılıp kapandığını duydu. Gideon göz açıp kapayıncaya kadar ona yetişip adımlarına ayak uydurdu.

Çalı çitlerin arasında yürürlerken bir süre hiçbir şey söylemedi.

“Kahkahanın tınısını hatırlıyorum,” dedi evin arka kapısı görüş alanlarına girdiğinde. “Beni bir mıknaş gibi sahile çekmişti ve karşımda dünyanın en güzel kızını bulmuştum.”

Kapıya yaklaştıklarında Rune’un adımları yavaşladı.

Gideon ise yürümeyi bırakmıştı.

“Yanında Alex’i görür görmez kim olduğunu anlamıştım. *Rune Winters*. Alex’in anlata anlata bitiremediği kız. Küçük kardeşim onu benden önce bulduğu için ne olursa olsun uzak durmam gereken kız.”

Sözlerine sinir olan Rune kaşlarını çatı.

“Arkadaşlık böyle bir şey değil,” dedi ona dönerek. “Ayrıca Alex beni *bulmadı*. Benim sahibim değil.”

Gideon’ın bakışları kızın dudaklarına kaydı. “Arkadaşlıktan bahsettiğimi kim söyledi, Rune?”

Rune’un bedenine bir ürperti yayıldı.

Gideon başparmağını kızın altdudağına koyup boylu boyunca yavaşça gezdirdi. Dokunuşu bütün vücuduna tepeden tırnağa elektrik akımı gönderen bir şalter gibiydi.

“Ya sen?” diye sordu.

Gideon’ın gözleri dipsiz birer kuyuydu. Rune onlara yeterince uzun süre bakarsa içlerine düşüp bir daha asla çıkamayabilirdi.

“Ben ne?”

“Şimdiye kadar tanıştığın en kaba oğlan olduğumu düşünmüşsün.” Sesi alçaktı. Sertti. “Hepsi bu mu?”

Rune yutkundu. Hayır. Hepsi bu değildi.

Gideon’ın o gün uçurumlardan atlayışını izlediğini hatırlıyordu. Alacalı bir balık gibi havada kıvrılan bedenini. Kabadayılıktan uzak, yalnızca becerinin getirdiği sessiz özgüvenini.

“Bir de... etkileyici olduğunu düşünmüştüm.”

“Etkileyici,” diye mırıldandı, dudağının köşesi yaklaşan bir gülümsemenin habercisi gibi usulca kıvrılırken. “Başka?”

Rune dudağını ısırды, geri kalanını itiraf etmek istemiyordu. O oğlanın tek başına atlamaya korkan daha küçük çocukları cesaretlendirdiğini, onlara eşlik etmek için daha aşağılara indiğini hatırlıyordu.

“Herkes sana hayrandı,” diye itiraf etti. “Olmamak imkânsızdı. Ama sonuna kadar hakkın olsa da ukalalık etmiyordun.”

Gideon, yanıtı onu şaşırtmış gibi geri çekildi.

Hâlâ oyun mu oynuyoruz? diye merak etti Rune. *Yoksa bu gerçek mi?*

Cevaptan emin olamaması onu huzursuz etti.

Aralarına çöken sessizlikle Rune ona dair en küçük detayları bile fark etmeye başladı: çenesindeki kirli sakalı, tenindeki deniz kokusu. Yürüdükleri sırada gömleğini giymişti ve Rune şimdi gözlerini düğmelerine dikmişti.

“Hâlâ züppe olduğumu düşünüyor musun?” diye fısıldadı.

Sorabileceği onca soruya rağmen... neden dudaklarından dökülen *bu* olmuştu?

Gideon’ın dudakları kıvrıldı. “Evet.” Beline uzanıp güçlü elleriyle onu kavradı. “Hâlâ kaba olduğumu düşünüyor musun?”

“Kesinli—”

Gideon’ın dudakları çenesinin köşesine sürtündüğünde tüyleri diken diken oldu ve nefesi kesildi. Tam bir öpücük sayılmazdı. Daha çok bir okşamadan ibaretti. Biraz daha aşağı ilerleyip dudaklarını boynundaki hassas noktaya bastırdı.

Rune'un kalbi tekledi. Gözleri kapandı.

Gideon daha da aşağıya ilerleyip boğazında duraksadı. Artık öpücükler konduruyor, onu tadiyordu. Dişleri köprücük kemiğine sürdüğünde Rune keskin bir nefes alıp yumruklarını sıktı. Israrcı yumuşak dudakları onu derinlere çekmekle tehdit eden tehlikeli bir akıntı gibiydi.

Genç adam gitgide artan bir aciliyetle tenine öpücükler kondurmaya devam etti. Bu gerçek miydi yoksa hâlâ rol mü yapıyorlardı? Rune ellerini Gideon'ın saçlarına geçirip başını avuçlarının arasına alarak ona sessizce sakın durmamasını söyledi.

Onu içeri davet etmeli miydi?

Odasına almalı mıydı?

Ondan birkaç dakikalığına kaçabilirse *Dil Çözen* büyüsünü yapabilir, büyü sembolünü bu kez işine yarayacak bir şeyin üzerine çizebilirdi.

Gideon ellerini saçlarının arasına geçirdiğinde, onu kapıya yasladığında Rune aklını başında tutmaya çalıştı. Bir mıknatısın gücüne kapılmış gibi hissediyordu. Onun çekimine karşı koyamıyordu.

Odaklan, dedi kendine.

Talipleriyle oynadığı oyunlarda asla çiğnemediği tek bir kuralı vardı. Ağızlarından tatlı dille bilgi almak için onları yatak odasına davet etse bile asla yatağına sokmazdı. Bu asla aşmadığı bir sınırdı.

Söz konusu talip Gideon olduğunda da bu sınırı korumayı başarabilir miydi?

Gideon çenesine öpücükler kondurmaya devam ederken sözcükler dudaklarından dökülüverdi. "İçeri gelmek ister misin?"

"Ben..."

Rune başını kaldırıp ona baktı, bedeni uğulduyordu. Gideon'ın gözleri mürekkep karasına dönmüştü ve açlık doluydu. Bunu gerçekten yapıyordu. Rune kapıyı açacaktı ve...

Gideon geri çekildi.

Aralarına giren mesafe buz gibi havayla doldu.

"Belki başka bir gece," dedi.

Kristen Ciccarelli

Bir dakika... ne?

Rune sırtını dikleştirip şaşkınlığını üzerinden atmaya çalıştı.

“Saat geç oluyor. Eve dönmem gerek.”

“Tabii. Elbette.” Rune reddedilmenin sızısıyla bakışlarını kaçırdı. “Hizmetçilerimden birine atını getirmesini söylerim.”

Başını iki yana salladı. “Lüzumu yok. Ahırının nerede olduğunu biliyorum. Atımı kendim alabilirim.”

Rune tam ısrar edecekti ki –aksi onu kötü bir ev sahibi yapardı– Gideon elini tutarak ona fırsat vermedi.

“Rune.” Başparmağıyla parmak eklemlerini okşadı. “İçeri gelmeyi *çok* isterim ama işleri ağırdan alacağıma dair sana söz verdim.” Elini dudaklarına götürüp bileğinin hassas noktasına bir öpücük kondurarak Rune’un ürpermesine neden oldu. “Ve o kapıdan içeri adım atarsam korkarım ki sözümü tutamayacağım.”

Rune’un içi vahşi bir hisle doldu. Sözünü tutmasını istemiyordu. Onu üst kata çıkarmak istiyordu. Hem de hemen.

“İyi geceler, Bayan Winters.”

Gideon arkasını dönüp ahırlara yöneldi. Rune onun evin köşesini dönüp gözden kaybolmasını izledi. Titreyen bedenini duvara yaslayıp kayarak zemine oturdu.

Gideon’ın dudaklarındaki tadını hâlâ alabiliyordu. Ellerini hâlâ belinde hissedebiliyordu.

Seni aslında istemiyor.

Gideon’ın dokunduğu her yer karıncalanıyordu.

Numaralarına kanıyorsun.

Gideon oyunu kazanıyordu. Çünkü bu gece yaptıkları her şeyi Rune tekrar yapmak istiyordu ve bunun cadıları kurtarmakla hiçbir ilgisi yoktu.

“Ondan nefret ediyorum,” dedi bahçenin gölgelerine, kendine nedenlerini hatırlatmaya çalışarak.

Fakat bunu söylerken sesi titremişti.

OTUZ DÖRT

GIDEON

Gideon ofisindeki yerden tavana kadar uzanan camın önünde durmuş Harrow'dan son bilgileri alıyordu.

“İçinde büyü imzaları bulduğumuz gemiyi hatırlıyor musun?” diye sordu kadın. “Yola çıkmasına bir saat kala son dakika kargo almış. Bir aristokrat iki fiçı şarap getirmiş.”

Camın ardında başkentin üzerine batan güneş kıpkırmızıydı. Kamu Güvenliği Bakanlığı binası başkentin merkezinde, limanı gören bir tepenin üzerinde yer alıyordu.

Gideon manzaranın tadını çıkarmıyordu. Harrow'un anlattıklarını dinlerken bir yandan da camdaki yansımada üzerindeki yeni ceketini düzeltiyordu.

“Ne yazık ki adamın başlığı yüzünü gizliyormuş,” diye devam etti Harrow. “O gece ay da yoktu. Dolayısıyla liman işçileri adamı teşhis edemiyor.”

“Bir aristokrat olduğunu nasıl anlamışlar?” diye sordu Gideon kol düğmelerini iliklerken.

Ceket Rune'un hediyesiydi ve geleli henüz bir saat bile olmamıştı. *Mahvettiğimin telafisi*, yazıyordu kutunun içinden çıkan notta. Gideon kâğıdı evirip çevirerek daha fazlasını aramıştı ama hepsi bu sözcüklerden ibaretti.

Rune'u o bahçede bırakıp gitmesinin üzerinden üç gün geçmişti. Onu orada bırakırken kabul etmeyeceği kadar zorlanmıştı.

“İşçiler eğitimli biri gibi sofistike bir dille konuştuğunu söyledi. Bir de serçeparmağında bir yüzük varmış.”

“Hepsi bu mu? İşimi hiç kolaylaştırmadı.” Gideon iç geçirdi. “Aristokratların yarısının ellerini mücevherler süslüyor.”

“Sade ve ince bir yüzükmüş. Belki de gümüştür. Fakir bir adamın alyansına benzediğini söylediler.”

Gideon başını iki yana salladı. “Belki gerçekten de fakir bir adamdır. Aynı anda hem fakir hem de zeki olabilir.”

“Sadece bana söylenenleri aktarıyorum,” dedi Harrow. “Alınganlığa lüzum yok. Liman işçisi iki oğlan da gizlemeye çalışsa da sıradan biri olmadığından şüphelenmiş.”

“Yalnızca kargosunu geciktirmiş bir tüccar da olabilir.”

Gideon, Rune’un –ya da nakliye işlerini denetlemek için tuttuğu kişinin– her gemideki malların envanterini çıkarıp çıkarmadığını, böyle bir envanter varsa bile teslimatın üzerinden haftalar geçmesine rağmen hâlâ duruyor mudur merak etti.

“Sade gümüş yüzük takan bir aristokrat için gözümü açık tutarım,” dedi Gideon en sonunda, camdaki yansımasına dönüp ceketi incelemeye devam ederek. Daha önce hiç böylesine kaliteli bir şey giymemişti. Kruvaze ceketti, toprak tonlarında bir ipekten dikilmişti. Üzerine şaşırtıcı derecede iyi oturmuştu ve kutunun üzerindeki dükkân adına bakılırsa, Rune bunun için küçük bir servet harcamıştı.

Gideon kutuyu ilk açtığında neredeyse kızın kokusunu alabilmişti. Rüzgârın taşıdığı deniz kokusu gibi narin. Güzel, vahşi ve... tehlikeli.

Kaşlarını çatıp bu düşünceyi zihninden kovdu.

Ceketi bu akşamki Aydınlar Yemeği’ne giymesini istediği açıktı. Gideon birazdan ofisinden çıkmazsa geç kalacaktı.

Pencereden uzaklaşıp kapıya doğru ilerledi. “Ben...”

“Bir şey daha var,” dedi Harrow.

Gideon durdu ve gözlerini onunkilere dikti. “Neymiş?”

Kalpsiz Avcı

“Söylentiler,” dedi. “Kulaktan dolma şeyler.”

Harrow’un dudaklarında ne alaycı bir gülümseme oynayıyordu ne de gözlerinde muzip parıltılar dans ediyordu. Gideon başını sallayarak ona devam etmesini işaret etti.

“Bağlantılarımdan bazıları şehirde büyü imzaları görüldüğünü söylüyor. Ara sokaklarda ve tavan aralarında. Genelde birkaç cadının imzası bir arada bulunuyormuş. Sanki küçük gruplar halinde toplanıyorlarmış gibi.”

Vücudu alarma geçmiş gibi Gideon’ın tüm duyuları aynı anda keskinleşti. “Bu olaylardan herhangi biri Muhafızlar’a bildirilmiş mi?”

Harrow başını iki yana salladı. “İnsanlar şüpheli durumuna düşmekten korkuyor. Askerler tavan aralarında cadı imzası bulursa sempatanlıkla suçlanabilirler. Bazılarıysa cadıların dönüşüne seviniyor. Mesela ölü Kraliçeler’e olan bağlılıkları yüzünden acı çekenler. Ya da Kızıl Barış’la daha iyi bir hayat süreceklerini sanırken şartların kötüleştiğini düşünenler.”

Gideon geçen akşam Seldom Limanı’ndaki madenin kapısının üzerinde süzülen güveyi anımsadı.

“Bulunan imzalardan *ona* ait olan da var mı?”

“Kimse Kızıl Güve’ye dair bir bilgi vermedi. Ama bu, toplanan cadılara katılmadığı ya da onlara liderlik etmediği anlamına gelmez.” Sesini alçaltarak devam etti. “Gideon, Tövbekârlar cadıların onlara ait olan şeyi almak üzere geri döndüğünü söylüyor. Büyük bir şeyin yaklaştığını düşünüyorlar. Bütün rejimi yıkacak kadar korkunç bir şeyin.”

Bu düşünceyle Gideon’ın midesi bulandı.

Cadılar yeniden başa geçemezdi. Bütün ömrünü bunun olmasına adanmıştı.

“İyi Yürekli Komutan’a haber vermemiz gerek.” Harrow’un anlattıkları doğruysa –cadıları gizliden gizliye destekleyenlerin sayısı artıyor, evlerinde ve fabrikalarında toplanmalarına izin veriyorlarsa– Yeni Çağ’ın şafağında yaptıkları baskınlara tekrar başlamak zorunda kalabilirlerdi.

“Güve demişken,” dedi Harrow, “kurduğun tuzığa ne oldu? Rune Winters’ı çoktan hapse atmış olmanı bekliyordum.”

Gideon madende onu yakalamanın kıyısından döndüğü hatırladığında yumruklarını sıktı. “Planım başarısız oldu. Sanırım yanlış bir ipucunun peşinden koştuk.”

“Tavsiyeme kulak verdin mi?”

Düşünceleri hızla Rune’a, bahçedeki o ana kaydı. Ondan uzaklaşmak için iradesinin her zerresini kullanmak zorunda kalmıştı. Atını eve sürerken iki kez geri dönmeye yeltenmişti.

Onu bundan alıkoyan Alex’i düşünmek olmuştu.

Gideon bıkkın bir nefes verdi.

Onu öptüğüne pişman mıydı? Evet. Kesinlikle. Nasıl bir adam kalkıp küçük kardeşinin hayallerini süsleyen kızı öperdi?

Ama öte yandan bu *hoşuna gitmişti*.

Sahilde kıyafetlerini nasıl çıkardığını, onu izlemesine nasıl müsaade ettiğini düşündü.

İçinde bir sıcaklık peyda oldu.

Gideon avuçlarını gözlerine bastırıp Rune’un o halinin görüntüsünü zihninden kovmaya çalıştı. “Evet, aptal tavsiyeni dinledim.”

“Onu çırılçıplak soydun demek.”

Kanın yüzüne hücum ettiğini hissettiğinde başını çevirdi.

Harrow bir ıslık koyverdi. “Pek *hızlısın*. Sonuç?”

Gideon başını iki yana salladı. “Sıfır. Tek bir yara izi bile yok.”

“Dikkatli baktın mı?”

“Elimden geldiğince.”

“Onunla yattın yani?”

“Ne? Hayır.” Bu düşünce içindeki küçük kıvılcımı devasa bir yangına dönüştürdü. “*Hayır*. Birkaç akşam önce yüzmeye gittik.”

Harrow şüpheli bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

“*Baktım*,” diye homurdandı Gideon. “Hiçbir şey yoktu.”

“Akşam gittik diyorsun. Ne kadar net görmüş olabilirsin ki?”

Kalpsiz Avcı

“Harrow.”

“Gideon. İki yıldır bulunamayan bir cadıdan bahsediyoruz. Yaralarını herkesin göreceği yerlere açmıyordur. Bacaklarının arasına baktın mı?”

Rune’un bacaklarının arasını düşünmesiyle avuçlarını gözlerine daha sert bastırmasına neden oldu. “Kes şunu.”

“Göz önünde saklanan bir cadı olsaydım yaralarımı kesinlikle oraya açardım.”

Gideon homurdandı. “Beni öldürüyorsun, Harrow.”

“Onunla yatman gerek.”

“Hayatta olmaz.”

“Sakin bana aklımdan geçmedi deme.”

Elbette geçmişti. Rune’un davetini geri çevirmek fiziksel olarak canını yakmıştı. Eve adımını atar atmaz sırf onu düşünmeyi bırakabilmek için kendini doğruca soğuk suyun altına atmıştı.

Gerçekten flört ediyor olsalardı bundan başka bir şey düşünemezdi.

Ama etmiyorlardı. Dolayısıyla bunu *düşünmemesi* gerekiyordu.

“Emin olmanın tek yolu bu.”

“Hayır,” dedi bir kez daha.

Bu çok ileri gitmek, sınırı aşmak olurdu.

“Kendini buna adanmış olsaydın, Yoldaş,” dedi Harrow kollarını göğsünde kavuşturarak, “o küçük Güve’ni yakalamayı söylediğin kadar çok isteseydin her yolu denerdin.”

Gideon bu kez elleriyle sertçe yüzünü ovuşturdu, ardından parmaklarını saçlarının arasına geçirip çekti.

“Hadi ama, Gideon. Seninki gibi bir yüzle uğraşmana gerek bile kalmayacak.”

Gideon aynı anda bir sürü şey hissediyordu. Göğsü huzursuzlukla düğümlenmişti. Vücudu arzuyla sızlıyordu. En kötüsü de Harrow’un haklı olduğundan şüphelenmesiydi. Yüzmeye

gittiklerinde hava karanlıktı. Ve Rune'a uzaktan bakmıştı. Vücudunun her santimini detaylıca incelememişti.

Bunu yaptığını düşününce sertçe yutkundu.

Rune Winters'ın cadı olup olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde öğrenmek istiyorsa sonuna kadar gitmesi gerekiyordu.

Peki sonrasında kendine katlanabilecek miydi?

Bir yandan kardeşi onunla bir daha asla konuşmayabilirdi. Öte yandan, Rune *gerçekten* Kızıl Güve'ye –ve Güve sadece cadıları kurtarmakla kalmayıp Kan Muhafızları'nı öldürüyor ve bir isyan planlıyorsa– gerçeği öğrenmek ve onu durdurmak için elinden geleni ardına koymamak Gideon'ın sorumluluğundaydı.

“Tamam,” diye homurdandı gırtlaktan gelen bir sesle.

Rune'un elbisesini başının üzerinden çekişini hatırladı. Bacaklarının, kalçalarının ve gövdesinin üzerinden yukarı çıkan kumaşı. Elbisesini kumların üzerine bırakıp iç çamaşırlarını soyunuşunu düşündü.

“Yapacağım,” derken nedense nefes nefeseydi.

Onun masum olup olmadığına kesin olarak kanaat getirdikten sonra ne yapacağına karar verebilirdi. Rune, Güve değilse ya da onunla işbirliği yapmıyorsa Alex için bir tehdit oluşturmuyor demekti. Bu durumda Gideon işler daha da ileri gitmeden aralarındaki flörte bir son verip onu gerçekten hak eden adama, yani kardeşine yönlendirebilirdi.

Fakat gerçekten Güve'ye...

Gözünün önünden geçen anılar cam gibi ıslıl ışıldı. Suyun içinde cırılçıplak ona doğru ilerleyen Rune. Ellerinin altındaki yumuşacık beli. Teninin deniz tuzu ve sabuna benzeyen tadı.

Ama Gideon'ın başını döndüren yalnızca fiziksel özellikleri değildi. Nezaketi. Düşünceliliği. Vahşiliği. Onunla tartışmaktan kaçınmaması.

Tedbiri elden bırakmazsa ona âşık olabilirdi.

Gideon kapıya doğru ilerledi.

“Rapor edecek başka bir şeyin yoksa gidiyorum.”

Zaten geç kalıyordu.

Kalpsiz Avcı

“Yok,” dedi Harrow peşine takılarak. “Sana eşlik edeyim.”

Ofisten çıkıp koridora adım attıkları anda alayından bir asker onlara doğru ilerlemeye başladı. Harrow duvara yaslanıp yollarından çekildi. Genç kadın askerin kireç gibi suratını gören Gideon ise olduğu yerde kaldı.

“Yüzbaşı.” Asker Gideon’ın hemen önünde durdu. “Tasker kardeşler hâlâ ortalıkta yok.”

“Hâlâ mı?” Gideon günün erken saatlerinde karargâhta olmadıkları bildirildiğinde bunun tuhaf olduğunu düşünmüştü. Bu hiç de onların yapacağı bir şey değildi. Taskerların cadılara besledikleri nefret onları sadık birer asker yapıyordu. Gideon yöntemlerinden nefret etse de iş ahlaklarına laf edemezdi.

Çoktan akşam olmuştu.

Geç kalmak bir şeydi. Fakat koca bir vardiyayı kaçırmak?

Gideon son birkaç aydır kanlı ekmek kırıntılarından oluşan bir yol gibi şehrin dört bir yanında bulunan Kan Muhafızları’nın parçalanmış cesetlerini düşünerek kaşlarını çatı.

İçine kötü bir his doğdu.

Saatine bir bakış attı. “Laila’yı evlerini kontrol etmeye gönderebilir misin?”

“Laila bu gece hapisanede görevli.”

Başka bir asker gönderebilirdi ama kardeşler evlerinde de değilse ne olacaktı? Başka bir asker nereye bakması gerektiğini bilir miydi? Gideon bilirdi. Ancak Aydınlar Yemeği’ne zaten geç kalmıştı. Taskerları aramaya bizzat giderse yemeği hepten kaçırabilirdi.

Gideon avucuyla alnını ovuşturdu.

“Tamam,” dedi. “Ben giderim. Ama hemen bir telgraf göndermem gerek.”

“Elbette, efendim.

Gideon ofisine geri dönüp masasındaki dolma kalemi kaptı ve alelacele bir şeyler karaladı. Kâğıdı katlayıp üzerine adresi yazarak mesajı askere uzattı. “Mesajın bir saat içinde Wintersea Malikâne-si’ne ulaştığından emin ol.”

OTUZ BEŞ

RUNE

Majora (isim): İkincil yüksek seviyeli büyüler.

Majora büyüleri bir başkasının, kişinin izniyle alınmış ya da özgür iradesiyle verilmiş, kanını gerektiren güçlü büyülerdir. Doğal afetler yaratmak ya da ölümcül salgınlar çıkarmak Majora büyülerine örnek verilebilir.

–Büyünün Kanunları, Cesur Kraliçe Callidora

“Ceketini efsunladım,” dedi Rune, Verity saçlarını yukarıda toplarken.

“Gideon’ın ceketini mi? Bu çok cesurca bir hareket.” Dişlerinin arasına sıkıştırdığı toka yüzünden kelimeleri biraz anlaşılmaz çıkıyordu. “Büyü sembolünü nereye gizledin?”

“İç ceplerinden birine.”

Rune birkaç saat önce *Dil Çözen* büyüsünün kanlı sembolünü cebin iç kısmına çizip kutuyu Gideon’a göndermişti. Paketi zamanında eline ulaşır ve genç adam ceketini giyerse Rune ihtiyaç duyduğu cevapları bir kazağın sökülmüş iplikleri gibi kolayca ağzından çekip alacaktı.

Bu akşam daha acımasız olmaya kararlıydı. Rune, üç günlük sessizliğin ardından –ona ne bir telgraf ne bir çiçek göndermiş ne de yürüyüşe davet etmişti– Gideon’ın onu unuttuğuna kanaat getirmişti. Normalde böylesi bir yaklaşmanın ardından talipleri ona abartılı

Kalpsiz Avcı

buketler göndererek ya da onu kırsalda baş başa pikniklere davet ederek Rune'un ilgisini sürdürmeye çabalardı.

Bu, Gideon Sharpe için geçerli değildi. Adamın umurunda olmadığı ortadaydı.

"İşte oldu," dedi Verity kızıl sarı son tutamı da özenle kıvrıp tokayla başına tuttururken. "Bitti."

Rune aynadaki yansımasına baktı. Arkadaşı saçlarından birkaç tutamı incecik örerek bunları açık bıraktığı dalgaların arasından geçirmiş, ardından hepsini Rune'un başının arkasında zarif bir topuz yapmıştı. Aldatıcı derecede basit bir modelmiş gibi görünüyordu.

Ona tüm püf noktaları öğreten ablalarıyla büyüyen Verity, Rune'un saçlarını daima onun becerebileceğinden daha iyi yapardı.

"Ne giyeceksin?" diye sordu Verity, üzerinde hâlâ beyaz bluz ve pileli etekten oluşan okul üniforması vardı. Dersi biter bitmez Rune'u Aydınlar Yemeği'ne hazırlamak için buraya gelmişti. Gideon'la flört etmesinden hoşnut olmasa da ona yardım etmek için de elinden geleni yapıyordu.

Rune yeni elbisesini almaya giderken Lizbeth kapıyı tıklattı.

"Bir telgraf geldi, Bayan Rune," dedi kâğıdı şifoniyerin üzerine bırakırken.

Rune telgrafı alırken nabızı hızlandı. Mührü kırıp kâğıdı açtı.

Bayan Rune Winters

Wintersea Malikânesi

Bu akşam yemeğe geç kalacağım. Hemen ilgilenmem gereken acil bir mesele çıktı.

Gideon

Omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Üç gündür ondan ilk kez haber alıyordu ve mesajında ne bir özür ne de telafi edeceğine dair bir söz vardı.

Gerçekten acil bir işi mi çıktı yoksa benden mi kaçıyor?

“Kimden gelmiş?” diye sordu Verity omzunun üzerinden mesaja bakarak.

Rune hissettiği incinmeyi üzerinden atarak telgrafi arkadaşına uzattı.

“Gideon geç kalacakmış.”

Mesajı okuyan Verity’nin gözleri kısıldı. Başını kaldırıp Rune’a baktı. “Büyün o kadar dayanacak mı?”

“Gece yarısına kadar devam etmeli.” Akşam ilerledikçe büyü bir nebze zayıflayacaktı ancak onu endişelendiren bu değildi.

Ya hiç gelmezse? Ya benim hakkımdaki fikirleri değiştiyse?

Belki de aralarında geçen konuşma onu tam da görüldüğü kadar sığ olduğuna ikna etmişti. Ya da öpücüğü Gideon’ın standartlarının altında kalmıştı. Belki de onu çıplak görmesiyle artık Rune’la ilgilenmediğine karar vermişti.

Rune başparmağının tırnağını dişledi. Reddedilmeye alışkın değildi. Yeterince iyi, zeki ya da güzel olmadığını hissetmekten nefret etmişti. Gerçek bir flört insana kendini böyle mi hissettiriyordu? Kırılgan ve dengesiz? Ufacık bir esintiyle bile yerle bir olabilirmişsin gibi?

En kötüsü de Gideon bu akşam ona katılmazsa planının daha başlamadan başarısızlıkla sonuçlanacak olmasıydı. Seraphine’i kurtarmak için gereken bilgileri ağzından alabilmesi için yemeğe gelmesine, onunla *ilgilenmesine* ihtiyacı vardı.

“Ben seninle gelirim,” dedi Verity, Rune’u daldığı düşüncelerden çıkararak.

“Ne? Hayır. Akşamını benim için heba etme.” Rune yatağına oturdu. “Yapacak ödevlerin, çalışacak sınavların var.”

“Senin de yapman gereken korkunç bir konuşman var. Bir başına. Hiç değilse manevi destek olurum. Hem kimbilir? Belki hazır

Kalpsiz Avcı

gelmişken biraz etrafı kurcalarım. Kaybolmuş gibi yaparım ve yardımsever bir muhafız bana eşlik etmeye geldiğinde hapishane güvenliğine dair birkaç masum soru sorarım...”

Açıkçası Gideon onu böylesine aleni bir şekilde geri çevirecekse Rune arkadaşının yanında olmasını istiyordu. Verity’nin üniformasını tepeden tırnağa süzüp, “Bir elbiseye ihtiyacın olacak,” dedi.

“Tabii ki,” dedi Verity gülümseyip Rune’un kıyafetlerle dolu dolabına doğru ilerleyerek.

“Ne istersen al,” dedi Rune. “Kapıda asılı duran yeşil elbise hariç.”

Gideon’ın onun için diktiği elbiseden bahsediyordu.

İçine gizli bir cep diktirmişti. Arkadaşı giyecek bir şeyler ararken Rune büyü odasının sahte duvarını açıp içeri girdi. Bu gece fazladan büyüye ihtiyacı olursa diye kan şişesini almaya giderken gözleri masanın üzerinde duran bir kitaba takıldı.

Rune büyü kitaplarını nadiren böyle ortada bırakırdı ve hangisi olduğunu anımsayamamıştı da. Masaya ilerleyip kitabın yaldızlı köşelerine ve kalın sırtına baktı. İlk sayfasını açtığında bunun büyü-kannesinin güçlü lanetlerle dolu nadir bulunan büyü kitaplarından biri olduğunu fark etti.

Çok garip.

İçindeki büyüler Rune’un kapasitesini aşıyordu. O halde neden masanın üzerindeydi? Raftan aldığını hatırlamıyordu.

Belki Verity almıştır? Arkadaşı Rune’a faydalı olabilecek yeni büyüler bulmak için kitapları karıştırmayı seviyordu.

Bu odanın varlığından haberdar olan tek kişi o ve Alex’ti.

Bir de Lizbeth. Bazen rafların tozunu almak ve yerleri süpürmek için Rune’dan habersiz içeri girerdi.

Sayfaları semboller, özenli çizimler ve ayrıntılı açıklamalar süslüyordu. Kitabı karıştırırken, ortasına yakın bir yerlerdeki *Dünya Yıkan* isimli bir büyü açılıverdi.

Sol sayfada her biri birbirinden karmaşık, altın renkli yedi büyü sembolü yer alıyordu. Hemen altlarındaysa lanetin detaylı bir

açıklaması bulunuyordu. Sağdaki sayfadaysa ikiye bölünmüş bir kasabanın çizimi vardı. Deprem şehri yerle bir etmiş, sokakları parçalayıp binaları yıkmıştı, sakinleri ise korku içinde çılgınlık atıyordu.

“O büyüye kalkışmayı aklından bile geçirme.”

Rune başını kaldırdığında Verity’nin yanında durmuş, koluna attığı bir elbiseyle açık sayfaya baktığını gördü.

“Bir kilit açma büyüyle bayılıyorsan *bu* büyüyle komaya girersin.” Arkadaşı daha iyi görebilmek için kitabı kendine çevirip yazılanlara bir göz gezdirdi. “Bunun için başka birinden alınmış kana-bolca kana- ihtiyacın var.”

Sözleri Rune’a ormanda Gideon’la aralarında geçen konuşmayı ve onun Kraliçe Kız Kardeşler hakkında söylediklerini hatırlattı. Gerçeği bilecek biri varsa o da Verity’ydi. Ablaları Rosebloodlarla arkadaştı ve birlikte sık sık büyü yaparlardı.

“Verity? Sence Roseblood kardeşler Arkana büyüleri yapmaya kalkışmış mıdır?”

Verity bakışlarını büyü kitabının sayfalarından ona çevirdi. “Neden sordun ki?”

“Gideon geçen akşam bana garip bir şey söyledi.” Genç adamın kumsaldaki halini düşündüğünde yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Kuma düşen kıyafetlerini, göğsüne çarpan dalgaları.

Rune’un dudaklarındaki dudaklarını.

Bunları zihninden kovup sözlerine devam etti. “Cressida ve abla- larını insanları öldürüp kanlarını büyülerinde kullanmakla suçladı. Kötü büyüyle yozlaştıklarını söyledi.”

“Sen de ona inandın mı?”

Rune, Gideon’ın göğsündeki damgayı, bir gül ve hilal oluşturanak şekilde alazlanmış kırmızı deriyi düşündü. Yalnızca bu bile Cressida’nın son derece acımasız şeyler yapabilecek biri olduğunun kanıtı gibiydi. “Neye inanacağımı bilmiyorum. Ama bu, neden öylesine güçlü olduklarını açıklardı.”

Verity’nin gözleri karardı. “Üvey babam da annemi ablalarımata tıpkı böyle düşman etmişti.”

Kalpsiz Avcı

Rune irkilip geri çekildi. “Ne?”

“Ablalarım Majora büyüleri için birbirlerinin kanını kullanırdı. İzin alarak tabii ki. Bir gün üvey babam onları bir büyüünün ortasında yakalamıştı. Sonrasında büyülerinin menfur olduğunu söyledi ve annemi kızlarını arındırıp tekrar *saflaştırmanın* tek yolunun içlerindeki kötülüğü onlardan döve döve çıkarmak olduğuna ikna etti.”

Rune, Verity’ye dehşet içinde baktı. Bunları daha önce hiç anlatmamıştı.

Arkadaşının titrediğini fark edince eline uzanıp parmaklarını birbirlerine kenetledi. “Bu çok korkunç.”

Verity, Rune’un elini öyle sıkı tuttu ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi. “Onları günlerce odaya kilitlerdi. Çıplak sırtlarını kemerle döverdi. Kırık cam parçaları üzerinde saatlerce diz çöktürürdü.” Hepsini sil baştan yaşıyormuş gibi tırnaklarını Rune’un tenine batırdı.

“En kötüsü de annemin buna göz yummasıydı. Yıllar önce bebek kız kardeşimizi doğum esnasında kaybetmişti ve kederini bir türlü üzerinden atamamıştı. Üvey babam bu savunmasız halini ona karşı kullanarak onu ablalarımın özlerinde kötü olduğuna ikna etti. Kızlarının attığı çığlıkları dinlerken kılını bile kıpırdatmadı. Kendi evlatları yerine *o adamın* safını tuttu.”

Sonra da kızlarını Kan Muhafızları’na teslim etti, diye düşündü Rune.

Verity’nin ailesinden nefret etmesine şaşmamalıydı. Bu yüzden bursunu devam ettirebilmek için canını dişine takıyordu. Eve dönüp onların insafına kalmamak için.

Ama...

Ah!

Rune bakışlarını eline çevirdiğinde arkadaşının tırnaklarının derisini yarmak üzere olduğunu gördü. “Verity, canımı yakıyorsun.”

Bir an için durmayacak sandı. *Duramayacak* sandı. Ama Verity başını iki yana sallayıp elini bıraktı. “A-affedersin.”

Rune elini göğsüne çekip tenindeki hilal şekilli küçük izleri inceledi. “Önemli değil. Öfkelendin.”

“Ablalarım yozlaşmamıştı,” dedi Verity, ona inanması için Rune’a bakışlarıyla yalvarır gibiydi. “Menfur değillerdi. Cadılar büyülerini güçlendirmek için asırlardır birbirlerinin kanını kullanır. Yanlış bir şey yapmıyorlardı.”

Verity başıyla masanın üzerindeki kitabı işaret etti, *Dünya Yıkan* büyüsünün olduğu sayfa hâlâ açık duruyordu.

“Örneğin o büyü. Hiçbir cadı yalnızca kendi kanını kullanarak böyle güçlü bir büyü yapamaz. Kendine büyük zarar verir.”

Ablaların birbirlerinin kanını zorla almıyordu ama, demek istedi Rune. Gideon Kraliçeler’i bunu yapmakla suçlamıştı.

Ancak Verity anılarıyla yıpranmıştı. Rune onu suçlayamazdı. Böylece konuyu kapamaya karar verdi.

“Gel hadi,” dedi kan şişesini alıp Verity’nin kolundaki geçen sezondan kalma elbiseye bakarak. “Sana giyecek daha iyi bir şey bulalım.”

OTUZ ALTI

GIDEON

Gideon, Freshwater Caddesi'ne ulaştığında güneş çoktan batmıştı. Harrow ödünc aldığı atıyla hemen yanındaydı.

Taskerları evlerinde bulamayınca, şehrin kardeşlerin sık sık uğradığı mekânların yer aldığı eğlence bölgesine bakmaya karar vermişti. Gideon onları gören biri var mı diye etrafı soruşturma niyetindeydi.

Eğlence bölgesi başkentin tekin olmayan bir yeri; genelevleri, kumarhaneleri ve sarhoş kavgalarıyla meşhurdu. Normalde cadde karnaval gibi canlı olsa da şu an ürkütücü derecede sessizdi. İleride, bir ara sokağın başında sessiz bir kalabalık toplanmıştı.

Harrow, Gideon'a keskin bir bakış attı. Gideon gözlerini kıstı.

Kalabalığa yaklaştıklarında ölümün kokusunu onlardan önce alan atlar altlarında huysuzlandı. Eyerinden atlayan Gideon bineğini birkaç metre ötede bıraktı ve bön bön bakan insanların arasından geçerek kalabalığı dağıttı.

Harrow da peşinden geldi.

Ara sokak iki birahane arasında yer alıyordu ve tek ışık kaynağı sokak lambalarıyla yerdeki bir fener olduğundan loştu. Fenerin sahibi iki iri bedenin üzerine örtülmüş battaniyenin başına dikilmiş yaşlı adammış gibi görünüyordu.

Havadaki ağır kan kokusu Gideon'ın midesini bulandırdı. Gömleğinin yakasıyla burnunu kapayıp yaşlı adama yaklaştı.

“Onları çöpü çıkarmaya çıktığımda buldum,” dedi adam, kam-buru çıkmıştı. “Öylece yatmalarına müsaade etmek doğru gelmedi. Ben de...” Battaniyeyi işaret etti.

“Bir göz atabilir miyim?”

Adam başıyla onayladı.

Gideon çömelip örtüyü kaldırdı. Son birkaç ayda aynı manzarayı defalarca kez görmüş olmasına rağmen battaniyenin altındakine hazırlıklı değildi.

Askerlerinden biri doğruca ona bakıyordu, oyuk gözleri ve kanı kurutulmuş bedeni artık hiç tanıdık değildi. James Tasker’ın ağzı öldüğü andaki hisleriyle, muazzam bir dehşetle çarpılmış halde donakalmıştı.

Gideon kendini battaniyeyi daha da aşağıya çekmeye zorladı ve bakışlarını Kan Muhafızı’nın ardına kadar açık ikinci bir ağız gibi yarılmış boynuna indirdi. Beyaz kemik parçalanmış deri, tendon ve pıhtılaşmış kanın arasında parlıyordu. James’in kafasını vücuduna bağlı tutan tek şey omurgasıymış gibi görünüyordu.

Safra boğazına yükseldi. Bakışlarını çevirip battaniyeyi askerin yüzüne örttü.

“İkincisi de aynı vaziyette,” dedi Gideon’ın başında duran yaşlı adam. “Boğazı yarılmış.” Ağarmış saçlarla dolu başını iki yana salladı. “Zavallılar.”

“Öyle,” dedi Gideon.

Zalimliklerini bir türlü kontrol altında tutamadığı Tasker kardeşleri sevdiği söylenemezdi. Görevlerinden alınmalarını defalarca kez talep etmiş olsa da *ölmelerini* istememişti.

Harrow’un elinde ödünç aldığı bir fenerle ara sokağın aşağısına doğru ilerlediğini gören Gideon ayağa kalktı.

“Cenaze levazımatçısını çağırın,” dedi. Yanından geçerken yaşlı adamın onu başıyla onayladığını gördü.

Gideon ara sokakta ilerleyip Harrow’un yanına gittiğinde kız fenerini kaldırdı ve başıyla önlerindeki tuğla duvarı işaret etti.

“Görünüşe göre sana bir mesaj bırakmış, Yoldaş.”

Kalpsiz Avcı

Gideon bakışlarını duvara çevirdi. Kıpırmızı kan sarı tuğlaların üzerinde parlıyordu. Bunun Taskerların kanı olduğunu varsaydı. Duvara saçılmış kanın aslında kelimeler oluşturduğunu ve bu kelimelerin bir uyarı olduğunu idrak etmesi biraz zaman aldı.

Sırada sen varsın, Gideon.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Harrow.

“Olanları Komutan’a bildireceğim,” dedi göğsüne yayılan buz gibi dehşeti görmezden gelmeye çalışarak.

“Peki ya sonra?”

“Sokağa çıkma yasağını ve baskınları tekrar yürürlüğe koymak isteyecektir.”

Yeni Çağ’ın şafağının ardından Gideon, Yeni Cumhuriyet vatandaşlarının hak ve özgürlüklerini ihlal etmekten çekinmemiştir. Onları korumak için ne gerekiyorsa onu yapmıştır. Bunun hiçbir uyarı olmaksızın evlerini basıp arama yapmak, havanın kararmasıyla herkesi evlerine kilitlemek, arındırmaların çok ileri gidip gitmediğine dair şüphelerini dile getirmeleri halinde onları sorgu odalarına götürmek anlamına gelmesi umurunda değildi.

Ancak böylesi bir güç kolayca istismar edilebilirdi. Gideon askerlerin sınırlarını aştıklarına şahit olmuştu ve böylesi tedbirler artık onu tedirgin ediyordu.

“Peki ya baskınlar da sokağa çıkma yasağı da yeterli olmazsa?” diye sordu Harrow.

Olmayabilirdi. Yasaklar ve baskınlar devrimin ilk günlerinde cadılarla destekçilerini ayıklamalarına yardımcı olmuştu ancak Kızıl Güve’yi durdurmamıştı. Gideon, göz önünde saklanmakta ustalaşmış bir cadıyla uğraşıyordu.

“Buna tamamen bir son vermenin tek yolu onu yakalamak.”

Gideon kızla Rune hakkındaki konuşmalarını ve verdiği sözü düşündü. Rune’un Kızıl Güve olduğu ve onunla bir kedinin fareyle

oynadığı gibi oynadığı –böylesi bir katliam yapabileceği– düşüncesi midesini bulandırdı.

Fakat sırf bundan rahatsız oluyor diye başını çeviremezdi. Rune’a duyduğu hislerin onu gerçeğin peşinde koşmaktan alıkoymasına izin veremezdi. Gideon’ın aklını başına toplaması gerekiyordu, hem de her zamankinden çok.

Rune geçen akşam ayışığının altında gözüne çok farklı görünmüştü. Opera locasında ona yanaşmaya çalışan o sinir bozucu kıza hiç benzemiyordu. Düşünceli ve hassas Rune’dan o kadar etkilenmişti ki bu tezatlıktan hiç şüphe duymamıştı.

Gerçek Rune Winters *kimdi?*

Gideon ilk teorisinin doğru olup olmadığını, kızın kendisiyle ilgili daha karanlık bir gerçeği gizlemek için rol yapıp yapmadığını merak etti.

Öyleyse, o karanlık gerçeği öğrenmek zorundaydı.

OTUZ YEDİ

RUNE

Yüzlerce mumun alevinin parıltısı önündeki genç kadına odaklanmaya çalışan Rune'un görüşünün kenarlarını bulanıklaştırıyordu.

"Bir cadı tarafından büyütölmek kulağa çok kötü geliyor."

"Korkunçtu," dedi Rune, takındığı sahte gülümseme yüzünü ağrıtıyordu. "Felaketti." Fakat söylediğı ve söylemeye devam ettiğı yalanların kefareti bu acıysa, buna katlanacaktı.

Etrafına toplanan ve onunla konuşmak için bekleyen vatansever kalabalığına bakılırsa konuşması beğenilmişti. Servis edilen altı çeşit yemek boyunca Rune'un midesi bulanmış, tabaklarına neredeyse hiç dokunmamıştı. Şimdi hayranları başına üşüşmüştü ve karnı yüksek sesle gurulduyordu. Onun Yeni Cumhuriyet'e olan bağlılığına, erdemlerinin âdeta vücut bulmuş hali olmasına ve elbette tüm cadılara duyduğu iğrenmeye bir böcek gibi çekilmişti hepsi.

Rune bakışlarını kalabalığın içinde gezdirerek Gideon'ı aradı ama göremedi.

Gelmeyecek, diye düşündü göğsünü yakan hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak.

Ben gerçekten bu kadar çabuk unutulacak biri miyim?

Yemeğın bitmesiyle geriye sadece müzik, sohbet ve tatlı kalmıştı. Garsonlar masaları avlunun ortasından kaldırmış, gecenin eğlencesi için bir tür sahne kurmakla meşguldü.

Rune'un bakışları avlunun öteki ucundaki Verity'ye takıldı. Arkadaşı altın boncuk işlemeli, düşük kollu krem rengi bir elbise giymişti. Bir elinde dore çantasını tutarken diğer elinin parmağını bükerek sanki ona söylemesi gereken bir sırrı varmış gibi Rune'a gelmesini işaret ediyordu.

"Affedersiniz," dedi Rune önündeki kızlara. "Hemen döneceğim."

Rune yalaka vatanseverlerin arasından sıyrılıp sahneyi hazırlayan görevlilerin yanından geçti. Beyaz örtüler serilmiş uzun masalardan oluşan labirentin arasından ilerlerken serin akşam havası ürpermesine neden oldu.

Aydınlar Yemeği normalde sarayın büyük balo salonunda düzenlenirdi. Ancak bu sene organizatörler yemeği avluya taşımaya karar vermişti. Bahar gelmiş olsa da hava hâlâ serindi ve Rune neden böyle bir karar aldıklarını merak ediyordu.

Yanına varır varmaz Verity onun koluna girip Rune'u avlunun تنها bir köşesine sürükledi. Diğer konuklarla aralarına yeterince mesafe koyduklarında Verity fısıldayarak konuşmaya başladı. "Cadılar hapishanenin yedinci dairesinde, Sebat Kapısı'nın ardında tutuluyormuş."

Sebat, yedinci Kadim'di.

Ve girişe en uzak kapı, diye düşündü hapishane haritasını düşünerek.

İzleniyor olma ihtimallerine karşı yüzünü ifadesiz tutmaya özen göstererek, "Bunu nereden öğrendin?" diye sordu.

Arkadaşının dudakları muzipçe yana kıvrıldı. "Nöbeti biten bir hapishane muhafızı üzerinde senin taktiklerden birkaçını kullandım." Gözlerindeki yaramaz parıltılar tam olarak hangi taktiklerini kullandığını merak etmesine neden oldu. "Bir de hapishanede çalışan herkesin görevli oldukları bölümü gösteren bir giriş mührü taşıdığını söyledi. Mühürler anahtar gibiymiş, seni yetkin olan yerlere sokuyor ama ötesine geçmene müsaade etmiyormuş."

Ne ilginç.

Kalpsiz Avcı

“Yani Seraphine’i kurtarmak için,” diye mırıldandı Rune sesli düşünerek, “yedinci kapıdan geçmeye yetkisi olan bir muhafız bulmam gerek.” *Bir de giriş mührünü çalmam.*

“Bir muhafız,” dedi Verity. “Ya da bir cadı avcısı.”

Rune ona meraklı bir bakış attı. “Bir cadı avcısı mı?”

“Belli bir rütbeye ulaşmış Kan Muhafızları’nın –genellikle yüzbaşılardan ya da teğmenlerinin– cadıları doğruca Sebat Kapısı’ndan geçirmelerine olanak tanıyan bir giriş mührü taşıdıklarını söyledi.”

Her Kan Muhafızı Yüzbaşısı’nın bir giriş mührü varsa bu, Gideon’da da bir tane olduğu anlamına gelirdi.

Rune onu nerede sakladığını merak etti.

Zihnindeki çarklar dönmeye başladı. Gideon’ın mührünü ve belki de bir Kan Muhafızı üniforması çalmayı başarırca –gerçi bunu nasıl yapacağına dair henüz hiçbir fikri yoktu– doğruca son kapıdan geçebilir miydi?

Birden yükselen sesler düşüncelerini böldü.

Rune başını kapılara çevirdiğinde avluya giren tanıdık bir yüz gördü. Yakın zaman önce onu *vurmuş* birini.

Laila Creed.

Üzerinde kırmızı Kan Muhafızı üniforması, kolundan kavradığı bir mahkûmu konukların arasından geçiriyordu. Yüzü siyah bir örtüyle kapatılmış olsa da Rune ellerini tamamen hapseden demir kelepçelerden mahkûmun bir cadı olduğunu anladı.

Garsonlar davetlilerin bardaklarını sıcak kahve ya da soğuk şarapla doldurur, üzerine pudra şekeri serpilmiş hamur işi tatlılarla dolu tabakları dağıtırken Laila avlu boyunca ilerlemeye devam etti. Konuklar heyecanlı mırıltılarla dikkatlerini avlunun ortasına kurulan sahneye çevirirken masalar boyunca dizilmiş binlerce mumun alevi titreyordu.

Hayır, diye düşündü Rune. Bu bir sahne değil.

Platformun üzerinde yükseltelen sağlam kirişten kalın zincirler sarkıyordu. Laila bu zincirleri cadının ayak bileklerine bağlamakla meşguldü.

Bu bir arındırma platformu.

Rune bir an bile düşünmeden öne doğru ilerlemeye başladı.

Verity bileğini yakalayıp onu durdurdu. “Elinden hiçbir şey gelmez,” diye fısıldadı, yüzü kardan bile daha beyaz kesilirken. “Burada olmaz.”

Rune yumruklarını sıkıp tekrar gevşetti, arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. “Cadı kim?..”

Laila sorusunu bitirmesine fırsat vermeden cadının başındaki siyah örtüyü çekti.

Rune da Verity de aynı anda keskin bir nefes aldı.

Örtünün altındaki yüz Rune’a şaşırtıcı derecede tanıdık gelmişti. Büyükannesinin bir zamanlar taktığı ve nadiren çıkardığı altın madalyondan karşısındakini hemen tanımıştı.

Rune çocukken madalyonu açıp iki genç kadının sağlı sollu çizimlerine bakmayı çok severdi. Bir yanda on dokuz yaşlarındayken çizilmiş Kestrel’in yüzü, diğerindeyse hemen hemen aynı yaşlardaki Seraphine’inki dururdu.

Rune onların birlikte büyüdüklerini biliyordu. Çocukluktan beri arkadaşlardı.

Karşısındaki manzaraya tam da bu yüzden akıl sır erdiremiyordu.

Platformdaki cadının yüzü büyükannesinin madalyonundakinin *tıpatıp aynısıydı*. Parıldayan kahverengi gözler, kuşlarinkini andıran keskin yüz hatları, bulutlardan bir hale gibi başını çevreleyen siyah bukleler. Seraphine Oakes bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyordu.

Neden bu kadar genç?

Büyükannesi öldüğünde yetmişini aşmıştı ancak karşısındaki kadın –*Seraphine*– yirmi üçünden büyük görünmüyordu.

Rune’un kafası karıştı. Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken İyi Yürekli Komutan platforma çıkan basamakları tırmanarak bütün avlunun sessizliğe gömülmesine neden oldu.

Kan Muhafızları geri çekildi. Nicolas Creed elleri iki yanında kelepçelenmiş Seraphine’e yaklaştı. Cadı kelepçeleri genç kadının

Kalpsiz Avcı

ellerini bileklerine kadar demirin içine hapsediyor, herhangi bir şey yapmasına olanak vermiyordu.

“İyi akşamlar,” dedi Nicolas, her zamanki gibi tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. “Bu gece sizler için özel bir sürpriz hazırladık. Yalnızca...” Delici bakışları avluda gezinip Rune’un üzerinde durdu. “Ah. İşte buradaymış. Yurттаş Winters, bir dakikalığına yanıma gelebilir misiniz?”

Bu da başka bir tuzak mı?

Rune’un gözleri kalabalık denizinde gezindi ancak hepsi de en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Verity bileğini daha sıkı tuttu. Ama Rune, Komutan’ın isteğini geri çeviremezdi ve bunu arkadaşı da biliyordu.

Gönülsüzce bileğini bıraktı.

Başka çaresi olmayan Rune platforma ilerledi. Yaklaştığında Seraphine’in dudağındaki yarığı ve gözünün çevresindeki morluğu fark etti.

“Onur konuğumuz örnek bir vatansever. Bayan Winters’in cesareti, sadakati ve cadılığa müsamaha göstermeyi reddetmesi hepimize örnek olmalı.”

Winters adını duymasıyla Seraphine’in başı hızla Rune’a döndü, koyu kahverengi gözleri kısıldı.

Benden nefret ediyor, diye düşündü Rune.

Sertçe yutkunup platforma çıkarken neler olduğunu gitgide artan bir dehşetle fark etti.

Seraphine’i burada, avlunun orta yerinde öldüreceklerdi.

Gecenin eğlencesi *buydu*: Aydınlar Yemeği’nin konukları için özel bir arındırma.

Rune’un kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Hava kısık sesli fısıldaşmalarla uğulduyordu. Etrafına bakınıp Gideon’ı aradı. Bundan haberi var mıydı? Bu da tuzaklarından biri miydi?

Fakat Gideon hâlâ ortalıkta yoktu.

İyi Yürekli Komutan’ın yanında durduğunda adam elini sertçe omzuna koydu. Bu sırada Laila siyah bir kutuyu açıp içindeki arın-

Kristen Ciccarelli

dırma hançerini çıkardı. Kırmızı kadife kumaşın içindeki silahı ne-redeyse sevgiyle çıkarıp Rune'a uzattı.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Rune Winters, Seraphine Oakes'u bu gece arındırma onurunu sana bahşediyorum," dedi.

OTUZ SEKİZ

RUNE

A rındırma hançerinin ölümcül kıvrımı aralarındaki boşlukta parıldarken avludan çıt çıkmıyordu. Bu silah yalnızca büyükanne-
sinin değil, yüzlerce kişinin hayatını çalmıştı.

Rune onu tuttuğunda elini yakmasını bekliyordu. Fakat Laila hançeri avuçlarına bıraktığında, teninde hem kabzasının hem de metalinin soğukluğunu hissetti. Rune titreyen bedeninin onu ele vermediğini umdu.

Ne yapacağım?

Önündeki cadıyı öldürmeyi reddetmesi, gerçeği düşmanlarına itiraf etmekten farksız olurdu. Etrafı sarılmıştı. Savaşması gereken yalnızca Laila ve diğer Kan Muhafızları değildi. İyi Yürekli Komutan, masalara yerleşmiş yüzlerce vatansever ve sarayın koridorlarında devriye gezen binlerce muhafızı da atlatması gerekiyordu.

Buz gibi bir panik Rune'un kanını dondurdu.

Kapana kısılmıştı.

Komutan müzisyenlere çalmaya başlamalarını işaret etti. Özel arındırmaların en iğrenç kısmı buydu: Müzik. Sanki bir kadının boğazını kesip kan kaybından ölmesini izlemek bir katliam ya da cinayet değil de rafine bir sanattı.

Rune'un parmakları hançerin kabzasını sıkıca kavradı.

Laila geri çekilip kaldıraçlara doğru ilerledi. Birazdan onları çektiğinde zincirler harekete geçip Seraphine'in ayaklarını yerden kesecek, onu kesilmeyi bekleyen bir inek gibi baş aşağı sallandıracaktı.

Rune ve Seraphine bir an için platformda yalnız kaldı.

Bir büyü yapabilirdi. Ancak bunun için cebindeki kan şişesini çıkarıp mantarını açması ve büyü sembollerini çizmesi gerekiyordu. Birileri mutlaka ne yaptığını fark edip sembolleri bitiremeden onu durdururdu.

Parmağıma hançerle küçük bir yara açabilirim, diye düşündü. Sadece ucuna. Akan kanla da avucumun içine bir büyü sembolü çizerim.

Ama hangi büyüye öyle çabucak yapabilirdi? Hangi büyü fazla kan gerektirmez ve dikkat çekmezdi?

Bir de büyüünün ardında bırakacağı ve Rune'un sonu olacak gümüş renkli yara izi vardı tabii.

Belki de Seraphine'i kurtarmak için, büyükannesinin son dileğini yerine getirmek için ödemesi gereken bedel buydu.

Laila kaldıraçları kavrarken müzik devam ediyordu.

"Senden tiksiniyorum," dedi Seraphine ona tükürerek. Yanağına gelen tükürükle Rune irkildi ve dikkatini yeniden cadıya çevirdi. "Kestrel senden utanırdı."

Hapishanedeki iğrenç hücrede geçirdiği gecelerin kentine rağmen Seraphine ince kemikli ve güzel bir kadındı. Rune'a bir serçeyi anımsatıyordu.

"Winters soyadını hak etmiyorsun sen." Cadının siyah gözleri alev alev yanıyordu. Sanki tam tersi yerlerde dursalar Seraphine çoktan boynunu kesmiş olurdu.

Seni bulmaya gelmiştim, demek istedi Rune. Seni kurtarmaya çalışıyordum.

Fakat dinleyen onca insanın içinde buna cesaret edemedi.

"Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" Seraphine'in sesi belki Rune'a duyduğu nefretle, belki Kestrel'in ölümünden kaynaklanan kederle, belki de ölmek üzere olduğunun farkındalığıyla titredi.

Bir kargaşaya ihtiyaçları vardı. Avludaki herkesi paniğe sürükleyecek bir şeye.

Bir yangın iyi bir fikir olabilirdi. Rune bir yangınla içeride tam bir kaos yaratabilirdi. Ancak bir ateş yakmak çok fazla taze kan ge-

Kalpsiz Avcı

rektiren karmaşık bir büyüydü ve Rune ne sembollerini biliyordu ne de buna yetecek kanı vardı.

Ama bir ateş *illüzyonu*... işte bunun altından kalkabilirdi.

Laila kaldıraca asıldı. Metalin metali zorlamasıyla korkunç bir şangırtı yükseldi. Rune da diğer herkes gibi sırada neyin olduğunu biliyordu.

Zincirler Seraphine'in ayaklarını yerden kesti. Vücudu ters dönüp gökyüzüne doğru çekilirken çaresizce debelendi.

Başka hiçbir çaresi kalmayan Rune büyü izi riskini göze almaya karar verdi.

Tam sivri hançeri parmak ucuna sertçe bastırmak üzereydi ki hava keskin bir is kokusuyla doldu.

"Yangın!" diye bağırdı biri.

Ne? Rune henüz parmağını kesmemişti bile.

"YANGIN!" dedi daha fazla insan hep bir ağızdan.

Rune hançeri indirip başını kaldırdı. Havayı ağırlaştıran siyah dumanı takip ederek bakışlarını avlunun uzak ucundan yükselen alev sütununa çevirdi. Fakat sıradan ateşin aksine rengi siyahtı. Tıpkı Seraphine'in gözleri gibi.

Büyülü ateş.

Bu benim büyüüm değil, diye fark etti.

Seraphine'in gözlerindeki ölümcül bakışları anımsadı.

Onun mu?

Sütun birden hareket etmeye başladı. *Hızla.* Yılan gibi kıvrılarak arındırma platformuna, doğruca Rune'a doğru hareket ediyordu. Bunu fark etmesiyle keskin bir nefes aldığı anda duman boğazını yaktı.

Rune öksürüklere boğuldu, yaşlarla dolan gözleri görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Seraphine'e yardım et.

Duman bulutunun arasında tökezlerken biri ona seslense de – Verity miydi?– Rune ona dönmedi. Büyülü ateş ikisini de yutmadan önce Seraphine'i indirmesi gerekiyordu.

Kristen Ciccarelli

Etraflarını sarmış siyah alevler çıtırdıyordu. Şiddetli sıcaklığı Rune'un sırtını kavurup saçlarının uçlarını yaktı. Isınan bıçağın kabzası elini yaktığında onu yere fırlattı.

Siyah alevler Seraphine'e doğru atılmasına fırsat vermeden aralarına girdi. Cadı ortadan kayboldu ve Rune'u büyülü ateşin içinde kapana kısılmış halde yapayalnız bıraktı.

Ardından ateş çemberi sözsüz bir emirle daralarak üzerine doğru kapanmaya başladı.

Onu diri diri yakmaya niyetliymiş gibiydi.

OTUZ DOKUZ

GIDEON

Gideon, Freshwater Caddesi'ndeki mide bulandırıcı olay yerinden ayrıldıktan sonra Aydınlar Yemeği'ni kaçırmamış olmayı umarak atını saraya doğru sürdü. Bineğini ahıra bağlarken at arabalarının büyük hole çekildiğini gördü ve yemeğin neredeyse sona ermek üzere olduğunu anlayıp avluya çıkan basamakları hızla tırmandı.

Aceleci adımlarla geniş koridorda ilerlerken James Tasker'ın cesedinin görüntüsünü zihninden kovmaya o kadar yoğun bir çaba harcıyordu ki etraftan yükselen "Yangın!" seslerini duyduğunda neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Hepsi de aynı yönden geliyordu.

Bu telaşlı haykırışı tekrarlayan başka sesler de duyulduğunda Gideon koşmaya başladı. Bir zamanlar sarayda yaşadığından en kısa yolları biliyordu ve avluya ulaştığında Aydınlar Yemeği'nin konuklarının kapıları zorladığını, kaçmak için birbirlerini ezdiklerini gördü.

Duman kokusu onlarla birlikte dışarı akın etti. Gideon kaçan insanların başlarının tepesinden baktığında Rune'un arındırma platformunda tek başına durduğunu ve siyah alevlerden oluşan bir sütunun döne döne doğruca üzerine hücum ettiğini gördü.

"Hayır..."

Gideon paniklemiş kalabalığın arasına daldı ve itirazlarını umursamadan akın akın üzerine gelen insanları bir kenara itti. Telaşla

savurdıkları dirsek ve yumruklarını umursamadan zorla kapıdan geçip Rune'a ulaşmaya çalıştı.

Tökezleyerek avluya girdiğinde başını kaldırıp baktı ve kızın alevlerin arasında kaybolduğunu gördü.

"Rune!"

Gideon ceketini –Rune'un günün erken saatlerinde ona gönderdiği pahalı ceket– başının üzerine çekerek yoğun duman bulutunun içine daldı.

Masalara çarpıp sandalyelere takılarak ilerlerken nefes almamaya çalıştı. Duman gözlerini, ateş tenini yaktığında bile yeniden ayağa kalktı ve devam etti. Ayağı tekrar takıldığında platformun basamaklarına ulaştığını fark etti. Gideon merdiveni tökezleyerek tırmanıp ceketini başına daha sıkı sardı ve Rune'un gözden kaybolduğu noktanın etrafında dönen siyah alevlerin arasına koştu.

Tıpkı bir cenaze ateşi gibi kokuyordu. Yanan odun ve saç gibi.

Bir girdap gibi dönen alevlerin içine daldığında Rune ona döndü. Kızın bembeyaz kesilmiş yüzünü gördüğünde Gideon'ın göğsü sıkıştı.

Aralarındaki mesafeyi tek adımla kapayıp ceketini onun üzerine atarak sıkıca sarmaladı. Rune'un bütün bedeni şokun etkisiyle titriyordu.

"Geldin," diye fısıldadı kız.

Rune'u kendine çekerek onu ateşlerden korumaya çalıştı. Beş dakika geç kalmış olsaydı ne olurdu? Ya yemeğe hiç yetişemeseydi?

Bunu düşünme. Sadece onu alevlerin arasından çıkar.

"Koşmaya hazır mısın?"

Rune başıyla onayladı.

Gideon onu kollarının arasına alıp alevlere daldı. Tenini yalayan kavurucu sıcaklığın farkında bile değildi. Yalnızca Rune'un boynuna yasladığı alnını ve boynuna kenetlediği kollarını hissediyordu. Alev sütununun öteki tarafından fırladığında yoğun duman yüzünden nefes alamıyordu, basamakları görmeden indiği için tökezleyince Rune'u düşürecek gibi oldu.

Kalpsiz Avcı

Son basamaklarda dengesini yeniden sağlayıp Rune'u sıkıca kavradı ve dumandan dışarı, avlunun sınırına doğru koşmaya devam etti. Gideon'ın omzunun üzerinden arkalarına bakan Rune'un kolları onu daha sıkı kavradı.

“Peşimizden geliyor.”

Gideon sıcaklığı sırtında hissedebiliyor, siyah alevleri göz ucuyla görebiliyordu.

Kapılara ulaş.

Bu doğal bir yangın değildi. Aralarında bir cadı vardı. Güçlü bir cadı. Yıllar böylesine korkunç bir büyü görmemişti. Tek umudu cadının, artık her kimse, bir de kapıları kilitleyip onları avluya hapsetmeye karar vermemiş olmasıydı.

Kapıyla arasında birkaç adım kaldığında daha hızlı koşmaya başladı.

Omzu ahşaba çarpar çarpmaz kapı kolayca ardına kadar açıldı ve ikisini de doğruca koridorun zeminine fırlattı. Gideon, Rune'u çarpışmanın etkisinden korumak için vücudunu döndürdü ve mermer zemine önce onun kürekkemiği çarptı. Acıyla yüzünü buruştursa da üzerine yığılan Rune'u korumayı başarmıştı.

Konuklar çoktan gitmişti. İçerisi bomboştu.

Rune avuçlarını başının iki yanına yaslamış vaziyette Gideon'ın üzerinde oturuyordu. Kızın omuzlarından sarkan ceketinin büyük bir kısmı yanmıştı ve onun darmadağın olmuş kızıl sarı saçlarından başka bir şey göremiyordu.

Rune'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Bunu neden yaptın?”

Gideon kaşlarını çatıp ellerini kızın kalçalarına indirdi. “Neyi?”

“Neden... neden hayatını benim için tehlikeye attın?”

Gideon onun gözlerine bakabilmek için doğruldu. “Diri diri yanmana izin vereceğimi mi sandın?”

“Belki? Bilmiyorum! Ne düşünmeliydim?” Hâlâ Gideon'ın kucağında oturuyordu, elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmıştı. “Üç gündür senden tek bir haber almadım. Bir dal çiçek bile göndermedin!”

Çiçek mi?

Neden bahsediyor?

Gideon kızın isten kararmış yüzüne baktı. “Sana... çiçek göndermemi mi istiyordun?”

“Ne?” Rune üzerinden kalkıp omuzlarındaki ceket çıkarmaya çalıştı. “*Hayır. Unut gitsin.*”

Belli ki şoktaydı.

O daha ne olduğunu anlamadan içerisi yanan ahşap kokusuyla doldu. Gideon ve Rune başlarını çevirdiğinde doğaüstü alevlerin kapıyı yuttuğunu gördü. Sanki açlıktan ölüyormuş da karnını yalnızca Rune doyurabilirmiş gibi onu kovalıyordu.

Muhafızlar ve saray çalışanları alevleri söndürmek için kova kova su getirirken Gideon sendeleyerek ayağa kalktı. Neredeyse küle dönmüş ceketinden kalanları Rune’un omuzlarından aldı. Suyun bu alevlere bir fayda etmeyeceğini bildiğinden kızın elini tutup onu kapıdan çıkardı.

Koşmayı bırakmadılar.

Bu sarayda yaşadığı günleri aklına getirerek Rune’u hizmetkârların odalarından ve mutfaklarından geçirdi. Kan Muhafızları’nın Yüzbaşısı’nın yanında üstü başı dağılmış aristokratla çalışma alanlarına daldığını gören aşçılar şaşkınlıktan donakaldı.

Rune’u teslimatlar için kullanılan arka kapıdan dışarı çıkardı. Kapı hemen arkalarından kapandı. Burada en azından bir süreliğine güvende olacaklardı. Rune elini Gideon’inkinden çekip taş duvara yaslandı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Ellerini dizlerine yaslayıp eğildi.

Gideon gözlerini kapıdan ayırmıyor, bu seferkinin de her an alevlere boğulmasını bekliyordu.

Etraf sessizdi, başka kimse yoktu. Gökyüzündeki dolunay bulutların arkasına girip çıkıyordu.

“Bu da *neyin* nesiydi?”

“Bir büyüydü,” dedi Rune.

“Onu ben de biliyorum. Neden hedefi *sendin*?”

“Bilmiyorum. *Bilmiyorum.*” Rune yaslandığı duvardan aşağı kayıp ara sokağın kirli zeminine oturdu. Yüzü is içindeydi. “Ama Seraphine’in gözlerindeki bakışı görseydin... ölmemi istiyordu, Gideon.”

“Bunu onun yaptığı mı düşünüyorsun?”

Gideon bir cadı olmasa da neredeyse iki yılını bir cadıyla geçirmişti. Seraphine’in böyle güçlü bir büyü yapabilmesi için bol miktarda kana, daha da önemlisi ellerini –demir kelepçenin içindeki ellerini– kullanmaya ihtiyacı vardı.

“İmkânsız.”

Mutfağın arka kapısı savrularak açıldığında Gideon hemen be-
lindeki tabancasına uzandı. Ancak gelen gözleri ardına kadar açılmış
bir çocuktü. Muhtemelen mutfak görevlilerinden birinin kızıydı.
Gideon’a korku dolu bir bakış attıktan sonra diz çöküp elindeki su
dolu bardağı Rune’a uzattı.

“Büyülü ateş söndü, Bayan Winters.”

Rune titreyen parmaklarıyla bardağı aldıktan sonra küçük kızın
yanağını okşadı. Hareketi her nedense Gideon’ın göğsünün sıkışma-
sına sebep oldu. “Teşekkür ederim, canım.”

Rune’un suyu içişini izlerken Gideon olan biten her şeyi anlam-
landırmaya çalıştı.

Bir cadı bu akşam onu öldürmeye çalışmıştı.

Cadılar kendi türlerini öldürmezdi.

Dolayısıyla Rune bir cadı olamazdı.

Değil mi?

Çocuğun mutfağa dönmesiyle yeniden yalnız kaldıklarında
Gideon, Rune’un birkaç dakika önce sarf ettiği garip sözleri anımsa-
dı. “Koridorda ne demek istemiştin? Şu çiçek konusunda?”

Rune’un yanakları kızardı. “Onu neden söyledim hiç bilmiyo-
rum.” Çabucak ayağa kalktı.

“Bana kızgındın. Neden?”

Kız bakışlarını kaçırıp yumruklarını sıktı. “Unut gitsin lütfen.”

Gideon ona doğru bir adım attı. Yüzünü avuçlarının arasına alıp bakışlarını kendine çevirdi. “Söyle hadi.” Başparmağını kızın sıktığı çenesinde gezdirdi, ta ki gevşeyene kadar.

Ona bu kadar yakın durmak tehlikeliydi. Ay ve gelgit gibi, ona yaklaştıkça Rune’u daha da yakınında arzuluyordu. Yumuşacık teninin James Tasker’ın kansızlıktan kireç gibi olmuş yüzünün anısını zihninden kovmasını istiyordu. Dudaklarının ara sokağın duvarına yazılmış uğursuz uyarıyı unutturmasını istiyordu.

Rune upuzun, kapkaranlık bir gecenin ortasında yanan parlak bir ışıktı.

Ama senin ışığın değil.

“Bana bir telgraf göndermeni bekleyip durdum,” dedi. “Ya da kolayca sırtını dönüp gidemeyeceğin biri olduğumu gösterecek başka bir jest. Ama bu akşamki mesajına kadar –ki o da sadece geç kalacağını söylemek içindi– senden hiç haber alamadım.” Rune başını kaldırıp ona baktı. “Beni reddettiğini sandım.”

“*Reddettiğimi* mi?” Gideon kaşlarını kaldırdı. Neredeyse kahkaha atacaktı. “Rune, üç gündür seni düşünmediğim bir anım bile geçmedi.”

Rune’un kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. Gideon tam da bunu ona kanıtlayacağı sırada çakıl taşlarını ezen ayak sesleri duyuldu.

Yolun öteki ucunda, sokak ışıklarının altında bir siluet belirlediği esnada Gideon onu bıraktı.

Ve bu sefer silahını çekti.

“Kimsin sen?” diye bağırdı onu korumak için Rune’un önüne geçerken.

“*Kadimler aşkına,*” dedi bir kadın sesi. “Seni bulmak için sarayın altını üstüne getirdim! İyi misin?”

Rune gözlerini kısıp siluete baktı. “Verity?” Gideon’ın etrafından dolanıp sese doğru ilerledi.

“Bekle,” diye uyardı Gideon. “Bir illüzyon olabilir.”

Kalpsiz Avcı

Ama Rune çoktan koşmaya başlamıştı bile.

“Neden bana ateş edip kanım akacak mı bakmıyorsun?” diye sordu Verity karanlığın arasından çıkarken. Rune’u kollarının arasına alırken kısıtğı gözlerini Gideon’a dikti.

“Cezbedici bir teklif,” dedi tabancasını kılıfına sokarken.

Rune ona sert bir bakış atıp yeniden arkadaşına döndü. “Sen iyi misin?”

Verity başıyla onayladı. “İyiyim. Ama buradan gitmemiz gerek. Yangını çıkaran cadıyı hâlâ yakalayamadılar. Her yerde olabilir.”

Gideon, Rune’un Wintersea Malikânesi’ne yalnız başına dönmesi fikrinden hiç hoşlanmadı. Cadının teki onu öldürmeye çalıştıktan sonra buna izin veremezdi. “Askerlerimden birkaçına sana eşlik etmesini söyleyeceğim.”

“Endişen için teşekkür ederim,” dedi Rune. “Ama lüzumu yok.”

“O büyüünün hedefinden *sen* vardın,” dedi genç adam ısrarla. “Aynı cadı bir kez daha peşine düşerse onu durduramazsın.”

“Sen durdurabilir misin peki?” diye sordu Verity.

Tabii ki durdurabilirim, demek istedi Gideon. Ama güçlü bir cadıya kafa tutamazdı ve üçü de bunun farkındaydı.

“Bana bir şey olmaz,” dedi Rune. Gideon’ın yanına gelip parmak uçlarına kalkarak yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. “Yanmama izin vermediğin için teşekkür ederim.”

Gideon, Verity’nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Onu Rune’a layık görmediğini gizlemeye zahmet bile etmiyordu. Verity’nin onu küçümsemesinden duyduğu rahatsızlık ve aniden ona yanıldığını kanıtlama dürtüsüyle Gideon iki eliyle Rune’un boyununu kavrayıp dudaklarını onunkilere bastırarak geri çekilmesine engel oldu. Onu yavaşça, büyük bir tutkuyla öptü. Verity’nin gözlerinin önünde Rune üzerinde hak iddia etti. En azından başta niyeti buydu. Kız kollarında gevşeyip elini göğsüne yasladığında seyircileri tamamen aklından uçup gitmişti ki Rune hatırladı.

Onu itip öpücüklerini sonlandırdı ve Gideon'ın kollarından sıyrıldı.

“Düğün çiçeklerini çok severim,” diye fısıldadı geri geri yürürken nefes nefese kalmış vaziyette. “Ama papatyalara da hayır demem.”

Gideon'ın dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. “Aklıma yazdım.”

Bu ara sokağın ötesinde onu ne gibi bir tehlikenin beklediğini bilmeden gitmesini izlemek Gideon'ın tüm içgüdülerinin isyan etmesine neden oluyordu. Ancak Verity'nin de belirttiği gibi onu korumak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Ona bu akşam saldıran cadıyı yakalamak dışında.

Arkasındaki mutfak kapısı bir kez daha açıldı. Gideon başını çevirdiğinde gelenin Laila olduğunu gördü.

“Görmem gereken bir şey var. Elimizi çabuk tutmalıyız. Çoktan solmaya başlamış bile.”

Merakı kabaran Gideon kızın peşinden içeri girdi.

Leş gibi duman koksa da büyülü ateşlerin söndüğü avluya döndüklerinde Laila uzun bir masanın üzerindeki yanık örtüyü sıyrıp altını işaret etti.

Gideon dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi.

Sandalyelerin arasındaki boşlukta ay gibi soluk ve narin bir şey parıldıyordu.

“Bir büyü imzası,” dedi Laila, Gideon'ın tepesinde dikildiği yerden.

Gideon dizleriyle dirseklerinin üzerine çöküp imzayı daha iyi görebilmek için gözlerini kısıtı. Ardından, gördüğü şeyden emin olmak için masanın altına emeklerken çakıl taşları dizlerinin altında oynadı.

Her gece kâbuslarına musallat olan, aynaya her baktığında göğsünün üzerinde gördüğü imzaydı bu.

Hilalle çevrelenmiş dikenli bir gül.

Midesi bulandı.

“Bu akşamki konukların arasına bir cadı gizlenmiş.”

Kalpsiz Avcı

Göğsündeki damga birden alev alev yandı. Gideon elini üzerine sürttü ama acı hızla geçip gittiğinde zihninin ona bir oyun oynayıp oynamadığını merak etti.

Laila masanın altına girdi ve imzanın öteki tarafına bağdaş kurarak oturdu. Başını tepesindeki ahşaba çarpmamak için eğdi, bakışları imzayla Gideon arasında gidip geliyordu. “Kimin olduğunu biliyor musun?”

Geçmişin anıları Gideon’ı tek lokmada yutmaya çalışıyordu.

Gözlerinin önündeki gerçeği reddedebilmeyi diledi. Kendini başka bir açıklaması olduğuna inandırabilmeyi. Fakat bu imzayı adı gibi iyi biliyordu.

“Ölmüş olması gereken bir cadının.”

Bakışlarını Laila’nın kılere dikti.

“Cressida Roseblood’ın.”

KIRK

RUNE

“Ne etkileyici bir gösteriydi ama,” dedi Verity, Rune’un at arabası saraydan ayrılıp kaldırım taşlı caddelerde sarsılarak ilerlerken. “Bu oyunculuk yeteneğinle Kraliyet Tiyatrosu seçmelerine bile katılabilirsin.”

Yanında oturan Rune iç geçirdi. Verity öfkeliydi. Önce büyülü ateşin içinde kaybolmasını izlediği Rune için delicesine endişelenmiş, sonra da onu tek parça halinde bulmuştu bulmasına ama arkadaş en az o siyah alevler kadar tehlikeli bir güçle, Gideon Sharpe’la flört ediyordu.

“Ciddiyim. İşin aslını bilmeseydim senin türünü avlayan o Kan Muhafızı Yüzbaşısı’na abayı yaktığını düşünürdüm.”

Rune içini dolduran suçluluğa dayanamayıp bakışlarını kaçırıldı. “Kimseye abayı yaktığım yok,” dedi pencereden geçip giden şehir manzarasını izleyerek. “Benim gibilerden nefret ettiğinin son derece farkındayım. Benimle flört etmesine bu yüzden müsaade ediyorum, unuttun mu? Ağzından bilgi almak için.”

“Peki ağzından tam olarak ne kadar bilgi aldın?”

Rune ona bir cevap vermek için ağzını açtığı sırada adamın ona verdiği tek bilginin de bir tuzak olduğunu hatırladı.

Verity haklı mı?

Gideon’la flört etmek boşa harcanmış olması bir yana tehlikeli bir zamandan mı ibaretti?

Kalpsiz Avcı

“Savunmasını biraz da düşürmem gerek,” dedi. “Bana tamamen güvendiğinde onu parmağımda oynatacağım.”

Verity pencereye döndü. “Öyle diyorsan.”

Verity’nin aslında ona değil, canını yakmaya çalışan insanlara kızgın olduğunu bilen Rune konuyu değiştirdi. “Seraphine iyi mi?”

Arkadaşı başıyla onaylarken gözle görünür şekilde rahatlamıştı. “Hücrelerine geri götürüldü.”

Aralarındaki gerilimin kaybolmasıyla araba Thornwood Kasrı’na yanaşana dek sessizce ilerlediler.

Alex’in evi ormanın içinde yer alıyordu. Arabadan inip taş eve doğru ilerlemeye başladıklarında yaşlı ağaçlar tepelerinde uzanıyordu.

Daha ziyade küçük bir kaleye benziyor, diye düşündü Rune eve bakarken. Binanın dört köşesini birer kule süslüyordu, Rune mum ışıklarının yandığı pencerelerin göze benzediğini düşündü. Sanki Cressida’nın eski yuvası Rune’un yaklaşmasını izliyordu.

Adımlarını hızlandırıp Verity’ye yetişti ve peşinden içeri girdi.

Arkadaşı hapishaneye dair bilgi topladığına göre, şimdi Seraphine’i mümkün olan en kısa sürede kurtarmak için sağlam bir plana ihtiyaçları vardı.

Alex’in evine adım atar atmaz koridorları dolduran piyano sesiyle karşılandı. Melodi içini bir nebze olsun huzurla doldurdu. Verity gelişmeleri masaya yatırmadan önce içecek bir şeyler bulmak için mutfığa giderken Rune, zor durumdaki bir geminin fenere çekilmesi gibi evin öteki ucundan gelen müzik sesini takip etti.

Saçlarına sinen is kokusunu aldığı anda şalına daha sıkı sarındı. İki yıldır Kan Muhafızları onu avlamaya çalışıyordu. İnsanların onu öldürmek istemesine alışkındı. Ancak bir cadının da onu öldürmek isteyebileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Bunu fark etmek onu sarstı.

Müzik odasının kapısı açıktı. Rune piyanisti gördüğünde onun çalışını izlemek için duraksadı.

Alex'in elleri tuşların üzerinde birer örümcek gibi hareket ederken zayıf omuzları kamburlaşmıştı. Onu görmek yuvaya dönmek, soğuk bir günde sıcacık bir battaniyeye sarınmak gibiydi.

Alex sağlam ve güvenliydi. Nazik ve kibardı.

Rune kapı pervazına yaslanıp bir an için onun teklifini kabul etmenin nasıl olacağını hayal etti. Her şeyi arkasında bırakıp Caelis'e gitmek, sürekli korkmayacağı bir hayat sürüp nihayet kendisi gibi davranmak nasıl olurdu?

Hayır. Yeni Cumhuriyet'te bir amacı vardı. Bir sorumluluğu.

Cadılar hâlâ hücrelere tıkılıp arındırılıyordu. Rune onları terk edemezdi. Hepsi masumdu ve onları kurtarmayı büyükannesine borçluydu. Onca kadını Cumhuriyet'in elinde can vermekten kurtarmak, büyükannesinin ölümünü anlamlı kılmanın tek yoluydu.

Bu kendi seçimiydi.

Farklı bir hayatın hayalini kursa da ait olduğu yer burasıydı.

Alex'in sağ eli kayıp yanlış tuşa basınca şarkı durdu.

"Rune." Onu görebilmek için bir tutam sarı saç gözlerinin önünden çekti. "Beni korkuttun."

"Affedersin." Pervazdan doğrulup içeri girerek ona doğru ilerledi. "Bölmek istemedim."

Alex taburesinden kalktı, gözleri Rune'un üzerinde gezindi. "Ne oldu?"

Rune bakışlarını vücudunda gezdirdi. Gideon'ın onun için diktiği güzel elbise is lekeleriyle doluydu. Muhtemelen yüzü de öyleydi. "Ben... Uzun bir hikâye. Verity mutfaktan döndüğünde anlatırım."

Alex taburesine tekrar oturup ona yer açmak için kenara kaydı, endişeli görünüyordu. Rune yanına yerleşip omuzlarındaki şalı yere bıraktı.

Başıyla piyano tuşlarını işaret etti. "Benim yüzümden durma."

Alex gözlerini onunkilerden ayırmadan parmaklarını tuşlara yerleştirip şarkıya devam etti.

Arkadaşı öylece bir kez daha dalıp gitti. Ondan uzaklaştı.

Kalpsiz Avcı

“Kardeşinden çok daha iyi çaldığın kesin,” dedi Alex şarkısının sonuna geldiğinde. Aklına Gideon’ın kütüphanesindeki piyanonun tuşlarına rasgele basması gelmişti.

“Ah? Sana serenat mı yapıyordun yoksa?” Şakayla karışık sorusu sesindeki iğnelemeyi gizleyememişti. Rune’a bir cevap verme fırsatı bırakmadan piyanonun kapağını kapadığında tuşlar gözden kayboldu. “Sana göstermem gereken bir şey var.”

Tabureden kalkıp yazı masasının odanın öteki ucunda, iki pencere arasında durduğu yere ilerledi. Üzerinden büyük bir kâğıt alıp ona uzattı.

“Caelis’teki evin tapusu.”

Rune tapuya bakarken damarlarına garip bir uyuşukluk yayıldı. “Aldın mı?” Yeni öğrendiği bu bilgi karnının ağırmasına neden oldu. “Bu ne acele?”

“Thornwood Kasrı’nı yarın satışa çıkarıyorum. Bu kadar mutsuz görünme lütfen.”

“Senin adına seviniyorum elbette.” Rune kâğıdı ona geri uzattı. “İstediyin buydu.”

Ama Rune’un istediği bu değildi.

Alex onun güvenli limanıydı. Onun yanındayken kendi olabiliyordu. Büyükannesinin ölümünün ardında bıraktığı derin boşluğu Alex ve Verity doldurmuştu. İkisi de cadıları kurtarmakla geçirdiği tehlikeli gecelerin, Rune’un dedikodu yapmaktan, talipleriyle flört etmekten ve olmadığı biri gibi davranmaktan başının ağrıdığı saçma partilerin ardından daima yanında olmuştu. Hem sakin hem de çalkantılı anlarında oradalardı.

Onu sürekli körükleyen hoyrat bir yangın olan Verity’nin aksine, Alex ona dinlenip toparlanabileceği bir yer sunan serin bir pınar gibiydi. Rune’a yenilmez bir kurtarıcı değil, ihtiyaçları ve zayıflıkları olan bir kız olduğunu hatırlatırdı.

Sensiz ne yapacağım ben?

Belki de sorun tam olarak buydu. Rune'un Alex'e, Alex'in ona olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı. Alex ona her şeyini verirken Rune karşılığında genç adama çok az bir şey verebilmişti.

Şimdi de aynısını yapıyordu. Bencillik ediyordu. Yapılacak en öz-verili şey gitmesine izin vermek olurdu.

Rune ağzındaki acı tadı yutup daha iyi bir arkadaş olmaya çalıştı.

"Eğitimi bitirmeni *istiyorum*." Yüzüne zoraki görünmediğini umduğu bir gülümseme yerleştirdi. "Ve sonra dünyaca ünlü bir bes-teci olmanı istiyorum, partilerde herkese seni *adagio* ile *allegro** arasındaki farkı bilmediğin zamanlardan tanıdığımı söyleyerek isminle havamı atacağım."

Alex onu uzun uzun inceledi, kafasında bir şeyler dönüyordu.

"Beni ziyarete gelecek misin?" diye sordu Rune.

"Sen de istersen."

Rune'un duymaya ihtiyaç duyduğu cevap bu değildi. Onun geri dönmeyi *istemesini* istiyordu. Tıpkı Rune'un ona ihtiyaç duyduğu gibi Alex'in de ona ihtiyaç duymasını.

Piyano taburesine tekrar çökerken arkadaşının gözleri onunkilere kenetlendi. Alex'in kahverengi noktacıklarla dolu parlak altın rengi gözleri çok güzeldi.

"Ama yeni bir sayfa açmak senin için daha kolay olur," dedi, onun yüksek sesle söylemeyeceğini bildiği şeyi dillendirerek. "Bu adayı arkada bırakmak." Sesini alçaltıp devam etti, "Beni arkada bırakmak."

"Hayır." Alex'in sesi yumuşak ama kararlıydı. Rune'un yüzünü nazikçe avuçlarının arasına aldı. "Rune, bunu asla yapmam. Ben..."

Elinde çay ve kurabiye dolu bir tepsiyle içeri dalan Verity yüzünden sözleri yarım kaldı. "Sadece ben mi *kurt gibi açım*?"

Alex ellerini indirip hızla Rune'dan uzaklaştı. Kız onun tabure-den kalkıp şömineye yönelerek alevleri sessizce harlamasını izlerken Gideon'ın bahçedeki sözlerini hatırladı.

* Müzikte yavaş (*adagio*) ve hızlı (*allegro*) tempo. (ç.n.)

Kalpsiz Avcı

Yanında Alex'i görür görmez kim olduğunu anlamıştım... küçük kardeşim onu benden önce bulduğu için ne olursa olsun uzak durmam gereken kız.

Rune, Gideon'ın Alex'le arasındaki arkadaşlığı bozmak istemediğini söylediğini sanmıştı. Şimdiyse başka bir şey kastedip etmediğini merak ediyordu.

"Ee? Yemek nasıl geçti?" diye sordu Alex, Verity tepsiyi bırakıp üç fincana çay koyarken.

Verity önce Rune'a anlattığı her şeyi –cadıların yedinci kapının ardında tutulduğunu ve hapishanede ilerlemek için ihtiyaç duydukları duyacakları mührünü– özet geçip ardından Seraphine'in Rune'u neredeyse öldüren ateş büyüsünü anlattı.

Alex çayını fincanına geri püskürttü. "Seraphine ne yaptı?"

Hâlâ piyano taburesinde oturan Rune ayağa kalkıp odanın öteki ucuna geçerek kanepeye yerleşti. "Yapanın o olup olmadığından emin değiliz. Elleri kelepçeliyken bu imkânsız olmalı."

"Başka kim olabilir?"

Alex derin bir sessizlik dışında başka bir cevap alamadı.

Şöminedeki ateş harladığında Alex demiri bırakıp kanepede Rune'a katıldı.

"Onu bu gece arındıracaklardı," dedi Verity. "Seraphine'in günleri sayılı. Onu bir an önce o hapishaneden çıkarmalıyız."

"Seraphine hapishanenin yedinci çemberinde tutuluyorsa," dedi Rune, "onu kurtarmak için bir Kan Muhafızı üniformasına ve Sebat Kapısı'ndan geçmemi sağlayacak giriş mührüne ihtiyacım var."

Asıl soru bunları nasıl bulacağıydı.

Verity dore el çantasından kâğıdıyla kalemini çıkardı.

"*Hayalet Yürüyüşü* büyümle Kan Muhafızları'nın karargâhına sızarsam bir üniformayla askerlerden birinin giriş mührünü çalabilirim. Ama şöyle bir sorun var, elimde yalnızca bir şişe kan kaldı ve hapishanede işlerin ters gitmesi ihtimaline karşı onu kullanmak istemiyorum."

Verity kalemini çenesine vurup düşüncelere daldı. “Belki sana bir üniforma bulabilirim. Yurdunda Kamu Güvenliği Bakanlığı’nda staj yapan bir kız var. Giriş mührü yoktur ama eğitiminin bir parçası olarak ona da bir üniforma verdiler.”

Verity, Rune’u süzdü. “Hemen hemen aynı bedensiniz. Tek yapmam gereken odasına girmek, zor olacağını sanmıyorum. Mühür içinse...”

Alex araya girdi. “Mührü ben halledebilirim.”

Rune da Verity de bakışlarını ona dikti. “Nasıl?”

“Yüksek rütbeli her Kan Muhafızı’nın bir mührü olduğunu söyledin.” Sol elinin serçeparmağındaki gümüş yüzüğü döndürdü. “Abim bir yüzbaşı ve bildiğim kadarıyla tek bir zaafı var. Bana birkaç gün verersen sana onun mührünü getirebilirim.”

Alex tanıştıkları ilk günden beri bir taraf seçmeyi ya da daha doğrusu, Gideon’a karşı *Rune’un tarafını* tutmayı reddetmişti.

Fikrini değiştiren neydi?

“Seraphine’i o zamana kadar arındırmayacaklarını düşünüyorsan tabii.”

“İçimden bir ses Özgürlük Günü’ne kadar bekleyeceklerini söylüyor,” dedi Verity, gözleri şömine ışığının altında gölgelere bürünmüştü.

Özgürlük Günü devrimcilerin Kraliçeler’i devirdiği gecenin, Yeni Çağ’ın ikinci yıl dönümüydü. Her yıl şehir çapında günbatımından şafağa kadar süren festivallerle kutlanırdı.

“Katılıyorum,” dedi Rune. “Halka açık bir etkinlik olacak ve İyi Yürekli Komutan ne zaman efsanevi bir cadıyı katledecek olsa arındırmayı mümkün olduğunca çok kişinin izlemesini ister. Hem Özgürlük Günü’ne bir haftadan az kaldı, daha fazla beklemesine gerek kalmayacak.”

Bu geceki eğlenceleri kursaklarında kalmıştı ve Özgürlük Günü, Seraphine’in idamını büyük bir gösteriye çevirmek için harika bir fırsattı.

Bu da o zamana kadar planlarını devreye sokmaya hazır olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

KIRK BİR

RUNE

Duvarlar şiddetli bir gök gürültüsüyle sarsıldığında konuşmaları yarım kaldı.

“Geceyi burada geçirmeniz daha iyi olabilir,” dedi Alex hızlanan yağmur damlaları şiddetle evin çatısını döverken.

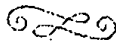
Verity başını iki yana salladı. “Yarın sabah sınavım var.” Ayağa kalktı. “Benim gitmem gerek.”

“O halde arabamı al,” dedi Rune, arkadaşının ne kadar yorulduğunu görebiliyordu. “En azından ıslanmazsın.”

Çakan şimşekle müzik odası bir anda aydınlandı. Rune bakmak için pencereye ilerledi. Şimdiden yerde küçük gölcükler oluşmaya başlamıştı. Yolların çamur içinde kalmadığını umdu. İsteyeceği son şey arkadaşının fırtınanın ortasında sokakta mahsur kalmasıydı.

Rune şoförüne talimatları verdikten sonra Thornwood Kasrı’nın ön kapılarına sığınıp Verity’yi taşıyan arabanın uzaklaşmasını izledi.

Alex de ona katıldı. “Hizmetçilere sana bir oda hazırlamalarını söyleyeyim.”

Rune bu evde defalarca kalmıştı. Ancak bu, Gideon’ın malikânenin duvarları ardında gerçekleşen korkunç olayları anlatmasından önceydi. Genç adamın ondan sakladığı şeyler olduğundan, en kötüsünü dillendirmediğinden şüpheleniyordu. Ne olabileceklerini düşünmek tüylerini diken diken ediyordu.

Rune misafir odasındaki yatakta uzanmış, daha önce de pek çok kez altında uyuduğu tavana bakarken merakına engel olamıyordu. Cressida, Gideon'ın ölmek üzere olan kız kardeşini hangi odaya kitlemişti? Gideon'ı her gece hangi yatağa girmeye zorlamıştı?

Bu yatak mıydı yoksa?

Rune doğruldu, bütün vücudu karıncalanıyordu. Bu bir hataydı. Verity'yle birlikte evine dönmeliydi. Gideon ve kız kardeşini burada, zalim bir cadının insafına kalmış halde düşünmekten başka bir şey yapamazken bu dört duvar arasında uyuyabilmesi imkânsızdı.

Yorganı üzerinden atıp çıplak ayaklarıyla pencereye ilerledi ve perdeyi açtı. Verity gittiğinden beri şimşekler daha da şiddetlenmiş, yağmur bir an bile durmamıştı. Yollar daha önce çamurluysa şimdi bir bataklıktan farksız olmalıydılar. Wintersea'ye dönmeye çalışmak aptallık olurdu.

Ancak bu evde uyuyabilmesi de sözkonusu değildi.

Karanlık koridorda yürürken zeminin soğukluğu bacaklarından bütün vücuduna yayıldı. Hizmetçiler lambaları söndürmüş, yatmaya gitmişlerdi. Bu haliyle ev terk edilmiş gibi görünüyordu. Kapıları sayıp Alex'in odasını buldu ve içeri girdi.

Döşeme tahtaları ağırlığı altında gıcırdadığında genç adamın yatağında kıpırdandığını duydu.

"Rune?" Alex yatakta doğruldu. Saçları darmadağınaktı ve gözlerini karanlığa doğru kısıyordu.

"Uyku tutmadı," dedi Rune yatağa ilerleyerek. "Şey sorun olur mu?.."

Alex kayıp ona yer açtı. Rune onun vücut sıcaklığıyla ısıttığı yere kıvrıldı ve iyice içine gömüldü. Yastık tıpkı onun gibi kokuyordu. Sıcacık ve erkeksi.

Bir süre sessizce, hiç kıpırdamadan öylece yattılar.

"Bu evde olanları biliyor musun?" diye fısıldadı en sonunda Rune. "Abine yani?"

Alex karanlıkta ona döndü.

“Hiç anlatmadı ama bir şeyler tahmin ediyorum.”

Alex iki elini de başının üzerine uzatıp gerindi. “Ancak Tessa’nın ve anne babamızın cenazesinden sonra bir şeylerin yolunda olmadığı anladım. Gideon... sanki birisi içindeki ışığı söndürmüş gibi görünüyordu. Bu halini başlarda yasa yordum. Birkaç gün içinde annemizi, babamızı ve küçük kız kardeşimizi kaybetmiştik. Tabii ki kendinde olmayacaktı.

“Ama tek nedeni yas değildi. Cenazeden sonra eve döndüğümüzde Gideon bana bakmaya dayanamıyor gibiydi. Cressida’ya elbise dikmekten başka bir şey yapmıyor, kısa süreli bir ziyaret için eve dönmüş olmama ve bir daha ne zaman görüşeceğimizi bilmememize rağmen benden kaçıyordu.

“Okul için Kıta’ya ilk taşındığımda Gideon’la her hafta mektuplaşırdık. Cenazelerden sonra geri döndüğümde ona yazmaya devam ettim ama artık cevap alamıyordum. Birkaç eski arkadaşımın abimin iyi olup olmadığını kontrol etmelerini istedim ama aylardır kimse ne onu görmüş ne de konuşmuştu. Benden gizlediği bir şey vardı ama nedenini anlayamıyordum. Biz birbirimize her şeyi anlatırdık.

“Beni kurtarmak için öyle davrandığını hiç anlamadım. Kurtarılmaya asıl ihtiyacı olanın o olduğunu göremedim.”

Alex yutkunup alnını ovuşturdu. Rune sessizce sözlerine devam etmesini bekledi.

“Bahar döneminin başlamasından hemen önce arkadaşlarımdan birinden abimi geçen gece bir boks maçında gördüğünü söyleyen bir mektup aldım. *Uyuşturucudan akli başında değildi*, demişti. *Kendini öldürtecek*. Söyledikleri hiç de abimin yapacağı şeyler değildi. O yüzden aynı gün okuldan izin isteyip eve dönmek üzere bir gemiye atladım.

“Boks salonuna gidip onu aradım. Binanın altını üstüne getirmeme rağmen onu bulamadığımda barmene Gideon Sharpe isimli birini tanıyıp tanımadığını sordum. Adam başıyla ringi işaret etti. *Şu cadının fahişesi mi? Hemen şurada*. Söylediklerini idrak etmem biraz

sürdü. Ringde dayak yiyen genç adam Gideon'dı. Yüzü öyle morarmış, öyle kan revan içinde kalmıştı ki onu tanıyamamıştım.

“*O fahişe her gece buraya geliyor, demişti adam. Cadı onunla işini gördükten sonra.* Onun, hepsinin bakışlarındaki tiksintiyi görmemek imkânsızdı. Gideon son bir darbeyle yere yığılıp da ayağa kalkmadığında onu diğer çöplerle birlikte ara sokağa atmalarını izledim. Bu rutin bir şeymiş gibi hareket ediyorlardı. Sanki her gece ringe sarhoş ya da kafası iyiyken geliyor ve onu öldüresiye dövmelelerine müsaade ediyor gibiydi. Bunu hak ettiğini düşünüyor gibi.”

Sözleri ağırlıklarıyla Rune'un göğsünü sıkıştırdığında kız gözlerini kapadı.

Alex bunu hissetmiş gibi yorganın altından ona uzandı. Eli elini buldu ve parmaklarını onunkilere sıkıca doladı.

“Ne yapacağımı bilemedim. Abim o ara sokakta yatarken bir yabancından farksızdı. Nicolas Creed onu kendine getirmeme yardım etti ve birlikte onu eski evimize götürmeyi başardık. Gideon ayıldığında beni gördüğüne hiç sevinmedi.

“Neden okulda olmadığımı sordu. Ona iyi olana kadar derslerime dönmeyeceğimi söyledim. Eh, o bunu duymak istemiyordu. Dönmem gerektiğini, buraya değil, Caelis'e ait olduğumu söyledi. Ondan uzak durmam gerektiğini. Korkudan ödü kopuyormuş gibi görünmese sözleri canımı yakabilirdi. *Beni bir şeyden korumak için kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor, diye düşündüğümü hatırlıyorum.*”

“Cressida'dan,” dedi Rune.

Alex başıyla onayladı.

Elini geri çekip kolunu Rune'un beline rahatça doladı. Onu kendine çekip sırtını göğsüne yaslayarak tıpkı rahatlamak için battaniyesine sarılan bir çocuk gibi ona sokuldu.

“Geceleri boks ringine gidip Gideon'ı beklemeye başladım. Beni görmezden geldi. Acınası haline ve kendine duyduğu nefrete şahit olmamdan hiç hoşlanmıyordu. Ama kurtarabileceğim küçücük bir parçası kaldıysa bunu *denemek* zorundaydım.

Kalpsiz Avcı

“Her gece Nicolas’la birlikte onu ara sokaktan toplayıp eve getirdik. Gideon ayıldığında kavga ederdik, sonra da o bir hışımla çekip giderdi. Daima ona dönerdi. Sanırım bunu yapmazsa olacaklardan korkuyordu.”

Rune’a daha sıkı sarıldı.

“Bir gece Nicolas abimi kurtarmanın tek bir yolu olduğunu söyledi. Beni arkadaşının bodrum katındaki bir toplantıya götürdü. İçerisi tıklım tıklımdı ve Nicolas konuşmak için ayağa kalktığı anda ne için toplandıklarını hemen anladım. Vatana ihanet için buradalardı. Yıllar içinde bir sürü ayaklanma çıkmıştı ama bu seferki farklıydı. Oradaki insanlar bir *devrim* planlıyordu. Cadıların hüküm sürmediği bir dünya. Büyünün olmadığı bir toplum. Yalnızca bu şekilde en yoksulların karnını doyurabildiği, üç kuruş kazanmak için korkunç koşullarda çalışmak zorunda kalmadığı ya da ailelerini açlıktan kurtarmak için kendilerini köle olarak satmaları gerekmeyen bir dünya kurulabilirdi. Daha doğrusu onlar buna inanıyordu. İçerideki insanların yürek parçalayıcı hikâyeleri, öfkelenmek için haklı nedenleri vardı. Ama nefretleri, intikam arzuları... beni korkutmuştu.

“Gideon toplantıya katıldığımı öğrendiğinde öfkeden deliye döndü. Bana Kraliçe Kız Kardeşler’e karşı komplo kuranların ortadan kaybolduğunu ve bir daha asla ortaya çıkmadıklarını söyledi. Kimse başlarına ne geldiğini bilmiyordu. Ben de ona beni güvende tutmak istiyorsa toplantılara benimle gelmesi gerektiğini söyledim. O da gönülsüzce kabul etti.

“Bir haftanın ardından daha az içmeye, daha az dövüşmeye başladı. Daha sonra da Nicolas’la birlikte sarayı basacak silahlı bir direniş liderlik etmek için gönüllü oldu. Onunla gitmek istedim ama bunu kabul etmedi. Beni beladan koruması gereken küçük kardeşi olarak görüyordu. Dengi olarak değil. Yüklerini omuzlamasına yardım edebilecek ya da arkasını kollayacağına güvenebileceği biri olarak değil.

“Bu konuda büyük bir kavga ettik ve aramız bozuldu. Gideon ve Nicolas diğerleriyle sarayı basarken ben de dolu bir tabancayla

Thornwood Kasrı'na geldim. Cressida'nın evini nadiren terk ettiğini biliyordum. Abim için hiç değilse bunu yapabilirdim. Bir kez olsun *onu* ben koruyabilirdim."

Alex sanki hikâyenin yalnızca bu kadarını anlatabilirmiş gibi suspus oldu. Kolları hâlâ Rune'un belindeydi, vücudu onunkine yaslanmıştı. Rune arkadaşının kalbinin güm güm attığını kürekkemiklerinde hissedebiliyordu.

Birkaç dakika sonra Rune, "Olanları bildiğin halde bu evde uymakta zorlanmıyor musun?" diye sordu.

"Neden satıyorum sanıyorsun?" dedi Alex. "Cadı Saltanatı'nın yıkılışının ardından Thornwood Kasrı Gideon'a kaldı. Evi görmek bile istemediği için bana verdi. Mecbur kalmadıkça buraya adımını atmıyor. Beni ziyaret etmek için bile." Alex iç geçirdiğinde nefesi Rune'un saçlarını uçuşturdu. "İki yılımı burada, abimi geri getirmeye çalışarak geçirdim. Ama tanıdığım ve sevdiğim Gideon... o gitti, Rune. Bir daha geri gelmeyecek."

Rune birkaç saniye sonra Alex'in arkasında titrediğini hissetti. Boynuna damlayan gözyaşının sıcaklığını hissetti. Rune ona doğru dönse de içerisi Alex'i göremeyeceği kadar karanlıktı.

Arkadaşının ağladığını hissetmek içindeki bir şeyi kırdı. Kollarını boyuna sarıp onu kendine çekti.

Rune'un dokunuşuyla Alex'in bedeni daha şiddetli sarsılmaya başladı.

Ona sıkıca sarılıp arkadaşının kollarında ağlayarak uykuya dalmasına izin verdi. Gök gürültüsü ve yağmurun dinmesiyle ay bulutların arasından çıktığında yatağa gümüş renkli bir ışık düştü. Rune uyuyan arkadaşını izlerken sırf onun için kalmak istedi.

Ama yapamazdı. Bu evde bir dakika daha geçiremezdi.

Alex'in derin bir uykuya daldığından ve onu uyandırmayacağından emin olduktan sonra dikkatlice kollarının arasından çıktı. Fırtınanın dinmesini fırsat bilerek hızla giyinip bir pelerinle at ödünç aldı ve güneş doğmadan Wintersea Malikânesi'ne geri döndü.

KIRK İKİ

GIDEON

“Sokağa çıkma yasağı ilan edeceğiz,” dedi Nicolas Creed masasından kalkarken. “Sokaklara daha fazla Kan Muhafızı yerleştirin. Baskınlara yeniden başlayın ve elinizde kanıt olmasa bile şüpheli *görünen* herkesi sorguya çekin. İnsanların durumun ciddiyetini anladığından emin olmalıyız. Yeterince korkarlarsa itaat edeceklerdir.”

Cressida hakkındaki haberleri henüz vermiş olan Gideon, İyi Yürekli Komutan’ın yüzüne baktı. “Normal şartlarda sizinle hemfikir olurdum, efendim.”

Nicolas’ın tek kaşı havaya kalktı. “Şimdi değil misin?”

“Sokağa çıkma yasakları ve baskınlar Kızıl Barış sırasında hoş karşılanmadı. Bu önlemler cadı sempatizanlarının Cressida’nın davasına daha fazla destek vermesiyle sonuçlanmakla kalmayıp daha fazla vatandaşın bize sırt dönmesiyle sonuçlanabilir. İnsanlar haklarının ihlal edilmesinden hoşlanmaz, efendim.”

Nicolas masasının arkasından çıktı. Gideon bir an için adamın ne kadar yaşlandığını fark etti. İki yıl önce ne akıl hocasının yüzünde beliren çizgilerden ne de saçlarına düşen ak tellerden eser vardı.

“Benimle gel. Mahkeme üyeleriyle toplantım birkaç dakika içinde başlayacak.”

Gideon başıyla onaylayıp onunla yürümeye başladı; iki yıl önceki Nicolas’ı, boks kulübü kapandıktan çok sonra bile onunla ringe çıkan ve şafak sökene kadar yanından ayrılmayıp vazgeçmesine asla izin vermeyen, Gideon yapamazken ona inanan adamı hatırladı.

O zaman Cressida, Gideon'ın ruhunu öyle parçalamıştı ki ondan geriye işe yarar hiçbir şey kalmamıştı. Bir kuyunun dibindeydi ve çıkmak için hiçbir yolu yoktu. Nicolas tekrar tekrar ona bir ip sarkıtmaya çalışsa da hiçbir zaman yeterince uzun gelmemişti.

Özellikle kötü geçen bir gecenin ardından Gideon, ringin zemininden kalkmayı reddettiğinde Nicolas yanına çömelmişti.

Pes etmeyeceğim. Gideon'ınkilere diktiği gözleri parlıyordu. *Arkamı dönüp gitmeyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün buradayım. Anladın mı?*

Neden? diye sormuştu Gideon.

Nicolas Creed bir yabancıydı. Ölü bir terzinin oğlunu önemsemesini gerektirecek hiçbir nedeni yoktu.

Ayağa kalk da öğren.

Gideon kurtarılmaya layık olduğunu düşünmüyordu; iş isten geçeli çok olmuştu. Ama Nicolas'a bakarken *bu* adama inanmanın mümkün olup olmadığını, diğer insanların aksine Gideon'a baktığında paramparça olmuş ruhunun ötesinde gördüğü şeye güvenip güvenemeyeceğini merak etmişti.

Belki de kafasındaki sesi —ona *değersiz* ve *iğrenç* olduğunu, *ölmesi gerektiğini* söyleyen sesi— Nicolas'inkiyle değiştirebilirdi.

Tam da bunu yaptı.

Bu adamın ona duyduğu inancı bir koltuk değneği gibi kullanmıştı. Bunu başarması aylar sürse de Nicolas'ın inancı yavaş yavaş Gideon'ın kendisine duyduğu inanca karışmıştı. Çok geçmeden rakiplerinin onu bayıltırcasına pataklamasına müsaade etmeyi bırakmıştı. Tekrar ayağa kalkıp daha sert, daha iyi yumruklar indirmeye başlamıştı. *Belki de* uğruna savaşılmaya değer bir şeyler olduğuna inanmaya başlamıştı.

Sarayın batı kanadında gaz lambalarıyla aydınlatılan koridorları geçip taht odasına doğru ilerlerken Nicolas, “Özgürlüklerini ihlal etmekle ilgili düşüncelerini anlıyorum,” dedi Gideon'ın düşüncelerini bölerek. Komutanı koruyan askerler hem önlerinde hem de arkada-

Kalpsiz Avcı

rında ilerliyordu. “İyi bir lider, sorumluluğundaki insanları önemser. Sen de tam olarak öyle bir lider olduğunu defalarca kez kanıtladın.”

İltifatına şaşırان Gideon’ın göğsü gururla kabardı.

“Ama ne yazık ki insanlar kendileri için iyi olanı her zaman bilemez. Bazen öne çıkıp onları kendilerinden korumamıza ihtiyaç duyarlar.”

Gideon buna karşı çıkamazdı. Nicolas iki yıl önce hayatına müdahale etmeseydi Gideon hâlâ o ringde yatmış, ölmeyi diliyor olurdu.

Belki de çoktan *ölmüş* olurdu.

“İyi bir lider başkalarının yapmak istemediği seçimleri yapacak kadar cesurdur,” diye devam etti Nicolas. “Bunu doğru olduğu için, masumları korumak için yapar. Görevi budur.”

“Katılıyorum.”

Fakat Gideon, Rune’un Tövbekârlar’ın patikaları kullanmasına izin verdiğini de hatırlıyordu. Merhamet ve ceza arasındaki seçimde Rune tercihini merhametten yana kullanmıştı. Peki Gideon da aynısını yapamaz mıydı? Belki de sıradan vatandaşların haklarını ihlal etmeden, onları Kan Muhafızları’na duydukları korkuyla yaşamaya mahkûm etmeden Cressida’yı bulup tutuklamanın bir yolu vardı.

Mahkeme üyelerinin toplandığı ortak alana doğru ilerleyen Nicolas koridoru geçip taht odasına girdi.

Gideon da onu takip etti.

Taht odası gaz lambalarıyla aydınlatılan koridorlardan daha karanlıktı ve ayak sesleri boş salonda yankılanıyordu. Gecenin çökmesiyle vitray pencereler kararmıştı. Yıldızlı sütunlar akik damarlı zemine uzun gölgeler düşürüyordu.

İleride üç siyah taht yer alıyordu. Onları görmesiyle Gideon’ın ensesindeki tüyler sanki buzdan bir el tarafından sıkılıyormuş gibi diken diken oldu.

Boş olmaları onu rahatlatmalıydı. Bu manzara içini kötülüğe karşı kazanılmış zaferin gururuyla doldurmalıydı. Fakat ona daha

çok doldurulmayı bekleyen bir yokluk gibi gelmişti. Sanki oda –o tahtlar– Kraliçeler’inin dönüşünü bekliyordu.

Gideon adımlarını hızlandırıp bu hissi ardında bırakmak istedi. Ama Nicolas üç tahtın önünde durup gözlerini doğruca onlara dikti.

“Sokağa çıkma yasağı, baskınlar, sorgular; bunlar acil durum önlemleri. Böyle zamanlarda bazen bireysel haklar tehlike geçene kadar bir kenara bırakılmalıdır. Teraziyi dengede tutmak zorundasın, Gideon; bir yanda insanları güvende tutmak için haklarını geçici sürelğine ihlal etmek var, diğerindeyse Cressida Roseblood’ın tahtına tekrar çıkıp hepimizden intikam alması.”

Yüzünü Gideon’a döndü. “Uzun vadede hangisi daha kötü?”

Bu bir soru değildi. Elbette Cressida daha kötüydü.

Gideon akıl hocasını inceledi. Hemen hemen aynı boyda sayılırlardı, Nicolas ondan biraz daha inceydi ama kaslıydı. Bir savaşçıydı. Gideon bugünlerde bir boks maçı yapmaya kalkışsalar kimin kazanacağından emin olamadı.

Nicolas omzunu kavradı. “Dönüştüğün adamla gurur duyuyorum ve kararlarına güveniyorum. Seçim senin. Ancak iyi bir liderin her kararının sonuçlarını enine boyuna tarttığını ve o sonuçlara katlanmaya hazır olması gerektiğini sakın unutma. O yüzden kendine sor, hangi sonuçlara katlanabilirsin?”

Nicolas onu bırakıp omuzlarını yuvarladı ve bakışlarını bir kez daha tahtlara çevirdi. Sanki aynı buz gibi his onu da ele geçirmiş de ondan kurtulmaya çalışıyormuş gibiydi.

“İyice düşün,” dedi arkasını dönerek. “Ve kararını bana bildir.”

Gideon boş tahtlara baktı.

Uğruna savaştığı her şeyin yadsınamaz bir hatırlatıcısıydılar. Hemen harekete geçmezse, Cressida’yı bulup örgütlediği isyanı daha fazla büyümeden bastıramazsa değer verdiği her şeyi kaybedecekti: özgürlüğünü ve güçsüzleri koruma yetisini.

İnsanlar eskisinden daha fazla acı çekecekti. Cressida intikam hırsıyla dolu bir yaratıktı ve Cumhuriyet’ten hıncını çıkarırken

Kalpsiz Avcı

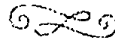
zalimliği dur durak bilmeyecekti. Laila ve Harrow. Alex. Rune. Hepsi tehlikedeydi.

Rune benimle aynı sorumluluğu paylaşmıyor, diye düşündü onun Tövbekârlar'a gösterdiği nezaketi tekrar hatırlayarak. Onun merhamet göstermek gibi bir lüksü var.

Gideon'ın yoktu. O, insanları kötülükten korumalıydı. Bedeli ne olursa olsun Cressida'yı durdurmalıydı.

"Kararımı çoktan verdim," diye seslendi taht odasının kapısına uzanan yolu yarılamış Nicolas'a. İyi Yürekli Komutan ona döndü. "Sokağa çıkma yasağını yürürlüğe sokup baskınlara tekrar başlayacağız. Sokaklardaki Kan Muhafızları'nın sayısını da üç katına çıkaracağız."

Şimdi merhamet gösterme zamanı değildi.

Gideon öğrendiklerini Kan Muhafızları'nın karargâhına bildirdikten sonra Eski Kent'e doğru yola çıktı. Evine vardığında akşamın erken saatleriydi ve kapısının altından içeri bir telgraf atıldığını gördü. Rune'dan geldiğini düşünerek kâğıdı yırtıp açtı.

Ancak gönderici kısmında Thornwood Kasrı yazıyordu.

Gideon Sharpe

113 Prudence Caddesi, Eski Kent

Abi, bu hafta sonu eğitimimi tamamlamak üzere Caelis'e doğru yola çıkıyorum. Malikânemi satmadan önce bu gece küçük bir veda partisi düzenleyeceğim. Abartılı bir şey olmayacak. Yalnızca birkaç arkadaşım ile kart oynayacağız. Bize katılmanı çok isterim.

Alex

Kristen Ciccarelli

Gideon, Thornwood Kasrı'na iki yıldır ayak basmamış olsa da kâbuslarında kendini sık sık orada buluyordu. O evden ve duvarlarının arasındaki anılardan nefret ediyordu. Alex'in evi satmaya karar vermesi içini rahatlatmıştı.

Ancak Caelis, Barrow Körfezi'nin karşısındaydı. Gideon'ın ana-karaya gitmesini gerektirecek çok az nedeni oluyordu ve izin alması –hele de Cressida etrafta sinsi sinsi dolaşırken– sözkonusu bile olamazdı. Kardeşini bir daha ne zaman görecekti?

Gideon, Alex'in boks ringinde attığı yumruğu hatırlayıp çenesini ovuşturdu.

Alex gidiyorsa, Gideon şeytanlarıyla yüzleşip partisine katılmayı ona borçluydu. Aralarını elinden geldiğince düzeltmeliydi. Özellikle de birbirlerini bir daha asla görememe ihtimalleri varsa.

Hepsinden önemlisi kardeşi Cressida'nın hayatta olduğunu, onu *öldüremediğini* bilmeliydi. Bundan sonra arkasını kollaması gerekecekti.

Gideon ceketini aldı.

Thornwood Kasrı alt tarafı bir evdi. Korkaklık etmekten bıkmıştı artık.

Düzenleme
Ny.ozlem

KIRK ÜÇ

GIDEON

Gideon yağmurun altında durmuş, taşan oyulma iki kükreyen aslanın ortasındaki kemerli kapılara bakıyordu. Saçları ve üstü sırlıklam olmuştu, her geçen saniye daha da üşüyordu. Ancak içi daha derin bir soğğun esiriydi.

Ayaklarını hareket ettiremiyordu. Vücuduna onu eve taşımamasını emredemiyordu.

Yanılmışım.

Bunu yapamam.

Yarın Alex'e göndereceği özür telgrafında yazacaklarını planlamaya başlamıştı bile. Tam arkasını dönüp gidecekti ki Rune'un sözleri sert bir kışın ardından gelen ilk bahar günü gibi soğğun içine sızdı.

Başına gelenler kim olduğunu belirlemez, Gideon.

Sesi kâbusların altında yatan bir şeyi çağırıdı. Yakasını bırakmayan geçmişten daha güçlü bir şey. Bir adrenalin patlaması, anlık bir cesaret dozu.

Gideon derin bir nefes alıp lanet eve doğru ilerledi.

Zemin aynı safir rengi halılar, duvarlar aynı çiçek desenli duvarkâğıtlarıyla kaplıydı. Cress'in büyüünün belli belirsiz kan ve gül kokusunu hâlâ alabiliyordu. Bayat ve mide bulandırıcıydı.

Alex'in uşağı Thornwood koridorlarında ona eşlik ederken Gideon zamanda geriye doğru yürüyormuş gibi hissetti. Geçmişin anıları bir sis gibi etrafını sararken kasları gerildi. Fakat tüm

bu korkunç şeylerin kaybolması için tek yapması gereken Rune’u düşünmekti.

Salona vardıklarında Gideon şöminenin yanındaki yarım düzine genç adamın kâğıt oynadığı, ortasına sikkeler yığılmış yuvarlak masaya ilerledi. Aralarında Noah Creed, Bart Wenholt ve birkaç tanıdık yüz daha vardı.

Kardeşi sırtı ona dönük oturuyordu.

“Gideon Sharpe!” Bart ona boş bir sandalyeyi işaret ederken kızıl saçları şömine ışığında parılıyordu. “Ne harika zamanlama. Alex, onu da oyuna al.”

Gideon oturup ceketini çıkardı. Masanın karşısında kartları karıştırıp bazılarını desteden çıkarırken ona kocaman gülümsemesine bakılırsa Alex onu gördüğüne sevinmişti. Gideon sandalyede arkasına yaslandı ve küçük kardeşine hayran olmasını sağlayan her detayı fark etmekten kendini alamadı.

Alex her şeyden önce insanlarla iyi ilişkiler kurabiliyordu. Davet ettiği ve davetlerine icabet ettiği arkadaşları vardı. Her türden insanla nasıl kibarca sohbet edileceğini biliyordu. Asla homurdanmaz, ters ters bakmaz ya da kavgalara karışmazdı... Ringde Gideon’ın yüzüne yumruk attığı zaman hariç tabii ama o da Gideon’ın suçuydu.

Alex iyi giyinir, iyi dans ederdi. Her yemek için doğru çatal bıçağı kullanır, konuklarını etkileyen şaraplar sunar ve kendini adamak ne demek bilirdi. Okulu bırakmasının ardından bile –ki Gideon bunu engellemek için daha fazla savaşmış olmayı diliyordu– müziği hiç bırakmamıştı.

Devrimin ardından haftalarca onun yanında kalmış, afyon bağımlılığından kurtulmasına yardım etmişti. Gideon’ın yoksunluktan titreme krizleri geçene kadar yanından bir an bile ayrılmamıştı.

Gideon küçük kardeşi olmadan ne yapardı bilmiyordu.

Rune Winters kendine gerçekten bir koca arıyorsa Alexander Sharpe’tan daha iyisini bulamazdı.

Bu düşünce birden tadını kaçırdı.

Kalpsiz Avcı

Kendine bir an için gözünde canlandırma izni verdi: *Ya Alex ona âşık olmasaydı? Numarayı bir kenara bırakıp onunla ciddi ciddi flört eder miydim?*

Kısa bir süreliğine bunu hayal etti. Rune'un verdiği partilere katılması gerekirdi. Şarkılara uygun dansları öğrenmesi, Eski Kent'te daha az, Wintersea Malikânesi'nde daha çok zaman geçirmesi gerekirdi.

Hepsini yapabiliirdi. Bunlar onunla ormanda uzun yürüyüşlere çıkma lüksüne, onunla tartışma ayrıcalığına ya da içinde derinlere gizlediği o vahşi kızı görme armağanına sahip olmak için ödenecek küçük bedellerdi.

Ne önemi var ki? Yumruklarını sıktı. *Aramızdaki numaradan başka bir şey olmayacak.*

“Gideon?” Bart üç bakır sikkeyi masanın ortasına ittirdi. “Giriyor musun?”

Hayallerinden koparılan Gideon başıyla onayladı.

“Giriyorum.” Paltosunun cebinden bir para kesesi çıkarıp masanın ortasına üç bakır sikke attı.

Alex kartları dağıtırken Gideon genellikle yüzüğünü taktığı serçe parmağındaki soluk çizgiyi fark etti.

Annemizin yüzüğü, diye düşündü. Gideon ebeveynlerinin cenazelerinden sonra yüzüğü Alex'e vermişti.

Birden Harrow'un söylediği bir şeyi anımsadı.

Yola çıkmasına bir saat kala son dakika kargo almış. Bir aristokrat iki fıçı şarap getirmiş.

O adamın serçe parmağında bir yüzük olduğunu söylemişlerdi.

Sade ve ince bir yüzükmüş. Belki de gümüştür. Fakir bir adamın alyansına benzediğini söylediler.

Gideon kardeşinin kartları masaya dağıtmasını izlerken annelerinin yüzüğünün nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştı.

Birden kendine geldi.

Alex kötü bir cadıya yataklık mı ediyor? Ailemiz onların elinde paramparça olduktan sonra?

Bu imkânsızdı. Alex gizli kapaklı işler çevirecek biri değildi. Gideon'ın Kızıl Güve'yi yakalamayı ne kadar çok istediğini biliyordu.

Alex bana asla ihanet etmez.

“Gideon? Sıra sende.”

Ona döndüğünde Noah'nın başıyla elinin altında ters duran kartları işaret ettiğini gördü. Masanın etrafına göz gezdirdiğinde herkesin onu beklediğini fark etti.

Gideon hızlıca sıralı el açtı.

“Geçen hafta bütün sosyeteyi çalkaladın,” dedi Noah floş açıp Gideon'ı yenerken.

“Öyle mi? Ne zaman?”

“Rune Winters'in partisine geldiğinde.”

“Ah,” dedi Gideon sıra yeniden ona geldiğinde dö per açarak. “Aristokratları hayrete düşürmek pek de zor değil. Akşam yemeğinde yanlışı kaşığı kullanman ya da geçen sezondan bir parça giymen yeterli.”

Noah gülümsedi ancak gözleri buz gibiydi. Gideon, Creed kardeşler arasında bir seçim yapacak olsa tercihini daima saldırganlığını tıpkı silahı gibi açıkta, görülebilecek bir yerde tutan Laila'yı tercih ederdi. Noah... daha sinsiydi.

“Ben ciddiylim. İçine ne kaçtı böyle? Geçen hafta Rune'un partisine katıldın. Bu gece bizimle kâğıt oynuyorsun. Ne olduğunu bile anlamadan kendimizi senin düzenlendiğin bir hayır balosunda bulacağız.”

“Böyle bir şey yaparsam,” dedi Gideon açtığı kartların yerine yenilerini çekerken, “davet edeceğim ilk kişi sen olursun.”

Noah hafifçe gülümsedi. “Koruman gereken bir itibarın yok mu? Yeni Cumhuriyet'in ulaşılamaz bekârı sen değil misin?”

“Gideon,” diye araya girdi Alex aralarında tırmanan gerilimi fark etmiş de yatıştırmak istermiş gibi. İşte bu yüzden Gideon evinden çıkmasa daha iyiydi. “Dün geceki Aydınlar Yemeği'nde olanları anlatsana. Gazetelerin yazdıkları doğru mu?”

Kalpsiz Avcı

“Evet, her şeyi bilmek istiyoruz.” Gideon’ın adını bilmediği bir genç adam masaya doğru eğildi, gözleri şömine ışığında parıltıyordu. “Gerçekten sarayın *içinde* bir cadı saldırısı mı oldu?”

Başıyla onayladı. “Evet.”

“Elinizde ipucu var mı?” diye sordu kardeşi, Bart’ın elinden kart atmasını izlerken.

“Muhtemelen. Hâlâ araştırıyoruz.”

Kartlarını açma sırası son olarak Alex’teydi. Kare açtığını gören herkes yenildiğini anlayıp kartlarını masaya attı.

Noah herkesin kartlarını toplayıp karıştırırken, “Rune sarsılmış görünüyordu,” dedi Alex bahisleri kendisine doğru çekerek. Etrafındaki genç adamlar yeni bahisler koyup ortaya daha fazla para koydu.

Rune’u ne zaman gördün? diye düşündü Gideon kardeşini izlerken. Olayın üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti.

“*New Herald* gazetesi Yurttaş Winters’in hayatını sana borçlu olduğunu yazmış,” dedi Gideon’ın adını hatırlayamadığı genç adam. “Doğruca büyümlü ateşlerin arasına dalıp onu çıkardığını söylüyorlar.”

Gideon, Rune’un alevlerin arasında kaybolduğu anı aklına getirmek istemiyordu. Ona zamanında ulaşamama korkusu hâlâ damarlarında uğulduyordu.

“Hayatımı cadı avlayarak idame ettiriyorum,” dedi umursamaz görünmeye çalışarak. “Büyülerine yabancı değilim.”

“Bu da Kızıl Güve’nin işi mi?”

Gideon pes edene kadar konunun peşini bırakmayacaklardı. O da boyun eğdi ve dün akşam olan biten her şeyi anlattı. Alex’in arkadaşları ağzından çıkan her kelimeyi pürdikkat dinlerken daha fazla kart açıldı ve Gideon’ın kesesindeki sikkeler yavaş yavaş azaldı.

Kumarda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

“Eh, şahsen *ben* Gideon gibi insanların pis işleri bizim yerimize yapmasından memnunum,” dedi Bart açtığı ful ile turu kazanırken. “Kendinizi *her gün* böyle bir tehlikeye attığınızı düşünsenize.” Ürperdi. “Tüm kızların ona dibinin düşmesine şaşmamalı.”

Gideon, Harrow ya da Laila'nın buna ne diyeceğini düşündüğünde neredeyse gülecekti.

"Gideon'a dibi düşen kızlar demişken," dedi Noah içkisinden bir yudum alırken. "*Bayan Winters* nasıl? Şöhretinin hakkını veriyor mu?"

Gideon'ın bir yelesi olsaydı Noah'nın kullandığı tonla diken diken olurdu.

"Neden bahsettiğini anladığımı sanmıyorum," dedi gözlerini kartlarına dikmiş olsa da hiçbirini görmüyordu.

İstediği son şey İyi Yürekli Komutan'ın oğluyla tartışmaktı. Bu yüzden yorumlarının üstünde durmadı.

"Bal gibi de anladın," dedi Noah, Gideon'ın kendini tuttuğunu sezmiş de şansını zorlamak istiyormuş gibi. "Rune Winters iflah olmaz bir flörtöz. Her hafta koluna yeni bir talip takar."

Gideon kendini tutamayıp yemi yuttu ama tedbiri elden bırakmadı. "İşin aslını bilmesem kıskandığını düşünürdüm."

"Kıskanmak mı?" Noah burnundan alaycı bir nefes verdi. "Kıskanacak ne var ki? Söylentilere göre bacaklarını önüne gelene açıyormuş."

Gideon hışımla yerinden kalkmak üzereyken masaya sertçe inen bir yumruk herkesi yerinden sıçrattı.

Gideon başını kaldırdı, vücudu öfkeyle uğulduyordu. Masanın karşısındaki Alex gözlerini bir sırtlana bakan aslan gibi Noah'ya dikmişti. "Ona bir daha hakaret edecek olursan sana kapıyı göstermek zorunda kalacağım."

Noah'nın kaşları çatıldı. "Şaka yapıyordum, Alex."

"Şaka olsun olmasın, Rune'a saygısızlık etmene göz yumamam."

Noah kartlarını bırakıp yumruklarını sıktı. İki genç adam birbirlerine dik dik bakma oyununu sürdürürken masanın geri kalanına ölüm sessizliği çökmüştü.

"Eh, çok eğlenceli bir akşam oldu." Gideon sandalyesini geri itirdi. Kazayla Noah'nın yüzünü dağıtmadan önce buradan çıkması gerekiyordu. "Ama kesemin dibini gördüm."

Kalpsiz Avcı

Buradaki beyefendiler arasında bir panik patlak vermesini istemediğinden, Cressida'nın dönüşü konusunda Alex'i uşağına bir mesaj bırakarak uyarmaya karar verdi.

"Bir el daha atalım," dedi Alex.

Gideon yalan söylemediğini göstermek için para kesesini ters çevirdi.

"Eminim ki ortaya bahis olarak koyabileceğin başka şeylerin de vardır."

"Ben bir keresinde ipek mendilimi koymuştum," dedi Bart. Gideon'ın ipek mendili olsa faydalı bir öneri olabilirdi.

Tam bunu söyleyeceği sırada Alex ısrar etti. "Ceplerini boşalt."

Gideon kaşlarını kaldırsa da kardeşinin istediğini yaptı. Pantolonunun ceplerine uzanıp içlerindeki her şeyi çıkardı: sustalı bir bıçak, Harrow'un yarın akşamki buluşmaları hakkında gönderdiği buruş buruş olmuş bir mesaj ve cadıları yedinci kapıdan geçirmek için kullandığı giriş mührü.

"Bu," dedi Alex mührü işaret ederek, "iş görür."

Gideon başını iki yana salladı. "Para etmez ki." Bu beyefendilerin gözünde değeri olan bir şey değildi. "Sizin için değersiz."

"Gümüş, değil mi? Öyleyse eritilebilir."

"Hapishaneye girebilmek için ona ihtiyacım var," dedi Gideon eşyalarını ceplerine sokmaya başlayarak.

"Yenisini alabilirsin, değil mi? Hem hapishane personeli kim olduğunu bilmiyor mu?"

"Evet ama..."

"Sadece bir el," dedi Alex. Gideon'ın kalmasını gerçekten istiyor gibiydi. "Hatırım için."

Gideon boks ringindeki kavgalarını düşündü. Alex'in onu sevdiğini bilmesine rağmen Rune'u çıırılçıplak soyunup onunla denize girmeye ikna ettiğini hatırladı. Talepkâr elleri ve dudaklarıyla onu önce bahçede, sonra da o ara sokakta *tekrar* nasıl öptüğünü.

Utanç içini yakıp kavurdu.

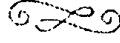
Kristen Ciccarelli

Tekrar sandalyesine oturdu.

“Bir el daha,” dedi hapishane mührünü masanın ortasındaki para yığınınına atarak. “*Sonra* gidiyorum.”

On beş dakikanın ardından Gideon hem eli hem de hapishane giriş mührünü kaybetti.

“Seni geçireyim,” dedi Alex mührü bir kez havaya atıp cebine sokarak.

Salondan çıkarlarken dışarıda yağmur çiseliyordu. Alex’le yan yana evin girişine doğru ilerlerken damlalar camlarda benek benek birikiyor, çatıyı hafifçe dövüyordu.

“Bilmen gereken bir şey var,” dedi Gideon koridordaki hafif gül kokusunu görmezden gelmeye çalışarak. “Ama daha fazlasını öğrenene kadar bunun aramızda kalmasını istiyorum.”

Alex ona bir bakış attı. “Peki.”

“Cressida Roseblood, Aydınlar Yemeği’ndeydi. Rune’u takip eden alev onun büyüsyüdü.”

Alex durdu. Gideon ona döndüğünde kardeşinin yüzündeki kanın çekildiğini, teninin kireç beyazına döndüğünü gördü.

“Emin misin?”

“Masalardan birinin altında onun imzasını bulduk.”

“Rune’un haberi var mı?”

Gideon başını iki yana salladı. “Henüz söylemedim.”

“Söylemen gerekmez mi? Cressida geri...”

“Rune’un bulunduğu tehlikenin farkında olduğunu düşünüyorum ama evet, bilmesi gerek. Henüz fırsatını bulama–”

“Ona ben söylerim.” Alex uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirip hâlâ Gideon’ın söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi yürümeye devam etti. “Yarın sabah ilk iş Wintersea’ye gideceğim.”

“Peki,” dedi Gideon.

Kalpsiz Avcı

Thornwood'un girişine geldiklerinde Gideon üzerine ceketini geçirirken Alex ön kapıları açtı. Üst pervazdan damlayan yağmur döşeme taşlarının üzerine sığıyordu. Güneş batalı uzun zaman olmuştu ve kapıların ötesindeki orman karanlığa bürünmüştü.

Gideon'ın aklındaki soru içini kemiriyordu. Yağmura adım atmadan önce kardeşine döndü. "Alex? Onu vurduktan sonra Cressida'nın hayatta kalmış olması mümkün mü?"

Alex ona baktı. "Üç el ateş ettim."

Gideon başıyla onayladı. Kardeşi o geceyi hatırlamaktan nefret ederdi. İçinde bir nebze şiddet eğilimi yoktu onun. Bir kızın canını almak savunduğu her şeye ters düşüyordu. Ama bunu Gideon için yapmıştı.

Üç kız kardeşin de cesetleri ertesi sabah ortadan kaybolmuştu. Gideon'ın içinde hep bir şüphe kalmıştı. Fakat Cressida gerçekten hayattaysa o gece yatak odasında ne olmuştu? Alex farkında olmandan işini yarım mı bırakmıştı yoksa bir tür kara büyü mü sözkonusuydu? Ölüleri diriltecek kadar güçlü geçmiş cadıların hikâyelerini duymuştu ama Gideon bunların cadıların insanları korkutup emirlerine itaat etmelerini sağlamak için uydurdukları masallar olduğunu düşünmüştü.

Şimdiyse doğru olup olmadıklarını merak ediyordu.

"Boş ver." Elini teskin edici bir tavırla kardeşinin omzuna koydu. "O olmayabilir. Belki de başka bir cadı Cressida'ymış gibi davranıyordur. Bunun sorumlusu her kimse onu yakalayacağız. Ve bu kez işini kendi ellerimle bitireceğim."

Alex sessiz kalıp onu başıyla onayladı. Gideon kardeşinin gecesini mahvettiğinden endişelenip konuyu değiştirdi.

"Caelis'e ne zaman gidiyorsun?"

"Dört gün sonra."

Bu kadar çabuk mu? diye düşündü Gideon boğazındaki yumruyu yutkunarak.

"Beni görmeye gelecek misin?"

Kristen Ciccarelli

“Elbette.” Gideon tam gitmek için arkasını dönmüştü ki fikrini değiştirip kardeşini kollarının arasına aldı ve ona sımsıkı sarıldı. “Seni özleyeceğim.”

Alex’e veda etmek zor olsa da onu bekleyen daha zor bir şey vardı.

Kardeşi birkaç gün içinde temelli gidecekse ve Gideon, Rune’un cadı olmadığından kesin emin olduysa Alex’in yolundan çekilmesinin tam sırasıydı. Böylece gitmeden önce kardeşi Rune’a olan hislerini itiraf edebilirdi.

Yapılacak doğru şey buydu. Böylece önceki ihanetini telafi edebilirdi.

Onu bir daha gördüğümde, diye düşündü Gideon derbeder halde yağmura adım atarken, *aramızdaki her şeyin bittiğini söyleyeceğim.*

KIRK DÖRT

RUNE

Büyü odasının sahte duvarı tıkladığında Rune'un dikkati dağıldı. Başını önündeki kitapta açık duran *Dünya Yikan* büyüsünden kaldırdığında Alex'in masadan birkaç metre ötede durduğunu gördü. Beyaz, yakalı bir gömlek ve ince çizgili bir pantolon giymişti. Saçları altın gibi parıltıyordu.

“Bölüyor muyum?”

Rune büyü kitabını kapadı. “Ah, hayır. Elbette bölmüyorsun.” Başını eğdiğinde üzerinde hâlâ geceliği olduğunu fark edip kızardı. “Ben... bu sabah bir ziyaretçi beklemiyordum.”

Alex sahte duvarı açık bırakıp büyü odasına girdi. Alex gizli kapıyı arkasından kapamayı daima unuturdu. Birileri yatak odasına girip açık duvarı ve ardında sakladığı büyü kitaplarını görse... Rune'un işi bitirdi.

Masasından kalkıp duvarı kapamaya gitti.

Duvar Rune'un ellerinin altında yerine otururken, “Sana bir şey getirdim,” dedi Alex.

Rune ona döndüğünde Alex avucuna gümüş bir mühür bıraktı. Neredeyse başparmağı büyüklüğündeydi ve genç adamın eli yüzünden hâlâ sıcaktı. Gümüşün üzerine bir kadın resmi basılmıştı.

Sebat.

Başını havaya kaldırmış Kadim'in saçları bir omzunun üzerinden örülmüştü, göğsündeyse bir palaska asılıydı.

“Gideon’ın giriş mührü,” diye mırıldandı Rune, gözlerine inanamıyordu. “Çaldın mı?”

“Kazandım,” dedi Alex. “Kumarda.”

Rune mühre bir süre daha hayretle bakıp başını kaldırdı. “Abinle farklı cephelerde olmaktan nefret edersin.”

“Aslında,” dedi, bakışlarını Rune’unkilere kenetleyerek, “artık pek umursamıyorum.”

Rune, Alex’in onu seçtiğini fark etti. Bu genç adam kim olduğunu –*ne* olduğunu– görmüş ve hiç umursamamıştı. Daha doğrusu o kadar umursamıştı ki, devrimin aldığı her şeyi ona geri vermek istiyordu.

Ceali’te haftanın her günü operaya gideriz. Nefret ettiğin propagandaları değil, gerçek oyunlar sergiledikleri operalara.

Rune bir kez daha Cumhuriyet’ten uzak bir hayatın hayallerine daldı. Kimin onu izlediğinden ya da dinlediğinden endişe etmediği, olmadığı biri gibi davranmak zorunda kalmadığı bir hayatın.

Rune özgür olurdu.

Ancak bunu kabul ederse nasıl bir insan olurdu? Kan Muhafızları’nın cadıları avladığını, bunu durdurabileceği halde durdurmadığını *bile bile* nasıl iyi ve güzel şeylerle dolu güvenli, rahat bir hayat sürebilirdi?

Kendinden nefret ederdi.

Rune arkadaşını inceledi. “Ne oldu?”

“Cressida Roseblood yaşıyor.”

Rune’un kaşları çatıldı, onu yanlış duyduğuna emindi. “Ne?”

Alex bir an için ona döndü. “Geçen gece seni neredeyse öldüren şu ateş vardı ya? Seraphine’in değil, Cressida’nın büyüsü mü. Gideon yangından sonra onun imzasını bulmuş.”

“Bu imkânsız,” dedi Rune başını iki yana sallayarak. “Cressida öldü.”

Alex pencereye giderken ayak sesleri döşeme tahtalarında yankılandı. Camın önüne geldiğinde durup dışarı baktı.

Kalpsiz Avcı

“Aydınlar Yemeği’ne gelmiş olamaz,” dedi Rune. İçini Alex’in onunla hemfikir olmasına duyduğu ani ihtiyaç doldurmuştu. “Çünkü onu öldürdün.”

Alex uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sessizliği içeriği buz gibi yapıyordu.

“Onu öldürdün,” dedi bir kez daha, bu kez daha sertçe. “*Değil mi, Alex?*”

“Sana söylemeye geldiğim diğer şey buydu. Geçen gece hikâyem yarım kaldı.” Bakışları hâlâ pencerenin ötesinde geziniyordu. “Yeni Cumhuriyet’in şafağında abim ablalarını öldürürken ben de Cressida’nın icabına bakmak için Thornwood Kasrı’na gittim. Onu yatak odasında uyurken buldum. Tabancamın namlusunu kafasına dayadığımda uyandı.” Titrek bir nefes aldı. “Ona yataktan kalkmasını söyledim. Yerde dizlerinin üzerine çöküp hayatını bağışlamam için bana yalvardı. Abimi çok sevdiğini, yaptığı her şeyin bu yüzden olduğunu ve Gideon’ın ona ait olduğunu söyledi.”

Rune arkadaşının sesindeki öfkeyi duyabiliyordu.

“O ana dek kendimi bildim bileli hiçbir şeyin canını yakmak istememiştim. Ama *onun* canını yakmak istedim, Rune. Boğazını sıkıp ciğerlerindeki hava her zerresi nefretle dolu vücudunu terk ederken altımda çırpınmasını istedim. Dünyanın en güçlü cadılarından birinin alnına silah dayamıştım ve ayaklarımın dibinde diz çökmüştü. Küçük kız kardeşimi öldüren, abimin ruhuna asla iyileşmeyecek yaralar açan kız elimdeydi. Tek yapmam gereken tetiği çekmekti. Ve bundan büyük bir zevk alıyordum.”

“Sonra da onu vurdun,” dedi Rune masasının kenarını parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı kavrarken. *Söyle hadi. Bana onu vurduğunu söyle.*

Alex geçmişi izliyormuş gibi bakışlarını pencereden ayırmadan başını iki yana salladı.

“İkiye bölünmüş gibiydim: onu yok etmek isteyen Alex ve cadıları öldürmenin hiçbir şeyi çözmeyeceğini *bilen* Alex. Abimin arzuladığı katliamın ve intikamın daha iyi bir dünya yaratacağına inanmıyor-

dum. Onları öldürmek bizi cadılardan farksız kılardı. Beni korkutan da bu oldu: Tüm inançlarıma rağmen kan dökme arzusuna teslim olmanın bu denli kolay olması.

“Böylece tabancamı kaldırıp tavana üç el ateş ettim. Ona kaçmasını söyledim. Bir daha karşıma çıkacak, Gideon’a bir kez daha el sürecektir olursa onu şuracıkta öldürmüş olmamı dileyeceğini söyledim. Sonra da Thornwood Kasrı’nın arkasındaki ormanda gözden kaybolmasını izledim.”

Rune’un birden başı döndü. Masayı bırakmadan sandalyesine çöktü.

“Yalan söyledin,” diye fısıldadı, dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissediyordu.

Alex bunu birkaç hafta önce, Cressida ve ablalarının gerçekte korkunç birer canavar olduğunu öğrenmeden önce söylemiş olsaydı Rune eyleminden ötürü arkadaşına hayran kalırdı. En genç Roseblood kraliçesi kadar güçlü bir kız, Kızıl Güve’nin asla beceremeyeceği kadar çok cadıyı arındırılmaktan kurtarabilirdi. Sadece bu bile Rune’u mutlu eder, hiç değilse içini rahatlatırdı.

Ancak şimdi...

Rune, Gideon’ın göğsündeki damgayı ve Cressida’nın ona yaptıklarını düşündü. Cadı kraliçe hayattaysa Gideon muazzam bir tehlike altındaydı.

Bunu düşünmek onu korkuttu.

Onu *öfkелendirdi*.

Sıkıdığı yumrukları titredi. “Neden *yalan* söyledin?”

“Gideon, Cressida’nın öldüğüne inanırsa geçmişini geride bırakabilir, hatta belki iyileşebilir sandım.”

Rune’un bedeninde kabaran çalkantı her şeyi sarsarak yerinden oynatıyordu. Başını kaldırıp en eski dostuna baktı ama sanki aralarına bir sis perdesi çökmüş de grinin arasından onu net bir şekilde göremiyor gibiydi.

Alex pencereden uzaklaşıp gizli kapıya ilerledi. “Gideon’a gerçeği söylemem gerek. Cesaretimi kaybetmeden ona gitmeliyim.”

Kalpsiz Avcı

“Hayır,” dedi Rune yerinden kalkarak. Alex onu hayal kırıklığına uğratmış olsa da Cressida’nın hayatını bağışladığını kendi ağzıyla itiraf etmesine müsaade etmeyecekti. “Cadı sempatizanlığıyla suçlanırsın.”

Genç adam durup ona baktı. “Çünkü öyleyim,” dedi hüzünlü bir sesle usulca.

Sözleri Rune’u yumuşattı. Karşısındaki adam *Alex’ti*. Cadı olduğunu öğrendikten sonra onu ölüme göndermek yerine kramplarını hafifletmek için ona sıcak bir banyo hazırlayan çocuktü. Bunu başka kim yapardı ki?

Kimse.

“Gerçeği söylersen seni öldürürler.” Rune kolunu kavrayıp onu tuttu. “Kimseye hiçbir şey söyleyemezsin. Özellikle de Gideon’a.”

Kardeşini ilk teslim eden Gideon olurdu.

Alex yalanından, kendinden ve gösterdiği merhametten duyduğu utanç yüzünden ona bakamıyordu.

Rune ona kızgın kalmaya devam etmek istese de hâlâ hayatta olmasını arkadaşının Cressida’yı bağışlamasına neden olan özelliklerine borçlu olduğunu biliyordu. Kibarlığı ve şefkatine, zulme alet olmayı reddetmesine, doğru olanı yapmak için hayatını gözü kapalı riske atmasına... Bunlar sayesinde Rune’un ne olduğunu değil, kim olduğunu görmüş ve tehlikeli olmasına rağmen onu sevmişti.

“Nefret ettiğin birinin hayatını bağışlamak seni zayıf biri yapmaz,” dedi, Alex’ten ziyade kendisine. “Hepimizden daha iyi bir insan yapar.”

Yanlış olan yalan söylemesiydi.

Yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine bakması için başını eğdi. “Sana bir şey olursa...” Gözlerini yumdu, Rune bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. “*Lütfen*, Alex. Kimseye bir şey söylemeyeceğine dair bana söz ver.”

Alex titrek bir nefes verip en sonunda, “Söz veriyorum,” dedi.

KIRK BEŞ

GIDEON

Gideon sırtını duvara yaslayıp yağlanmış metal ve mürekkep kokusunu içine çekti. Tabancasını çekip kapının diğer tarafında aynısını yapan Laila'ya bir bakış attı, kızın üzerindeki kırmızı üniforma karanlıktaki tek renkti.

Kamu Güvenliği Bakanlığı, Gideon'ın talebi üzerine vatandaşların haklarının geçici olarak askıya alınmasına karar vererek sokağa çıkma yasağı ilan etmiş, Kan Muhafızları'na büyü imzası bulunan ya da bulunacağından şüphelenilen her yere baskın düzenleme izni çıkarmıştı.

Gideon'ı bu matbaaya yönlendiren Harrow olmuştu. Geçen hafta depolarından birinde üç büyü imzası görülmüştü. Çalışanlarından birinden gelen ihbar üzerine Harrow dükkânı izlemesi için birkaç casus görevlendirmişti. Bir saatten kısa bir süre önce Gideon'a, yasaktan sonra içeri yedi kişinin girdiğini ve henüz çıkmadıklarını haber vermişti.

Üç deyince, dedi Laila ağzını oynayıp üç parmağını havaya kaldırarak. Laila'nın arkasındaki merdivenlerin dibinde, baskın ekibinin geri kalanının karanlıkta saklandığı yerde bir matbaa yer alıyordu.

Bir.

İki.

Üç.

Kalpsiz Avcı

Duvardan ayrıldılar. Laila arkasını kollarken Gideon bütün gücüyle kapıyı tekmeledi.

Kapı ardına kadar açıldı.

Çektikleri silahlarıyla dükkânın en üst odasına girdiler, ekibin geri kalanı da arkalarından içeri daldı. Gideon ve Laila tabancaları boşluğa doğrultulmuş halde etraflarında dönerek içeriyi taradı.

“Burada kimse yok.”

Yeni yakılmış düzinelerce mum odanın etrafını çevreliyordu. Alev çemberinin ortasında, Gideon ve Laila’nın durduğu yerde kanla çizilmiş semboller vardı.

Gideon bakışlarını kanlı sembollerden çatı kirişlerine çevirdi. Orası da boştu. Az önce tekmelediği kapı tek çıkış yoluydu. O zaman nereye gitmişlerdi?

Tabancasını indirirken titreşen alevlerin düşürdüğü gölgeleri inceledi. “Nereye kayboldular?”

“Belki de hâlâ buradalardır,” dedi Laila ona bir bakış atarak.

Sözleri içerideki herkesi ürpertti.

Alev çemberinin ortasına, beyaz büyü imzasının havada parladığı yere gitti. Kısacık bir süre zarfında bu kadar çok şeyin değişebilmesi şaşırtıcıydı. Çünkü Gideon yaklaşıırken farklı bir imza bulmayı umuyordu.

İmza ne kıvırmalı renkliydi ne de bir güve şeklindeydi. Gördüğü dikenler ve gül yaprakları kanını dondurdu.

“Gideon?”

Çemberin içine adım atmaktan korkar gibi hâlâ mumların dışındayken duran üç muhafıza baktı. Hemen arkalarındaki Laila, Gideon’ın başının üzerindeki bir şeye bakıyordu.

“Nereye gittiklerini biliyorum.”

Bakışlarını Cressida’nın imzasından ayırıp Laila’nın odaklandığı noktaya çevirdi. Duvarın yaklaşık üç metre yukarısında uzun pence-reler yer alıyordu. İçlerinden bir tanesi açıktı.

“Üçünüz.” Başıyla çemberin dışında duran muhafızları işaret etti. “Ara sokakları kontrol edin.” Pencerelelere ilerlerken Laila’ya seslendi. “Bir el atar mısın?”

Genç kadın ona yaklaşıp ellerini kavuşturdu. Gideon üzerlerine bastığında Laila onu yukarı itti. Açık pencerenin çerçevesine tutunup bedenini yukarı çekti ve aşağı uzanarak Laila’nın uzattığı elini kavrayıp onu da yanına aldı.

Eğimli çatıya önce Gideon tırmandı. Ama sis o kadar yoğunlu ki ancak birkaç metre ötesini görebiliyordu.

Matbaa, birkaç bloktan oluşan kesintisiz sıra evlerin bir parçasıydı. Bu unsur yoğun sisle birleştiğinde Cressida ve yanındaki cadılar bu gece etrafta kolaylıkla gezinebilirdi. Şimdiye dek şehrin yarısına ulaşmış olabiliyorlardı.

“Ayrılırsak daha çok yeri kontrol edebiliriz,” dedi Laila yanında diz çökerek. Kısıtıldığı gözleriyle sisin içini tarıyordu. “Bekle... orada biri var!”

“Nerede?”

Laila öne atılıp eğimli çatıyı tırmandı ve silahını çekerek yoğun griliğin arasında gözden kayboldu.

“Laila, bekle...” Gideon onu çatıya kadar takip etti. Tek bir yanlış adımla iki yanında uzanan kiremitlerden kayıp aşağı düşebilirdi.

Birkaç metre ileriden üç el silah sesi geldi.

Siktir siktir siktir...

Adımlarını hızlandırıp çatı hattı boyunca koşmaya başlarken bir sonraki ateş sesini bekledi. Ancak sessizlikten başka bir şey yoktu. En sondaki evin çatısında bir silüet belirlediğinde silahını çekti.

“Sakın kıpırdama!”

Silüet aşağı zıplayıp sisin içinde kayboldu.

Gideon çatının kenarına koştu ama Laila’ya dair hiçbir iz görmedi. Sıra evlerin arasında birinden diğerine atlanamayacak kadar mesafe olduğundan Gideon yangın merdivenine koşup basamakları birer ikişer indi.

Kalpsiz Avcı

Sis zeminde daha yoğundu, ara sokağı gözlerden gizliyordu.

Bir silah sesi daha duyuldu, bu seferki daha yakından gelmişti.

Gideon sese doğru yöneldi. “Laila!”

“Buradayım,” dedi kız koşarak sisin içinden çıkarken. “Onları vurduğumu sanmıyorum... ama nereye gittiklerini gördüm.” Ellerini dizlerine yaslayıp öne eğildi ve nefesini toplamaya çalıştı. “Batıya doğru koştular.”

“Kaç kişiler?”

“Sanırım üç.”

Gideon, Laila’nın geldiği yöne bakıp bir şeyler görmeye çalıştı. Ama sis her şeyi gizliyordu. İçinde kötü bir his vardı.

“Geri dönsek iyi olacak.”

“Ne? Olmaz. Az kalsın yakalıyordum!”

Gideon başını iki yana salladı. Bu durumun tamamında ona yanlış gelen bir şeyler vardı. “Geri dönüyoruz.”

Laila itiraz edecek gibi olsa da Gideon onun üstüydü. Böylece sessizce yanında yürümeye başladı ve sokak lambalarının ışığı yollarını aydınlatırken anacaddeye doğru ilerlediler.

“Az kalsın yakalıyordum,” dedi Laila bir kez daha.

Arkalarından bir ses geldiğinde –uçuşan bir pelerini ya da temkinli ayak seslerini andıran bir şey– Gideon’ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Gerilen vücuduna bakılırsa Laila da duymuştu.

Gideon elini kılıfındaki tabancasına götürürken ona bir bakış attı. Bakışlarına karşılık veren Laila onu başıyla onayladı. Aynı anda arkalarını dönüp tabancalarını sise doğrulttular, bakışları caddenin iki yanında gidip geliyordu.

“Göster kendini,” diye bağırdı Laila.

Gölgelerin arasında bir hareketlilik gördüğünde Gideon’ın kalbi kulaklarında gümbürdemeye başladı. Başka bir ayak sesi daha duyulduğunda parmağını tetiğe ateşlemeden gidebileceği son noktaya kadar bastırdı.

Karanlık siluet daha da belirginleşip sisin arasından sıyrıldı. Başlığını geriye itmesiyle Gideon'ın aşına olduğu bir yüz ortaya çıktı. "Bu ne korkaklık böyle?"

"Harrow," dedi Gideon ve Laila bir ağızdan.

Gideon bir nefes verip silahını indirdi.

"Ödümüzü kopardın."

Harrow'un her zamanki gibi tepeden topuz yaptığı saçları eksik kulağını gözler önüne seriyordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı diye bakmaya gelmişim."

Gideon'ın aklında huzursuz edici bir düşünce belirdi.

Harrow sisin içinden çıkarken cadılar sisin içinde kaybolmuştu. Cressida'nın nasıl da göz önünde saklandığını düşündü. Gideon cadıların elinden nasıl hileler ve aldatmacalar geldiğini çok iyi biliyordu.

Harrow kılık değiştirmiş Cressida olabilir mi?

Bu düşünceyi hemen zihninden kovdu. *İmkânsız*. Dış görünüşünü bu denli değiştirmek için yapacağı büyü...

Gideon duraksayıp bunu enine boyuna düşündü.

Cressida gibi güçlü bir cadı bunu pekâlâ yapabilirdi ancak bir hayli birkin düşerdi.

Hem büyüünün yaydığı leş gibi kokuyu alırdım.

Harrow'un kokusu... eh, *Harrow* gibiydi.

Normaldi. Bir cadınıninki gibi değildi.

İki yıldır Kızıl Güve'yi yakalayıp maskesini düşürmeye çalışıyordu. Ya bunca zamandır vaktini boşa harcıyorsa? Ya gerçek tehdit başından beri Cressida'ysa ve aralarında dolaşıyorsa? Bu düşünceyle ağzına gelen safra boğazını yaktı. Sertçe yutkundu.

Matbaanın girişine dönerlerken, "Görünüşe göre baskınınız başarısız olmuş," dedi Harrow kaşlarını çatarak.

"Binaya girdiğimizi duymuş olmalılar."

İleride, ara sokağa gönderdiği üç asker boş ellerle geri dönüyordu. Laila, Harrow'la Gideon'ın yanından ayrılıp askerlere ne gördük-

Kalpsiz Avcı

leri hakkında sorgulamaya gitti. Gideon, matbaa sahibi kaçmadan önce askerlerinden birini onu tutuklamaya göndermeli ve sorgu için karargâha getirmesini emretmeliydi.

Önündeki dükkânın pencerelerinden içeri baktı. Işıklar açıktı ve binayı arayan askerleri görebiliyordu. İçeride cadı olmasa da belki neden toplandıklarına dair bir ipucu bulabilirlerdi.

Laila konuşmalarını duyamayacak kadar uzaklaştığında Harrow onun kolunu kavrayıp içeri girmesine engel oldu. “Rune’la işler nasıl gitti? İhtiyacın olanı aldın mı?”

Gideon yüzünü buruşturdu. Bu konuşmayı şu an yapmak istemiyordu.

“Fikrimi değiştirdim.”

Harrow gözlerini kıstı. “Ne?”

“Rune konusunda. Hiç mantıklı gelmiyor. Gizli gizli cadıları kurtarıyorsa, Cressida geçen gece neden onu öldürmeye kalkışsın ki? En basit açıklaması yanılmış olmamız. Rune bir cadı değil.”

Ayrıca kardeşimin âşık olduğu kadınla yatamam.

“Belki yanılmışızdır,” dedi. “Belki yanılmamışsızdır.”

“Harrow...”

“Önce beni bir dinle.” İnce ellerinden birini havaya kaldırdı. “Kızıl Güve cadıları öldürmüyor, onları kurtarıyor, değil mi?”

Gideon kollarını göğsünde kavuşturup sadede gelmesini bekledi.

“O gece İyi Yürekli Komutan, Rune’u platforma çağırıp eline arındırma hançerini tutuşturarak ona Seraphine’i öldürmekten başka seçenek bırakmadı. Rune gerçekten Güve’yse bir cadıyı asla arındırmazdı ve herkesin bunu anlaması da an meselesiydi. Cressida’nın büyüü basit bir dikkat dağıtma taktiğinden ibaret olabilir. Arındırmayı engelleyerek Rune’un kendini açık etmesini önlemekle kalmadı, bir de onu hedefmiş gibi gösterdi. Birlikte çalışıyor olmaları son derece muhtemel.”

Gideon duyduklarının kulağa bu kadar mantıklı gelmesine sinirlenip kaşlarını çatı.

Kristen Ciccarelli

“Ya da,” diye karşı çıktı, “Rune bir cadı değil ve Cressida, Seraphine’i korumak için arındırmaya müdahale etti.”

“Hangisinin doğru olduğundan emin olamazsın, değil mi? Bunun için Rune’la yatıp vücudunda yara izi olup olmadığını kontrol etmen gerek.”

Sözleri Gideon’ın içine şüphe tohumları ekmişti. Böyle hissetmek istemiyordu. Hepsini kökünden söküp atarak üzerlerinde tepinmek istiyordu.

“Önceliğimiz artık Kızıl Güve’yi yakalamak değil,” dedi. “Cressida’yı bulup planladığı şeyi durdurmalıyız.”

“Neden birdenbire bu işin sonunu getirmek konusunda bu kadar gönülsüz davranmaya başladın?” diye sordu Harrow yüzünü inceleyerek. “Rune Güve’yse ve Güve de Cressida’yla işbirliği içindeyse birini yakalamak diğerini de durduracaktır.”

İçinde filizlenen şüphe tohumu büyüüp yabani bir ot oldu ve her bir zerresini ele geçirerek savunma hattını yerle bir etti. Harrow’un sözleri mantıklıydı ve bunların hiçbirini akıl edememiş olması onu endişelendirdi.

Kadın birdenbire bir kahkaha koyuverdi.

“Ah, Yoldaş. Hayır de.” Gideon ona döndüğünde Harrow’un kıstığı gözleriyle onu incelediğini gördü. “İşte *bunu* hiç beklemiyordum!”

“Ne zııvalıyorsun sen?” Matbaaya dönüp kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Gidip o küçük tatlı sosyeteğe âşık oldun.”

Gideon yüzünü buruşturup dükkânın kapısının önünde durdu.

Harrow etrafından dolandı ve ona sırtarak içeri girdi. “Yoksa neden bu kadar kolay vazgeçersin?”

Gideon yumruklarını sıktı.

Ya o haklıysa? Ya Rune’la oynadığı oyun –ve kızın içinde uyandırdığı hisler– Gideon’ın doğru düzgün düşünmesine engel oluyorsa? Gönülsüzce Harrow’un peşine takıldı ve kutuları, rafları, dolapları

Kalpsiz Avcı

arayarak matbaanın altını üstüne getiren askerlerin etrafından dolaştı.

“Yanlış kızıdan şüpheleniyor olmamız da son derece muhtemel,” dedi Gideon alçak sesle. “Rune cadı olmayabilir.”

Harrow’un dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Cadı değilse, o buz tutmuş kalbini nasıl eritti?”

“Kimin kalbi buz tutmuş?” diye sordu Laila tabancasını parlatarak tekrar yanlarına geldiğinde.

“Kimsenin,” dedi Gideon merdivenlerden yukarı çıkarak.

Harrow’un yüzündeki sırıtiş daha da büyüdü.

Hem Laila hem de Harrow onu mum çemberinin yandığı ve Cressida’nın imzasının havada parıldamaya devam ettiği arka odaya kadar takip etti.

Laila’nın, “Kimden bahsediyordunuz?” diye sorduğunu duydu.

“*Odaklan*,” diye çıkıştı Gideon. “Cressida Roseblood yaşıyor ve bir şeyler planlıyor. Bu buluşmalara kaç cadı topladığını ve neyin peşinde olduklarını öğrenmemiz gerekiyor.”

Mum çemberinin içine girip döşeme tahtalarına kanla çizilmiş büyü sembollerini incelemek için çömelirken onların ne anlama geldiklerini anlayabilmeyi diledi. Böyle zamanlarda bulabildikleri tüm büyü kitaplarını yakmakta aceleci davranıp davranmadıklarını düşünürdü. Elllerinde birkaç kaynak olması işlerine yarayabilirdi.

Gideon sembollerin bir kopyasını çıkarıp hâlâ hücrelerinde tuttukları Seraphine Oakes’a gösterebilirdi. Hangi büyü için kullanıldıklarını o bilirdi ama işbirliği yapma ihtimali düşüktü.

“İntikam planları yapan öfkeli bir cadı olsaydım,” dedi Harrow yanına çömelip parmaklarıyla sembollere dokunurken, “Hamlemi Özgürlük Günü’nde yapardım.”

“Katılıyorum,” dedi Laila, içeride gezinip ilk seferde gözden kaçırdıkları bir şey olup olmadığını kontrol ederken. “Hiç değilse...”

Yanıdaki Harrow birden başını kaldırdı. “Kokuyu alıyor musunuz?”

Kristen Ciccarelli

“Ne kokusu?” diye sordu Laila.

Gideon havayı kokladı. *Kan ve gül.*

“Tıpkı...”

“Büyü gibi kokuyor,” dedi Gideon ayağa kalkarken. İçine sinsi bir korku süzüldü. “Hâlâ buradalar.”

Başını kırışlere kaldırdı ancak orada kimse yoktu. Harrow da doğruldu. Koku her geçen saniye daha da güçleniyor, Gideon’ın midisini bulandırıyor.

“Kaynağını bulmalıyız,” dedi Harrow kapıya doğru ilerleyerek.

Gideon’ın omurgasından bir ürperti geçti. O kötü his geri dönmüştü. Yanlış bir şeyler vardı. Sis. Boş oda. İçeri daldıklarında, toplantı henüz başlamamış gibi mumların yeni yakılmış olması.

Tuzağa düşürülmüşler gibi.

Gelmemizi bekliyorlardı.

“Harrow, bekle.”

Kız kapıya çoktan ulaşmıştı. Gideon onu durdurmak için çemberin dışına çıktı. Ancak kolundan tutup onu geri çekmeye fırsat bulamadan duvarlar ve zemin büyük bir patlamayla sarsıldı. Kızgın alevlerin muazzam gücüyle geriye savrulduğunda vücudu sert tuğlalara çarptı.

Dünyası kararmadan saniyeler önce görebildiği tek şey etrafını saran ateşti.

KIRK ALTI

RUNE

Büyükannesinin ölümünden bu yana geçen iki sene boyunca Rune gecelerinin çoğunu yatağında bir o yana bir bu yana dönerek geçiriyordu; zihni endişeli düşüncelerle fırdönerken planlarının üzerinden geçiyor, edindiği bilgileri bir araya getirmeye çalışıyor ve kendini kurtaramadığı cadılar yüzünden cezalandırıyordu.

Bu geceyse hepsinden daha beterdi. Büyükannesine dair kâbuslar yakasını bir türlü bırakmıyordu ve Rune nihayet yorganlarının arasında çırpınarak uyandığında kan ter içinde kalmıştı.

Hava hâlâ karanlık olsa da yatağından çıktı, gözlerini tekrar yummaya korkuyordu. Üzerine kalın giysiler geçirip Leydi'yi eyerleyerek sahile doğru yola çıktı, güneş doğup denizin üzerinde çökmüş sisi dağıtırken aklını boşaltmaya çalıştı.

Wintersea Malikânesi'ne döndüğünde, elinde ruló haline getirilmiş gazeteyle bahçelerin içinden ona doğru gelen Lizbeth'i gördü.

Rune, Leydi'nin sırtından indi. "Ne oldu?"

Lizbeth gazeteyi ona uzattı. "Kendiniz okumalısınız."

Rune yeni rejimin resmî gazetesi *New Herald*'i açıp ön sayfasına baktı. Manşete kalın harflerle, **CADI SALDIRISI, ONLARCA ÖLÜ**, başlığı atılmıştı.

Kalbi tekledi.

Cadı saldırısı mı?

Bir eliyle Leydi'nin koşum takımının deri şeritlerini sıkarken haberi hızlıca okudu.

Dün gece geç saatlerde Yüzbaşı Gideon Sharpe önderliğindeki Kan Muhafızları cadıların toplandığı düşünölen bir matbaaya baskın düzenledi. Askerler tutuklamaya geldikleri cadılar tarafından tuzadı düşüröldü. Bina havaya uğtuğunda içerde onlarca insan vardı. Yardım ekipleri olay yerine akın ederken Kan Muhafızları Karargâhi'nda ikinci bir patlama meydana geldi. Bu sabah itibariyle yangınlar hâlâ bütün şiddetiyle devam ediyor. Yirmi yedi kişinin öldüğü ve çok sayıda kişinin de yaralı olduğu yetkililerce doğrulandı.

Gideon'ın adına bakarken Rune'un kulakları çınlıyordu. İki patlama. Yirmi yedi ölü. Bakışlarını sayfanın sonuna kaydıldı ancak yazılanlar yalnızca bu kadardı.

Gazete ölülerin isimlerini vermemişti.

Aralarında o da var mı?

Boğucu korkusunu kontrol altına aldığı gibi gazeteyi yere fırlatıp hızlıca tekrar Leydi'nin sırtına atladı. Dizginleri sıkıca kavrayıp şehre doğru yola çıktı.

Başkente varmadan çok önce bile yükselen iki duman sütununu görebiliyordu. Doğruca Gideon'ın baskın yaptığı matbaaya yöneldi. Dumanı tüten enkaza yaklaştığında saat öğleyi geğmişti. Havadaki kül kokusu ciğerlerini yakıyordu.

Binanın küle dönmüş iskeletine ulaştığında Rune'un bastırmaya çalıştığı korkunç düşünceler birden zincirlerini kopardı. Gideon'ın yanmış vücudunun görüntüsünün zihninde belirmesiyle neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti.

Havadaki oksijen dünyayı terk etmiş gibiydi.

Nefes alamıyordu.

Kalpsiz Avcı

Rune, onu boğmakla tehdit eden yoğun duygulardan korunmak için bir silaha uzanır gibi Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'na duyduğu nefrete uzandı. Ancak nefreti kaybolup gitmişti.

Eylerden atlayıp binayı izleyen kalabalığın arasına daldı ve onları ittirmeye başladı.

“İçeride hâlâ birileri var mı?” diye sordu, başı dönüyordu. “Ölenlerin adını bilen var mı?”

Fakat kalabalık da aynılarını soruyordu. İnsanları ite kaka ön tarafa ulaştığında ellerinde su kovalarıyla içeri dalıp boş kovalarla çıkan ve kalabalığa geri çekilmelerini söyleyen insanları gördü.

“İçeri giremezsiniz, hanımefendi,” dedi içlerinden biri. “Yangın hâlâ sönmedi.”

“Gideon Sharpe’ı gördünüz mü?”

Kimse görmemişti.

Rune atını ikinci olay yerine, Kan Muhafızları'nın karargâhına sürdü. Bir zamanların Kraliyet Kütüphanesi yanıp kararmış dev bir kafatasına benziyordu, göz oyukları bütün hiddetiyle yanmaya devam ediyordu. Patlama camdan duvarları tuzla buz etmişti ve sokağa saçılmış parçalar bir deniz gibi parılıyordu.

Zihni *YİRMİ YEDİ ÖLÜ* diye çınılıyordu.

Rune'un midesi kasıldı.

Bunu Cressida mı yaptı?

Wintersea'ye dönüp haber beklemek ya da Alex'in daha fazlasını bilme ihtimaline karşı Thornwood Kasrı'na gitmek yerine Leydi'yi Eski Kent'e doğru sürdü. Atını yakınlardaki bir kazığa bağlayıp Gideon'ın evine ilerledi.

Rune kapıyı tıklatıp içeriden gelecek ayak seslerine kulak kesildi.

Hiçbir şey duymayınca ahşabı bir kez daha, bu kez daha sertçe tıklattı.

Senden nefret ediyorum, Gideon Sharpe. Senden o kadar nefret ediyorum ki canım yanıyor. Şu kapıyı hemen açmazsan sonsuza dek senden nefret etmeye devam edeceğim...

İçeriden hâlâ ses seda yoktu.

Kapıyı yumruklamaya başladı. Elleri acıyana kadar da durmadı. Kül olmuş bedeninin gözkapaklarına kazınmış görüntüsünü vura vura kovmaya çalışıyordu.

Rune kusacak gibiydi.

Açılmayacağından emin olduğunda kapıya yığıldı ve alnını ahşaba yaslayıp bu duygu fırtınasının nereden çıktığını düşündü. İçinde üzüntü, özlem ve başka bir şeyden –henüz itiraf etmek istemediği bir şeyden– oluşan bir kasırğa kopuyordu. Sırtını kapıya vererek yere çöktü.

Dizlerini göğsüne çekip Gideon'ın onu yutmaya kararlı siyah alevlerin içine dalışını hatırladı. Diğer herkes arkasına bile bakmadan kaçarken o, Rune'a koşmuştu.

Boğazına bir hıçkırık yükseldi.

Rune insanların yanından geçtiğini, şehrin yanlış kesiminde yere çökmüş hüngür hüngür ağlayan sosyetik kıza bakmamaya çalıştığını hissedebiliyordu. Hiçbiri umurunda değildi. İçindeki fırtına onu paramparça etmekle tehdit ediyordu ve tamamen dağılmamak için elinden ancak bu kadarı geliyordu.

Kapının eşiğinde ağlamaya devam ederken yoldan geçen biri onun için endişelenerek yanına yaklaştı. Rune gözyaşlarıyla bulanıklaşmış botlar gördü.

Beni yalnız bırak, diye geçirdi içinden, dizlerini göğsüne daha da bastırarak.

“Rune?”

Başını kaldırdığında karşısında Kan Muhafızı üniforması içinde genç bir adam gördü. Kırmızı yün ceket ortalıkta görünmüyordu ve üzerindeki beyaz gömlek kanla lekelenmişti. Alnındaki yarık yeni dikilmişti ve yanağında korkunç bir morluk vardı.

Bir an için nefes alamadı.

Rune ayağa kalktı.

“Burada ne işin var?” diye sordu Gideon ona bir türlü çözemediği bir bulmacaymış gibi bakarak.

Kalpsiz Avcı

Onu görmesiyle, *hayatta* olduğunu öğrenmesiyle Rune sil baştan gözyaşlarına boğuldu. Yaşları silmeye, şiddetli hıçkırıkları arasında nefesini düzene sokmaya çalıştı. Ama nafileydi.

“Tamam. *Tamam*. Her şey yolunda...” Gideon birden önünde bitmiş, güçlü ve sıcacık ellerini omuzlarına koymuştu. “Her şey yolunda.”

“Öldün sandım!” dedi hıçkırıklarının arasından güçlkle.

Gideon’ın gömleğine uzanıp sıkıca kavradı ve bütün bedeni titrerken alnını boğazına yasladı.

Gideon ellerini beline dolayıp ona hafifçe sarıldı. “Ve bu... seni bu kadar üzdü mü? Öldüğümü düşünmek?”

Rune geri çekilip ona baktı. Dalga mı geçiyordu? Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlayamıyordu.

“Gideon, o binanın içinde olduğunu düşünmek... suyun altında mahsur kalmak gibiydi.” Bakışlarını genç adamın nabzının boğazında attığı noktaya dikti. “Boğulmak gibiydi.”

Gideon elini çenesine götürüp bakışlarını kendininkilere çevirdi ve onu uzun uzun inceledi.

“Bu şimdiye dek birinin bana söylediği en güzel şey olabilir.”

Adamın gözlerindeki yansımasında yüzü ağlamaktan şişmiş, saçları dörtnele at sürmekten darmadağın olmuş bir kız görüyordu. Korkunç görünüyordu. Üzerinde hâlâ deri binici kıyafetleri vardı. Dışarıya yansıtmak için büyük acılar çektiği o kızla alakası yoktu.

Telaşla arkasındaki kapıya doğru geriledi. “*Kadimler yardımcım olsun*, korkunç görünüyorum. Eve dönmeliyim...” Başka kimseye görünmeden, itibarını daha da zedelemekten gitmeliydi.

Rune genç adamın etrafından dolanmaya yeltendi.

Gideon’ın elini uzatmasıyla ona çarpıp durdu. Gideon avucuyla karnına bastırarak onu nazikçe kapıya doğru itti. Rune başını kaldırdığında genç adamın ona aklını kaçırdığından şüpheleniyormuş gibi baktığını gördü. “Hiç olmadığın kadar güzel görünüyorsun.”

Sözleri Rune’un nabzını hızlandırdı. *Ne?*

Gideon bir adım daha yaklaştı. Elini Rune'un saçlarına götürerek parmaklarına doladı. "Mükemmelsin, Rune."

Kız yutkundu. *Öyle miyim?*

İtibarı için duyduğu bütün endişe birden buhar olup uçtu.

"Neredeydin?" diye sordu. "Önüme gelene seni sordum ama kimse sana ne olduğunu bilmiyordu."

"Arkadaşımla hastanedeydim. Patlamada yaralandı."

İs ve barut kokuyordu. Hemen altında da *Gideon* saklıydı.

Rune sırtı kapıya yaslanmış vaziyette başını kaldırıp ona baktı. "Durumu iyi mi?"

Gideon başıyla onayladı.

Gideon'ın gözlerindeki tekinsiz gölgeler kaybolmuş, geriye ham ve özlem dolu bir şey bırakmıştı. Çenesinde gezinen şefkatli parmakları Rune'un içini sızlatıyordu.

Gideon onun tüm savunmalarını tek tek indiriyordu.

Şu an savunmasızsın, diye düşündü. Pişman olacağın bir şeye kalkışmadan Leydi'nin sırtına atla ve doğruca Wintersea'ye dön.

Fakat sadece birkaç dakika öncesine kadar Rune onu bir daha asla göremeyeceğini sanıyordu. Bunun önemli olmaması gerektiğini bilse de gözlerini onunkilerden alamıyordu.

Öğle yemeği niyetine onu mideye indirmek isteyen kurda masum masum bakan bir geyik gibiydi.

Aptal geyik.

Ancak onu kaybetme korkusunu tattığından kendini birdenbire onun her şeyini isterken bulmuştu. Hem bedenini hem ruhunu. Bu tehlikeli bir arzuydu. Her şeyine mal olabilecek bir arzu.

Gideon dudaklarını onunkilere indirdi. Rune'un kalbi göğsünü daha da hızlı dövmeye başladı. Bu dudakların zalim görüldüğünü nasıl düşünebilmişti? Şimdi gözüne son derece güzel geliyorlardı. Saygılı ve sadıklardı, onu memnun etmek istiyorlardı. Rune, Gideon'ın gölgesinde ürperdi.

Kalpsiz Avcı

Rune boğuluyordu ve Gideon da havaydı. Onu kaybedene kadar ona ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemiştir bile.

“İçeri gelmek ister misin?” diye fısıldadı Gideon dudaklarına doğru.

Sorusu kızın içinde bir şey kıvılcımlandırdı.

Hayır, dedi beyni. Ama ağzı ona ihanet etti.

“Her şeyden çok.”

Gideon kalçasının yanındaki topuza uzandı. Onu öpmeyi bir an bile bırakmadan çevirip kapıyı açtı ve Rune’u geri geri yürüterek içeri soktu.

Kapıyı tekmeleyerek arkalarından kapadı.

KIRK YEDİ

GIDEON

Onu bu denli arzulaması normal olamazdı. Sanki dünyadaki hiçbir şey Rune'u yukarı çıkarıp üzerindeki deri kıyafetleri bir kenara atmaktan ve onu yatağına götürmekten daha önemli değildi. Sanki hiçbir şey *ondan* daha önemli değildi. Belki nedeni ölümün kıyısından dönmüş olmasıydı ama kardeşinin duyguları bile birden önemini yitirmişti.

Rune bir kııda var olabileceğine inanmadığı her şeyin beden bulmuş haliydi.

Onu istiyordu, onun da Gideon'ı istediğı ortadaydı. Kollarını omuzlarına dolayıp bacaklarını beline sararken bunu açıkça ifade etmişti. Dudaklarından titrek bir nefes döküldü. Kızın kalçalarını sıkıca kavrayıp onu daha da yakınına çekti.

Dudakları yumuşak ve sıcacıktı. Vahşi ve açtı. Gideon'ın bütün iradesini ilmek ilmek çözüyordu.

Harrow onun Rune'a duyduğu arzusunun büyüden başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Gideon'ı gerçeğı görmekten alıkoyduğunu.

Emin olmanın tek bir yolu var, diye düşündü Rune'un ensesini kavrayıp onu daha sertçe öperken.

Bacaklarının arasına baktın mı? Göz önünde saklanan bir cadı olsaydım yaralarımı kesinlikle oraya açardım.

Gideon, Harrow'un sesini zihninden kovmalıydı. Çünkü Rune'un bacaklarının arasında olduğunu düşünmek bile onu

Kalpsiz Avcı

sersemleterek merdivenlerin yarısında durmasına yetmişti. Kızı duvara yasladı, göğsü hızla inip kalkarken Rune'un bacaklarını belinden çözüp dizlerinin üzerine çökmeyi ve hemen o merdiven sahanlığında tadına bakmayı düşünüyordu.

Hayır, diye düşündü, Rune boğazını ısırırken mantıklı düşünmekte zorlanarak. Neyden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorsun.

Gerçi kendisi de neyden hoşlandığını bilmiyor olabilirdi.

Önce yatak, dedi kendi kendine, ikinci kata çıkan basamakların kalanını da aşıp kapıyı açarak onu içeri taşıırken. İşe yatakla başlayacaktı ve ona layık olduğunu kanıtlayabilirse belki aralarındaki bir oyundan daha fazlası olabilirdi. Sadece flört etmek, öpüşmek ya da kur yapmaktan hayatı paylaşmaya dönüşebilirdi. Belki de Rune her şeyiyle Gideon'ın olabilirdi.

Peki o Gideon'ın her şeyini ister miydi?

Bunu ummak bile ödünü koparıyordu.

Önce yatak.

KIRK SEKİZ

RUNE

Rune merdivenden çıktıkları sırada kafasında her şeyi çözmüştü. O, Kızıl Güve'ydi. Cadıları arındırılmaktan gizlice kurtaran kızdı. Onları kurtarmaya devam edebilmek için sağlam bir bilgi kaynağına ihtiyacı vardı. Ve Gideon Sharpe tam da aradığı kişiydi.

Ona ihtiyacı vardı.

Olayın boynuna doğru adını hırlamasıyla, her bir dokunuşuyla ona tapmasıyla ya da en güzel halinin en darmaduman hali olduğunu düşünmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Rune bu ölümcül çekime boyun eğlemeliydi çünkü en büyük düşmanını cadı olmadığına, hiçbir şey saklamadığına şüphe götürmez şekilde ikna etmenin en iyi yolu buydu.

Bu gece, Gideon'ın kuşkularını sonsuza dek yok edecekti.

Bu gece, oynadıkları oyunu tek kalemde kazanacaktı.

Gideon onu kullandığı kata taşırken kendine bunları söylüyordu. Söylemek zorundaydı. Çünkü bunu yapmazsa, en derinlerine gömdüğü gerçek bütün çıplaklığıyla gün yüzüne çıkacaktı. Bu gerçek *ya?* diye başlayan bir sürü soru soruyordu.

Ya o bir cadı, Gideon bir cadı avcısı olmasaydı?

Ya aralarındaki bir oyundan ibaret olmak zorunda olmasaydı?

İçeri girdiklerinde Gideon onu yere indirip kapıyı kapadı. Genç adamın bir anlık yokluğunda Rune etrafı inceledi. Pencerelerden içeri süzülen sokak lambalarının soluk ışığı pek de kalabalık olmayan

Kalpsiz Avcı

mobilyaların silüetini ortaya çıkarıyordu. Rune ışıkları açıp her bir rafı, döşeme tahtasını ve mobilyayı hafızasına kazımak gibi garip bir istekle doldu. Sanki içerideki her bir eşya ona Gideon hakkında bir sır verebilirmiş gibi. Rune hepsini öğrenmek istiyordu.

Gideon elini tutup onu bir kapıdan geçirerek ardındaki odaya yönlendirdi. Yatağın karanlık hatlarını seçip nerede olduklarını anladığında midesi kasıldı. Tehlikeli görevlerine atılmadan önce hep böyle hissedirdi, biraz gergin biraz heyecanlı.

Gideon boynuna öpücükler kondururken parmakları binici ceketinin tokalarıyla boğuşuyordu. “Fikrini değiştirirsen bana söyleyeceğine söz ver...”

Rune başını geriye atıp ellerini onun saçlarının arasına geçirdi. “Fikrimi değiştirmeyeceğim.

“Ama değiştirirsen...”

“Gideon.” Rune kulağına eğilip fısıldadı, “Konuşmasak?”

Gideon tenine doğru gülümsedi.

Gideon’ın parmakları düğmeleri hızlıca açtığı anda ceket çıkabileceği kadar gevşedi. Rune’un üzerinden sıyrarak yere attı. Kız ceketinin altına yalnızca sutyen giymişti, beyaz dantel sokaktan gelen soluk ışıkla aydınlanıyordu.

Onu görmesiyle Gideon’ın dudaklarından boğuk bir ses döküldü ve Rune’un bütün vücudu ürperdi. Pantolonuna soktuğu beyaz gömleğinin eteklerini çıkarıp avuçlarını genç adamın sıcacık, güçlü göğsünde gezdirdi.

Gideon deri taytının düğmesiyle uğraşırken boğazına, köprücük kemiğine, dantel sutyeninin açıkta bıraktığı tenine öpücükler kondurarak Rune’u iyice büyüdü altına alıyordu.

Taytının düğmesini açtığı anda Gideon elini iç çamaşırının altına sokup parmaklarını bacaklarının arasına kaydırды.

Rune’un bedeni dokunuşu altında titrerken dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

Gideon durmadı. Rune onun okşayışıyla bedenini ele geçiren zevk karşısında yumruklarını sıktı. Göğsü düzensiz nefeslerle inip

Kristen Ciccarelli

kalkmaya başladı. Kollarını Gideon'ın boynuna dolayıp yüzünü gömleğine bastırdı, hiçbir şey düşünemiyordu. Artık onun ne kadar tehlikeli olduğunu, kendisi için ne kadar kötü olduğunu umursamıyordu.

“Gömleğini çıkar,” dedi Rune ona. “Seni görmek istiyorum.”

Gideon büyük bir hevesle isteğini anında yerine getirdi.

“İstedığın başka bir şey...”

Rune sutyenini alttan kavrayıp başının üzerinden çıkararak yere attı.

Gideon keskin bir nefes aldı. “*Rune.*”

Ellerini kavrayıp tenine götürerek Gideon'ı dokunmasını en çok istediği yerlere yönlendirdi. Üzerinde gezinen elleri yumuşak kıvrımlarını avuçluyor, çıplak tenini okşayarak her bir zerresini keşfe diyordu.

Rune sert ve sıcacık ellerinin tadını çıkardı.

Ardından taytını ve iç çamaşırını bileklerine indirip ayaklarını savurarak çıkardı. Çıplak bedenini görmesiyle Gideon'ın nefesi kesildi. Rune üniformasının pantolonunun düğmelerini açarken burnunun ucunu yavaşça çenesinde gezdirdi. Kısa bir süre sonra o da yerdeki giysi yığınınna katıldı.

“Yatağa geçebilir miyiz?” diye sordu Rune.

“İstedığın her şeyi yapabiliriz.”

Ensesini kavrayıp dudaklarını buluşturarak Rune'u geri geri yürüttü. Kız dudaklarına doğru iç geçirip onu yatağa götürmesine müsaade etti.

Çıplak baldırları arkasındaki yatağa çarptı. Örtüleri kenara itip yatağa oturduktan sonra Gideon'ı da kendine çekti. Gideon onu öpmek için eğilirken bacakları Rune'un vücudunun iki yanındaydı. Rune, Gideon'ın ağzının çıplak karnında bıraktığı histe, kalçasını sıyıran dişlerinde, bacaklarının arasına öpücükler kondururken tenine sürtünen kirli sakalında kayboldu.

Hiç böylesi bir açlık görmemişti. Gideon onu bu açlıkta boğuyor gibiydi. Onu ağzıyla, elleriyle ve gırtlaktan söylediği isminin tınısıy-

Kalpsiz Avcı

la boğuyordu. Onu var olduğunu hayal bile etmediği bir dünyanın kıyısına getiriyordu.

Fakat onu zirveye çıkarmadan hemen önce geri çekildi.

“Hayır, bekle,” dedi Rune, nefes nefese kalmıştı. “Neden duruyorsun?”

“Ah, sen öyle san.” Gideon nazıkçe üzerine eğilip burnunu yanına sürttü. “Daha yeni ısınıyoruz.”

Hıı.

Kalçalarını Rune’unkilere sürttü.

Hıı.

Tepki olarak, Gideon’ın beline doladığı bacaklarını mengene gibi sıkı.

“Tabii aşağıda olmamı tercih ediyorsan başka...”

“Hayır,” dedi Rune, Gideon ellerini tekrar teninde gezdirip onu okşayarak geçtiği her yeri ateşe verirken. Yukarıda olmasını sevmişti. Teninin sıcaklığını hissetmeyi. Üzerindeki enfes ağırlığını.

“İyi misin?” Sesi nefesi kesilmiş gibi çıkıyordu.

Rune başıyla onayladı, vücudunun ısındığını hissedebiliyordu. Teni kızarmış, saç dipleri terle nemlenmişti. “Evet,” dedi nefes nefese.

Gideon devam etti.

“Kalbin yerinden çıkacakmış gibi atıyor...”

Rune onu başıyla onayladı. Kendi de farkındaydı. Kollarını boynuna dolayıp onu daha da yakınına çekti. Dudaklarını göğsündeki yaraya bastırıp teninin tadına baktı.

Gideon adını kutsal bir sözcükmüş gibi dile getirdi. Bu da bacaklarının arasındaki sıcaklık sızının şiddetlenip her bir zerresini ele geçirmesine neden oldu.

Gideon üzerinde hareket etmeye devam etti. Daha sert, daha ısrarcı, daha derine.

Rune kontrolünü kaybediyordu.

“Gideon...”

“Durmak ister misin?”

“Hayır. *Hayır.*” Dudaklarından bir kahkaha döküldü. “Lütfen sakın durma.”

Ona daha sıkı sarıldı. Gideon memesindeki elini çekip kolunu beline dolayarak onu kendine çekti ve kendini tamamen işine adadı. Rune kalçalarını son kez ona doğru kaldırdığında içinde bir şeyler koptu. Kanı kulaklarında âdeta kükrüyordu. Dünyanın geri kalanı yok olup giderken yalnızca ikisi kaldı.

Paramparça olurken Gideon’ın adını haykırdı.

Gideon iç geçirdi.

“*Rune.*”

Dünyasının tekrar yerine oturmasını beklerken Gideon’a sarıldı. Bir daha asla yörüngesine dönemeyecek mi diye merak ediyordu.

Gideon onun omzunu, boynunu öptü.

“Hiç bilmiyordum,” diye fısıldadı durduklarında başını kaldırıp tepesindeki genç adama bakarak.

“Neyi bilmiyordun?..”

“Böyle olacağını.”

Gideon kollarının üzerinde doğruldu, kızın yüzünü incelerken kaşları çatıldı. Sanki onu tatmin etmediğini söylemiş gibi davranıyordu.

“Nasıl olacağını?”

Rune gülümseyip yüzünü nazikçe avuçlarının arasına aldı.

“Böylesine *güçlü*,” diye fısıldadı kaşlarının arasındaki kırıışıklığı öpüp geçirerek. “İki ruh bir oluyormuş gibi.”

Bir büyü gibi.

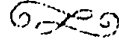
“Ah,” dedi Gideon ve sırtıttı.

Sırtıttı.

Rune kendini bildi bileli Gideon Sharpe’in sırtıttığını hiç görmemişti. Yüzünün böyle aydınlanması için yapabileceği başka şeyler de var mıydı?

Öğrenmek istiyordu.

Kalpsiz Avcı

Gideon'ın onu kollarına alıp uykuya dalmasının ardından Rune öylece uyanık yatarken bütün bedeni korkutucu bir farkındalıkla uğulduyordu.

Ona âşığım.

Rune bu gece Gideon Sharpe'a dair düşüncelerinden tamamen kurtulmayı planlarken gidip kendini ona bağımlı hale getirmişti.

Av, avcıya âşık olmuştu.

KIRK DOKUZ

GIDEON

Gideon döşeme tahtalarının gıcirtısıyla uyandı. Gözlerini açıp karanlığa alışmalarını bekledi ve Rune'un silüetinin yerdeki iç çamaşırlarını aldığını gördü.

Doğrulup giyinmesini izlerken birkaç saat önceki halini düşünüyordu. Kendini Gideon'ın eline, dudaklarına bastırmasını. Hoşuna giden bir şey yaptığında dudağından dökülen alçak sesli iniltileri.

Vücudu arzuyla gerildi.

Gideon bu gece son derece detaycı davranmıştı. Dolayısıyla, Rune Winters'in vücudunun hiçbir yerinde büyü izi olmadığı şüphe götürmezdi.

Aynı zamanda bunu tekrar yapmak istediği de şüphe götürmezdi.

Tekrar.

Ve tekrar.

Göğsü sıkıştı. İçinde çalkalanan bu his –yalnızca arzu değil, çok daha derin bir şey– onu biraz korkutuyordu. Ona bağlanıyormuş gibi hissediyordu. Sanki bu gece, belki çok daha önce, ona kendinden bir parça teslim etmiş ve bunu yaparak tüm iplerini onun eline vermişti.

Bunu son yaptığında...

Gideon bu düşüncayı hızla bastırdı.

“Benden bıktın mı?” diye sordu, Rune kıyafetlerinin geri kalanını toplarken.

Kalpsiz Avcı

Kız şahin görmüş bir fare gibi donakaldı.

“Ne? Hayır, ben...” Sesi garipti. Titriyor gibiydi.

Gideon yatağın kenarına geçti. “Ne oldu?”

“B-bir şey yok,” dedi elindeki deri giysilere sarılarak. Gideon komodindeki gece lambasını yakıp yataktan çıktı. “Sadece eve dönmem gerek. Hizmetçilerim endişelenecektir.”

Fakat Gideon, Rune’un sık sık diğer aristokratların partilerine katıldığını biliyordu. Gündoğumuyla sona eren partilere. Wintersea Malikânesi hizmetçileri ev sahibelerinin gecenin bir vakti geri dönmesine alışkın olmalıydı.

Gece lambasının ışığında parlayan gözyaşlarını fark etti.

Gideon ayağa kalktı ve olduğu yerde durdu, onun yüzünden ağlayıp ağlamadığını merak ediyordu. Bir şeyleri yanlış mı anlamıştı? Belki de Rune bunu hiç istememişti.

“Bir şeyden korkuyorsun,” dedi. “Ne olduğunu söyle bana.”

Rune dudağını ısırıldı.

Gideon aralarındaki mesafeyi kapayıp yüzünü avuçlarının arasına alarak onu koruyacağını söylemek istedi. Ama olduğu yerde durmaya devam etti.

“*Sen,*” diye fısıldadı. “*Senden* korkuyorum.”

Gideon’ın kalbi göğsünde taş gibi ağırlaştı.

“Benden mi?”

Rune bir adım geriledi. “Bana hissettirdiğin şeyler...” Kucağındaki giysileri daha sıkı kavradı. “Buna alışmaktan korkuyorum. Buna *ihtiyaç duymaktan.*” Başını iki yana salladı. “Sonum olacağından korkuyorum, Gideon.” Ardından daha alçak sesle devam etti, “Belki de çoktan oldun.”

Buna, Gideon’ın onun üzerinde garip bir gücü olduğuna ve onu paramparça edebileceğine gerçekten inanıyor gibiydi.

Onu kullandığını mı düşünüyordu?

Kullanmıyor muyum? diye düşündü Harrow'la konuşmasını hatırlayarak.

Onu sırf bir cadı olmadığından emin olmak için yatağına almamış mıydı?

Hayır, diye düşündü. Bu sadece istediğini almak ve kardeşini incitip incitmediğini umursamamak için sığındığı bir bahaneydi.

Alex'in âşık olduğu kıza yaptıklarını düşününce birden karnından yumruk yemişe döndü.

Gideon yumruklarını sıkıp gevşetti. Bir yol ayrımındaydı ve önünde iki seçenek uzanıyordu.

İlki başından beri ilerlemeyi seçtiği yoldu: Kızıl Güve'yi yakalamak için Rune'la flört ediyormuş gibi yapmak. Bu yolun sonunda Gideon ondan her türlü vazgeçecekti ve Rune cadıysa arınmaya, değilse Alex'e gidecekti. Doğru olan, vicdanını rahat tutmasını sağlayan yol buydu. Rotasından sapmamak için tek yapması gereken bu oyuna bir son vermektir.

Fakat şimdi önünde bir yol daha belirmişti. Rune ileride onu bekliyor, ona âşık olmaya başladığını, bunun onun için bir numara olmadığını söylüyordu.

Yapılması gereken doğru, *asil* şey ilkinin seçmektir. Her şeyi bu gece bitirmektir. Gideon'ın tek yapması gereken hislerinin karşılıklı olmadığı yalanını söylemektir.

Fakat Gideon asil biri değildi. Doğru şeyi yapmadı.

Çünkü bunu istiyordu.

"Ben de korkuyorum."

Rune hızlıca başını kaldırıp ona baktı.

Gideon'ın son birkaç yıldır içine kapanmasının iyi bir nedeni vardı. Cressida'ya kendini açmış ve kız bunu ona karşı bir silah olarak kullanmıştı. Dikkatli olması gerekiyordu. Duvarlarını herkese indiremezdi.

"Ya bana güvenmeni istersem?"

Kalpsiz Avcı

Rune her an gözyaşlarına boğulabilecekmiş gibi görünüyordu. “Sana güvenmemi mi istiyorsun?”

“Birbirimize güvenmemizi,” dedi ona doğru bir adım atarak.

Yüzündeki ifadeden bunun zor, hatta imkânsız olduğunu düşündüğünü görebiliyordu.

“Buna güveniyor musun?” Eğilip kızın şakağına bir öpücük kondurdu. Nabızı dokunuşuna karşılık deli gibi atmaya başladı. “Ya da buna?” Saçlarını geriye itip dudaklarını kulağının arkasındaki hassas deriye sürterek kızın titremesine neden oldu. Elini karnının alt kısmına bastırıp ağır ağır aşağıya doğru ilerledi.

Rune sığ ve kesik nefesler almaya başladı. Dokunuşu altında gevşeyip hızla eridi. Sanki o buzdu, Gideon da ateş.

Onu memnun etmek neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

“Seni her şeyinle istiyorum, Rune.” Gideon alnına bir öpücük kondurdu. “Sadece bu gece değil, bundan sonraki her an boyunca.”

“Ben de istiyorum,” diye fısıldadı Rune başını arkaya yatırarak. “Ama nasıl yürüyecek? Gözümde canlandırmama yardım et.”

Gideon düşüncelere dalıp gülümsedi.

“Her gün mesaim bittikten sonra eve, sana geleceğim ve birlikte akşam yemeği hazırlayacağız.”

“Bunu yapacak hizmetçilerim var.”

Gideon burnunun ucunu ısırdı. “Hayallerimi şimdiden bozuyorsun.”

“Affedersin,” diye fısıldadı. “Devam et.”

Çıplak omzuna öpücükler kondurarak konuşmaya devam etti. “Her gece yemekten sonra Wintersea’de uzun bir yürüyüşe çıkacağız ve sana kır çiçekleri toplayacağım. Sohbet edeceğiz... ya da hiç konuşmayacağız. Sen yanımda olduğun sürece hangisi olduğu umurunda değil açıkçası.”

Rune’un gevşediğini hissedebiliyordu.

“Partilerimden bazılarına katılacak mısın?”

Gideon elini kızın çıplak sırtına yasladı. “Hepsine katılacağım.”

Rune hafifçe geri çekilip ona baktı. “Ama sen partilerden nefret edersin. Arkadaşlarıma da ölüp bittiğini sanmıyorum.”

“Onları sevmeye çalışırım.” Kollarını beline dolayıp onu tekrar kendine çekti. “Ben de medeni olabilirim.”

Rune’un bir kaşı, *Olabilir misin gerçekten?* diye sorarcasına havalandı.

Senin için olabilirim.

Rune yine dudağını ısırıp düşündü. “Peki benimle dans edecek misin?”

“Elbette.”

“Ya sürekli kavga edersek?”

“Seninle kavga etmeyi yapacağım çoğu şeye tercih ederim.”

Rune’un alnı şaşkınlıkla buruştu. “Öyle mi?”

“Evet.” Gideon burnunu elmacıkkemiğine sürtüp sabunumsu kokusunu içine çekti. “Kavga etmeyi bitirdiğimizde seni yatağa götüreceğim ve barışacağız. Düşündüm de sırf her gece aramızı düzeltmek için her gün kavga etmeliyiz.”

Gideon kızın nefes alıp verişlerinin hızlandığını hissetti. Anlatıklarından hoşlanmıştı.

Onu ikna ediyordu.

“Benden nefret etmeyecek misin?” diye fısıldadı.

“Ne için?” Nefesleri onunkine karıştı.

“Sığ ve aptal olduğum için.”

“Öyle değilsin, Rune.”

Burnunu kırıştırdı. “Zaman zaman olacağım.”

“Ben de bazen kaba saba davranacağım. Sen buna katlanacak mısın?”

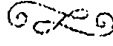
Kız başını yana eğdi. “Sanırım.” Dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı. “Evet.” Ellerini adamın göğsünde ve omuzlarında gezdirip parmaklarını saçlarının arasına kaydırды.

Kalpsiz Avcı

“Devam etmeme gerek var mı?”

“Hımm, devam et lütfen,” diye mırıldandı Gideon’ın yüzünü kendininkine çekerken. “Ama bu kez daha az konuş.”

Gideon dudaklarına doğru gülüp onu kucağına alarak yatağa geri taşıdı.

Ertesi sabah Gideon gözlerini koynuna sokulmuş uyuyan Rune’a açtı. Tam da olması gereken yerdeydi. Kızıl sarı saçları beyaz yastıkların üzerine dağılmıştı ve Gideon bu kadar yakınındayken omuzlarındaki her bir çili sayabiliyordu.

Bir yanı boş bir yatağa uyanmayı, ondan tek bir iz bulamamayı bekliyordu. Ya da daha da kötüsü, her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu.

Ama Rune hâlâ yanındaydı. Bu o kadar *doğru* geliyordu ki. Sanki Rune başından beri yatağına, kollarının arasına aitti.

Dudaklarını kızın omzuna dokundurup kokusunu içine çekti.

Rune, Yeni Cumhuriyet’in seçkinleri arasında popüler olan parfümlerden kullanmıyordu. Leylak, yasemin ya da gül gibi değil, kendisi gibi kokuyordu. Burnuna dolan kokusu Gideon’a fırtına sonrası kayalıkların kenarında durduğunu hissettiriyordu. Temiz deniz havası soluyormuş gibi.

Ciğerlerini onunla doldurmak istiyordu.

Rune kıpırdanıp aralarındaki çarşafı sıkıca kavradı. Gideon donakalıp nahoş bir rüya görüyormuş gibi alnında beliren kırıksıklıkları izledi. Başparmağıyla alnına dokunmak, kırıksıkları okşayarak gevşetmek istedi.

Rune ona daha da sokuldu. Bacağını Gideon’inkilerin arasına kaydırıp dizini bükerek vücutlarını birbirine düğümledi. Tatmin olduğunda yine derin bir uykuya daldı.

Sonum olacağından korkuyorum.

Gideon onu ne kadar yanıldığına ikna etmek istedi.

Rune'un tekrar dalmasını bekledikten sonra bacaklarını nazikçe çözüp dikkatlice yataktan çıktı. Giyindikten sonra nihayet gözlerini ondan ayırıp kendine bir fincan kahve hazırlamaya gitti. Ardından merdivenleri inip anne babasının eski atölyesine girdi.

Rune'un sözleri zihninde çınlama devam ederken yıllardır el sürmediği küçük deponun kapısını açtı. Duvardaki düğmeye basmasıyla yanan ışık tozlu kutularla dolu odayı aydınlattı.

Başını kaldırıp birbirinden farklı kitapların istiflendiği en üst rafa baktı. Bir zamanlar annesi bunları ilham almak için kullanırdı. Aradığı kitabı bulduğunda –bir kır çiçekleri ansiklopedisi– cildi alıp üzerindeki tozu üfleyerek kapağını açtı.

Sayfaları karıştırıp aradığı çiçeği bulduğunda kitabı daha geniş açarak çizimi inceledi.

Belki de niyetinde ciddi olduğunu kanıtlamanın bir yolu vardı.

Kumaşları incelemeye geçmişti ki dükkânın kapısı çalındı. Gideon bu saatte kimin geldiğini merak ederek ansiklopediyi masada bıraktı ve kapıyı açmaya gitti.

Gelen Harrow'du. Yüzünün yarısı yara bere içindeydi ve yanındaki siyah dikişler kavisli bir şekilde aşağı doğru iniyordu. Kollarından biri sargıyla boynuna bağlanmıştı.

"Hastanede olman gerekmiyor mu senin?" diye sordu.

Harrow'un hemen arkasında Laila duruyordu, günlük kıyafetleri içindeydi ve koyu kahverengi saçlarını şık bir topuz yapmıştı.

"Konuştu."

İki kadın da içeri daldı.

"Kim konuştu?" diye sordu Gideon kapıyı arkalarından kaparken.

"Marbaanın sahibi," diye yanıtladı Laila. "Adamı sabah erken saatlerde tutuklayıp sorguya götürdük."

Harrow çalışma masasının etrafındaki sandalyelerden birini ters çevirip oturdu.

“Bir üniversite öğrencisi sözde bir okul projesi için deposunu kullanmak üzere ona para ödemiş. Adam ne için kullanacağını bilmediğini söyledi.”

Gideon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Bir öğrencinin deposunu kullanmak istemesini garip bulmamış mı?”

Laila omuzlarını silkti. “Verdiği para merakını dindirecek kadar yüklü olmalı.”

“Öğrencinin adını biliyor musunuz?”

Laila başını iki yana salladı. “Sadece dış görünüşünü biliyoruz. Adamın anlattıklarından yola çıkarak şöyle bir robot resim çizdik.” Elini pantolonunun cebine sokup katlanmış bir kâğıt parçası çıkararak Gideon’a uzattı.

Gideon kollarını çözüp kâğıdı aldı ve çizimi incelemek için açtı. Karşısında bir kız duruyordu. Omuz hizasına gelen bukleleri, kısmen gözlüğünün ardına gizlenmiş gözleri kadar koyu renkliydi.

“Rune’un arkadaşına oldukça benziyor, sence de öyle değil mi?” dedi Harrow.

Verity de Wilde’i kastediyor.

Evet, gerçekten de andırıyordu. Ancak gözü bozuk başka bir öğrenci de olması son derece muhtemeldi. Kâğıdı Laila’ya geri verdi. “Bir şey kanıtlamak için bir robot resimden fazlasına ihtiyacımız var.”

“Sevgiline arkadaşının saldırı gecesi nerede olduğunu sormakla başlayabilirsin,” dedi Harrow sert bir sesle ve kollarını sandalyesinin arkasında kavuşturdu.

Gideon ellerini saçlarının arasından geçirdi, konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı.

“Katılmıyorum,” dedi Laila çalışma masasına yaslanarak. “Şüpheli gerçekten Verity de Wilde ise Rune da muhtemelen işin içindedir. Bunu sorarsan koşa koşa arkadaşını uyarmaya gider.”

“Bir dakika,” dedi Gideon. “*Bunun* –robot resmi havaya kaldırdı– “Verity de Wilde olup olmadığını bilemeyiz. Onu andırıyor olsa da matbaa sahibi yanlış eşkâl vermiş olabilir.”

Harrow tam bir şey söylemeye niyetlenmişti ki Gideon elini kaldırıp gözlerini onunkilere kilitledi. “Daha da önemlisi, Rune işin içinde değil.”

Horror’un gözleri kısıldı. “Bundan emin misin?”

Gideon, Rune’u onun öldüğünü sandığı için kapısının önünde hüngür hüngür ağlarken bulduğu anı hatırladı.

Dün gece aralarında geçen her şeyi düşündü.

“O, cadı değil.”

“Bu kez bir kanıtın var mı?” Harrow’un sesinden şüphe akıyordu.

Laila’nın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Huzursuzca kıpırdandı ama bu bir meydan okumaysa gözü korkup sinmeyecekti. Rune aklanmayı hak ediyordu.

“Kanıt şu an yatağımda yatıyor.”

“Rune Winters’la mı *yattın*?” Laila’nın gözleri ardına kadar açıldı. “Aklını mı kaçırdın sen?”

Gideon av partnerine döndü, Rune’u sonuna dek savunmaya hazırdı. Ancak Harrow halihazırda kızın onu büyülediğini düşünüyordu. Şüphelerini haklı çıkarırsa Gideon’ı düşmanın etkisi altına girmekle suçlayacaklardı. Öyle bir durumda da, Laila onu komutana rapor etmek zorunda kalacaktı.

“Emin olmanın tek yolu buydu,” dedi o yüzden.

“Vücudunda büyü izi var mı diye kontrol etmenin en iyi yolunun bu olduğunu söylemeye çalışıyor,” diye açıkladı Harrow. Bir farenin ortaya çıkmasını bekleyen bir kedi gibi bal rengi gözleri hâlâ Gideon’ın üzerindeydi. “Ee? Nasıldı, Yoldaş? Olmasını umduğun her şey miydi?”

Gideon’ın tüyleri diken diken oldu, Harrow’un ne ses tonundan ne de sorusundan hoşlanmıştı ancak Rune için olduğu kadar kendi iyiliği için de dikkatli olması gerekiyordu. Harrow ve Laila’yı ona karşı bir şeyler hissetmediğine, Rune’la arasındaki ilişkinin yalnızca işten ibaret olduğuna ikna etmeliydi.

Sözcükler dudaklarından güçlkle döküldü.

Kalpsiz Avcı

“Daha iyileri de olmuştu,” dedi Harrow’a tepeden bakarak. “Haklıydın, hiç zor olmadı. Ama aynı çabayı tekrar harcama niyetim yok.” Yalanı bir zehir gibi içine işledi. “Yalnızca güzel bir yüzden ibaret.”

Harrow ona bir cevap vermek için ağzını açtığı anda odanın dışındaki döşeme tahtalarından bir gıcırtı yükseldi. Sanki biri kapının öteki tarafında durmuş onları dinliyordu.

Üçü de kapalı kapıya döndü.

Gideon üç adımda odayı aşip kapıyı açtı.

Rune beti benzi atmış yüzü ve dağılmış saçlarıyla çerçevenin altında duruyordu. Gözlerindeki şaşkın ve acı dolu bakış Gideon’ın göğsünü bir balta gibi yarıp geçti.

“Rune...”

Rune gözle görünür şekilde titrerken, “G-gitsem iyi olacak,” diye kekeledi.

Gideon onu durduramadan topuklarının üzerinde dönüp sokağa fırladı.

ELLI

RUNE

Rune hangisinin canını daha çok yaktığını bilmiyordu. Gideon'ın Kızıl Güve'nin maskesini düşürmek için bu denli alçalması mı yoksa Rune'un onun söylediği her şeye kanması mı?

Daha iyileri de olmuştu. Sokağa çıkıp bağlı olduğu kazıkta onu hazır bekleyen Leydi'ye doğru ilerlerken sözleri zihninde çınlayıp duruyordu. Yalnızca güzel bir yüzden ibaret.

Onunla yatmak yerine getirmesi gereken bir görev, halledip kurtulması gereken bir işmiş gibi.

Rune konuşmalarına kulak misafiri olmasaydı aralarında gerçek bir şeyler olduğunu sanacaktı. Gideon'ın ondan gerçekten hoşlandığını, hatta belki de onu *sevdiğine* inanacaktı.

Ağlamak istiyordu.

Her şey bitti. Flört oyunları, numara yapmalar buraya kadardı. Gideon Sharpe'la işim bitti.

Yine de...

Gideon ona yetişti.

"Rune, bekle."

Bileğini yakaladığında Rune elini sertçe çekip ona döndü.

"Sakın dokunma."

Gideon geriye sendeleyip teslim olurmuşçasına iki elini havaya kaldırdı. Nefesi soğuk sabah havasında yüzünün önünde buhar bu-

Kalpsiz Avcı

lutları oluşturunuyordu. “Ben... söylediklerimin hiçbirinde ciddi değildim.”

Tabii. *Kesin öyledir.*

Gözyaşlarına boğulacağından endişelenerek ve bunu Gideon’ın yanında yapmak istemeyerek yolun geri kalanını koşarak aşır Leydi’ye ulaştı.

Etraftaki insanlar işini gücünü bırakıp onları izlemeye başladı.

“Bir açıklama yapmama izin ver lütfen. Duydukların...”

“Duyduklarım mide bulandırıcıydı!” diye bağırdı atının üzengisine basıp sırtına atlayarak. Öfkesine yenik düşüp, “*Senin* gibi biri için bile,” diye ekledi.

Gideon bir adım geriledi. “Benim gibi biri için.”

Rune başını iki yana salladı. “En başından beri senin hakkında haklıymışım. Verity ve Alex haklıymış. Bencil, korkunç, kaba saba bir adamsın. İsteddiğini aldığın müddetçe kimi incittiğin umurumda bile değil. Beni *tiksindiriyorsun.*”

Gideon bu kelimeleri duyunca irkildi. Ama Rune sözlerinden pişmanlık duymuyordu.

Ona bir saniye daha bakmaya dayanamayacaktı. Leydi’nin dizginlerini kavrayıp Kan Muhafızları’nın Yüzbaşısı’na döndü. “Aramızdaki her şey bitti, Gideon. Seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

Rune atını mahmuzlayıp dörtmala uzaklaşmaya başladı.

Yine de ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi hissediyordu.

ELLİ BİR

GIDEON

Gideon adımlarını yavaşlatıp kızın gidişini izledi.
Rune arkasına bakmadı. Bir kez bile.

Gideon'ı unutmak bu kadar kolaydı işte.

Gerçekten mutlu bir sonunuz olacağını mı sandın?

Rune'la arasındaki ilişki başından beri şüpheyle lekelenmişti. Gideon böyle bir yakınlık kurmayı yalnızca onun Kızıl Güve olduğuna inandığı için kabul etmiş, dün gece de yanıldığını anlamıştı.

Yanılmıştı.

Çok yanılmıştı.

Tam da Rune'a her zerresiyle güvenmeye başlamışken, onun yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmişken, birlikte mutlu bir hayatları olabileceğine inanmışken kalkıp her şeyi mahvetmişti.

Başını geriye atıp titrek bir nefes verdi. Rune'un öfkesini sonuna kadar hak ediyordu. Harrow'un aptal planını kabul ederek kızın onu suçladığı her şeyi, hatta çok daha fazlasını yapmıştı.

Mide bulandırıcı.

Kaba saba bir aptal.

Onu kaybetmeyi hak ediyordu.

ELLİ İKİ

RUNE

Kuzey rüzgârı Rune'un saçlarını yanaklarına savuruyordu. Leydi'nin toynakları fakir bölgedeki kirli dar patikaları döverken tarlalar, bataklıklar ve ormanlar yanından bir bulanıklık halinde geçip gidiyordu.

Seni her şeyinle istiyorum, Rune. Sadece bu gece değil, bundan sonraki her an boyunca.

Aklını kaçırmış gibi hissediyordu. Çıldırılmış gibi. Gideon'la yaşadıklarını, kendisine isteme izni verdiği olasılıkları düşünmeden edemiyordu.

Ne aptalım ama!

Dünyadaki en değerli şeymiş gibi vücudunda saygıyla gezinen dudaklarını ya da karanlığın içinde tatlı sözler fısıldarken kulaklarını dolduran şefkatli sesini aklından çıkaramıyordu.

Ben de korkuyorum, demişti ona.

Birbirimize güvenmemizi, demişti sözlerinde ciddiymiş gibi.

Atını sürerken gözyaşlarının süzülüp rüzgârla kurummasına izin verdi. Atın dizginlerine daha sıkı asıldı, Gideon'ın dokunuşuyla içinde filizlenen şeyi yok etmek istiyordu. Onu sonsuza dek ardında bırakmak istiyordu.

Rune başından beri Gideon'ın onu avlamaya çalıştığını, öldürmek istediğini biliyordu. Gideon cadıların canını almaktan hoşlanan zalim bir oğlandan ibaretti.

Kadimler aşkına, canım neden bu kadar çok yanıyor?

Leydi birden yavaşladığında Rune gözlerini silip başını kaldırdı. Karşısında belirene kadar nereye gittiğinin bile farkında değildi.

Thornwood Kasrı.

Seyislerden biri geldiğini görüp evin girişinde onu karşıladı. Rune atından inerek dizginleri ona uzattı ve mermer aslanların arasından geçip kapıdan içeri girdi.

Alex koridorda hizmetçilerinden biriyle konuşuyordu. Geldiğini görür görmez duraksayıp ona döndü.

“Rune?”

Ağladığını fark eder etmez yüzü anında karardı. Hizmetçiyi gönderip yanına geldi ve ellerini omuzlarına koydu. “Ne oldu?”

Rune gözlerini yumdu. Alexander Sharpe. Yanında kendini saklamak zorunda olmadığı çocuk. Ona asla zarar vermeyecek ya da ihanet etmeyecek nazik Alex. Her şeyini anlatabileceği insan.

“Gideon konusunda haklıydın. Onunla işim bitti.”

Genç adamın yüzünde birbirinin tam zıttı duygular birbirini kovaladı. Şaşkınlık. Rahatlama. Ve... başka bir şey daha. Rune’un adını tam olarak koyamadığı bir şey.

“Sana zarar mı verdi?”

“Ne? *Hayır.*” En azından fiziksel olarak vermemişti. “O...” Koridorda oyalanan hizmetçiye bir bakış attı. Anlattıklarının duyulmasını istemediğinden Alex’in elini tutup onu müzik odasına götürdü ve kapıyı arkalarından kapadı.

“Abin başından beri benden şüpheleniyormuş.” Ellerini şakaklarına bastırıp başını iki yana salladı. Piyanonun yanından geçip Alex’in yazı masasına ilerledi ve geri dönüp volta atmaya başladı. “Sırf Güve olduğumu düşündüğü için benimle flört ediyormuş.”

“Hâlâ öyle mi düşünüyor peki?”

Rune kulak misafiri olduğu konuşmayı düşündü. Yatakta yalnız başına uyanıp sabah olduğunu fark ettiğinde giyinmiş ve Gideon’ın sesini takip ederek aşağı inmişti. Laila ve Harrow’la arasında geçen

Kalpsiz Avcı

üzücü konuşmanın sadece sonunu yakalamıştı ama Gideon kulağına son derece kararlı gelmişti. Rune'un bir cadı olduğunu düşünmüyordu.

"Sanmıyorum."

"Ama emin değilsin."

"Ben..."

"Rune." Arkadaşının sesi bir garip çıkıyordu. Hâlâ volta atmaya devam eden Rune bir kez daha yazı masasına ulaştı. "Lütfen beni seni arkamda bırakmaya zorlama."

Kız yüzünü ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada. Bu adada." Alex ona doğru yürüdü. "Seni arkamda bırakırsam mahvolurum. Lütfen benimle gel."

Rune, Alex'in göğsündeki cebe uzanıp bir şey çıkarmasını izledi. Genç adam karşısına geçip eline uzandı.

"Bunu yapacak cesareti kendimde bulacağımı hiç düşünmemiştim..."

Başını eğdiğinde Alex'in yüzükparmağına gümüş bir yüzük taktığını gördü. İnce halkanın soğukluğunu teninde hissetti.

"Yıllarca yanında durup kendine en faydalı talipleri seçmeni izledim. Tercih ettiğin adamlara baktım, sana nasıl layık olmadıklarını gördüm ve neden gözünün önündekini fark etmediğini merak ettim. Ama bir türlü fark edemedin, değil mi?"

Rune elini çekip aralarındaki boşluğa uzattı ve parmak uçlarını ince yüzükte gezdirdi.

Neler söylüyor böyle?

"Bazen bana bakmaya korkmanın nedeni de bu. Çünkü ne olduğunu, ne yaptığı biliyorum ve *seni seviyorum*."

Rune'un kalbi göğsünde çırpındı.

Ne?

Yüzleri arasında yalnızca birkaç santim vardı, sıcak nefesini dudaklarında hissedebiliyordu. "Seni seviyorum, Rune Winters. Tanıştığımız ilk günden beri seviyorum."

Kristen Ciccarelli

Rune'un gözleri yanmaya başladı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Alex yüzünü avuçlarının arasına alarak. "Bana inanıyor musun?"

Alex onu seviyordu. Bir arkadaş ya da kız kardeş gibi değil. Bir...

"Evlen benimle, Rune. Benimle Caelis'e gel. Sana hak ettiğin hayatı sunmama müsaade et."

Yaşlar birer birer Rune'un yanaklarına süzüldü. Rune gözyaşlarını gizlemek için ellerini yanaklarına bastırdı. *Karısı.*

Alex onun güvenli limanıydı. Hak etmediği her şeyin beden bulmuş haliydi.

Peki ben onu seviyor muyum?

Evet, bir arkadaş, bir kardeş gibi.

Bundan daha fazlası olabilir mi?

Rune cevabı bilmiyordu. Belki de olabilirdi.

Ama ortada bir sorun vardı. Alex yakında gidiyordu. Bir daha dönmemek üzere. Oysa Rune onunla gidemezdi.

Geri çekilip başını iki yana salladı. "Seninle Caelis'e gelirsem her günüm suçluluk ve kendime duyduğum nefretle geçer."

"Şimdi de öyle geçiyor," diye belirtti Alex.

Rune bakışlarını kaçırdı. "Belki ama en azından buradayken böyle hissetmemek için bir şeyler yapabiliyorum. Yardıma muhtaç cadıların öldürülmesine göz yumup uzaklardaki bir hayalin peşinde koşamam."

"Rune."

Genç adam ellerini kızın beline koydu.

"Bana bak."

Rune bakışlarını onunkilere çevirdi.

"Kestrel'in senin için istediği şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Hayatını imkânsız bir seçimin –senin adına *onun* yaptığı bir seçimin– kefareti ödeyerek geçirmeni mi isterdi? Ölüm nihayet yakana yapışana dek hayatını tekrar tekrar tehlikeye atmanı mı isterdi? Kendini affetme vaktin çoktan geldi."

Kalpsiz Avcı

Söylemesi kolaydı.

“Ben...”

“Cressida yaşıyor ve senin asla olamayacağın kadar güçlü. Bırak davanı o devralsın.” Rune ne olduğunu bile anlayamadan Alex ona doğru eğildi. “Başladığın işi o bitirebilir.”

Ve birden onu öptü.

Alex'i öpmek abisini öpmekten çok farklıydı. Gideon tehlikeliydi. Ölümcüldü. Kelimenin tam anlamıyla onu avlamaya çalışıyordu. Ölümü göze almadığı müddetçe asla onunla olamazdı.

Alex'i öperken içini kavuran o aç alevlerden eser yoktu. Umut-suzluk dolu bir özlem, o ılık sızı yoktu.

Ancak nezaket, rahatlık ve güven vardı.

Sevgi vardı.

Belki...

Alex ellerini kollarından aşağı indirip beline doladı ve onu daha da kendine çekti. Dudakları ağızla hareket etmeye başladığında Rune kendini Alex'le olma ihtimaline açıp ona doğru eğildi. Alex onu geri geri yürüterek masaya yaslayıp üzerine oturttu. Bacaklarının arasına girip bedenini bedenine yasladığında Rune içinde bir yerlerde küçücük bir kıvılcım hissetti.

Belki günün birinde o kıvılcım tutuşup gürül gürül yanan bir aleve dönüşürdü.

“Benimle gel, Rune. Büyükannen mutlu olmanı isterdi.”

Rune bu sözlerine karşı çıkamazdı. Büyükannesini onu her şeyden çok severdi; Rune'un mutlu olmasını bütün kalbiyle isterdi. Alex, Cressida konusunda da haklıydı: Yaşayan en güçlü cadı oydu. Elin-den en genç cadı kraliçenin yapabileceğinden daha fazlasının geleceğinde directmek aptallıktan başka bir şey değildi.

“Mutlu olmayı *hak ediyorsun*,” diye mırıldandı Alex. “İzin ver seni mutlu etmeye çalışayım.”

Rune en son ne zaman bir gün içinde bu kadar çok ağladığını hatırlamıyordu.

Kristen Ciccarelli

“Peki,” diye fısıldadı.

Alex geri çekildi, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. “Ciddi misin?”

Rune başıyla onayladı. “Seninle Caelis’e geleceğim. Karın olacağım.”

Alex stratejik değil, güvenli bir seçimdi. Yanında kendisi olabileceği, hayatı *tam anlamıyla* paylaşabileceği oğlandı. Ne de olsa onun ölmesini istemiyordu.

ELLI ÜÇ

RUNE

Rune ertesi gününü bavullarını hazırlayarak ve Alex'le kıtaya yerleştikten sonra arkasından gönderilecek şeylerin bir listesini yaparak geçirdi. Seraphine'i kurtardıktan sonraki sabah Alex'le aynı gemiyle yola çıkmaya karar vermişlerdi.

İki gün içinde.

Omurgasından bir elektrik akımı geçti.

“Ön kapıda bir sürü valiz duruyor,” dedi aniden gelen bir ses. “Ziyaretçilerin mi var?”

Rune başını eşya listesinden kaldırdığında Verity'nin büyü odasına girdiğini gördü, topuklu botları döşeme tahtalarında tıkırdıyordu. Eldivenlerini çıkardı.

Rune, Seraphine'i kurtarma operasyonundan önce Alex'le yapacakları son toplantılar başlamadan, arkadaşını alması için bir araba göndermişti. Masadan kalkıp dudağını ısırdı ve etrafı incelemekle meşgul arkadaşına döndü. Büyü kitaplarıyla dolu tahta sandıklara ve arkalarındaki boş raflara bakarken kaşları çatılmıştı.

“Ben de sana bunu söylemek istiyordum.” Rune'un midesi düğüm düğüm oldu. Bu konuşmayı ya da Verity'yi burada yalnız bırakmayı dört gözle beklediği söylenemezdi. Derin bir nefes alıp, “Yeni Cumhuriyet'i terk ediyorum,” dedi.

Verity'nin bakışları hızla ona çevrildi.

Kristen Ciccarelli

“Alex’le Caelis’e gidiyorum.” Rune boynundaki ince zincire uzanıp Verity’nin ucundaki yüzüğü görebilmesi için korsesinden çıkardı. “Bana evlenme teklifi etti.”

Verity gözlerini kırptırdı. “Sen de kabul ettin.”

“Daha *işe yarar* bir talip seçmemi istediğini biliyorum...” Rune yüzünü buruşturdu, Alex’in önemsiz biri olduğunu ima etmekten hoşlanmamıştı. “Ama ben...”

Arkadaşı, “Hayır,” diyerek lafını kesip başını iki yana salladı. “Hayır, tavsiyemi dinlememene sevindim.” Rune’un yanına gelip ellerini sıkıca kavradı. “O aptal listeyi hiç yapmamalıydım. Seni değil, görevimizi düşünüyordum,” derken koyu renkli gözlerinin içi ışıldı. Başını sanki kendine kıızıyormuş gibi daha şiddetlice iki yana salladı. “Kötü bir arkadaş oldum.”

Rune bir nefes verdi. “Daha kızgın olursun sanmışım.”

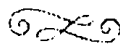
“*Kızgınlım*. Benim için bir kız kardeşten farksızsın.” Yüzünde birden ciddi bir ifade belirdi. “Gitmeni istemiyorum ama bir yandan da mutlu olmanı istiyorum. Güvende olmanı. Caelis bu ikisini de sana sağlayabilir. Dahası, Alex sana tapıyor. Seni şımartacağından eminim.”

Rune gülümsedi. “Ziyaretimize gelecek misin?”

Verity ellerini sıktı. “Elbette.”

Rune parfümüne aldırmadan ona sarıldı. “Anlayışın için teşekkür ederim.”

“Her zaman,” diye fısıldadı Verity.

Alex’in gelişinden kısa süre sonra üç arkadaş yarınki planlarını tartışmak için Rune’un büyü odasında son bir kez daha toplandı. Güneş ufuk çizgisinde kaybolurken Verity çaldığı iki Kan Muhafızı üniformasını çantasından çıkardı.

“Biraz büyük gelebilir,” dedi içlerinden birini Rune’a uzatırken. “Ama işini görecektir.”

Kalpsiz Avcı

Kırmızı yün ceket, pamuklu gömlek, pantolon, çizme ve şapka-
dan oluşan üniformayı öğrenci yurdundan çalmıştı. Rune, arkadaşı
hepsini yerine koymadan önce üniformayı çaldığı kızın yokluğunu
fark etmeyeceğini umdu.

Giysi yığınınına baktı. “Neden iki tane var?”

“Biri benim için,” dedi Verity gözlüğünü çıkarıp yorgun gözlerini
ovuşturarak.

“Senin için mi?”

“Seninle geliyorum.”

Rune kaşlarını çattı. “Hayatta olmaz. Çok tehlikeli, Verity.”

Arkadaşı onu duymazdan gelerek siyah asker şapkasını alıp ba-
şına geçirdi. “Herkes cadı avcılarının ikişerli, hatta bazen daha ka-
labalık gruplar halinde çalıştığını bilir. Tek başına olman şüpheli
görünecektir.”

“Katılıyorum,” dedi Alex. Rune’un yanında bağdaş kurmuştu,
omzu kızinkine değiyordu. Bu denli yakınındayken rahatlatıcı sı-
caklığını, deri ve meşe karışımı kokusunu alabiliyordu. “Yanında
Verity’yle daha güvende olursun.”

Rune gözlerini kısıp bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. “Ya işler
sarpa sararsa?”

Verity şapkanın altından ona bakabilmek için başını geriye eğdi.
“Seni attıkları hücrede yalnız kalmamış olursun.”

Rune arkadaşının sert bir çizgi halini almış dudaklarından geri
adım atmayacağını anladı.

Dürüst olması gerekirse, Verity’nin yanında olacağını bilmek
onu bir nebze sakinleştiriyordu. “Peki,” dedi iç geçirerek. “*Teşekkür
ederim.*”

Giysi yığınınını önündeki halıya, Gideon’ın giriş mührünün ve ka-
lan son kan şişesinin yanına koydu. Şişe neredeyse tamamen dolu
sayılırdı. Bir şeylerin ters gitmesi halinde onları dışarı çıkarabilmek
için birkaç –ya da daha fazla– büyü yapmak zorunda kalması ihtima-
line karşı olabildiğince çoğunu yarına saklamaya çalışıyordu.

Görevden önce stoklarının bir kısmını yenilemek iyi olurdu ancak regli henüz başlamamıştı.

“Planın üstünden son bir kez daha geçmek içimi rahatlatır,” dedi Alex.

Her şeyi sil baştan netleştirdiler.

Öğleden sonra saat üçte Rune, Verity’yle yatakhanesine buluşacak ve Kan Muhafızı üniformalarını giyeceklerdi. İnsanlar Özgürlük Günü festivalleri için sokaklara akın ederken onlar da saraya gidip hapishaneye gireceklerdi.

Alex yanında atlarla bir blok ötede onları bekleyecekti.

Rune ve Verity içeri girdiğinde Gideon’ın giriş mührünü kullanarak yedinci kapıdan geçecek, muhafızlara Seraphine’i arındırılmaya götürmek üzere emir aldıklarını söyleyeceklerdi. Cadıyı saray hapishanesinden çıkardıklarında Alex’le atların yanma gideceklerdi.

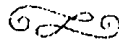
Ardından Alex’le Rune, Seraphine’i Thornwood Kasrı’nda saklayacak, ertesi gün de kadını kargoların arasına gizleyip Caelis’e giden gemiyle özgürlüklerine doğru yelken açacaklardı.

Bunu düşünmek bile Rune’un kalbinin teklemesine neden oluyordu. İki gün içinde Barrow Körfezi’ni aşır yeni hayatına doğru yola çıkacaktı.

Alex kafasından geçenleri duymuşçasına eline uzanıp parmaklarını birbirine kenetledi.

Verity esnedi.

“Hepimiz biraz uyusak iyi olacak,” dedi Rune, yorgun arkadaşı için endişeleniyordu. Büyü odasının zemininden kalktı. “Gelin hadi. İkinizi de geçireyim.”

Verity ve Alex’i uğurladıktan sonra Rune yatak odasına dönüp geceliğini giydi. Kendini yorganların arasına atmadan hemen önce yatağının ayakucunda duran kurdeleyle bağlanmış kutuyu fark etti.

Kalpsiz Avcı

Rune gün boyu Caelis'e yapacakları yolculuk için toplanmakla o kadar meşguldü ki Lizbeth onu rahatsız etmek istememiş olmalıydı.

Yatağına oturup kutuyu önüne çekti ve kurdelenin altına sıkıştırılmış notu aldı. Kâğıdı açar açmaz el yazısını tanıdı ve anında okumayı bıraktı.

Gideon'dan gelmişti.

Onunla Harrow denen kız arasındaki kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırladığında içindeki akkor alev yeniden ateşlendi. Göğsünde öfke ve acıdan bir yangın çıktı, kızgın bir demir gibi kavuruyordu.

Yazdıklarını okumadan ateşe atmak istedi.

Ama... rol yaptığı için ondan bu kadar nefret ederek Gideon'a haksızlık etmiyor muydu? Sonuçta Rune da başından beri aynısını yapmıştı. Tıpkı Gideon'ın ona yaptığı gibi Rune da onu kullanmıştı.

İlk öpüştükleri gece onu yatak odasına davet eden Rune'du. İhtiyacı olan şeyi almak için o aşılamaz sınırı çiğnemeyi düşünen *oydu*. Geçen gece Gideon onu yatağına alsın diye neredeyse yalvarmıştı, sırf onu sonsuza dek kandırmak için. Sırf onu gelecekte de kullanmaya devam edebilsin diye Gideon'ı uydurduğu yalana inandırıp kendisiyle evlenmeye ikna etmek için.

En azından bir yanı bunun peşindeydi. Küçük bir yanı olsa da.

Rune aynı oyunu oynamalarına rağmen Gideon Sharpe'ı farklı standartlara tabi tutuyordu. Fakat özünde onun da Gideon'dan aşağı kalır yanı yoktu.

Bu düşünceyle yerinde huzursuzca kıpırdandı.

Derin bir nefes alıp kâğıdı aldı ve okumaya başladı.

Rune,

Dün sabah duydukların -ne kadar iğrenç olsalar da- ikimizi de korumak için söylenmiş sözlerdi. Harrow'a gerçeği söyleyecek olsaydım düşmanın aklımın aldığını düşünürdü. Onu da Laila'ya

Kristen Ciccarelli

da senin masum olduğuna inandırmam gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu onlara sana karşı hiçbir şey hissetmediğimi düşündürmektir.

Bunların yaptıklarımın mazereti olmayacağını biliyorum; seninle Güve'yi yakalamak için flört etmeye başladığım doğru. Beni affetmeni beklemiyorum. Ama o gece aramızda geçenlerin bir yalan olmadığını bilmelisin. Benim için değildi. O akşam söylediğim her şeyde samimiydim.

Gideon

Rune sanki biri içine bir çıpa atmış da onu denizin dibine çekiyormuş gibi hissetti.

Ona inanmak istiyordu.

Bunu yapmanın aptallık olacağını biliyordu.

Sorun da tam olarak bu değil miydi? Gideon ne söylerse söylesin ne yaparsa yapsın Rune ona güvenemezdi. Özür dilemesinin tek sebebi Rune'un masum olduğunu düşünmesiydi. Bu yüzden kendini ona âşık olmuş sanıyordu. Ama gerçeği bilseydi...

Beni hemen tutuklayıp arındırılmaya gönderirdi.

Bu düşünceyle aklı başına geldi. Gideon onun düşmanıydı.

Üstelik kardeşiyle evleniyorum.

Rune endişeyle dudağını ısırды. Yalnızca Alex'le evlenmekle kalmayıp onunla başka bir şehre yerleşiyordu. Gideon hiç değilse bunu onun ağzından duymayı hak ediyordu.

Ona her şeyi söylemeli ve veda etmeliydi.

Rune bakışlarını kutuya çevirip kurdeleyi çözdü, kapağını kaldırıp içindeki kahverengi kâğıdı bir kenara itti.

Karşısında bir buket ipek düğün çiçeği duruyordu.

Çiçeklere uzanırken kalbi kulaklarında atıyordu. Partide ona verdiği gülden daha sade olsalar da sayıları on kat daha fazlaydı. Rune

Kalpsiz Avcı

buketi eline alıp yumuşacık ipekten yapılmış minik yaprakları okşadı, parmaklarını ince dikişlerin üzerinde gezdirdi.

Bunları elleriyle yaptı.

Ona en çok düğün çiçeğini sevdiğini söylemişti ve Gideon gidip bir demet toplamak yerine ona elleriyle bir buket *dikmişti*. Sırf bunun için sabahlamış mıydı?

Kulaklarındaki uğultu yerini gümbürtüye bıraktı.

Ruhunun dilinden anlayan neden *Gideon* olmak zorundaydı?

Gözleri yanmaya başladı.

Bunları kabul edemem.

Çiçekleri ona geri vermeliydi.

Yarın, diye düşündü. *Verity'yle buluşmadan önce buketi ona geri vereceğim*. Yarından sonra kimbilir onu bir daha ne zaman görecekti.

Seraphine'i kurtarmadan önce Gideon'ı ve onunla birlikte de takındığı Rune Winters rolünü sonsuza dek arkasında bırakacaktı. Artık sığ bir sosyetikmiş gibi davranmayacaktı. Büyükannesinin ölümlüyle çıktığı yolun sonuna geliyordu; Kızıl Güve olarak hayatını riske attığı günler bitmek üzereydi.

Rune yepyeni bir yola koyuluyordu. Caelis'e ve Alex'e çıkan bir yola. Güvenliğe ve mutluluğa giden bir yola. Rune büyükannesinin onun için istediği hayatı yaşayacaktı. Onu evinden yaka paça çıkaran Kan Muhafızları'nın çaldığı hayatı.

Rune ipek çiçek buketini kutuya koyup kapağını kapadı.

Yarın Gideon Sharpe'a ebediyen veda edecekti.

ELLİ DÖRT

RUNE

Arkana (isim): En ölümcül büyüler.

Arkana büyüleri genellikle kişinin ölümüne neden olacak kadar çok miktarda zorla alınmış kan gerektirir. Arkanalar yalnızca kanın alındığı kişi için öldürücü olmakla kalmaz, büyüyü yapan cadı için de yozlaştırıcıdır. Masum Kraliçe Raine tarafından yasaklanmaları da tam olarak bu yüzden. Uzun süre devam eden karmaşık illüzyonlar ya da ölüleri diriltmek gibi yasak eylemler Arkana büyülerine örnek verilebilir.

–Büyünün Kanunları, Cesur Kraliçe Callidora

Ertesi sabah güneş ışınları penceresinden içeriye dolarken Rune gözlerini zar zor açtı.

Kalk, diye düşündü, kendini yıllardır olmadığı kadar yorgun hissediyordu. Uzuvarı kuma, gözkapakları taşa dönmüş gibiydi.

Verity sürekli böyle mi hissediyordu?

Bugün Seraphine'i kurtarman gerek.

Güneşin gökteki konumuna bakılırsa neredeyse öğlen olmuştu.

Gideon'ın ona diktiği çiçekleri ve onları iade etmeye karar verdiğini hatırladığında mutsuz bir iniltiyle yataktan zar zor çıktı. Lizbeth'e hızlıca Gideon'a öğleden sonra buluşup bulaşmayacaklarını soran bir telgraf yazdırdı.

Kalpsiz Avcı

Genç adamın kısa ve öz cevabı bir saat sonra geldi.

Bayan Rune Winters
Wintersea Malikânesi

Atölyede buluşalım. Saat ikide.

Gideon

Verdiği saat Verity'yle buluşmasından önce Rune'a bolca zaman bırakıyordu.

Hızlıca bir şeyler atıştırdıktan sonra bu gece ihtiyacı olacak şeyleri –çalıntı üniformayı, Gideon'ın giriş mührünü ve son kan şişesini– toplamaya başladı. Alex ve Verity'yle yaptıkları toplantı sırasında mührü ve şişeyi üniformanın cebine koymuş, ardından kıyafetleri katlayıp büyü masasının üzerine bırakmıştı.

Fakat büyü odasına geri döndüğünde masada yalnızca üniforma duruyordu.

Cepleri boştu.

Rune dizlerinin üzerine çöküp mühür ve şişenin haliya düşüp düşmediğini kontrol etmek için masanın altına baktı. Fakat ikisi de görünürde yoktu. Üniformanın ceplerini bir kez daha kontrol etti. Sonuç aynıydı. Önce büyü odasını, ardından da yatak odasını didik didik etti. Hiçbir şey bulamadı.

Rune avuçlarını gözlerine bastırıp düşünmeye çalıştı. Yorgunluktan onları nereye koyduğunu yanlış mı hatırlıyordu?

Şişeyi kaybetmesi ve âdetine hâlâ vakit olması elinde büyü yapacak kan olmadığı anlamına geliyordu. Giriş mührü olmadan da hapishanenin kapılarını aşması imkânsızdı.

Verity kazayla yanlış üniformayı almış olmalı.

Rune şimdi yola çıkacak olursa Gideon'la buluşmadan önce üniversiteye uğrayıp Verity'den şişeyi ve giriş mührünü alabilirdi. Binici

giysilerini hızlıca üzerine geçirip hâlâ boynundaki zincirde asılı duran Alex'in yüzüğünü gömleğinin içine soktu.

Gümüş yüzük göğsünün üzerine yerleştğinde Rune'un gözünün önüne gelecekten sahneler geldi: Anakara görünürken Alex'le teknenin burnunda durduklarını hayal etti. Caelis'in şık sokaklarında birlikte yürüdüklerini, gerçek benliklerini saklamak zorunda olmadıkları bir arkadaş grubu bulduklarını, Alex gecenin geç saatlerine kadar piyano çalarken şöminenin karşısında kitap okuduğunu.

Yakında, diye düşündü, pelerinini omuzlarına atıp iplerini bağlarken. *Yakında*.

Kan Muhafızı üniformasını Leydi'nin eyer çantalarından birine, Gideon'ın gönderdiği ipek çiçek kutusunu da diğerine yerleştirip ihtiyacı olan her şeyi –kan şişesi ve giriş mührü hariç– aldığından emin olduktan sonra üniversiteye doğru yola çıktı. Leydi'yi okulun ahırına bırakıp kampüste uzanan aşına olduğu yoldan ilerledi ve Yaz Salonu'na ulaştı. Kapıları çekerek açıp masanın arkasındaki görevliye başıyla selam verdikten sonra günün bu saatinde çoğu öğrenci derste olduğu için sessiz olan yurt koridorlarına yöneldi.

Verity'nin odasına vardığında kapıyı bir kez tıklattı.

"Verity?"

İçeriden ses gelmedi. Ahşaba daha sert vurmasıyla da sonuç değişmediğinde topuzu denedi ve kilitli olmadığını gördü. Kapıyı itip içeri girdi.

"Verity, acaba..."

Rune donakaldı. Oda hatırladığından daha küçüktü. Bir dola-bın içinde gibiydi. Verity'nin köşedeki yatağının yerinde bir kova ve paspas duruyordu. Kitaplar ve araştırma projeleri için kullandığı kavanozlarla dolup taşan raflar gitmiş, yerlerini çeşitli temizlik malzemeleri almıştı. Duvarın dibinde, kenarında kirli bezlerin kuruduğu seramik bir lavabo duruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi arkasından gelen sert bir ses.

Kalpsiz Avcı

Rune arkasını döndüğünde karşısında ellerini beline dayamış, al yanaklı bir kadın buldu. Buradaki tek gariplik *Runémuş* gibi ona bakıyordu.

“Ah. Şey.” Koridorları karıştırmış olmalıydı. “Arkadaşımı arıyordum da. Verity de Wilde.”

“Arkadaşın bir süpürge değilse onu burada bulamayacaksın.”

“Tabii.” Rune yutkundu. “Karıştırmış olmalıyım.”

Rune etrafından dolanırken kadın alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Koridora geri dönüp arkasına baktığında Verity’nin odasına geldiğinden emin oldu.

Ama olamaz, diye düşündü yürümeye devam ederek yönünü bulmaya çalışırken. *Orası temizlik dolabıydı.*

Verity’nin odasını bulmak için ana katta dolanıp durdu ama deminki kadının bir kovayı sabunlu suyla doldurmakla meşgul olduğu temizlik dolabına geri dönüp duruyordu.

Rune en iyi arkadaşının odasının yerini unutacak kadar yorgun olabilir miydi?

Bu, öğleden sonra hayata geçirecekleri planları için hiç de hayra alamet değildi.

En sonunda pes edip ön masaya döndü ve arkasındaki genç kadına yaklaşırken yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi. “Merhaba. Arkadaşımı arıyorum, Verity de Wilde. Biraz utanç verici bir durum olduğunun farkındayım ama bana odasını gösterebilir misiniz?”

Kız ona garip bir bakış attı. “Soyadı ne demiştiniz?”

“...de Wilde.”

Kız bir liste çıkarıp parmağını isimlerin ve oda numaralarının yazılı olduğu kâğıtta gezdirdi. Listeyi iki kez baştan sona tarayıp Rune’a döndü. “Sanırım yanlış binadasınız. Burada söylediğiniz isimde biri yok.”

Rune gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Kız, sanki böyle yaparak Rune’un anlamasına yardımcı olacakmış gibi sözlerini bu kez ağır ağır tekrarlardı.

Kristen Ciccarelli

“Verity de Wilde burada kalmıyor.”

Rune duvarkâğıtlarındaki tanıdık mor yıldız çiçeklerine, ayaklarının altındaki çimen yeşili karolara baktı.

“Burası Yaz Salonu.”

Masanın arkasındaki kız başıyla onayladı. “Öyle. Siz hangi salonu arıyordunuz?”

Bunu, diye düşündü Rune.

Midesi kötü bir hisle kasıldı. Fakat yatakhanede zaten çok fazla zaman kaybetmişti. Hemen yola çıkmazsa Gideon’la saat ikideki buluşmalarına geç kalacaktı.

“Teşekkür ederim,” dedi masanın arkasındaki genç kadına ve salonun kapısına yöneldi.

Dışarıya adım attığında havanın serinlediğini fark etti. Güneş gökyüzünde alçalmış ve denizden gök gürültülü fırtına bulutları yaklaşmaya başlamıştı.

Aklımı mı kaçırıyorum?

Önce kan şişesiyle giriş mührünü, şimdi de Verity’yi mi kaybetmişti?

Rune arkasında uçuşan peleriniyle ahıra koşarken düşünmeye çalıştı.

Yaz Salonu’na yüzlerce kez gelmişti. Verity’nin odasını kafasında kolayca canlandırabiliyordu. Duvarkâğıdındaki beyaz gülleri. Asla toplamadığı yatağını. Zemine istiflenmiş, her an devrilecekmiş gibi görünen kitap yığını.

Gerçek olmaması imkânsızdı.

Tabii hepsi bir illüzyondan ibaret değilse.

Rune bu düşünceyle olduğu yerde durdu.

Verity’nin büyü kitaplarını daima nasıl incelediğini, parmaklarını sembollerin üzerinde nasıl gezdirdiğini düşündü.

Büyüleri mi ezberliyordu?

Kalpsiz Avcı

Yıkanırcasına sürdüğü, sık sık Rune'un başını ağrıtabilecek kadar ağır parfümünü düşündü.

Ya bunu başka bir kokuyu bastırmak için bilerek yapıyorsa?

Büyü kokusunu.

Ancak bu, Verity'nin bir cadı olduğu anlamına gelirdi. Gerçekten öyleyse kendini Rune'dan, *başka bir cadıdan* neden gizlemişti ki?

Gökyüzünün kararmasıyla Rune başını kaldırdı. Fırtına bulutları hızlanıyordu.

Başı dönüyor, olanlara bir türlü anlam veremiyordu. Ancak zamanı tükeniyordu; Gideon'la buluşmasına geç kalmıştı. Onunla konuştuğundan sonra doğrudan doğruya saraya gidecekti ve Verity'nin mantıklı bir açıklamayla onu orada beklediğini umuyordu.

Yağmur başladığında Leydi'yi ahırdan alıp Eski Kent'e doğru dörtmala gitmeye başladılar.

ELLİ BEŞ

RUNE

Gideon kapıda onu bekliyordu. Leydi'yi yağmurun altında bırakan Rune, eyer çantasından çiçek kutusunu çıkarıp pelerininin başlığını saçlarının üzerine sıkıca çekerek dükkâna koştu.

Fırtınaya minnettardı. Seraphine'i saraydan çıkardıktan sonra izlerini yok etmeye yardımcı olacaktı.

Gideon kapıyı onun için açık tutarken içeri girdi, üzerinden damlayan sular antreyi ıslatıyordu.

"Gel hadi," dedi Gideon ailesinin dükkânına ilerleyerek. Işıkları çoktan yakmıştı.

Girişe sinmiş barut kokusu, anılardan bir girdabın zihnine hücum etmesine neden oldu. Bunlar şu an tekrar yaşamak istemediği anılardı. Hepsini bir kenara itti ve Gideon'ın peşinden giderek kapının arkasından kapanmasına müsaade etti.

"Fazla vaktim yok."

"Daha önemli işlerin mi var?"

Sesi, biri tüm duygularını söküp almış da ardında boş ve soğuk bir kabuk bırakmış gibi garip çıkıyordu.

"H-hayır, ben..."

Nereden başlamalıydı? Üç gece öncesinden bu yana çok şey olmuştu.

Önce çiçekler.

Kalpsiz Avcı

Ona diktiği ipek çiçeklerle dolu kutuyu uzattı. “Bunları geri vermeye geldim.”

Gideon ona döndü. Yanaklarındaki kirli sakal iyice uzamıştı, gözlerinin altındaysa bütün gece uyumamış gibi morluklar belirmişti. Adam uzun çalışma masasının yanında durdu, Gideon kutuyu almaya yeltenmeyince Rune yaklaşıp çiçekleri ahşap yüzeye bıraktı. Hemen geri çekilerek aralarındaki mesafeyi korudu.

Şimdi de nişan.

Rune bu kısımdan korkuyordu. Ona Alex’le ikisini anlatmanın doğru yolunu bulmak için zihninde prova yapmış olsa da hiçbiri doğru gelmemişti.

“Size bir şey sorabilir miyim, Bayan Winters?”

“Elbette,” dedi Rune, konuyu değiştirdiğine sevinse de neden bu kadar resmi davrandığını merak ediyordu.

“Bir nebze olsun gerçek miydi?”

“Gerçek mi?” Kaşlarını çatı. “Neden bahsediyorsun?”

“Sen. Ben. Biz.” Gideon ellerini ceplerine soktu. “Üç gece önce aramızda geçenler. Gerçek miydi yoksa bunca zamandır benimle oyun mu oynuyordun?”

Rune’un midesi kasıldı. Neden bahsediyordu böyle?

Gideon ellerini cebinden çıkarıp yumruklarını ona doğru uzattı. Avuçlarını açtığında Rune içindekileri gördü.

Bir şişe kan ve giriş mührü.

Nasıl?..

“Demek böyle yapıyordun,” dedi Gideon şişeyi kaldırıp incelerken. “Bu yüzden vücudunda hiç büyü izi yok.”

Rune donakaldı.

Ne olduğumu biliyor.

“Kızıl Güve,” dedi göz göze geldiklerinde. “Seni nihayet yakaladım.”

Rune ondan uzaklaştı. *Aptal, aptal kız.* Bu bir tuzaktı. Rune yalnızca kapana kısılmakla kalmamış, kapanı *kendi elleriyle* kurmuştu.

Topuklarının üzerinde dönüp dükkândan çıktığı gibi antreye fırladı. Leydi'nin beklediği sokağa açılan kapı kolunu kavradığı sırada biri kapıyı diğer taraftan açtı.

Laila Creed arkasında tabancalarını çekmiş bir düzine Kan Muhafızı'yla karşıtıındaydı.

Rune geri sendeledi. Bakışlarını nereye çıktıklarını iyi bildiği basamaklara çevirdi. Gideon'ın katma çıkıp kapıyı bir şeyle kapayabilirse belki bir pencereden kaçabilirdi...

"Nereye gittiğini sanıyorsun, *cadı*?"

Laila saçlarını kavrayıp onu geri çekti. Zemine kapaklanırken saç dipleri acıyla sızlıyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken gözleri yaşardı ama her hareketiyle Laila saçlarını daha sertçe çekiyor, onu hareketsiz kalmaya zorluyordu.

Güçlü eller kollarını kavrayıp onu dükkânın içine sürükledi. Kapı arkalarından sertçe kapandı.

Kalın parmaklarını Rune'un koluna acıtacak kadar bastıran barbar onu itti. Rune ona yardım etmeye tenezzül bile etmeyen Gideon'ın önünde dizlerinin üzerine düştü.

"A-anlayamıyorum." Avuçlarının altındaki beton zemin soğuktu. "S-sen nasıl?.."

"Dün gece Wintersea'ye geldim," dedi Gideon. "Yüz yüze özür dileyip aramızı düzeltmek istemiştım."

Tabii ya. Çiçekler. Kutuyu yatağına bırakan Lizbeth değil, Gideon'dı.

"Geldiğimde ışıklar sönüktü ve etrafta beni karşılayacak hiçbir hizmetçi yoktu. Neredeyse arkamı dönüp gidecektim ama kulağıma sesler geldiğinde durdum. Başta Cressida'nın seni öldürmeye geldiğini sandım. En kötüsünden korkup sesleri takip ettim."

Seraphine'i kurtarmak için yaptığımız planları duydu, diye fark etti Rune.

Kalpsiz Avcı

“Yatak odandaki duvar gözlerimin önünde açıldığında yaşadığım şaşkınlığı tahmin edersin. Suç ortaklarıyla büyü odandan çıkarken içeri saklandım.”

Kan şişesini *böyle* bulmuştu demek. Rune, Alex’le Verity’yi uğurlarken gizlice büyü odasına girmiş olmalıydı. Büyü kitaplarını, kan şişelerini, zemindeki sembolleri görmüş olmalıydı.

“Hangisinden daha çok öğrendiğime karar veremiyorum,” dedi Gideon. “*Ne* olduğundan mı yoksa numaralarına kanmamdan mı?”

Sözleri bir tokat gibiydi.

“Onu soymamızı ister misiniz, Yüzbaşı?” diye sordu arkasındaki asker.

“Çoktan baktı,” dedi Rune öfkeden titreyen bir sesle ve dizlerinin üzerinde doğruldu. “Değil mi, Gideon? Üç gece önce kontrol etmediğin yerim kalmadı.”

Gideon’ın yüzü karardı. “Lüzumu yok. İhtiyacım olan kanıtı gördüm.”

“Hiç değilse üzerini aramalıyız,” dedi Laila. “Silahı olabilir.”

“Peki. Arayın.” Başıyla girişte duran askeri işaret etti. “Atı dışarıda. Eyer çantalarına da bakın.”

Rune irkildi. Çalıntı Kan Muhafızı üniforması o çantalardan birindeydi.

Yolun sonuna geldim, diye fark etti. Ellerindeki kanıtlar kaderini mühürleyecek cinstendi.

Laila, Rune’u ayağa kaldırıp pelerinini çözerek bir askere verdi. Kalın parmaklı asker Rune’un kollarını tutarken Laila çömeldi ve bir eliyle binici çizmelerini kontrol ederken diğer eliyle tabancasını yüzüne doğrulttu. “Ani bir hareket yapayım deme.”

Laila’nın elleri bacaklarında gezinirken Rune gözlerini Gideon’a dikti. Karşısındaki genç adamın kim olduğunu bir kez daha hatırlıyordu. Ezeli bir düşman. Onun gibi kızların asılıp öldürülmesini isteyen adam.

Başından beri ona karşı kanıt toplayıp Rune'u alt etmek için doğru zamanı beklemişti. Hediyeler. Öpücükler. Çarşaflarının arasında karanlıkta fısıldanmış tatlı sözler....

Hiçbirinin bir anlamı yoktu.

"Tam da düşündüğüm gibiymişsin," dedi Gideon'a.

Laila bacağına bağlı kındaki hançeri bulup çıkardı ve bir kenara attı. Gideon silahın yerde sekmesini izledi.

"Sen de," dedi Gideon sessizce, "hiç hayal ettiğim gibi değilmişsin."

İki yıldır bıkip usanmadan onu avlamaya çalışan birinin zafer kazanmış görünmesini beklerdi. Böbürlenip övünmeliydi. Fakat bunun yerine... Gideon yıkılmış gibiydi.

Laila üzerini aramaya devam ederken sanki bir köpek kadar değersizmiş gibi bir kez bile onunla göz göze gelmedi.

"Başka bir şey yok," dedi Rune, yüzü alev alev yanıyordu. "Yalnızca hançer."

"Bunun kararını ben vereceğim," dedi Laila.

Eyer çantalarını arayan asker içeri girdi ve elindeki çalıntı Kan Muhafızı üniformasıyla Gideon'a doğru ilerledi. Kıyafetleri masaya bıraktı.

Rune yutkunup Gideon'ın gözlerini kısarak üniformaya bakmasını izledi, kızın bunu nereden bulduğunu merak ettiği açıktı.

"Bu ne?" Laila tabancasının soğuk namlusunu Rune'un göğsüne bastırıp ucu gömleğinin içinde saklı gümüş zinciri çekti.

Laila'nın tabancasıyla Alex'in ona verdiği yüzüğü dışarı çıkarmasını izledi. Yüzük havada sallanıp çarpan ışıktaki parıltıydı.

Rune onu yakalamak istese de kollarını hareket ettiremiyordu. Laila ondan önce davrandı. Yüzüğü avucunun içine aldı ve sertçe asılarak zinciri koparıp Gideon'a uzattı.

Kasılan çenesine bakılırsa Gideon yüzüğün kimin olduğunu hemen anlamıştı.

Rune dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissediyordu. Gideon'ın her şeyi böyle öğrenmesini istememişti.

Kalpsiz Avcı

“Onunla mı *nişanlandın*?”

Karnına bir yumruk yemiş gibi görünüyordu.

“Sana söyleyecektim.” Rune bir kolunu kurtarıp ona doğru bir adım attı, parmakları gömleğinin koluna sürtündü. “Gideon...”

Adam dokunuşu tenini yakmış gibi irkilerek geri çekildi. Bakışları onunkileri bulduğunda Rune gözlerinin karardığını fark etti.

“Bana bir daha sakın dokunma.”

Rune içinde bir şeylerin öldüğünü hissederek geri çekildi.

Neden sinen kişi o olacaktı ki? Onu kandırıp kendine âşık eden Gideon’dı. Nefretinin esiri olan, onu ölümüne gönderen oydu.

Rune sırtını dikleştirdi. “Evet. Onunla *nişanlandım*. Sen adamlıkta kardeşinin tırnağı bile olamazsın.”

Gideon’ın gözlerindeki acı gün gibi ortadaydı.

“Düşündüm de,” dedi ona yaklaşıırken. Elini kavrayıp yüzüğü parmağına taktı. “Sende kalsın.”

Garip bir nedenden ötürü, bu hareketi Rune’un hüngür hüngür almak istemesine neden oldu.

“Artık tamamız,” dedi yanından geçerken. “Kızıl Güve’yi tutuklayın.”

Gideon’ın ona yol açmak için kenara çekilen askerlerin arasından uzaklaşmasını, onu cadı avcılarının insafına bırakarak kapıyı arkasından çarpıp dışarı çıkmasını izledi.

Sanki onunla aynı havayı solumaya bir saniye daha katlanamıyor gibiydi.

ELLİ ALTI

GIDEON

Gideon, Rune'un şişesini kaldırım taşlarına fırlattı ve yağmur sularının kam alıp götürmesini izledi.

Annesinin yüzüğünü Rune'un boynunda düşünmeden duramıyordu. Saklaması için Alex'e verdiği yüzüğün.

Alex, Rune'a evlenme teklifi etmiş, Rune da kabul etmişti.

Aptalın önde gidenisin, dedi kendine atına binerken.

Elbette aralarındakilerin hiçbir anlamı yoktu. Elbette *Gideon*'ın onun için hiçbir anlamı yoktu. Hepsi bir oyundan ibaretti ve Gideon kazandığını düşünse de bir şekilde eli boş kalmıştı.

Rune, Alex'i seçmişti.

Kim seçmezdi ki?

Sen adamlıkta kardeşinin tırnağı bile olamazsın.

Sözleri Gideon'ın kalbini taşa çevirmişti.

Ne önemi vardı ki? O, Kızıl Güve'ydi, iki yıldır peşinde koştuğu baş belasıydı. Kahrolasica bir *cadıydı*.

İkinci kez kandırılmıştı. Duvarlarını indirmiş ve *bir kez daha* sırtından hançerlenmişti. Rune'un rolüne büründüğü kıza inanmıştı. Kendine umut etme izni vermiş, birlikte güzel, *mutlu* bir hayatları olabileceğini sanmıştı.

Onu böylesine saf, kandırılması bu kadar kolay biri yapan bir kusuru mu vardı?

Kalpsiz Avcı

Yüzünü ovuşturup yağmur sularını sildi. Laila nihayet cadıyı kelepçeleyip ailesinin eski dükkânından iterek çıkardı, ardından onu bir atın sırtına sürükledi. Bütün bu süre boyunca Gideon, Rune'a bakamadı. Fırtınanın altında onlara şehir merkezine, yakında Seraphine'in infaz edileceği ana meydana kurulmuş arındırma platformuna doğru liderlik ederken gözlerini önünden ayırmadı.

Artık ona ikinci bir cadı daha katılacaktı.

Meydana vardıklarında çakan şimşek platformun girişlerini aydınlattı. İnsanlar çoktan toplanmış, arındırmanın başlamasını bekliyordu.

Gideon acınası kalbini olacaklara karşı sertleştirmeye çalıştı. Azılı bir suçluyu yakaladığına seviniyor olmalıydı. İki yıldır kafasını bu cadıyla bozmuş, onu yakalayıp öldürerek adaletin yerini bulacağı günü beklemişti.

Her sabah yataktan kalkması onun yüzündendi.

Fakat şimdi, onu yakalayıp adalete teslim etmişken hissettiği tek şey içindeki boşluktu.

"Gideon!"

Kardeşinin sesini duymasıyla başını hızla çevirip kalabalığı taramdı. Gözleri uzaktaki Alex'i buldu. Yağmur sarı saçlarını başına yapıştırmıştı. Kardeşi kalabalığı yarıp ona ulaşmaya çalışıyordu.

Gideon atının sırtından indi.

"Ne bok yiyorsun sen?" diye bağırdı Alex, sırılsıklam olmuştu.

"Bunu *bana* mı soruyorsun?"

Alex, Gideon'ı geçip hâlâ Laila'nın atının üzerindeki Rune'a yöneldi. "Bırak onu."

Gideon kardeşini ceketinin yakasından tutup geri çekti. "Ayağını denk al, kardeşim. Tehlikeli sularda yüzüyorsun."

Alex ona sert bir bakış attı, normalde daima nazik bakan gözleri öfke doluydu. Kalabalığın yuhalayıp üzerine rükürdüğü Rune'u işaret etti. "Bunu gerçekten sorun etmiyor musun?"

Kardeşiyle Kızıl Güve'nin arasında duran Gideon, Bart Wentholt'un bir zamanlar söylediği sözleri tekrarladı. "Birilerinin pis işleri sizin yerinize yapması gerek."

"O tehlikeli bir cadı değil!" diye bağırdı Alex suratına. "Masum bir kız!"

"*Masum* mu?" Gideon neredeyse gülecekti. "Seni büyülemiş, Alex."

İkimizi de büyülemiş.

"Bir kez olsun dön de kendine bir bak!" Damlalar yüzünden aşağı akıyordu. "Bu çarpık adalet anlayışı seni mahvediyor!" Başını iki yana salladığında sular etrafa saçıldı. "*Âşık* olduğum kızı öldürmek üzeresin. Bunun ne kadar boktan olduğunu göremiyor musun?"

Gideon yumruklarını sıktı.

"O bir cadı, Alex." Sesi tepelerindeki gri gökyüzü kadar soğuktu. "Onlara yataklık etmek de cezası ölüm olan bir suçtur."

Alex ona meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Beni de tutukla o zaman."

Sözleri Gideon'a bir tokat gibi çarptı. Küçük kardeşini yakasından tutup buradan uzağa sürüklemek, her şey geçip gidene kadar bir dolaba kilitlemek için yanıp tutuşuyordu. Kendi iyiliği için de muhtemelen onu asla çıkarmazdı.

Gözleri alev alevdi. Gideon'a tepeden bakarak herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kızıl Güve olduğunu başından beri biliyordum ve sana söylemedim!" diye bağırdı.

"Alex," diye bağırdı Rune arkalarından. "Sakın yapma."

Kardeşiyle Rune'un göz göze gelmesini izlerken kalbi burkuldu. Rune, "Lütfen, *lütfe*n, git," derken sesindeki titremeyi duydu.

"Kızın sözünü dinle," dedi Gideon.

Alex ona bakmaya devam etti. "Özür dilerim, Rune ama öylece durup ölmeni izleyeceğimi sanıyorsan aptalın tekisin." Sırtını hem nişanlısına hem de kardeşine dönüp kana susamış kalabalığa seslendi. "Abimin hücrelerindeki cadıları kaçırmasına ben yardım ettim!"

Kalpsiz Avcı

Şuçluları bu lanet odası adadan göndermesine ben yardım ettim! *Ben de suçluyum!* ”

Tekrar Gideon’a döndüğünde gözleri öfkeliydi. “Şimdi beni de rutukla.”

Gideon’ın çenesi kasıldı. Alex Cumhuriyet’in düşmanı, bir cadı yanlısı olduğunu herkese duyurmuştu.

Gideon ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ama Alex onun küçük kardeşiydi ve bedeli ne olursa olsun onu güvende tutmak Gideon’ın göreviydi.

“Yüzbaşı,” dedi Laila usulca. “Sen yapmazsan ben yapacağım.”

Laila elindeki demir prangaları uzattığında zincirler rüzgârda şangırdadı. Alex yumruklarını uzatmış bekliyor, Gideon’a imkânsız yapması için meydan okuyordu.

Fakat Gideon cadıların ve destekçilerinin kökünü kazıyacağına, başa geçip masumlara yeniden zulmetmelerine engel olacağına yemin etmişti. Bu onun amacıydı. *Yaşama nedeniydi.*

Böylece Gideon kalbi paramparça olsa da Laila’nın elindeki soğuk zincirleri alıp küçük kardeşinin bileklerine geçirdi.

ELLİ YEDİ

RUNE

Bileklerinden parmak uçlarına kadar uzanan, kendini kesmesini ya da büyü sembolü çizmesini engelleyen ağır cadı kelepçeleri içindeki elleri Rune'un kucağında duruyordu.

Gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirirken gökyüzü şimşeklerle gürlüyordu. Ona tüküren, küfreden, suçlarının bedelini hayatıyla ödemesini talep edenlerin çoğu bir zamanlar masasında yemek yemiş, balo salonunda dans etmiş insanlardı.

Böyle yapmaları Rune'u şaşırtmamıştı.

Bu insanlar hiçbir zaman dostu olmamıştı.

Bir bakıma rahatlamış sayılırdı. Artık rol yapmasına gerek yoktu. Nihayet kim olduğunu öğrenmişlerdi. Ama ölümü abisinin onu tutuklamasıyla artık kesinleşmiş Alex'i önemsiyordu.

Aralarındaki Kan Muhafızları'nın başlarının üzerinden göz göze geldiler.

"Sırtını dönüp gitmeliydin," dedi Laila kollarını tutup onu attan indirirken. "Kendini kurtarabilirdin."

"İnsan kendi kalbine sırtını dönemiyor," dedi Alex duygularla dolup taşan bakışlarını Rune'a dikip ona doğru bir adım atarken. Başını eğip yanağını kızın şakağına yasladı.

Alex daha fazlasını yapamadan Gideon onları ayırdı. "Yeter." Rune bakışlarını Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'nın ceketinin

önünde gezdirdi. Kırmızı renkli yün öyle ıslanmıştı ki neredeyse siyah gibi görünüyordu.

Gideon taştan yontulmuş gibiydi. Buz gibi ve bir dağ kadar sabitti.

“Zaman geldi,” dedi, Rune’u arındırma platformuna döndürürken.

Platformun her iki yanında da birer merdiven yer alıyordu. Gideon onu en yakınındakilere yönlendirirken Rune diğer basamaktan başka birini çıkardıklarını gördü. Siyah bukleleri olan ve kuşu andıran bir kadın. *Seraphine*. Onun ellerinde de aynı demir kelepçeler vardı.

Rune korkusunu bastırmaya çalıştı.

Her şey başından beri böyle sona erecekti. Önce büyükanneni arındırılmaya gönderdin şimdi de sen arkasından gidiyorsun.

Alex’le kaçabileceğini düşünmek bir hataydı. Yalnızca aptallar mutlu sonlara inanırdı.

Gideon onu ölümüne götürürken Rune bunu yapanın o olmasının ne kadar yerinde olduğunu düşündü. İki yılını bu oğlandan nefret ederek geçirmişti. Son nefesine kadar ondan nefret etmeyi sürdürmek gözüne makul görünüyordu.

Fakat ölümün kıyısındaiken bile nefreti ona ihanet ediyordu.

Rune cadıların Gideon’ın ailesine yaptıklarını öğrenmişti. Cadı Kraliçeler’den birinin elinde çektiği acıları dinlemişti. Rune da tıpkı o cadı gibi Gideon’la oynamıştı. Onu kandırmış, ona ihanet etmişti. Tüm cadıların aynı olduğuna, hepsinin acımasız ve dile alınmayacak kötülükler yapan canavarlar olduklarına inanmakta sonuna kadar haklıydı.

Gideon’dan nasıl nefret edebilirdi?

Hele de eli belindeyken. Ona kızgın olmasına rağmen nazik davranıyordu. İncasına körü körüne bağlı, görevinde son derece titiz, metanetli Gideon gönülsüzdü. *Kendisiyle çatışıyordu*. Rune bunu belindeki nazik dokunuşunda hissediyordu.

Rune büyükannesinin arındırma hançeri boğazını kesmeden önceki son sözlerini anımsadı. *Seni seviyorum*, diye fısıldamıştı aşağıdaki kalabalığın arasındaki Rune’a bakarak.

Kız boğazındaki yumruyu yutup bakışlarını yanındaki oğlana çevirdi.

Seni affediyorum, diye düşündü. Belki bunu yaparak aptallık ediyordu ama yolun sonuna geldiyse ne önemi vardı ki?

Gideon’ı affetmesiyle çok garip bir şey oldu: Rune büyükannesine yaptığı şey için kendisini de affetti.

Bunca zamandır ihtiyaç duyduğu şey başından beri içinde bir yerlerdeydi.

Gideon onu baş aşağı çevirip idamına hazırlayacak zincirleri ayak bileklerine geçirmek için bekleyen dört Kan Muhafızı’na teslim ederken Rune’a bakmadı. Geri çekilip arkasını döndüğünde elinin Rune’un belindeki sıcaklığı kayboldu.

“Gideon.”

Genç adam irkilip durdu ama ona dönmedi.

“Özür dilerim,” dedi. “Her şey için özür dilerim.”

En sonunda ona baktığında yüzündeki acı dolu ifade Rune’un göğsünü delip geçti.

Bardaktan boşanırcasına yağan gri göğün altında onun, “Ben de,” dediğini duydu.

Buz gibi metal Rune’un çıplak bileklerini sarıp kilitler yerine otururken Gideon platformdan indi.

ELLİ SEKİZ

RUNE

Seraphine ve Rune artık yan yana duruyordu. Mekanizma zincirleri gerdi ve onları baş aşağı havaya kaldırıp boğazlarını arındırma hançerine açmaya hazırlandı.

Seraphine, Rune'a dönüp koyu renkli gözlerini kıstı. Fakat onun bir cadı olmasına şaşkınlığını dile getirmek yerine, "Kestrel'i neden ihbar ettin?" diye sordu.

Durumun kaçınılmazlığı kafasına dank edince Rune'un gözyaşları yanaklarına süzölmeye başladı. "Birisi bize ihanet etmişti. Kan Muhafızları ikimizi de öldürecek. Büyükanne bir cadı oldu, beni ise ona yataklık ettiğim için. Bana onu seviyorsam ona ihanet etmem gerektiğini söyledi. Böylece ölümümü izlemek zorunda kalmayacaktı."

Seraphine'in kaşları neredeyse şefkate benzer bir duyguyla çatıldı.

Tepelerinde şimşek çaktı ve elektrik yüklü hava Rune'un tüylerini diken diken etti.

"Büyükanne bana seni bulmamı söyledi. Seni tutukladıkları gece evine gelmişim. İki yıl boyunca seni aradım ve sonunda bulduğumda iş işten geçmişti."

Seraphine'in evine bir saat önce varsa ne olurdu?

Burada durmuş boğazlarına hançerin dayanmasını bekliyor olurlar mıydı?

"İkinizi de yüzüstü bıraktım."

Seraphine'in bakışları keskinleşti.

Uzaklarda dikkatini bir şey çekmişti. "Hayır," dedi gözleri alev alev yanarken. "Hiç sanmıyorum."

Rune'un görüş açısının sınırında ışıklar titreşti. Başını kaldırıp baktığında, siyah alevlerle yanan dört göktaş gülle gibi platforma isabet etti, doğrudan Seraphine'le ikisinin yanlarında duran muhafızları hedef almışlardı. Rune onların ahşap zemine düşen bedenlerinin seslerini duydu.

Platform alevler içinde kaldı. Yağan yağmura rağmen hava ısındı. Daha fazla ateş topu tepelerindeki ahşap kirişe çarptığında Rune kelepçeli ellerini başına siper etti. Çabasının nafile olduğunu biliyordu, Seraphine de o da tamamen savunmasızdı.

Bir çatırtı duymasıyla başını kaldırdı ve hemen tepesindeki kirişin çatlamaya başladığını gördü.

Ardından doğruca üzerine düştüğünü.

Ağır ahşap düşerken Seraphine, Rune'a doğru atılarak ikisinin de kenara savrulmasına neden oldu. Kiriş platformun zeminine, az önce durdukları yere çarptı.

Seraphine doğruldu. "İyi misin?"

Rune başıyla onayladı.

Havada yanık et kokusu ve... başka bir şey vardı.

Kan ve gül, diye düşündü.

Büyü.

Rune aynı kokuyu Aydınlar Yemeği'nde de duymuştu. Bir dalga gibi etrafını sarmıştı.

Kalabalığın içinden bir çığlık sesi yükseldi.

İlkine başka çığlıklar da katıldığında Seraphine platformun kenarındaki ahşap korkuluklara koştu ve ayak bileğindeki zincirlerinin izin verdiği ölçüde eğildi. Rune tam ayağa kalkmaya yeltendiği sırada karnına bir kramp girdi. Sanki karnının alt kısmında sıcak, ağırlı bir şişkinlik vardı.

O sızı. Her ayını bekleyerek geçirdiği şeyin müjdecisi.

Kalpsiz Avcı

Bacaklarının arasında ılık ve ıslak bir şey hissettiğinde Rune'un içi muazzam bir rahatlamayla doldu.

Âdeti başlamıştı.

Büyü yapılacak taze kan...

Fakat elleri hâlâ demir kelepçenin içindeydi ve kanı kullanmasının hiçbir yolu yoktu. Askerlerin neden gelip işlerini bitirmediğini merak ederken ayağa kalktı ve korkulukların oradaki Seraphine'e katılarak gözlerini etrafta gezdirmeye başladı.

"Kadimler yardımcımız olsun," diye mırıldandı Seraphine.

Griler içindeki düzinelerce siluet şehir meydanından geçip doğruca platforma geliyordu. Kızıl üniformalı Kan Muhafızları da onlara doğru ilerlerken aralarında kalan kalabalık telaşla panikle koşuşturuyordu. Meydan tam bir mahşer yerine dönmüştü. Cadılarla muhafızların yolundan çekilmeye çalışan insanlar çığlıklar atıp birbirlerini iterek çaresizce kaçmaya çalışıyordu.

Karanlık gökyüzünde tehlikeli şimşekler gümbürderken havada tabanca sesleri yankılanıyordu.

Rune gözlerini kısıp gri başlıkların ardındaki yüzleri görmeye çalıştı. "Kim bunlar?"

"Cadılar," dedi Seraphine.

Bu sözcüğü duymasıyla Rune'un kalbi tekledi. Gözlerini daha da kısıtığında pelerinlerin ardındaki kızlardan birkaçını tanıdı. Gideon'ın elinden kurtardığı kızları. Çoğunun kim olduğunu bilmiyordu bile. Ancak onlara liderlik edeni çok iyi tanıyordu.

Verity de Wilde.

Kahverengi bukleleri omuzlarına dökülüyor, çakan şimşekler gözlük camlarından yansıyor. Elinde Rune'un daha önce hiç görmediği hilal şekilli bir hançer vardı.

"Cressida Roseblood yaşıyor..." Seraphine'in gözleri kısıldı. "...ve bir şekilde kendisine bir cadı ordusu toplamış."

"O Cressida değil," dedi Rune onu düzelterek. "Arkadaşım Verity."

Kristen Ciccarelli

Rune, Cressida'yla tanışmıştı. Verity ve en genç cadı kraliçe birbirine hiç benzemiyordu.

“Seni temin ederim,” dedi Seraphine, “o kız bir Roseblood. Yalnızca dış görünüşünü değiştirmiş.”

Rune kaşlarını çatı, Verity'nin buhar olup kaybolan yurt odasını, bir türlü geçmeyen yorgunluğunu, ağır parfümünü düşündü.

Hepsi özenle hazırlanmış bir illüzyon muydu?

Böylesi bir büyü –iki yıl boyunca hiç ara vermeden başka biriymiş gibi davranmak– muazzam bir güç gerektirirdi.

Ve muazzam miktarda kan.

Rune'un içi korkunç bir hisle doldu.

Ona Roseblood kardeşlerin Arkana büyüleri kullanıp kullanmadığını sorduğunda Verity neredeyse savunmacı bir tavırla ona karşı çıkmıştı. Dahası, arkadaşı Cressida Roseblood'ın da katıldığı Aydınlar Yemeği'nin konuklarından biriydi. Ya büyü ateşler Verity'nin işiyse?

Ya Verity de Wilde *gerçekten* de kılık değiştirmiş Cressida Roseblood ise?

“Üzgünüm,” dedi Seraphine. “Ama Verity diye birisi yok. Ya da bir zamanlar varsa bile artık yok.”

“Cressida'nın kimliğini çalmak için Verity'yi *öldürdüğünü* mü söylüyorsun?”

“Muhtemelen.”

“Ama bu...”

Her şeyden bihaber Rune'un sırdaşı iki yıldır Verity de Wilde değil, Cressida Roseblood'dı.

Bunca zamandır Rune bir *katile* güvenmiş, sırlarını ona açmıştı. Gideon'a işkenceler edip küçük kız kardeşini öldüren kıza.

Kelepçeli ellerini ahşap korkuluklara yaslayıp sakinleşmeye çalıştı.

Bu doğru olamaz.

Kalpsiz Avcı

Verity onun dostuydu.

Fakat Rune, Verity'yle devrimden sonraki birkaç ay içinde arkadaş olmuştu. O sıralarda Cressida çoktan tahtından edilmiş, kaçak bir cadıydı. Bu da Rune'la arkadaş olmadan *önce* gerçek Verity'yi öldürüp kimliğine bürünmek için bolca zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Verity'nin –Rune'un hiç tanışmadığını kabul etmekten başka çaresi olmadığı gerçek Verity'nin– cadı kraliçe tarafından katledildiği düşüncesi neredeyse kusmasına neden olacaktı.

İşaretleri nasıl gözden kaçırdım?

Rune kısa bir süre öncesine kadar Verity olarak tanıdığı kızın arkasında küçük bir cadı ordusuyla kalabalığı yararak ilerleyişini izledi. Duyduğu dehşete ve nefrete rağmen şu an o kız Seraphine'le ikisinin müttefiki sayılabilecek tek kişiydi.

Kalabalığın geri kalanı ölmelerini istiyordu.

Verity'nin –*hayır, Cressida'nın*– büyü kitaplarının açık kalan sayfalarındaki sembolleri parmaklarıyla kaç kere dalgın dalgın takip ettiğini sayamazdı bile. Rune'un büyülerini ezberlemişse muhtemelen hem onun hem de Seraphine'in kelepçelerini çözebilirdi.

Maymuncuk.

Zincirlerinin el verdiği ölçüde korkulukların üzerine eğildi ve gök gürültüsünü bastırabilmek için var gücüyle bağırdı. “Kraliçem!”

Verity'nin yüzüne bürünmüş kız başını kaldırdı, bakışları avını takip eden bir şahin gibi doğruca Rune'unakilere kenetlendi.

Bir duman bulutu etraflarını sararken kelepçeli ellerini havaya kaldırdı.

“Biraz yardım fena olmaz.”

Cadı kraliçenin dudakları kıvrıldığında Rune titredi. Kanlı büyü sembolleriyle dolu soluk tenli kolunu kaldırıp sembolleri öteki eliyle dağıttı.

İllüzyon kayboldu.

Kristen Ciccarelli

Verity de öyle.

Kahverengi kıvrıcık saçları düzleşip ayışığı gibi bembeyaz bir renge büründü. Koyu renkli gözleri kristal mavisine dönüştü. Vücudunun kıvrımları kayboldu ve uzayan boyuyla Rune'un hatırladığı narin kraliçeye dönüştü.

Kalabalığın içindeki genç bir kızı saçından yakaladı. Kurbanı çığlıklar atıp çırpınarak elinden kurtulmaya çalışırken Cressida kızın başını eğip hilal şekilli hançeriyle boğazını kesti.

Rune bakışlarını çevirmekte geç kaldığı için kızın boynundan akan oluk oluk kanı görmek zorunda kaldı. Kız nefes almak için çırpınarak taşların üzerine yığıldı. Cressida parmaklarını kana batırıp yeni bir sembol çizdi.

Büyü hayat bulduğunda Rune'la Seraphine'in kelepçelerinden tıkırtılar yükseldi. Ellerini hapseden ağır demir ve ayak bileklerindeki zincirler aynı anda açıldı. Hâlâ yanmaya devam eden platforma tangırdarak düştüler.

Rune ve Seraphine özgürdü.

ELLİ DOKUZ

GIDEON

Kalabalık Gideon'ın dört bir yanını sarmıştı. Başını çevirdiği her yerde insanlar çığlıklar atıyor, birbirlerini itip kakarak meydana çıkmaya, cadıların gazabından kaçmaya çalışıyordu. Gideon kargaşanın içine dalıp tabancasını çekti.

Cadıların sayısı askerlerininkini aşıyordu. Büyülü ateşler platformdaki muhafızları öldürmüş, yalnızca meydana dağılmış olanlar kalmıştı. Sayıları bir arındırma için yeterli olsa da böylesi bir saldırıya karşılık veremezlerdi. Dahası, meydanın karşısından gelen ardı arkası kesilmeyen silah sesleri cadıların da silahlı olduğu anlamına geliyordu.

Cadılar hem sayıca *hem de* silahça üstündü.

Gideon, Cressida'nın bir şeyler planladığını biliyordu. Buna hazırlıklı olmalıydı. Kalkılabileceği her şeye karşı ayrı bir planı olmalıydı.

Meydandaki kalabalık büyük ölçüde dağılmış, geriye düzinelerce gri pelerinli cadı kalmıştı. Tek vücutmuş gibi birlikte hareket ediyorlardı. Ön saflardakiler muhafızlara kurşun yağdırıp şarjörlerini doldurmak için geri çekildiğinde arkadakiler onları korumak için öne atılıyordu.

Bam bam bam!

Mermiler vızıldayarak Gideon'ın yanından geçti. Kendi tabancasıyla onlara karşılık verirken Kan Muhafızları'na geri çekilip alevler içinde kalmış ahşap platformun arkasında siper almalarını söyledi.

Askerleri emirlerini dinlerken ateş etmeye devam etti. Yanı başında duran Laila dışındaki tüm muhafızlar platformun arkasına sığındı.

“Sen de,” dedi Gideon.

Laila onu duymazdan geldi, tabancasının namlusundan dumanlar yükseliyordu. “İçlerinden bazıları yakaladığımız cadılar.”

Gideon başıyla onayladı. Rune’un, küçük kardeşinin yardımıyla kurtardığı cadılar.

“Başlarındaki cadı da...”

Gideon ürperdi. *Cressida*. Kâbuslarına dadanan kız ete, kemiğe bürünmüş vaziyette karşısındaydı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu. Bu savaşı kaybedecek olurlarsa...

Cadılar birdenbire durdu. Ateş etmeyi kesmeleriyle meydana ölüm sessizliği çöktü.

“Gideon Sharpe!” diye bağırdı Cressida. “Köpeklerine geri çekilmelerini söyle!”

Gideon onun sesini duymasıyla elektrik çarpmışa döndü, bacaklarının onu taşımayacağını sandı.

O da Laila da ateş etmeyi bıraktı. Ancak tabancaları hâlâ cadılara doğrultulmuş durumdaydı. Arkasındaki muhafızlar da onları izlediğinde Cressida yanında başka bir cadıyla öne çıktı.

İkinci cadı birini yakasından sürüklüyordu. Adam tökezledi. Yüzü öyle kan revan içindeydi ki Gideon önce kim olduğunu anlayamadı.

“Baba!” diye haykırdı Laila.

Gideon daha dikkatli baktı. *Gerçekten de* Nicolas Creed’di. Onu boks ringinin arkasındaki ara sokaktan toplayan, Gideon’a nasıl dövüşeceğini öğreten adam.

Onu nasıl yakaladı?

İyi Yürekli Komutan daima sıkı korunurdu.

Fakat Cress, Verity’nin dış görünüşüne bürünebildiyse, pekâlâ başkalarınıninkine de bürünebilirdi. Belki de Nicolas’ın sadık asker-

Kalpsiz Avcı

lerinden birinin kılığına girmişti. Karısının ya da çocuklarından birinin. Böylesi bir durumda komutanın elinden hiçbir şey gelmezdi.

Cadı, İyi Yürekli Komutan'ı Cressida'nın ayaklarının dibine fırlattı.

Laila silahını indirip öne doğru bir adım attı. Gideon onu durdurmak için kolunu hızla önüne uzattı.

“Soğukkanlılığını koru,” dedi. “Şu an ona yardım edebilmenin tek yolu bu.”

Laila yutkunup onu başıyla onayladı ve gözlerini babasının üzerinden bir an bile ayırmadan Gideon'ın yanına döndü.

Cressida, Gideon'ın son derece aşına olduğu hilal şekilli hançerini kınına sokup bir tabanca çıkardı. Öne doğru bir adım atıp namluyu Nicolas'ın şakağına dayadı. Parlak kırmızı kan parmaklarını lekeliyordu, yara izleriyle dolu tek kolunda solmuş büyü sembolleri vardı.

Keskin bakışlarını Gideon'a kenetledi. “Askerlerine silahlarını şuraya bırakmalarını söyle.” Başıyla birkaç metre ötesini işaret etti. “Sonra da Rune Winters'la Seraphine Oakes'u buraya getir. Elini çabuk tut yoksa onu öldürürüm.”

Nicolas'a elleri arkasından bağlanmış halde yere diz çöktürülmüştü. Gözlerini onlara çevirdi, biri şişlikten açılmıyordu.

Laila tabancasını daha sıkı kavradı.

Nicolas'ın keskin bakışları Gideon'inkileri buldu. “Ona sakın itaat etme. Sakın boyun eğme.”

Cressida namluyu şakağına daha sertçe bastırdı. Koyu renkli gözleri parıldadı. “Silahları bana getir, Gideon.”

“Onların merhametine kaldığımız bir hayatın nasıl olduğunu unutma.”

Cressida bakışlarını avına indirdi. “Nicolas,” diye şakıdı usulca. *Aldatıcı* bir yumuşaklıkla. Gideon bu sesi biliyordu. Duyuları tetiğe geçti ve korku şeklini aldı. “Çenenin kapa.”

“Komutanım,” diye uyardı Gideon. “Saygısızlık etmek istemem ama bana kalırsa onu dinlemelisiniz.”

Nicolas'ın bakışları Laila'yla Gideon'ın arasında gidip geldi. Bedenine zarar vermiş olsalar da ruhu hâlâ sapasağlamdı. Boyun eğmiş gibi değil, kararlı görünüyordu. "Sevdiklerinize yapacaklarını düşünün. Size yapacaklarını. Yine öyle bir hayat mı sürmek istiyorsunuz? Yoksa..."

Bir silah sesi yankılandı.

Gideon irkildi.

Laila keskin bir nefes aldı.

Komutanın bedeni ağır ağır öne düşüp yere yığılırken meydana derin bir sessizlik çöktü. Gideon'a bakan gözleri bomboştu.

Gideon'ın göğsüne buz gibi bir uyuşukluk yayıldı. Akıl hocasının –babası gibi gördüğü adamın– yerde yatan cansız bedenine baktı.

"Bu kadarı yeter," dedi Cressida.

"Baba..."

Gideon, Laila'nın öne atıldığını görünce peşinden gitti. Tabancasını kılıfına sokup kızı belinden sıkıca kavrayarak cadıya yaklaşmasına engel oldu.

"Seni geberteceğim! Geberteceğim!" Laila kollarının arasında çırpınıyordu. "Bırak beni, Gideon!"

Kızın silahını bir mücadeleyle elinden alıp Cressida'nın önüne fırlattı. Laila'yı sıkıca göğsüne yaslayıp hareket etmesini engelledi.

"Bırak beni bırak beni bırak beni..."

Laila ağlamaya, yalvarmaya başlamıştı. Gideon onu daha sıkı tuttu. Bu, tanıdığı Laila'ya hiç benzemiyordu. O güçlü, metanetli bir kızdı. Hiçbir şey soğukkanlılığını bozamazdı.

Gideon, Cressida'nın onu da mahvetmesine izin veremezdi.

"Soğukkanlılığını koru," dedi bir kez daha, göğsü öfkeyle dolup taşarken. Laila'ya mı yoksa kendiyle mi konuştuğundan emin değildi. "Baban böyle yapmanı isterdi."

Tam da *bu* yüzden devrimi hayata geçirmişlerdi. Gideon bu yüzden cadı avcısı olmuştu. Bir daha asla onların insafına kalmamak, hiçbirinin yeniden tahta geçmeyeceğinden emin olmak için.

Kalpsiz Avcı

“Gideon?”

Gideon başını çevirdiğinde Alex’in yanında durduğunu gördü. Bileklerindeki prangalar gitmişti ve ellerinde sepet şekli verdiği bir Kan Muhafızı ceketi tutuyordu. İçi Gideon’ın askerlerinin silahlarıyla doluydu. Alex silahları cadı kraliçe için topluyordu.

Rune ve Seraphine de hemen yanındaydı.

Abisine ceketi uzatıp yığına kendi tabancasını da eklemesini beklerken Alex’in gözlerinde dile getirilmemiş bir özür saklıydı. Gideon onun özüne tükürmek istedi. Devrim gecesini en genç Roseblood kardeşi öldürdüğü konusunda yalan söylediği gün gibi ortadaydı. Kardeşinin cadıların planlarına ne zamandır alet olduğunu merak ediyordu.

Alex de en az Rune kadar suçluydu.

Gideon, Laila’yı bıraktığında kız dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı. Ardından silahını yığının içine koydu.

“Ne yaptığının farkında değilsin.”

Alex sessiz kaldı. Silahları kraliçeye götürmek için arkasını döndü, Rune ve Seraphine de onu takip etti. Gideon kardeşinin ceketi Cressida’nın ayaklarının dibine bırakmasını, kızın yüzünde beliren gülümsemeyi izledi. Kâbuslarına dadanan gülümsemeyi. Üzerinizdeki gücünü bilen ve bunu sizin de bilmenizi isteyen birinin gülümsemesini.

Ölümden geri dönen bir canavarın gülümsemesini.

Cressida tabancasını kaldırıp namluyu bu kez *ona* doğrulttu.

“Bir isteğim daha var,” dedi. “Sen de bizimle geliyorsun, Gideon.”

Gideon neredeyse gülecekti. “Hayır, teşekkür ederim. Ölmeyi yeğlerim.”

Yüzündeki gülümseme kaybolup gitti.

“Peki *onun* ölmesini yeğler misin?” Silahını hâlâ dizlerinin üzerindeki Laila’ya çevirdi.

Gideon onu mermiden korumak için önüne geçti. “Çoğumuzun sana yeniden boyun eğmektense ölmeyi yeğleyeceğinden emin olabilirsin, Cress.”

Kristen Ciccarelli

Cadının gözleri kısıldı.

“Öyle olsun,” dedi namluyu Gideon’ın göğsüne doğrultarak.

Gideon kurşunun isabet etmesini bekledi. Ona kucak açtı ve ölümünün çabuk olacağını umdu.

Fakat o kurşun hiç gelmedi.

Tetik nihayet çekildiğinde kardeşi merminin önüne atladı.

ALTMİŞ

GIDEON

“HAYIR!”

Alex merminin şiddetiyle geriye sendeledi. Gideon, Rune’un çığlıklarını duydu. Alex sağa sola salınırken abisine döndü.

Göz göze geldiler.

Kıpkırmızı kan göğsüne yayılmaya başlamıştı bile.

“Hayır hayır hayır...”

Meydanın geri kalanı kaybolmuş, geriye yalnızca Alex kalmıştı. Kardeşi başını eğip beyaz gömleğini hızla kırmızıya boyayan lekeye baktı. Olan biteni idrak etmeye başlarken parmaklarını göğsüne götürdü.

Gideon küçük kardeşine bakıyordu. Yere düşmeden, bakışları Nicolas’ın kiler gibi donuklaşmadan önce onu yakalamalıydı.

Lütfen, yapma bunu. Senden başka kimsem kalmadı...

ALTMİŞ BİR

RUNE

Cressida'nın tabancasını kaldırıp tetiği çekmesini izlerken Rune'un dudaklarından boğazını parçalayan bir çığlık döküldü. Gideon'ın vurulacağından öyle korkuyordu ki iş işten geçene kadar Alex'in merminin önüne atladığını fark etmemişti.

“ALEX!” diye haykırdı Gideon.

Rune kalbinin göğsünden söküldüğünü hissetti.

Bu bir kâbus olmalıydı.

Gideon çoktan kardeşine doğru koşmaya başlamıştı. Ama Rune ona daha yakındı. Alex'in bacakları onu daha fazla taşıyamayacak duruma geldiğinde onu yakalan Rune oldu.

Kollarını genç adamın beline dolarken ağırlığıyla sendeledi. Kırmızı leke gömleğine sızan kanla her geçen saniye daha da büyütürken Alex'in gözleri Rune'un yüzüne kenetlendi.

“Rune,” diye fısıldadı kız onu yavaşça yere bırakırken. “Bana bir iyilik yapıp abime onu sevdiğimi söyler misin?”

Rune'un gözleri yanıyordu. Başını iki yana sallayıp onu kollarının arasına aldı. “Kendin söylersin.”

Aniden patlayan silahların ve tepelerinden vızıldayarak geçen mermilerin sesiyle başını kaldırdı. Bağırışları ve taşları eşzamanlı döven botların seslerini duydu. Kırmızı üniformalardan oluşan bir denizin meydana akın ettiğini gördü.

Kalpsiz Avcı

Kan Muhafızı ordusu gelmişti. Eğitimli askerlerin yanı sıra sıradan halk da cadılara doğru ilerliyordu. Sayıları binleri aşıyor olmalıydı. Tüccarlar, liman işçileri, anneler ve çocukları. Cadı Saltanatı'nın yeniden yönetimi devraldığını görmektense hayatlarını riske atmayı tercih eden vatanseverler.

Hep birlikte meydana doluşup cadıların etrafını sardılar.

İşimiz bitti.

Rune beti benzi atmış, dudakları sert bir çizgi haline gelmiş Cressida'ya baktı.

“Ne oluyor?” diye sordu Alex.

“Sonumuz geldi,” dedi Rune. “Her şey bitti.”

Alex yüzünü eline yaslayıp kızın dikkatini yeniden kendine çekti.

“Benim için son bir şey yapmam istiyorum.”

Rune ona daha sıkı sarılıp kendine çekti. Sanki onu yeterince sıkı tutarsa ölümün Alex'i alıp götürmesine engel olabilirdi. “Şşş. Kendini yorma.” Askerler onu öldürene, genç adamı soğuk, cansız kollarından zorla alana kadar onu bırakmayacaktı.

Göğsündeki yaradan sızan ılık kan Rune'un giysilerini ıslatıp taşların üzerinde gölcükler oluştururken Alex öteki elini de kaldırıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Benim fazla zamanım kalmadı. Ama senin... senin önünde kocaman bir hayat var. *Rune*. Hayatını dolu dolu yaşamayı istiyorum.”

Kız gözlerini kapadı. “Artık bir önemi yok.” Dudaklarını genç adamın saçlarına bastırdı. Buradan sağ çıksalar bile Rune her şeyini kaybedecekti. Herkes ne olduğunu biliyordu. Gideon ölmesini istiyordu. Şimdi de Alex...

“Sana yalvarıyorum, Rune. Kendini kurtar.”

Kız başını iki yana salladı. Keskin barut kokusu havayı bir kez daha doldurdu. Kan Muhafızları'nın hepsini tek tek öldürmesi an meselesiydi. Cressida güçlüydü ancak binlerce azimli vatanseverin desteklediği bir orduya tek başına kafa tutamazdı.

Alex elini kavrayıp göğsündeki kurşun yarasına bastırduğında Rune'un gözleri hâlâ kapalıydı. Parmak uçlarının altındaki kan sıcak ve ıslaktı.

"İzin veriyorum."

Rune'un gözleri titreşerek açıldı. *Ne?*

"Daha fazlasını yapacak taze kanın olmadığı için küçük büyüler ve illüzyonlardan başka bir şey yapamadın."

Kaşları çatıldı. "Neden bahsediyorsun?"

"*Benim* kanımı kullan. Artık ihtiyacım olmayacak." Dudakları hüznü bir tebessümle kıvrıldı. "Hepsi senin olsun."

"B-ben... yapamam." Fakat yapabilirdi ve bunu ikisi de biliyordu. Kan yalnızca zorla alınmışsa büyü cadıyı yozlaştırırdı. "Yapsam bile ne işe yarayacak ki?"

Alex'in gözlerinin ferisi sönmeye başladı.

"Yaşamana yarayacak," dedi kızın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Söz verdiklerimin hepsini sunamasam bile sana bu küçük şeyi vermeme yarayacak."

Rune alnını onunkine yasladı, çenesi titriyordu.

"Ölümümün bir hiç uğruna olmayacağına dair bana söz ver, Rune. Kendini kurtaracağına söz ver."

Başını iki yana salladı.

"*Lütfen.*"

Rune gözlerini sıkıca yumdu, isteğini geri çevirmenin bencillik olduğunun farkındaydı. Rollerini değiştirmiş olsalardı o da aynı şeyi yapması için ona yalvarırdı.

Alex'i gerçekten kaybedecekse son isteğini yerine getirebilirdi. Değil mi?

"Peki," dedi titreyen sesiyle. Yaşlar yanaklarından süzüldü. "*Söz veriyorum.*"

Alex elini saçlarına götürüp onu kendine çekti ve dudaklarına son bir öpücük kondurdu.

Kalpsiz Avcı

Rune içinde yanan o küçük, asla güröl güröl yanan bir aleve dönüşme fırsatı bulamayacak kıvılcımla ona karşılık verdi.

Alex'in göğsü avucunun altında inip bir daha kalkmayana, son nefesini dudaklarında verene kadar onu öptü.

Rune geri çekildiğinde genç adamın altın rengi gözleri durgun denizler kadar donuktu. Tepelerindeki fırtınalı gökyüzünü yansıtıyordu.

Alex gitmişti.

Boğazına bir hıçkırık yükseldi. Başında kalıp ağlamak, ölüm onu da alana kadar yanına kıvrılıp beklemek istedi.

Ancak verdiği söz ona engel oldu. Alex'e verdiği sözü bozamazdı.

Etrafındaki dünya, sanki bir fırtınanın ortasında kalmış gibi dört dönüyordu. Hava kan ve is, büyü ve barut kokusuyla ağırlaşmıştı. Rune büyükannesinin büyü kitabında gördüğü sayfaları aklına getirirken, bağırıp çağıran askerler ve gümbürdeyen tabancalar sessizliğe büründü.

Yıllar içinde sayısız büyüü incelemiş, çoğunu elinde yeterli kan olmadığı için yapamamıştı.

İhtiyacı olan kan artık elinin altındaydı.

Bunun hakkını vermeliydi.

Kendini kurtar, diyen Alex'in sesi zihninde yankılandı.

Genç adamın bedeni ellerinin altında soğurken Rune sözlerinin ona rehberlik etmesine izin verdi. Açtığı son büyü kitabını, onun gibi bir cadının altından kalkamayacağı kadar güçlü büyüü hatırladı.

Dünya Yıkan.

Altın rengi yedi büyü sembolü gözlerinin önüne geldi.

Alex'i bırakmadan elini göğsünden çekip etrafındaki taşların üzerine sembolleri çizmeye koyuldu. Onları bu kadar net hatırlaması mümkün olmamalıydı ama hatırlıyordu işte. Belirsiz, kadim bir güç tarafından yönlendirilen eli her bir sembolü meydanın zeminine çizerken o tanıdık kükreme kulaklarını doldurdu. Ağzı tuz tadıyla

Kristen Ciccarelli

doldu. O güçlü dalga kabarıyor ancak bu kez Rune da beraberinde yükseliyordu. Parmakları sanki bedeni ele geçirilmiş gibi, büyüünün kendisi ona rehberlik ediyormuş gibi hareket ediyordu.

Sembollerden birini tamamladığında diğerine geçti.

Cadı olmak böyle bir his mi?

İyi. Kolay. *Doğru.*

Elindeki muazzam miktardaki taze kanla onu tutacak hiçbir şey yoktu. Bu okyanus onun dışında değildi, *oydu.*

Alex'le kendini parlayan beyaz sembollerden oluşan bir çemberin içine alan son çizgiyi de bitirdiğinde kanlı parmaklarını yerden çekti. Bunu yapar yapmaz o gök gürültüsü misali gürleyen dalga kıyıya çarptı, Rune'un içinden bir patlama etkisiyle dalga dalga etrafına saçıldı, zemin titredi ve ardından sağır edici bir kükremeye dünya ikiye bölündü.

ALTMİŞ İKİ

GIDEON

Gideon kardeşinin yere yığılmasını izledi. Rune'un onu yakalayıp ağırlığı altında sendelemesini, Alex'in onun yüzünü avuçlarının arasına almasını ve kızın onu öpmek için eğilmesini izledi.

Gideon'ın adımları tam da bu sırada duraksadı.

Alex, Gideon'ı yanında istemiyordu. *Onu* istiyordu.

Rune'un kalbini paramparça eden hıçkırığını duyduğunda kardeşinin gittiğini anladı.

Boğazı düğümlendi. *Hayır...*

Alex ölmüştü. Gideon'a isabet etmesi gereken merminin hedefi olmuştu.

Dünyadaki tüm renkler solup gitmiş gibiydi.

Ona veda bile edemedim.

Dizlerinin üzerine yığılıp ellerini taşlara dayadı. Alnını sıkıdığı yumruklarına dayarken bütün bedeni ailesinden kalan son kişinin kaybıyla titriyordu. Dudaklarından boğazını parçalayan acı dolu bir haykırış yükseldi.

Sevdiğim herkesi yüzüstü bırakmak benim kaderim mi?

Meydanda şiddetli bir gümbürtü yankılandı. Gideon başını kaldırdığında bütün dünyanın karanlığa gömüldüğünü gördü. Sanki birisi güneşi yutmuştu. Çatlamayı hissetmeden önce sesini duydu; dünya sarsılıyor, azgın bir deniz gibi ayaklarının altında bir yükselip bir alçalıyordu.

Büyünün havaya yayılan acı kokusu başka bir şeye karışıyordu. Tuz kokusuna. Deniz tuzuna.

Gideon doğrulmaya çalıştı ama dengesini bir türlü sağlayamadı.

Güneş ışığı geri döndüğünde kardeşinin bedeniyle arasına dipsiz bir uçurumun açıldığını ve boşluğun okyanus suyuyla dolduğunu gördü. Kasaba meydanını ikiye bölerek cadıları onları öldürmeye gelmiş askerlerden koruyordu.

Sallanmaya devam eden zemin, Gideon'ı aşağı düşmemek için uçurumdan uzaklaşmaya zorladı. Köpüren dalgalar aceleyle yarığı doldururken depremle yükselen toz etrafı griye boyadı. Kardeşi toz bulutunun içinde kayboldu.

Gideon etrafını saran kaosa baktı. Emirler yağdıran seslerini duyduğunda Laila'yla Harrow'u aradı. İkisinin de genişleyen yarığın yakınlarında olmadığını umdu. Aksi halde tek parça halinde yutulurlardı.

Arkasına döndüğünde Cressida'nın karşı kıyıdan ona baktığını gördü. Gri toz bulutuna rağmen solunda duran Seraphine'le sağındaki Rune'u görebiliyordu.

Cressida soluk gözlerini kısıtığında Gideon bunun bir son olmadığını anladı.

Cadı kraliçe geri çekildi. Hareketi toz perdesinin etrafında dönerrek onu gizlemesine neden oldu. Seraphine'in de Cressida'nın peşinden gitmesiyle geriye yalnızca Rune kaldı, o da toz bulutunun içinde kaybolana dek kederli bakışlarını Gideon'inkilerden ayırmadı.

Gideon yumruklarını sıktı.

"Seni avlamayı asla bırakmayacağım, Rune Winters. Nereye gidersen git seni bulacağım."

Kızın gözden kaybolmasıyla Gideon yarığın üzerinde bir şeyin kanat çırttığını gördü. Küçük, kırmızı, kanatları karanlıkta parıltıyan narin bir şeyin.

Kızıl bir güvenin.

Gideon'ın kalbi bu görüntü karşısında taş kesildi.

PERDE ARASI

RUNE

Rune gözlerini parıldayan denize dikmiş, uzaktaki parçalanmış Radanın gitgide küçülmesini izliyordu. Kendi bedenine yabancılaşmış gibiydi. Onu *Rune Winters* yapan –yapmış– her şey o adada kalmıştı ve hepsinden uzaklaşıyordu.

Martılar tepesinde ötüşüp rüzgâr yelkenleri uçuştururken kaybettiği şeyleri sıralamaya koyuldu:

Yuvası Wintersea.

Sadık atı Leydi.

Biricik dostu Alex.

Rune genç adamın son anlarını, ona duyduğu sevgi ve güvenle dolu gözlerini hatırladığında yutkundu.

Artık ne eğitimini bitirebilecek ne de yeni bir şarkı besteleyebilecekti. Müziği artık koridorlarda yankılanmayacak, Rune’u büyülenmiş gibi kendine çekmeyecekti. Kollarının arasına giren Rune’a kendini güvende hissettiremeyecekti. Bir opera ya da senfonide yanında oturamayacaktı. Caelis sokaklarında onunla dolaşamayacaktı.

Alex gitmişti.

Rune yokluğunun ağır yükü altında ezildiğini hissediyordu. Birlikte kuracakları yeni hayatın hayalleri parçalanmış, bir daha asla bir araya gelmemek üzere dünyanın dört bir yanına saçılmıştı.

Arkasından gelen sesle bakışlarını lombozdan ayırdı.

Rune'un kargo gemisindeki kamarasının karşı ucunda Cressida yanında birkaç cadıyla birlikte bir masaya oturmuş sonraki hamlesini planlıyordu. Cadı kraliçenin ayağa kalkıp masaya yaydıkları haritanın üzerine eğilerek parmağını Rune'un olduğu yerden göremediği bir noktaya bastırmasını izledi. Kollarından aşağı uzanan ve bir botanik bahçesini andıran gümüş renkli yara izleri her hareketiyle mum ışığında parılıyordu.

Ona bakmak Rune'a acı veriyordu.

İki yıldır kamaranın karşı ucundaki kıza Verity de Wilde olduğunu düşünerek güvenmişti. Bunca zamandır en yakın arkadaşı bildiği kızın burslu bir üniversite öğrencisi değil de bir katil olduğunu düşünmek başını döndürüyordu.

Artık neyiz?

Cressida Kıta'ya ayak bastıklarında Rune'dan ne bekleyecekti?

Rune bunca zamandır farkında bile olmadan cadıları Cressida'nın ordusu için kurtarıyordu. Dahası, artık Roseblood soyunun vârisinin hâlâ hayatta olduğunu öğrendiklerinden daha fazla cadı akın akın ona katılmaya geliyordu. Cadı kraliçe Rune'un kargo gemisiyle Caelis'e gidip ordusunu güçlendirecek, devrimcilerin çaldıklarını geri almak için hazırlıklar yapacak, yeni bir Cadı Saltanatı başlatacaktı.

Rune hayatına son vermek isteyen Yeni Cumhuriyet'in en büyük hayranı sayılmazdı. Fakat eski yönetim biçimine geri dönmek de istemiyordu. Cressida'nın yapabileceklerini biliyordu ve bir kötüyü ötekiyle değiştirmeye niyeti yoktu.

Fakat gidecek hiçbir yeri yoktu. Kan Muhafızları'nın onu öldürmek için fırsat kolladığı evine dönemezdi. Ama Alex'in gitmesiyle onu Caelis'te bekleyen bir şey de yoktu.

Yanında boğazını temizleyen biri Rune'u daldığı düşüncelerden kopardı. Bakışlarını lombozdan uzaklaştırdığında gelenin Seraphine olduğunu gördü, elinde dumanı tüten bir fincan çay tutuyordu.

Kalpsiz Avcı

“Şehri ikiye bölebildiyse,” dedi Seraphine, “elinden başka ne geldiğini, işine yarayıp yaramayacağını öğrenmek isteyecektir.”

Rune bu düşünceyle irkildi. “Onun işine yaramak gibi bir arzum yok.”

Seraphine ona bir bakış attı. “Ölü olmaktan daha iyidir.”

Rune çayından bir yudum alıp yanı başında duran genç kadını inceledi. Bakışları dantelli yakasından görünen ve kahverengi tenini süsleyen gümüş renkli yara izine takıldı ancak desenin ne olduğunu bir türlü anlayamadı. Tüy müydü?

Yoksa bir kuş mu?

Zihninde birden büyükannesinin sözleri yankılandı: *Seraphine Oakes’u bulacağına söz ver, bir tanem.*

Rune ricasının ilk kısmına o kadar odaklanmıştı ki geri kalanını unutuvermişti.

Benim anlatamadığım her şeyi sana o anlatacak.

“Beni eğitmeni istemişti,” dedi Rune. Bundan sonra olacıklardan sağ kurtulmak istiyorsa her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

“Kim?”

“Büyükannem.”

Seraphine ince kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Sanırım seni bulmamı bu yüzden istedi. Bir şekilde cadı olduğumu bildiğinden şüpheleniyorum.”

Seraphine fincanını indirip derin bir iç çekerken göğsü inip kalktı.

“Öğrenmen gereken çok şey var,” dedi Rune’u tepeden tırnağa inceleyerek.

Genç kız sıkı çalışmaktan korkmadığını, ona verebileceği her şeyi öğrenmeye kararlı olduğunu söylemek üzereydi ki Cressida başını kaldırıp onunla göz göze geldi.

Rune’un omurgasından bir ürperti geçti.

Cadı kraliçenin ifadesinde açgözlü bir şeyler saklıydı. Bir yırtıcıyı andırıyordu. Masum Verity de Wilde’ı öldürüp kimliğini kimseye

fark ettirmeyecek kadar kusursuzca çalan, cesur Gideon Sharpe'ı tuzağına düşürüp ruhunu milyonlarca parçaya ayıran birini.

Gideon.

Rune onu düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bakışlarını Cressida'nınkilerden kaçırdı. Göğsündeki Gideon şekilli boşluğu inkâr edemiyordu, tıpkı bir kurşun yarası gibiydi.

Genç adam her gece rüyalarına giriyordu. Nefret dolu simsiyah gözleri kalbini delip geçiyordu. Sert dudaklarıyla adına lanetler yağıdırıyor, onu avlayacağına dair yeminler ediyordu. Gözlerini açtığında yanaklarını uykusunda ağlamaktan ıslanmış buluyordu. Onun için ve Gideon'ın onunla beraber hayal ettiğini sandığı gelecek –*birliktelik*– için ağlıyordu.

Rune her seferine kendine ezeli düşmanlar olduklarını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Onları bir araya getirenin birbirlerine duydukları sevgi ya da aşk değil, nefret olduğunu söylüyordu. Tam da *bu* yüzden aralarında devasa bir okyanus olması yanlış geliyordu. Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı o kadar uzun zamandır Kızıl Güve'yi avlamaya çalışıyordu ki Rune peşinde o olmadan kendini kaybolmuş hissediyordu.

Gideon onun kusursuz rakibi, alt etmesi gereken ölümcül düşmanıydı. O olmadan Rune gerçek potansiyeline asla kavuşamazdı. Tam da bu yüzden içten içe peşinden gelmesini *istiyordu*. Ona meydan okuması için yanıp tutuşuyordu. Aralarında yarım kalmış her şeyin tamamlanması gerekiyordu.

Rune bakışlarını lomboza çevirip engin denize baktı. Ufkun ardında ne yattığını bilmiyordu; gelecek sisle örtülüydü.

Ancak kesin olan tek bir şey vardı.

Gideon peşinden gelecekti ve onu bulduğunda Rune hazır olacaktı.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle çocukluğumdan beri hayallerimde kendine yer edinen ve bu hikâyeye (az da olsa) ilham kaynağı olan *Parisli Asillerin Son Umudu*'nu yazdığı için Barones Orczy'ye teşekkür ederim.

Bu hikâyeye *her şeyiyle* inanan ve çıtayı daima yükselten Danielle Burby'ye teşekkürler.

Henüz yalnızca bir fıkirden ibaretken bu kitaba bir şans verip onu gerçeğe dönüştürmeme yardımcı olan Vicki Lamé'e teşekkür ederim. Wednesday Books ekibinden Vanessa Aguirre, Sara Goodman, Eileen Rothschild, Kerri Resnick, Alexis Neuville, Austin Adams, Brant Janeway, Alyssa Gammello, Chris Leonowicz, Eric Meyer, Cassie Gutman ve Martha Cipolla'ya bu kadar harika oldukları için teşekkürler.

Bu cadıya ve avcısına dünyanın dört bir yanına uçacak kanatlar verdiği için Taryn Fagerness'a teşekkür ederim.

Desteklerini esirgemedikleri için Elizabeth Vaziri'yle Ajebowale Robers'a ve bu kitabı Birleşik Krallık'taki okurlarla buluşturdukları için bütün Magpie ekibine teşekkür ederim.

İlk taslakları okuyup bana son derece yerinde geribildirimler verdikleri için Tanaz, Jo, Rosiria ve Eloise'e; hızlı redaksiyon için Emily ve Whitney'ye teşekkürler!

Kanada Council for the Arts'a; bu projeyi finanse ettiğiniz için teşekkür ederim. Söylemesi kolay olsa da konu kadın sanatçıları ve

alışan anneleri desteklemek olduğunda bunu eylemlerinizle gsteyorsunuz.

Ben bu kitabı yazarken bebeğimle ilgilendikleri için Jolene'e, babam ve anneme, Art ve Myrna'ya ekstra teşekkürler. Muazzam yardımlarınız olmadan hem anne hem de yazar olamazdım.

Sibly, hayatımı çok daha güzel bir hale getirdiğin için teşekkürler.

Son (ve en önemli) olarak Joe'ya; çamaşırları yıkadığın, yemekleri yaptığın, taslaklarımı okuduğun, bana kitaplarımı yazabilmem için bir kulübe inşa ettiğin ve hayat denen bu çılgın ve değerli yolculukta daima yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Yoldaş.

